MICHAEL CONNELLY

NUMĂRUL 1 PE LISTA DE BESTSELLERURI
DIN NEW YORK TIMES

VERDICTUL

SERIA
MICKEY HALLER

De același autor

Echo Park
The Overlook
Nine Dragons
The Reversal
The Drop
The Fifth Witness
The Black Box
The Gods of Guilt
The Burning Room

MICHAEL CONNELLY

VERDICTUL

Traducere din limba engleză
CORINA LUNGU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONNELLY, MICHAEL
Verdictul / Michael Connelly; trad.: Corina Lungu. –
Bucureşti: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-022-3

I. Lungu, Corina (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHAEL CONNELLY
The Brass Verdict
© Hieronymus, Inc., 2008

Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu
Little, Brown, and Company, New York, New York, USA
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-022-3

În memoria lui Terry Hansen
și a lui Frank Morgan

Mulțumiri

În ordine aleatorie, autorul dorește să le mulțumească următoarelor persoane pentru contribuțiile aduse la cercetarea și la redactarea acestei cărți, fie ele mărunte sau incredibil de altruiste și colosale:

Daniel Daly, Roger Mills, Dennis Wojciechowski, Asya Muchnick, Bill Massey, S. John Drexel, Dennis McMillan, Pamela Marshall, Linda Connelly, Jane Davis, Shannon Byrne, Michael Pietsch, John Wilkinson, David Ogden, John Houghton, Michael Krikorian, Michael Roche, Greg Stout, Judith Champagne, Rick Jackson, David Lambkin, Tim Marcia, Juan Rodriguez și Philip Spitzer.

Aceasta este o operă de ficțiune. Orice erori ce țin de avocatură, dovezi sau tactici în sala de judecată aparțin în întregime autorului.

PARTEA ÎNTÂI

Prinde-l în sfori
1992

1

Toți mint.

Polițiștii mint. Avocații mint. Martorii mint. Victimele mint.

Un proces este un concurs de minciuni. Și toți cei aflați în sala de judecată știu asta. Judecătorul știe asta. Până și jurații știu asta. Ei intră în clădire știind că vor fi mințiți. Iau loc în boxă și acceptă să fie mințiți.

Dacă stai la masa apărării, tertipul este să ai răbdare. Să aștepți. Dar nu orice minciună, ci pe cea de care te poți agăța și pe care o poți forja ca pe fierul încins într-o lamă ascuțită. Apoi folosești lama pentru a diseca acel caz și pentru a-i împrăștia mațele pe podea.

Asta mi-e meseria, să forjez lama. Să o ascut. Să o folosesc fără milă sau conștiință. Să reprezint adevărul într-un loc unde toți mint.

2

Eram în a patra zi de proces în Departamentul 109 al Curții Penale din centrul orașului când am obținut minciuna care-a devenit lama cu care am disecat cazul. Clientul meu, Barnett Woodson, era acuzat de comiterea a două crime, îndreptându-se direct către încăperea gri oțel din San Quentin unde ți se servește drogul morții în braț.

Woodson, un dealer de droguri de 27 de ani din Compton, era acuzat că jefuise și ucisese doi studenți din Westwood, care doriseră să cumpere cocaină de la el. În schimb, el decisese să le ia banii și să îi omoare pe amândoi cu o armă cu țeava retezată. Sau cel puțin așa susținea acuzarea. Era o crimă negru-pe-alb și asta nu îl ajuta deloc pe Woodson – mai ales că se întâmpla la doar patru luni după revoltele care devastaseră orașul. Dar ceea ce înrăutățea lucrurile și mai mult era faptul că ucigașul încercase să își ascundă crima atârnând niște greutăți de cele două cadavre și aruncându-le în lacul de acumulare Hollywood. Acestea rămăseseră la fund timp de patru zile înainte de a apărea pe neașteptate la suprafață precum merele într-un butoi. Mere putrezite. Imaginea unor cadavre în descompunere în lacul care reprezenta principala sursă de apă potabilă a orașului provocase un nod colectiv în stomacul comunității. Când desfășurătorul telefonic demonstrase legătura dintre Woodson și cei doi morți, iar acesta fusese arestat, furia publică îndreptată împotriva lui fusese aproape palpabilă. Parchetul anunțase imediat că va solicita pedeapsa cu moartea.

Cazul împotriva lui Woodson nu era totuși atât de palpabil. Era construit în mare parte din dovezi circumstanțiale – desfășurătorul telefonic – și din declarațiile unor martori, delincvenți ei înșiși. Și martorul acuzării, Ronald Torrance, se afla în fruntea și în mijlocul acestui grup. El susținea că Woodson îi mărturisise crimele.

Torrance fusese închis la același etaj al Penitenciarului Central pentru Bărbați ca și Woodson. Amândoi erau ținuți într-un sector de maximă securitate ce conținea șaisprezece celule individuale împărțite pe două niveluri și care dădeau într-o cameră comună. În acel moment, toți cei șaisprezece prizonieri din sector erau negri, ca urmare a procedurii obișnuite, dar contestabile de „segregare pentru siguranță", ce presupunea împărțirea prizonierilor în funcție de rasă și de banda la care erau afiliați pentru a evita confruntările și violența. Torrance aștepta să fie judecat pentru acuzațiile de tâlhărie și atac deosebit de grav ca urmare a implicării sale în jafurile ce avuseseră loc în timpul revoltelor. Între orele 6 și 18, deținuții de la maximă securitate aveau acces la camera comună, unde mâncau, jucau cărți la mese și interacționau în diverse feluri sub privirea vigilentă a gardienilor aflați într-o cabină de sticlă deasupra lor. Potrivit lui Torrance, tocmai la una dintre aceste mese mărturisise clientul meu că i-ar fi ucis pe cei doi băieți din Westside.

Acuzarea încercase din greu să-l facă pe Torrance să arate prezentabil și credibil în fața juriului, din care făceau parte doar trei persoane de culoare. Fusese ras, i se despletise părul și fusese tuns scurt, și era îmbrăcat într-un costum albastru-deschis fără cravată pentru apariția sa în cea de-a patra zi a procesului lui Woodson. În mărturia directă obținută de procurorul Jerry Vincent, Torrance descrise conversația pe care pretindea că o avusese cu Woodson într-o dimineață la una dintre mesele de picnic. Woodson nu numai că își mărturisise crimele, spunea el, ci îi oferise lui Torrance multe detalii elocvente. Juriului i se arăta în mod clar că aceste detalii puteau fi știute doar de criminal.

În timpul interogării, Vincent îl ținuse din scurt pe Torrance, adresându-i întrebări lungi menite să smulgă răspunsuri scurte. Întrebările erau formulate de așa natură încât presupuneau

adevăruri ce nu fuseseră dovedite încă, martorului aproape sugerându-i-se răspunsul. Totuși, nu m-am obosit să obiectez, nici măcar atunci când judecătorul Companioni se uită la mine cu sprâncenele ridicate, practic implorându-mă să intervin. Dar nu am obiectat, pentru că îmi doream opusul. Îmi doream ca juriul să vadă ce face acuzarea. Când îmi venea rândul, aveam de gând să îl las pe Torrance să o dea înainte cu răspunsurile lui, în timp ce eu băteam în retragere și așteptam lama.

Vincent a terminat la ora 11 și judecătorul m-a întrebat dacă vreau să luăm o pauză de prânz înainte să-mi încep interogatoriul. I-am spus că nu, nu vreau și nu am nevoie de o pauză. Am spus-o de parcă aș fi fost dezgustat și nu mai puteam aștepta încă o oră să ajung la omul de la bară. M-am ridicat și am luat cu mine la pupitru un dosar mare, gros și un bloc de foi de scris.

– Domnule Torrance, numele meu este Michael Haller. Lucrez pentru Serviciul Avocaților din Oficiu și îl reprezint pe Barnett Woodson. Ne-am mai întâlnit până acum?

– Nu, domnule.

– Așa mă gândeam și eu. Dar dumneavoastră și inculpatul, domnul Woodson, voi doi vă știți de mult, corect?

Torrance a zâmbit timid. Dar mă documentasem cu conștiinciozitate și știam exact cu cine aveam de-a face. Avea 32 de ani și își petrecuse o treime de viață în închisori și penitenciare. Renunțase la studii în clasa a patra, când nu se mai dusese la școală și aparent niciun părinte nu observase sau nu se sinchisise de asta. Potrivit legislației statale privitoare la recidivă, risca să primească premiul pentru întreaga carieră dacă era găsit vinovat de tâlhărie și lovirea cu patul pistolului a directoarei unei spălătorii. Delictul fusese comis în timpul celor trei zile de revolte și jafuri care distruseseră orașul în urma anunțării verdictelor de nevinovăție pronunțate în procesul celor patru ofițeri de poliție acuzați de lovirea excesivă a lui Rodney King, un automobilist de culoare tras pe dreapta pentru conducere haotică. Pe scurt, Torrance avea un motiv bun pentru a ajuta acuzarea să îl distrugă pe Barnett Woodson.

– Păi, ne știm de câteva luni ș-atât, a spus Torrance. De la maximă securitate.

– Ați spus „maximă securitate"? am întrebat, făcând pe prostul. Vorbiți despre vreo biserică sau vreun fel de cult religios?

– Nu, sectorul de maximă securitate. La teritorială.

– Și vorbiți despre închisoare, corect?

– Așa-i.

– Deci îmi spuneți că nu îl cunoșteați pe Barnett Woodson dinainte?

Am întrebat asta cu mirare în voce.

– Nu, domnule. Ne-am întâlnit prima dată în închisoare.

Am notat în carnet ca și cum aceasta ar fi fost o concesie importantă.

– Păi, atunci, să calculăm, domnule Torrance. Barnett Woodson a fost transferat în sectorul de maximă securitate pe care dumneavoastră deja îl ocupați pe 5 septembrie, anul acesta. Vă amintiți?

– Da, mi-aduc aminte când a venit, da.

– Și de ce vă aflați acolo?

Vincent s-a ridicat și a obiectat, spunând că intru pe terenul acoperit deja de el în timpul interogatoriului. Am argumentat că încercam să obțin o explicație mai detaliată pentru încarcerarea lui Torrance, și judecătorul Companioni mi-a permis digresiunea. I-a cerut lui Torrance să răspundă la întrebare.

– Cum am spus, am un cap de acuzare de tâlhărie și unul de atac.

– Și aceste presupuse delicte au avut loc în timpul revoltelor, corect?

Având în vedere sentimentele antipoliție ce alimentau comunitățile minoritare ale orașului încă dinaintea revoltelor, mă luptasem în timpul selecției juriului să obțin cât mai mulți jurați de culoare. Dar acum se ivea șansa să îi influențez pe cei cinci jurați albi pe care acuzarea reușise să îi strecoare. Doream ca ei să știe că omul pe care acuzarea se bizuia atât de mult era unul dintre cei responsabili pentru imaginile pe care ei le văzuseră la televizor în mai.

– Da, am fost acolo la fel ca toți ceilalți, a răspuns Torrance. Polițaii ies cu bine din prea multe chestii, dacă mă-ntrebi pe mine.

Am dat din cap a înțelegere.

– Și răspunsul dumneavoastră la incorectitudinea verdictelor în cazul abuzului comis asupra lui Rodney King a fost să ieșiți și să tâlhăriți o femeie de 62 de ani și să o loviți cu un coș de gunoi de oțel până și-a pierdut cunoștința? Este corect, domnule?

Torrance s-a uitat spre masa acuzării, și apoi deasupra lui Vincent spre propriul avocat, care stătea în primul rând al galeriei. Fie că repetaseră dinainte un răspuns la această întrebare, fie că nu, echipa lui de avocați nu-l putea ajuta pe Torrance acum. Era pe cont propriu.

– N-am făcut asta, a zis el în cele din urmă.

– Nu vă faceți vinovat de infracțiunea pentru care sunteți acuzat?

– Exact.

– Dar jafurile? Nu ați comis niciun delict în timpul revoltelor?

După o pauză și o altă privire îndreptată către avocatul său, Torrance a spus:

– Invoc numărul 5 pentru asta.

Era de așteptat. L-am trecut apoi pe Torrance printr-o serie de întrebări formulate de așa natură încât să nu poată decât să se incrimineze sau să refuze să răspundă sub protecția celui de-al V-lea Amendament. În cele din urmă, după ce martorul a ales să tacă mâlc de șase ori, judecătorul a obosit să tot asculte aceeași idee și m-a îndemnat să mă întorc la cazul de față. M-am conformat fără tragere de inimă.

– În regulă, am vorbit destul despre dumneavoastră, domnule Torrance, am spus. Să ne întoarcem la dumneavoastră și la domnul Woodson. Știați detalii despre acest caz de dublă omucidere înainte de a-l cunoaște pe domnul Woodson în spatele gratiilor?

– Nu, domnule.

– Sunteți sigur? S-a bucurat de multă atenție.

– Io eram în închisoare, omule.

– Nu au televizor sau ziare în închisoare?

– Io nu citesc niciun ziar, și televizorul din sector e stricat de când am ajuns acolo. Am făcut scandal și-au zis c-o să-l repare, da' au reparat un rahat.

Judecătorul i-a atras atenția lui Torrance asupra limbajului și martorul și-a cerut scuze. Am trecut mai departe.

– Potrivit registrelor închisorii, domnul Woodson a ajuns în sectorul de maximă securitate pe 5 septembrie și, potrivit probelor aduse de acuzare, ați contactat parchetul pe 2 octombrie pentru a raporta această presupusă mărturisire. Vă sună corect?

– Da, 'mi sună corect.

– Ei bine, și mie, domnule Torrance. Dumneavoastră afirmați în fața acestui juriu că un om acuzat de dublă omucidere și care riscă pedeapsa cu moartea i-a făcut mărturisiri cuiva pe care îl cunoștea de mai puțin de patru săptămâni?

Torrance a ridicat din umeri înainte de a răspunde.

– Așa s-a întâmplat.

– Așa spuneți dumneavoastră. Ce înțelegere vi s-a promis din partea procuraturii dacă domnul Woodson este găsit vinovat?

– Nu știu. Nu mi-a promis nimeni nimic.

– Având în vedere cazierul dumneavoastră și acuzațiile care vi se aduc în prezent, vă așteaptă mai mult de 15 ani de închisoare dacă sunteți găsit vinovat, corect?

– Nu știu nimic de asta.

– Nu?

– Nu, domnule. Îl las pe avocatul meu să se ocupe de tot.

– Nu v-a spus că, dacă nu faceți ceva în privința asta, ați putea ajunge la închisoare pentru mult, mult timp?

– Nu mi-a zis nimic de asta.

– Înțeleg. Ce i-ați cerut procurorului în schimbul mărturiei dumneavoastră?

– Nimic. Nu vreau nimic.

– Atunci, depuneți mărturie aici deoarece credeți că este datoria dumneavoastră de cetățean, este corect?

Sarcasmul din vocea mea era incontestabil.

– Așa-i, a răspuns Torrance cu indignare.

Am ridicat dosarul cel gros deasupra pupitrului ca să îl vadă și el.

– Recunoașteți acest dosar, domnule Torrance?

– Nu. Din câte îmi amintesc, nu.

– Sunteți sigur că nu vă amintiți să-l fi văzut în celula domnului Woodson?

– N-am fost niciodată în celula lui.

– Sunteți sigur că nu v-ați furișat acolo și nu v-ați uitat prin dosarul lui în timp ce domnul Woodson era în camera comună, sau la duș, sau poate la tribunal?

– Nu, nu am făcut asta.

– Clientul meu avea în celulă multe documente de investigație referitoare la urmărirea lui penală. Acestea conțineau o mare parte dintre detaliile menționate în mărturia dumneavoastră în această dimineață. Nu credeți că este suspect?

Torrance a clătinat din cap în semn de dezaprobare.

– Nu. Tot ce știu este că a stat acolo la masă și mi-a mărturisit ce făcuse. Se simțea prost din cauza asta și mi s-a destăinuit. Nu-i vina mea că oamenii mi se destăinuie.

Am dat din cap ca și cum aș fi înțeles povara purtată pe umeri de Torrance în calitatea sa de confident – mai ales când venea vorba de crime duble.

– Sigur că nu, domnule Torrance. Acum puteți spune juriului exact ce v-a spus? Și nu folosiți stilul stenografic pe care l-ați folosit când domnul Vincent vă adresa întrebările. Vreau să aud exact ce v-a spus clientul meu. Cu cuvintele sale, vă rog.

Torrance a șovăit, ca și cum ar fi încercat să caute în cotloanele memoriei și să-și adune gândurile.

– Păi, a zis în cele din urmă, noi stăteam acolo, fiecare de unul singur, și s-a apucat deodată să spună cum că se simte prost pentru ce făcuse. L-am întrebat: „Ce-ai făcut?", și mi-a povestit despre noaptea în care i-a omorât p-ăia doi băieți și cum se simțea cam rău din cauza asta.

Adevărul este scurt. Minciunile sunt lungi. Doream să îl fac pe Torrance să vorbească mult, ceea ce Vincent evitase cu succes. Turnătorii din închisoare au ceva în comun cu toți șarlatanii și mincinoșii profesioniști. Încearcă să ascundă înșelătoria prin trimiterea într-o direcție falsă și persiflare. Își căptușesc minciunile cu vată.

Dar deseori, în tot puful acela, găsești indiciul necesar pentru dezvăluirea marii minciuni.

Vincent a obiectat din nou, spunând că martorul răspunsese deja la întrebările adresate de mine și că pur și simplu îl băteam la cap în acest moment.

– Onorată instanță, am răspuns, acest martor pretinde că Barnett Woodson a făcut o mărturisire. Din punctul de vedere al apărării, aceasta reprezintă esența cazului de față. Instanța ar fi de rea-credință dacă nu mi-ar permite să cercetez în întregime conținutul și contextul unei mărturii atât de dăunătoare.

Judecătorul Companioni dădea din cap în semn de aprobare înainte de a-mi fi terminat propoziția. A respins obiecția lui Vincent și mi-a permis să continui. Mi-am îndreptat din nou atenția către martor și am rostit cu nerăbdare în glas:

– Domnule Torrance, încă rezumați. Pretindeți că domnul Woodson și-a mărturisit crimele. Atunci, spuneți juriului ce v-a zis. Care au fost cuvintele sale *exacte* atunci când și-a mărturisit crima?

Torrance a dat din cap ca și când abia atunci înțelesese ce îi ceream.

– Primul lucru pe care mi l-a zis a fost: „Omule, mă simt prost". Și io am zis: „De ce, fratele meu?" El a zis că se tot gândea la tipii ăia doi. Nu știam despre ce vorbește pen'că, așa cum am spus, nu auzisem nimic de caz, știți? Așa c-am întrebat: „Care doi tipi?", și el a zis: „Cioroii ăia doi pe care i-am aruncat în lacul de acumulare". L-am întrebat despre ce vorbește și mi-a povestit cum a tras în ei c-o armă cu țeava retezată și i-a înfășurat în plasă de sârmă și așa mai departe. Mi-a zis: „Am făcut o mare greșeală", și l-am întrebat care. Mi-a zis: „Trebuia să fi luat un cuțit și să le spintec burțile ca să nu ajungă să plutească la suprafață așa cum au făcut". Și asta a fost ce mi-a povestit.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Vincent tresărind la jumătatea răspunsului lung dat de Torrance. Știam și de ce. Am introdus cu atenție lama.

– A folosit domnul Woodson cuvântul acela? A numit victimele „cioroi"?

– Da, a spus asta.

Am ezitat în timp ce reflectam la formularea următoarei întrebări. Știam că Vincent aștepta să obiecteze dacă îi dădeam ocazia. Nu îi puteam cere lui Torrance să interpreteze. Nu puteam folosi sintagma „de ce" în legătură cu înțelesul dat de Woodson termenului sau cu motivația sa. Ar fi reprezentat motiv de obiecție.

– Domnule Torrance, în comunitatea negrilor, cuvântul „cioroi" ar putea să însemne lucruri diferite, nu-i așa?

– Pres'pun.

– Acesta este un răspuns afirmativ?

– Da.

– Inculpatul este afro-american, corect?

Torrance a râs.

– Așa pare.

– La fel ca dumneavoastră, corect, domnule?

Torrance a început să râdă din nou.

– Din naștere, a spus el.

Judecătorul a lovit cu ciocănelul o dată și s-a uitat la mine.

– Domnule Haller, chiar e necesară toată discuția asta?

– Îmi cer scuze, onorată instanță.

– Vă rog să schimbați subiectul.

– Domnule Torrance, când domnul Woodson a folosit cuvântul acela, după cum susțineți, v-a șocat?

Torrance și-a frecat bărbia în timp ce se gândea la întrebare. Apoi a clătinat din cap.

– Nu prea.

– De ce nu ați fost șocat, domnule Torrance?

– Probabil pen'că îl aud tot timpu', omule.

– De la alți bărbați de culoare?

– Așa-i. L-am auzit și de la albi.

– Ei bine, când bărbații de culoare folosesc acel cuvânt, pe care susțineți că l-a folosit domnul Woodson, despre cine vorbesc?

Vincent a obiectat, spunând că Torrance nu putea vorbi în numele altora. Companioni a admis obiecția, iar eu am avut nevoie de un moment pentru a-mi croi o altă cale spre răspunsul dorit.

– În regulă, domnule Torrance, am spus în cele din urmă. Să vorbim doar despre dumneavoastră atunci, da? Folosiți acel cuvânt în unele ocazii?

– Cred că l-am folosit.

– Bun, și când l-ați folosit, la cine v-ați referit?

Torrance a ridicat din umeri.

– Alți amici.

– Alți bărbați de culoare?

– Exact.

– Ați făcut vreodată o aluzie la bărbați albi folosind cuvântul „cioroi"?

Torrance a scuturat din cap.

– Nu.

– În regulă, atunci. Ce ați înțeles când Barnett Woodson i-a descris pe cei doi bărbați aruncați în lacul de acumulare ca fiind cioroi?

Vincent s-a mișcat în scaun, gesturile sale sugerând că este gata să formuleze o obiecție, dar nu s-a manifestat verbal. Trebuie să fi știut că ar fi fost inutil. Îl dusesem pe Torrance de nas și era al meu.

Torrance a răspuns la întrebare:

– Am înțeles că erau de culoare și că i-a omorât p-amândoi.

Acum gesturile lui Vincent s-au schimbat din nou. S-a cufundat un pic în scaun dându-și seama că riscase aducând un turnător din închisoare în boxa martorilor și tocmai pierduse pariul.

Am privit către judecătorul Companioni. Și el știa ce urma.

– Onorată instanță, îmi permiteți să mă apropii de martor?

– Vă rog, a spus judecătorul.

Am mers către boxa martorului și am așezat dosarul în fața lui Torrance. Avea dimensiunea juridică[1], era foarte uzat și de un portocaliu șters – o culoare folosită în închisorile teritoriale pentru a marca documentele juridice personale pe care un deținut are dreptul să le posede.

[1] *Legal size* (216 x 356 mm) – dimensiune a colii de hârtie utilizate în sistemul judiciar din Statele Unite ale Americii, Marea Britanie și celelalte state ce aparțin de Commonwealth.

– În regulă, domnule Torrance, v-am pus în față un dosar în care domnul Woodson păstrează documentele de prezentare a dovezilor oferite în închisoare de către avocații săi. Vă mai întreb încă o dată dacă îl recunoașteți.

– Am văzut o grămadă de dosare portocalii la sectorul de maximă securitate, da' nu-nseamnă că l-am văzut p-ăla.

– Susțineți că nu l-ați văzut niciodată pe domnul Woodson cu acest dosar?

– Nu țin minte.

– Domnule Torrance, v-ați aflat în același sector cu domnul Woodson timp de 32 de zile. Ați depus mărturie cum că i-ați fost confident și că v-a făcut mărturisiri. Susțineți că nu l-ați văzut niciodată cu acel dosar?

Nu a răspuns imediat. Îl prinsesem la strâmtoare într-un colț și nu putea câștiga. Am așteptat. Dacă ar fi continuat să susțină că nu văzuse niciodată dosarul, atunci afirmațiile sale legate de mărturia lui Woodson ar fi părut suspecte în ochii juriului. Dacă recunoștea în cele din urmă că dosarul îi era familiar, îmi deschidea o ușă importantă.

– Ce zic io e că l-am văzut cu dosarul, dar nu m-am uitat niciodată să văd ce-i în el.

Hopa. Era al meu.

– Atunci, vă voi cere să deschideți dosarul și să-l examinați.

Martorul a îndeplinit instrucțiunea și s-a uitat dintr-o parte în alta la dosarul deschis. M-am întors la pupitru, privindu-l pe Vincent în tot acest timp. Se uita în jos și era palid.

– Ce vedeți când deschideți dosarul, domnule Torrance?

– Pe o parte sunt poze cu două cadavre pe pământ. Sunt capsate acolo – pozele adică. Și pe partea cealaltă e o grămadă de documente și rapoarte și alte chestii de-astea.

– Ați putea să citiți un pic din primul document de pe partea dreaptă? Citiți doar primul rând al breviarului.

– Nu, nu știu să citesc.

– Nu știți să citiți deloc?

– Nu prea. N-am școală.

– Puteți citi vreun cuvânt de lângă căsuțele bifate la începutul breviarului?

Torrance a privit dosarul și s-a încruntat, semn că se concentra. Știam că îi fuseseră testate aptitudinile de citire în timpul ultimei șederi la închisoare și că rezultatele fuseseră deplorabile – mai slabe decât ale unui elev de clasa a doua.

– Nu prea, a recunoscut el. Nu știu să citesc.

M-am dus repede la masa apărării și am înșfăcat un alt dosar și un marker Sharpie din servietă. M-am întors la pupitru și am scris repede cu litere mari de tipar cuvântul „CAUCAZIAN" pe coperta dosarului. Am ridicat dosarul suficient de sus încât atât Torrance, cât și juriul să-l poată vedea.

– Domnule Torrance, acesta este unul dintre cuvintele bifate în breviar. Puteți citi acest cuvânt?

Vincent s-a ridicat imediat, dar Torrance clătina deja din cap și părea umilit de-a binelea. Vincent a formulat o obiecție lipsită de fundament adecvat împotriva demonstrației, iar Companioni a admis-o. Mă așteptam la asta. Pregăteam doar terenul pentru următoarea mișcare prezentată juraților și eram sigur că majoritatea îl văzuseră pe martor clătinând din cap.

– În regulă, domnule Torrance, am spus. Să trecem mai departe la cealaltă filă a dosarului. Puteți descrie cadavrele din imagini?

– Ăăă, doi bărbați. Parcă au desfăcut niște plasă de sârmă și niște prelate și stau întinși acolo. O grămadă de polițiști e acolo și-nvestighează și face poze.

– De ce rasă sunt bărbații de pe prelată?

– Sunt negri.

– Ați mai văzut acele poze până acum, domnule Torrance?

Vincent s-a ridicat să formuleze o obiecție împotriva întrebării mele, ce fusese deja adresată și la care martorul răspunsese. Dar ar fi putut la fel de bine să ridice o mână pentru a opri un glonț. Judecătorul i-a cerut pe un ton aspru să se așeze la loc. Acesta era felul lui de a-i spune procurorului că trebuie să stea jos și să îndure ce avea să urmeze. Când aduci un mincinos la bară, cazi odată cu el.

– Puteți răspunde la întrebare, domnule Torrance, am spus eu după ce Vincent luase loc. Ați mai văzut vreodată acele fotografii?

– Nu, domnule, nu până acum.

– Sunteți de acord că imaginile arată ceea ce ne-ați descris mai devreme? Mai precis cadavrele a doi bărbați negri uciși?

– Așa pare. Da' io n-am văzut imaginea înainte, doar ce mi-a zis el.

– Sunteți sigur?

– Așa ceva n-aș uita.

– Ne-ați spus că domnul Woodson a mărturisit că a omorât doi bărbați negri, dar el este acuzat de uciderea a doi bărbați albi. Sunteți de acord că pare că nu v-a mărturisit nimic?

– Nu, a mărturisit. Mi-a spus că i-a omorât p-ăia doi.

L-am privit pe judecător.

– Onorată instanță, apărarea solicită ca dosarul din fața domnului Torrance să fie admis în probatoriu ca prima probă a apărării.

Vincent a formulat o obiecție lipsită de fundament, dar Companioni a respins-o.

– Va fi admisă și-i vom lăsa pe jurați să decidă dacă domnul Torrance a văzut sau nu fotografiile și conținutul dosarului.

Eram pe val și am decis să merg până la capăt.

– Vă mulțumesc, am spus. Onorată instanță, acum ar fi ocazia potrivită pentru procuror să îi reamintească martorului care sunt sancțiunile pentru sperjur.

Era o mișcare dramatică făcută pentru juriu. Mă așteptam să fiu nevoit să continui cu Torrance și să-l eviscerez cu lama propriei sale minciuni, dar Vincent s-a ridicat și i-a cerut judecătorului să luăm o pauză pentru a se consulta cu avocatul părții adverse.

Asta mi-a zis că tocmai îi salvasem viața lui Barnett Woodson.

– Apărarea nu are nicio obiecție, i-am spus judecătorului.

3

După ce juriul a părăsit boxa, m-am întors la masa apărării, în timp ce aprodul sălii de judecată intra pentru a-l încătușa pe clientul meu și a-l duce înapoi în celulă.

– Tipul ăla mănâncă rahat, mi-a șoptit Woodson. N-am omorât doi negri. Erau albi.

Speram că aprodul nu auzise asta.

– De ce nu taci dracului din gură? i-am șoptit imediat. Și data viitoare când îl vezi pe tipul ăla care mănâncă rahat, ar trebui să îi strângi mâna. Datorită minciunilor lui, procurorul e gata să renunțe la pedeapsa cu moartea și să ne propună o înțelegere.

Woodson a clătinat din cap.

– Da, păi, poate nu vreau nicio înțelegere acum. Au adus un nenorocit de mincinos la bară, omule. Tot cazul ăsta ar trebui să se ducă pe apa sâmbetei. Putem câștiga nenorocirea asta, Haller. Nu accepta nicio înțelegere.

M-am holbat la Woodson preț de o clipă. Tocmai îi salvasem viața, dar dorea mai mult. Se simțea îndreptățit deoarece statul nu jucase corect – ce mai conta datoria față de cei doi copii pe care tocmai recunoscuse că îi omorâse.

– Nu te lăcomi, Barnett, i-am spus. Mă întorc imediat ce aflu noutăți.

Aprodul l-a scos pe ușa de oțel care dădea în celula adiacentă sălii de judecată. L-am privit cum iese. Nu îmi făceam iluzii în privința lui Barnett Woodson. Nu-l întrebasem niciodată în mod direct, dar știam că el îi omorâse pe cei doi băieți din Westside. Nu

era problema mea. Treaba mea era să testez cazul instrumentat de stat împotriva lui cu cât mai multă pricepere – așa funcționa sistemul. Făcusem asta și obținusem lama. Urma să o folosesc pentru a-i îmbunătăți situația în mod semnificativ, dar visul lui Woodson de a lăsa în urmă cele două cadavre care se înnegriseră în apă nu reprezenta o miză. Poate că el nu înțelesese asta, dar apărătorul lui prost plătit și neapreciat o înțelegea cu prisosință.

După ce sala de judecată s-a golit, eu și Vincent am rămas singuri, uitându-ne unul la celălalt, fiecare de la masa sa.

– Deci, am spus.

Vincent a clătinat din cap.

– În primul rând, a început el, vreau să fie clar că, în mod evident, nu știam că Torrance minte.

– Desigur.

– De ce mi-aș sabota propriul caz în acest mod?

Am dat din mână pentru a opri această mea culpa.

– Uite ce e, Jerry, nu te obosi. Ți-am zis înainte de proces că tipul pusese mâna pe documentele de prezentare a dovezilor pe care clientul meu le avea în celulă. E de bun-simț. Tipul meu nu i-ar fi spus niciun rahat tipului tău, un necunoscut, și toată lumea știa asta, mai puțin tu.

Vincent a clătinat din cap, negând categoric.

– Nu știam, Haller. A venit la poliție, a fost interogat de unul dintre cei mai buni anchetatori ai noștri, și nu a existat niciun semn cum că ar fi mințit, oricât de puțin probabil părea că i-ar fi vorbit clientul tău.

Am râs răutăcios.

– Nu că i-ar fi „vorbit", Jerry. Că i-a *mărturisit*. E o mică diferență. Așa că ar trebui să-l verificați pe anchetatorul ăsta merituos al vostru, pentru că nu merită banii statului.

– Uite ce e, mi-a spus că tipul nu știe să citească, deci nu ar fi putut în niciun caz să obțină informațiile din documentele de prezentare a dovezilor. Nu a menționat pozele.

– Exact, și de asta ar trebui să îți găsești un nou anchetator. Și să-ți mai spun ceva, Jerry. De obicei, sunt destul de rezonabil în

astfel de cazuri. Încerc să le accept pentru a mă înțelege bine cu parchetul. Dar te-am avertizat cu privire la tipul ăsta. Așa că, după pauză, o să-l spintec chiar acolo la bară și tot ce vei putea face va fi să stai jos și să privești.

Mă arătam plin de indignare, și în mare parte sentimentul era real.

– Se numește „prinde-l în sfori". Dar când voi termina cu Torrance, nu doar el va arăta ca un gogoman. Juriul acela va înțelege că fie știai că tipul asta e un mincinos, fie ai fost prea prost să realizezi asta. Oricum, ieși destul de șifonat.

Vincent a privit fără expresie masa acuzării și a aranjat calm dosarele așezate în teanc în fața sa.

– Nu vreau să continui cu interogatoriul, mi-a spus în șoaptă.

– Bine. Atunci, încetează cu negările și rahaturile astea și propune-mi o înțelegere pe care să o pot...

– Voi renunța la pedeapsa cu moartea. Între 25 și viață.

Am clătinat din cap fără ezitare.

– Nu-i de ajuns. Ultimul lucru pe care l-a spus Woodson înainte să fie dus înapoi a fost că e dispus să arunce zarurile. Mai precis, a spus: „Putem câștiga nenorocirea asta". Și cred că ar putea avea dreptate.

– Atunci, ce vrei, Haller?

– Accept maximum 15. Cred că îl pot convinge cu asta.

Vincent a clătinat din cap, negând categoric.

– În niciun caz. Mă vor retrograda la arhivarea dosarelor de prindere în flagrant dacă îți ofer asta pentru două crime comise cu sânge-rece. Cea mai bună ofertă a mea este de 25 de ani cu eliberare pe cuvânt de onoare. Atât. Cu legislația în vigoare, ar putea să iasă în 16-17 ani. Nu-i rău pentru ce a făcut, a omorât doi copii în halul ăla.

L-am privit, încercând să-i citesc expresia feței, căutând indiciul. Am decis să cred că era cea mai bună ofertă pe care era dispus să mi-o ofere. Și avea dreptate, nu era o înțelegere proastă, având în vedere ce făcuse Barnett Woodson.

– Nu știu, am spus. Cred că va spune să aruncăm zarurile.

Vincent a clătinat din cap și m-a privit.

– Atunci, va trebui să-l îndupleci, Haller. Pentru că nu pot oferi mai puțin și, dacă vei continua interogatoriul, atunci cariera mea în cadrul parchetului este probabil terminată.

Acum am ezitat înainte de a răspunde.

– Stai o clipă, ce vrei să spui, Jerry? Că trebuie să curăț mizeria făcută de tine? Te prind cu pantalonii în vine și tot clientul *meu* trebuie să și-o ia?

– Vreau să spun că e o ofertă corectă pentru un om vinovat de un păcat. Mai mult decât corectă. Du-te să vorbești cu el și vrăjește-l, Mick. Convinge-l. Știm amândoi că treaba asta cu Serviciul Avocaților din Oficiu nu e pe termen lung. S-ar putea să ai nevoie de o favoare din partea mea într-o zi când ești acolo în lumea mare și rea, fără un venit stabil.

M-am holbat și eu la el, reflectând la quiproquo-ul ofertei. Îl ajut și, cândva în viitor, mă ajută și el, iar Barnett Woodson mai face vreo doi ani de pârnaie.

– Are noroc dacă rezistă cinci ani acolo, d'apoi douăzeci, a spus Vincent. Unde-i diferența pentru el? Dar tu și eu? Noi avem un viitor, Mickey. Ne putem ajuta aici.

Am dat încet din cap. Vincent era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, dar încerca să se poarte ca un fel de înțelept bătrân.

– Chestia e, Jerry, că, dacă aș face ceea ce sugerezi tu, nu aș mai fi în stare să privesc un alt client în ochi vreodată. Cred că aș ajunge în cele din urmă gogomanul prins în sfori.

M-am ridicat și mi-am adunat dosarele. Planul meu era să mă întorc și să-i spun lui Barnett Woodson să aruncăm zarurile și să vedem ce puteam face.

– Ne vedem după pauză, i-am spus.

Și apoi am plecat.

PARTEA A DOUA

Orașul valizelor
1992

4

Era abia începutul săptămânii și Lorna Taylor nu obișnuia să mă sune și să mă verifice așa devreme. De obicei aștepta măcar până joi. Niciodată marțea. Am ridicat receptorul, gândindu-mă că era vorba despre mai mult decât un apel de rutină.

– Lorna?

– Mickey, pe unde umbli? Te-am sunat toată dimineața.

– Am alergat. Tocmai am ieșit de la duș. Ești bine?

– Da. Dar tu?

– Desigur. Ce se...?

– Judecătoarea Holder a solicitat o întâlnire urgentă. Vrea să te vadă – cam acum o oră.

Asta m-a făcut să șovăi.

– În legătură cu ce?

– Nu știu. Tot ce știu este că a sunat mai întâi Michaela, apoi a sunat judecătoarea însăși. Asta nu se întâmplă de obicei. Dorea să știe de ce nu răspunzi.

Știam că Michela era Michaela Gill, grefiera judecătoarei. Iar Mary Townes Holder era președintele Curții Superioare din Los Angeles. Un apel personal din partea ei nu suna a invitație la balul judecătoresc anual. Mary Townes Holder nu suna avocații fără un motiv serios.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus doar că nu ai niciun proces azi și că ai putea fi pe terenul de golf.

– Nu joc golf, Lorna.

– Știi ce, nu mi-a trecut altceva prin cap.

– E în regulă, o voi suna pe judecătoare. Dă-mi numărul.

– Mickey, nu suna. Du-te acolo. Judecătoarea vrea să te *vadă* în biroul său. A explicat asta în mod clar și nu a vrut să-mi spună de ce, deci du-te.

– Bine, mă duc. Trebuie să mă îmbrac.

– Mickey?

– Ce-i?

– Cum te simți, de fapt?

Îi cunoșteam limbajul secret. Știam ce mă întreabă. Nu dorea să apar în fața unui judecător dacă nu eram pregătit pentru asta.

– N-ai de ce să îți faci griji, Lorna. Sunt bine. Voi fi bine.

– În regulă. Sună-mă și spune-mi ce se întâmplă imediat ce poți.

– Stai liniștită, așa voi face.

Am închis telefonul, simțind că sunt controlat de actuala soție, nu de fosta.

5

În calitatea sa de președinte al Curții Superioare din Los Angeles, judecătoarea Mary Townes Holder își desfășura activitatea în cea mai mare parte în spatele ușilor închise. Sala ei de judecată era folosită ocazional pentru audieri de urgență în cazul moțiunilor, rareori pentru procese. Își făcea treaba departe de ochii publicului, în birou. Funcția ei consta în mare parte în administrarea sistemului judiciar teritorial din Los Angeles. Mai mult de 250 de judecători și 40 de tribunale intrau în competența sa. Fiecare convocare a jurații lor care ajungea la poștă avea numele său pe ea, și fiecare loc de parcare din garajul unei judecătorii era dat în folosință cuiva doar cu aprobarea ei. Desemna judecătorii ținând cont atât de reperele geografice, cât și de domeniul juridic – penal, civil, juvenil și pentru familie. Când judecătorii erau proaspăt aleși, judecătoarea Holder era cea care decidea dacă urmau să stea în Beverly Hills sau în Compton, și dacă audiau cazuri financiare cu miză mare la tribunalul civil sau cazuri de divorț epuizante sufletește la tribunalul pentru familie.

M-am îmbrăcat rapid cu un costum pe care îl consideram norocos. Era un costum italian cumpărat de la Corneliani, și obișnuiam să îl port în zilele în care se dădea verdictul. Din moment ce nu mai ajunsesem în instanță de un an de zile și nu mai auzisem un verdict de și mai mult timp, a trebuit să îl scot dintr-un sac de plastic ce atârna în spatele șifonierului. Apoi am pornit în grabă spre centrul orașului, gândindu-mă că m-ar putea aștepta un soi de verdict

asupra mea. În timp ce conduceam, mintea mea parcurgea rapid cazurile și clienții pe care îi lăsasem în urmă cu un an mai devreme. Din câte știam, nu rămăsese nimic nerezolvat. Dar poate existase vreo plângere sau judecătoarea auzise o bârfă prin tribunal și dorea mai multe informații. În orice caz, am intrat foarte agitat în sala de judecată a lui Holder. O convocare din partea oricărui judecător nu reprezenta de obicei o veste bună; o convocare din partea președintelui curții era și mai rea.

Sala de judecată era întunecată și pupitrul grefierei de lângă scaunul judecătoresc era gol. Am trecut de portiță și mă îndreptam spre ușa ce dădea în coridorul din spate, când aceasta s-a deschis și a intrat grefiera. Michaela Gill era o femeie plăcută la vedere ce îmi amintea de învățătoarea mea din clasa a treia. Cum nu se aștepta să găsească un bărbat apropiindu-se de cealaltă parte a ușii pe care tocmai o deschisese, s-a speriat și aproape că a scos un strigăt. M-am legitimat repede, înainte ca ea să se apropie de butonul de panică de pe scaunul judecătoresc. A răsuflat ușurată, apoi m-a introdus în spatele sălii fără întârziere.

Am mers de-a lungul coridorului și am găsit-o pe judecătoare singură în biroul său, lucrând în spatele unei mese de scris masive, făcută din lemn întunecat. Roba sa neagră atârna într-un cuier în colț. Purta un costum maro, cu o croială conservatoare. Era atrăgătoare și îngrijită. Avea în jur de cincizeci de ani, era suplă și avea părul șaten, tuns scurt.

Nu o mai întâlnisem pe judecătoarea Holder până atunci, dar aflasem despre ea. Lucrase douăzeci de ani în calitate de procuror înainte de a fi numită judecător de către un guvernator conservator. Prezida cazuri de drept penal, avusese câteva importante, și era cunoscută pentru acordarea sentințelor maxime. În consecință, fusese realeasă cu ușurință după primul mandat. Fusese aleasă președinte al curții patru ani mai târziu și de atunci ocupa această funcție.

– Domnule Haller, vă mulțumesc că ați venit, a spus ea. Mă bucur că secretara dumneavoastră v-a găsit în cele din urmă.

Vocea ei avea un ton nerăbdător, dacă nu chiar imperios.

– De fapt, nu e secretara mea, doamnă judecător, dar m-a găsit. Îmi cer scuze pentru întârziere.

– Ei bine, sunteți aici. Nu cred că ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

– Nu cred.

– Ei bine, asta îmi va trăda vârsta, dar am fost adversara tatălui dumneavoastră într-un proces cândva. Unul dintre ultimele lui cazuri, cred.

Trebuia să îi reestimez vârsta. Ar fi trebuit să aibă cel puțin șaizeci de ani dacă fusese vreodată într-o sală de judecată cu tatăl meu.

– Eram de fapt al treilea avocat într-un caz, abia terminasem Dreptul la USC[1] și eram cât se poate de lipsită de experiență. Încercau să mă ajute să capăt un pic de experiență în procese. Era un caz de crimă și m-au lăsat să mă ocup de un martor. M-am pregătit o săptămână pentru interogatoriu, iar tatăl dumneavoastră l-a distrus pe om în zece minute. Am câștigat acel caz, dar nu am uitat niciodată lecția primită: fii pregătită pentru orice.

Am dat din cap aprobator. De-a lungul timpului, întâlnisem mai mulți avocați mai în vârstă care aveau de împărtășit povești despre Mickey Haller senior. Eu aveam foarte puține de spus. Până să o întreb pe judecătoare despre procesul în care îl întâlnise, s-a grăbit să adauge:

– Dar nu acesta este motivul pentru care v-am chemat aici.

– Nici nu credeam asta, doamnă judecător. Părea a fi ceva... destul de urgent?

– Este. Îl cunoșteați pe Jerry Vincent?

M-a nedumerit brusc folosirea timpului trecut.

– Jerry? Da, îl cunosc pe Jerry. Ce e cu el?

– A murit.

– A murit?

– A fost ucis, de fapt.

– Când?

– Noaptea trecută. Îmi pare rău.

Mi-am plecat privirea și m-am uitat la plăcuța de pe biroul său. Numele ei, „Distinsa M.T. Holder", era gravat într-un suport de

[1] Universitatea din California de Sud

lemn pe care se aflau un ciocănel de ceremonie și un stilou cu o călimară de cerneală.

– Cât de apropiați erați?

Era o întrebare bună și nu prea știam răspunsul. Mi-am ținut privirea plecată în timp ce vorbeam.

– Am pledat unul împotriva celuilalt când el era procuror, iar eu, avocat din oficiu. Ne-am început amândoi activitatea privată cam în același timp și amândoi ne-am deschis cabinete individuale. De-a lungul timpului am colaborat la câteva cazuri, vreo două procese legate de droguri, și ne țineam locul unul altuia când era nevoie. Îmi mai dădea câte un caz uneori, când era ceva de care nu dorea să se ocupe.

Avusesem o relație profesională cu Jerry Vincent. Din când în când ciocneam câte un pahar la Four Green Fields sau ne vedeam la câte un meci la stadionul Dodger. Dar dacă spuneam că fusesem apropiați, aș fi exagerat. Știam puține lucruri despre el în afara lumii juridice. Auzisem ceva despre un divorț cu ceva timp în urmă de la bârfitorii sălilor de judecată, dar nici măcar nu-i pusesem întrebări despre asta. Erau informații personale și nu aveam nevoie să le știu.

– Păreți să fi uitat, domnule Haller, dar și eu lucram ca procuror pe vremea când domnul Vincent era un tânăr promițător. Apoi însă a pierdut un caz important și i-a apus steaua. Atunci a început activitatea privată.

Am privit-o pe judecătoare, dar nu am spus nimic.

– Și din câte țin minte, dumneavoastră erați avocatul apărării în acel caz, a adăugat ea.

Am dat din cap.

– Barnett Woodson. Am obținut achitarea pentru o crimă dublă. A ieșit din sala de judecată și și-a cerut pe un ton batjocoritor scuze în fața presei pentru că a permis să scape nepedepsit un vinovat pentru crimă. A ținut morțiș să glumească pe seama procuraturii și asta i-a cam distrus cariera de procuror lui Jerry.

– Atunci, de ce a acceptat să lucreze cu dumneavoastră sau să vă ofere cazuri?

– Pentru că, doamnă judecător, distrugându-i cariera de procuror, i-am dat prilejul să înceapă cariera de avocat al apărării.

Am spus doar atât, dar nu era suficient pentru ea.

– Și?

– Și, doi ani mai târziu, câștiga de vreo cinci ori mai mult decât câștigase lucrând ca procuror. M-a sunat într-o zi și mi-a mulțumit pentru că i-am arătat calea cea bună.

Judecătoarea a dat din cap cum că ar fi priceput.

– Era vorba de bani. Voia banii.

Am ridicat din umeri, sugerând că mi-era greu să vorbesc în numele unui om mort și nu am răspuns.

– Ce s-a întâmplat cu clientul dumneavoastră? a întrebat judecătoarea. Ce s-a ales de omul care a scăpat nepedepsit pentru crimă?

– I-ar fi fost mai bine dacă era găsit vinovat. Woodson a fost împușcat de niște indivizi aflați într-o mașină în mișcare la vreo două luni după achitare.

Judecătoarea a dat din nou din cap, de această dată părând să spună că la finalul poveștii justiția a fost servită. Am încercat să mă întorc la Jerry.

– Nu-mi vine să cred ce a pățit Jerry. Știți ce s-a întâmplat?

– Nu este clar. Se pare că a fost găsit mort noaptea trecută în mașina sa din garajul biroului. A fost împușcat mortal. Mi s-a spus că poliția se află încă la locul crimei și nu au fost efectuate arestări. Am aflat toate astea de la un reporter al ziarului *Times,* care m-a sunat la birou ca să mă întrebe ce se va întâmpla acum cu clienții domnului Vincent – în special cu Walter Elliot.

Am dat din cap. În ultimele douăsprezece luni, fusesem într-un gol, dar nu eram într-atât de închis în mine încât să nu fi auzit despre cazul crimei mogulului filmelor. Era doar unul dintr-un șir de cazuri importante pe care Vincent le obținuse în ultimii ani. În ciuda eșecului din cazul lui Woodson, reputația sa de procuror de marcă îl poziționase de la început în eșalonul superior al avocaților de drept penal. Nu trebuia să pornească în căutarea clienților; îl căutau ei pe el. Și de obicei erau clienți care puteau plăti sau aveau ceva de spus, mai precis aveau cel puțin unul dintre cele trei atribute: puteau

plăti bani buni pentru reprezentare legală, erau nevinovați și puteau dovedi asta sau erau clar vinovați, dar aveau opinia și sentimentele publicului de partea lor. Aceștia erau clienți pe care îi putea sprijini și apăra în mod hotărât, indiferent ce acuzații le erau aduse. Clienți care nu-l făceau să se simtă năclăit la sfârșitul zilei.

Iar Walter Elliot întrunea cel puțin unul dintre acele trei atribute. Era președintele/proprietarul Archway Pictures și un om foarte puternic la Hollywood. Fusese acuzat de uciderea soției sale și a amantului ei într-un moment de furie, după ce îi găsise împreună într-o casă pe plaja din Malibu. Cazul avea tot felul de conexiuni cu sexul și celebritatea și atrăgea atenția presei. Fusese o mașină de publicitate pentru Vincent și acum urma să devină disponibilă.

Judecătoarea îmi întrerupse reveria.

– Vă este familiar RCP[1] doi-trei sute? m-a întrebat ea.

M-am dat fără să vreau de gol închizând ochii pe jumătate la auzul întrebării.

– Ăăă... nu tocmai.

– Să vă împrospătez memoria. Este acea secțiune a regulamentului de conduită profesională a baroului din California care se referă la transferul sau vânzarea unui cabinet de avocatură. Bineînțeles, în acest caz ne referim la un transfer. Se pare că domnul Vincent v-a numit secundant în contractul său standard de reprezentare. Adică vă permitea să îi țineți locul când era necesar și vă includea, în caz de nevoie, în relația avocat–client. În plus, am aflat că în urmă cu zece ani a depus la tribunal o moțiune prin care permitea transferul cabinetului său către dumneavoastră în cazul în care ar fi devenit incapabil să practice avocatura sau ar fi decedat. Moțiunea nu a fost modificată sau actualizată niciodată, dar este clar ce intenții avea.

M-am holbat la ea pur și simplu. Știam despre clauza din contractul standard al lui Vincent. Aveam și eu una asemănătoare în contractul meu, împuternicindu-l pe el. Însă ceea ce am înțeles a

[1] Regulamentul de Conduită Profesională (set de reguli de etică pentru avocații americani)

fost că judecătoarea îmi spunea că acum preluam cazurile lui Jerry. Pe toate, inclusiv pe cel al lui Walter Elliot.

Asta nu însemna, bineînțeles, că urma să păstrez toate cazurile. Fiecare client era liber să își aleagă alt avocat odată ce lua la cunoștință că Vincent decedase. Însemna însă că eram prima lor opțiune.

Am început să mă gândesc. Nu mai avusesem un client de un an întreg și intenționam să reîncep ușor, nu cu un braț plin de dosare precum cel pe care se pare tocmai îl moștenisem.

– Totuși, a spus judecătoarea, înainte să vă bucurați prea tare pentru această propunere, trebuie să vă spun că mi-aș neglija funcția de președinte al tribunalului dacă nu aș face toate eforturile necesare pentru a mă asigura că toți clienții domnului Vincent sunt transferați la un avocat suplinitor competent și cu o bună reputație.

Acum înțelegeam. Mă chemase ca să-mi explice de ce nu aveam să-i reprezint pe clienții lui Vincent. Avea să se împotrivească dorințelor avocatului decedat și să împuternicească pe altcineva, cel mai probabil pe unul dintre contribuitorii generoși la ultima ei campanie electorală. Ultima dată când verificasem, contribuisem cu exact nimic la tezaurul ei de-a lungul timpului.

Însă judecătoarea m-a surprins.

– Am discutat cu o parte din judecători, spuse ea, și sunt conștientă de faptul că nu ați mai practicat dreptul de aproape un an. Nu am găsit nicio explicație pentru asta. Înainte de a emite ordinul de împuternicire a dumneavoastră ca avocat suplinitor în această chestiune, trebuie să mă asigur că nu îi predau pe clienții domnului Vincent unei persoane nepotrivite.

Am dat din cap aprobator, sperând că în acest mod puteam trage de timp înainte de a fi nevoit să răspund.

– Doamnă judecător, aveți dreptate. Am cam ieșit din joc pentru o vreme, dar tocmai am început să fac primii pași pentru a mă reîntoarce.

– De ce ați ieșit?

M-a întrebat asta fără menajamente, privindu-mă drept în ochi și căutând semne care să indice ocolirea adevărului în răspunsul meu. Am vorbit foarte atent.

– Doamnă judecător, am avut un caz acum doi ani. Numele clientului era Louis Roulet. Era...

– Țin minte cazul, domnule Haller. Ați fost împușcat. Totuși, așa cum spuneți, asta a fost acum doi ani. Din câte țin minte, ați mai practicat dreptul o vreme după asta. Țin minte reportajele de știri despre revenirea dumneavoastră la lucru.

– Păi, am spus, problema este că m-am întors prea devreme. Fusesem împușcat în stomac, doamnă judecător, și nu ar fi trebuit să mă grăbesc. În schimb, eu m-am grăbit și m-am trezit că încep să am dureri, iar doctorii mi-au spus că am o hernie. Prin urmare, am suferit o operație și au apărut complicații. Au făcut-o greșit. Am avut dureri și mai mari, am făcut altă operație și, ei bine, ca să nu mai lungesc povestea, m-a doborât pentru un timp. Am decis ca a doua oară să nu mă întorc până nu sunt pregătit.

Judecătoarea a dat din cap cu înțelegere. Am presupus că făcusem bine sărind peste partea cu dependența mea de analgezice și cu timpul petrecut la dezintoxicare.

– Banii nu au fost o problemă, am spus. Aveam niște economii și am mai primit și o rentă din partea companiei de asigurări, deci nu m-am grăbit să mă întorc. Însă acum sunt pregătit. Tocmai mă pregăteam să pun stăpânire pe coperta din spate a *Paginilor Aurii*.

– Atunci, presupun că moștenirea unui întreg cabinet este chiar oportună, nu-i așa? spuse ea.

Nu știam cum să reacționez la întrebarea ei sau la tonul lingușitor pe care o adresase.

– Tot ce pot să vă spun, doamnă judecător, este că aș avea mare grijă de clienții lui Jerry Vincent.

Judecătoarea a dat din cap, dar fără să mă privească. Se dădea de gol. Știa ceva și o deranja. Poate aflase despre dezintoxicare.

– Potrivit stenogramelor de la barou, ați fost pedepsit în mai multe rânduri, spuse ea.

Iată-ne ajunși în același punct. Era din nou gata să dea cazurile unui alt avocat. Probabil vreun contribuabil la campanie din Century City care nu ar fi știut cum să trateze o procedură penală nici dacă de asta depindea apartenența sa la Riviera.

– Toate acestea țin de trecut, doamnă judecător. Toate sunt amănunte. Am o reputație bună în barou. Dacă i-ați suna astăzi, sunt sigur că v-ar spune asta.

S-a uitat la mine fix pentru mult timp înainte de a-și coborî privirea spre documentul care se afla în fața ei pe birou.

– Foarte bine, atunci, a spus ea.

A mâzgălit o semnătură pe ultima pagină a documentului. Am simțit emoția crescându-mi în piept.

– Acesta este un ordin prin care cabinetul vă este transferat dumneavoastră, a spus judecătoarea. S-ar putea să aveți nevoie de el când mergeți la biroul lui. Și ascultați ce vă spun: vă voi monitoriza. Vreau un inventar actualizat al cazurilor până la începutul săptămânii viitoare. Statutul fiecărui caz să fie pe lista clienților. Vreau să știu ce clienți vor lucra cu dumneavoastră și care vor căuta alți reprezentanți. După aceea, vreau să primesc actualizări asupra statutului tuturor cazurilor care vă revin dumneavoastră de două ori pe săptămână. Este clar?

– Cât se poate de clar, doamnă judecător. Pentru cât timp?

– Ce anume?

– Pentru cât timp doriți să vă fac actualizări de două ori pe săptămână?

S-a holbat la mine și expresia i s-a înăsprit.

– Până când vă spun să vă opriți.

Mi-a înmânat ordinul.

– Puteți pleca acum, domnule Haller. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș duce acolo și mi-aș proteja noii clienți împotriva oricărei percheziții și confiscări ilegale a dosarelor de către poliție. Dacă aveți vreo problemă, mă puteți suna oricând. Am scris pe ordin numărul la care mă puteți contacta după orele de program.

– Da, doamnă judecător. Vă mulțumesc.

– Mult noroc, domnule Haller.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ieșire. Când am ajuns în dreptul ușii biroului, i-am aruncat încă o privire. Își lăsase capul jos și lucra la următorul ordin judecătoresc.

Odată ajuns pe coridor, am citit documentul lung de două pagini pe care mi-l dăduse judecătoarea pentru a-mi dovedi că tot ceea ce tocmai se întâmplase era real.

Așa era. Documentul din mâna mea mă numea avocat suplinitor, cel puțin temporar, pentru toate cazurile lui Jerry Vincent. Îmi oferea acces imediat la cabinetul avocatului decedat, la dosarele lui și la conturile bancare în care fuseseră depozitați banii plătiți în avans de către clienți.

Mi-am scos telefonul mobil și am sunat-o pe Lorna Taylor. Am rugat-o să caute adresa cabinetului lui Jerry Vincent. Mi-a dat-o și i-am cerut să ne întâlnim acolo și să cumpere două sandviciuri pe drum.

– De ce?

– Pentru că nu am luat prânzul.

– Nu, de ce mergem la cabinetul lui Jerry Vincent?

– Pentru că am revenit.

6

Îmi conduceam Lincolnul către cabinetul lui Jerry Vincent când mi-am amintit brusc de ceva și am sunat-o din nou pe Lorna. Pentru că nu mi-a răspuns, am sunat-o pe telefonul mobil și am prins-o în mașină.

– Voi avea nevoie de un anchetator. Te-ar deranja dacă l-aș suna pe Cisco?

A ezitat înainte de a răspunde. Cisco era Dennis Wojciechowski, jumătatea ei cam de un an. Eu eram cel care le făcuse cunoștință atunci când am apelat la serviciile lui pentru un caz. Ultima dată auzisem că locuiesc împreună.

– Păi, nu m-ar deranja să lucrez cu Cisco. Dar aș vrea să îmi spui despre ce este vorba.

Lorna îl cunoștea pe Vincent ca pe o voce de la celălalt capăt al telefonului. Ea era cea care îi răspundea când el suna să întrebe dacă îi pot ține locul la citirea unei sentințe sau dacă pot dădăci un client în timpul unei trimiteri în judecată. Nu-mi puteam aminti dacă se cunoscuseră vreodată personal. Dorisem să-i dau vestea față în față, dar lucrurile se mișcau prea repede pentru asta.

– Jerry Vincent a murit.

– Poftim?

– A fost ucis noaptea trecută și eu am prioritate la preluarea tuturor cazurilor sale, inclusiv cel al lui Walter Elliot.

A tăcut mult timp înainte de a răspunde.

– Dumnezeule... Cum? Era un om atât de drăguț.

– Nu-mi aminteam dacă l-ai cunoscut sau nu.

Lorna lucra din apartamentul său din West Hollywood. Toate apelurile și facturile mele treceau pe la ea. Dacă exista un sediu fizic pentru firma de avocatură a lui Michael Haller și Asociații, atunci locuința ei era acela. Totuși, nu exista niciun asociat, iar, când lucram, biroul meu era bancheta din spate a mașinii. De aceea, Lorna nu prea avea ocazia de a se întâlni față în față cu vreuna dintre persoanele pe care le reprezentam sau cu care mă asociam.

– A venit la nunta noastră, nu mai ții minte?

– Așa este. Uitasem.

– Nu-mi vine să cred. Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Holder mi-a spus că a fost împușcat în garajul cabinetului său. Poate aflu ceva când ajung acolo.

– Avea familie?

– Cred că era divorțat, dar nu știu dacă avea copii. Nu cred.

Lorna nu a spus nimic. Eram amândoi adânciți în gândurile noastre.

– Lasă-mă să închid ca să îl sun pe Cisco, am spus în cele din urmă. Știi cumva ce are de făcut astăzi?

– Nu, n-a spus.

– În regulă, văd eu.

– Ce fel de sandvici vrei?

– Pe unde vii?

– Pe Sunset.

– Oprește la Dusty's și ia-mi unul dintre sandviciurile acelea cu curcan și sos de merișor. N-am mai mâncat unul de aproape un an.

– S-a făcut.

– Și ia ceva și pentru Cisco, în caz că îi este foame.

– În regulă.

Am închis și am căutat numărul lui Dennis Wojciechowski în agenda pe care o țin în torpedou. Aveam numărul lui de telefon mobil. Când mi-a răspuns, am auzit o combinație zgomotoasă de vânt și duduit al țevii de eșapament. Era pe motocicletă și, deși știam că pe casca sa era montat un sistem cu receptor și microfon atașat la telefonul mobil, am fost nevoit să țip.

– Sunt Mickey Haller. Trage pe dreapta.

Am așteptat și l-am auzit oprind motorul motocicletei lui Panhead din '63.

– Ce mai faci, Mick? a întrebat el când, în cele din urmă, s-a făcut liniște. Nu am mai auzit nimic de tine de mult timp.

– Trebuie să îți pui din nou deflectoarele în țevi, omule, sau vei surzi înainte de patruzeci de ani și nu o să mai auzi pe nimeni.

– Am trecut deja de patruzeci de ani și te aud foarte bine. Ce se întâmplă?

Wojciechowski era un detectiv independent cu care mai colaborasem în câteva cazuri. Așa o întâlnise pe Lorna, luându-și banii. Cu toate acestea, eu îl cunoscusem cu zece ani mai înainte datorită asocierii lui cu Clubul de Motocicliști „Sfinții Drumului", un grup pentru care lucrasem ca jurist de facto timp de mai mulți ani. Dennis nu fluturase niciodată drapelul CMSFD, dar era considerat membru prin asociere. Grupul îi conferise până și o poreclă, în mare parte pentru că mai exista un membru numit Dennis – cunoscut, bineînțeles, ca Dennis Pericol Public – și pentru că numele lui de familie, Wojciechowski, era nepermis de dificil de pronunțat. Pornind de la faptul că era brunet și avea mustață, l-au botezat Copilul Cisco. Nu conta că era sută la sută polonez, din sudul orașului Milwaukee.

Cisco era un bărbat mare, impozant, dar încerca să nu dea de bucluc atunci când călătorea cu Sfinții. Nu a avut niciodată cazier și asta a contat când, mai târziu, a depus cerere pentru a-și primi licența de detectiv particular. Acum, mulți ani mai târziu, nu mai avea părul lung, iar mustața îi era tunsă și încărunțită. Totuși, rămăsese pe viață cu numele Cisco și înclinația de a conduce motociclete Harley clasice fabricate în orașul natal.

Cisco era un detectiv minuțios și precaut. Și mai avea o calitate: era mare și puternic și putea să intimideze din punct de vedere fizic atunci când era necesar. Această trăsătură putea fi foarte utilă când trebuia să dea de urma oamenilor care aveau de-a face cu unele cazuri penale și să se ocupe de ei.

– În primul rând, unde ești? am întrebat.

– În Burbank.

– Pentru un caz?

– Nu, doar o plimbare. De ce, ai ceva pentru mine? Preiei în sfârșit un caz?

– O grămadă de cazuri. Și voi avea nevoie de un detectiv.

I-am dat adresa cabinetului lui Vincent și i-am spus să vină acolo cât mai curând posibil. Știam că Vincent ar fi folosit fie o turmă de detectivi, fie doar unul special, și că am putea pierde ceva timp până când Cisco se punea la punct cu toate cazurile, dar pe mine nu mă deranja asta. Voiam un detectiv în care să pot avea încredere și cu care lucrasem deja. Mai aveam nevoie și ca Cisco să înceapă munca imediat prin a verifica adresele noilor mei clienți. Știu din propria experiență că inculpații din cazurile penale nu sunt întotdeauna de găsit la adresele pe care le notează pe fișa informativă în momentul în care se înscriu pentru prima oară pentru reprezentare legală.

După ce am închis telefonul, mi-am dat seama că trecusem de clădirea în care se afla cabinetul lui Vincent. Era pe Broadway, lângă Third Street, și era prea mult trafic pentru a încerca o întoarcere. Am pierdut zece minute chinuindu-mă să ajung înapoi, prinzând lumina roșie a semaforului la fiecare colț de stradă. Până să ajung la locul potrivit, eram atât de frustrat, încât mă hotărâsem să angajez din nou un șofer cât mai curând posibil pentru a mă concentra asupra cazurilor și nu a adreselor.

Cabinetul lui Vincent se afla într-o clădire cu șase etaje numită pur și simplu Centrul Legal. Situându-se atât de aproape de principalele tribunale din centrul orașului – atât de cel penal, cât și de cel civil –, clădirea era plină de avocați. Exact genul de loc pe care probabil mai toți polițiștii și doctorii – cei care în principiu urăsc avocații – îl doreau devastat de fiecare dată când se producea un cutremur. Am văzut intrarea spre garaj alături și am intrat.

În timp ce luam biletul de parcare din aparat, un ofițer de poliție în uniformă s-a apropiat de mașina mea. Avea un clipboard în mână.

– Domnule? Aveți treabă aici în clădire?

– De asta parchez aici.

– Domnule, îmi puteți declara ce treabă aveți de rezolvat?

– Ce treabă aveți dumneavoastră, domnule ofițer?

– Domnule, anchetăm o crimă și trebuie să știu ce treabă aveți înainte de a vă da voie să intrați în garaj.

– Biroul meu se află în clădire, am spus. E de ajuns?

Nu era tocmai o minciună. Aveam ordinul judecătoarei Holder în buzunarul sacoului. Acesta îmi asigura un birou în clădire.

Răspunsul păru să funcționeze. Polițistul mi-a cerut să îi prezint actul de identitate și aș fi putut să argumentez că nu avea niciun drept să îmi solicite identificarea, dar nu era nevoie să transform asta într-un caz federal. Mi-am scos portofelul și i-am dat actul de identitate, iar el a notat numele meu și numărul de înmatriculare pe clipboard. Apoi mi-a permis să intru.

– Momentan nu puteți parca la al doilea nivel, a spus el. Nu au eliberat blocul.

I-am făcut semn cu mâna și m-am îndreptat spre rampă. Când am ajuns la etajul doi, am văzut că nu erau vehicule, cu excepția a două mașini de patrulă și a unui BMW coupé negru care era remorcat de o platformă din garajul poliției. Am presupus că era mașina lui Jerry Vincent. Alți doi polițiști în uniformă tocmai începeau să scoată banda galbenă pentru locul crimei, ce fusese folosită pentru a izola nivelul parcării. Unul din ei mi-a făcut semn să merg mai departe. Nu am văzut niciun detectiv prin jur, dar poliția încă nu renunța la scena crimei.

Am continuat să urc și nu am găsit niciun spațiu în care să încapă Lincolnul până când am ajuns la etajul cinci. Acesta era un alt motiv pentru care trebuia să găsesc un șofer.

Cabinetul pe care îl căutam se afla la etajul doi al clădirii, în față. Ușa de sticlă opacă era închisă, dar nu încuiată. Am intrat într-o cameră de primire cu scaune goale alături de un ghișeu în spatele căruia stătea o femeie ai cărei ochi erau înroșiți de plâns. Vorbea la telefon, dar, când m-a văzut, a așezat receptorul pe ghișeu fără să spună măcar „Așteaptă" persoanei cu care vorbea.

– Sunteți de la poliție? a întrebat ea.

– Nu, nu sunt, am răspuns.

– Atunci, îmi pare rău, dar cabinetul este închis astăzi.

M-am apropiat de ghișeu, scoțând ordinul emis de judecătoarea Holder din buzunarul interior al sacoului.

– Nu și pentru mine, am spus în timp ce i-l înmânam.

A desfăcut documentul și s-a holbat la el, dar nu a părut că îl citește. Am observat că într-o mână ținea strâns un teanc de șervețele.

– Ce e asta? s-a mirat ea.

– E un ordin judecătoresc, am spus. Numele meu este Michael Haller și doamna judecător Holder m-a numit avocat suplinitor pentru clienții lui Jerry Vincent. Asta înseamnă că vom lucra împreună. Îmi poți spune Mickey.

A scuturat din cap de parcă ar fi îndepărtat un soi de amenințare invizibilă. Numele meu nu transmitea de obicei atâta putere.

– Nu puteți face asta. Domnul Vincent nu ar fi vrut asta.

I-am luat documentul judecătoresc din mână și l-am reîmpăturit. Am băgat actul înapoi în buzunar.

– De fapt, pot. Președinta Curții Superioare din Los Angeles m-a îndrumat să fac asta. Iar dacă te uiți cu atenție la contractele de reprezentare pe care domnul Vincent i-a pus pe clienții săi să le semneze, vei găsi deja numele meu pe ele, trecut ca avocat asociat. Prin urmare, ceea ce crezi tu că ar fi vrut domnul Vincent este irelevant în acest moment pentru că el a depus de fapt documentele prin care mă împuternicea ca suplinitor al său în cazul în care ar fi devenit incapabil să practice avocatura sau ar fi... decedat.

Femeia avea o expresie de uluire pe chip. Rimelul i se întinsese și curgea sub un ochi. Îi dădea un aspect inegal, aproape comic. Nu știu de ce, dar mi-a venit în minte o imagine a Lizei Minnelli.

– Dacă vrei, o poți suna pe grefiera doamnei judecător Holder și să vorbești cu ea despre asta, i-am spus. Între timp, chiar trebuie să mă apuc de treabă aici. Știu că a fost o zi foarte grea pentru tine. A fost grea și pentru mine – îl cunoșteam pe Jerry încă de pe vremea când lucra ca procuror. Prin urmare, ai toată înțelegerea mea.

Am dat din cap și am privit-o în așteptarea unui răspuns, dar încă nu primeam unul. Am insistat.

– Voi avea nevoie de niște lucruri pentru a mă apuca de treabă. În primul rând, agenda cu programările. Vreau să fac o listă cu toate cazurile active de care se ocupa Jerry. Apoi, voi avea nevoie să scoți dosarele pentru aceia...

– A dispărut, a spus ea brusc.

– Ce a dispărut?

– Laptopul lui. Poliția mi-a spus că persoana care a făcut asta i-a luat servieta din mașină. Ținea totul pe laptop.

– Adică și agenda? Nu avea și un exemplar tipărit?

– Și acela a dispărut. I-au luat portofoliul. Acela era în servietă.

Privea înainte în gol. Am bătut încet în carcasa monitorului de pe biroul ei.

– Dar acest computer? am întrebat. Nu salva o copie a agendei nicăieri?

Nu spunea nimic, așa că am întrebat din nou.

– Jerry păstra vreo copie undeva? Există vreo modalitate de a avea acces la ea?

M-a privit în cele din urmă și a părut că răspunsul îi face plăcere.

– Nu păstram eu agenda. El se ocupa de asta. Avea totul în laptop și păstra un exemplar tipărit în portofoliul vechi pe care îl ținea la el. Dar amândouă au dispărut. Poliția m-a obligat să caut peste tot aici, dar au dispărut.

Am dat din cap. Agenda lipsă avea să fie o problemă, dar nu era insurmontabilă.

– Dar dosarele? Avea vreunul în servietă?

– Nu cred. Ținea toate dosarele aici.

– Bine. Vom face așa: vom scoate toate cazurile active și vom reface agenda pe baza dosarelor. Va trebui să văd și toate registrele sau carnetele de cecuri ce se referă la contul fiduciar și la conturile operaționale.

M-a privit tăios.

– Nu-i veți lua banii.

– Nu sunt... M-am oprit, am inspirat adânc și apoi am început din nou pe un ton calm, dar direct: Mai întâi, îmi cer scuze. Am făcut asta pe dos. Nici măcar nu știu cum te cheamă. Să o luăm de la început. Cum te cheamă?

– Wren.

– Wren? Wren și mai cum?

– Wren Williams.

– Bine, Wren, să îți explic ceva. Nu sunt banii lui. Sunt banii clienților săi și până când ei spun altceva, clienții săi sunt de acum clienții mei. Înțelegi? Acum, ți-am zis că sunt conștient de încărcătura emoțională a acestei zile și de șocul prin care treci. Și eu trec prin ceva asemănător. Însă trebuie să te hotărăști chiar acum dacă ești de partea mea sau împotriva mea, Wren. Pentru că, dacă ești de partea mea, am nevoie să îmi aduci lucrurile pe care ți le-am cerut. Și trebuie să lucrezi cu managera mea când ajunge aici. Dacă ești împotriva mea, atunci trebuie să pleci chiar acum.

A clătinat din cap.

– Detectivii mi-au spus că trebuie să stau până când termină.

– Ce detectivi? Nu mai erau decât doi polițiști în uniformă rămași acolo când am intrat.

– Detectivii din biroul domnului Vincent.

– I-ai lăsat...

Nu am terminat propoziția. Am trecut pe lângă ghișeu și m-am îndreptat spre două uși separate de pe peretele din spate. Am ales-o pe cea din stânga și am deschis-o.

Am intrat în biroul lui Jerry Vincent. Era mare, opulent și gol. M-am rotit până m-am trezit holbându-mă în ochii bulbucați ai unui pește mare montat pe perete deasupra unui credent din lemn închis la culoare aflat lângă ușa pe care intrasem. Peștele era verde frumos și avea pântecele alb. Trupul îi era arcuit, de parcă înghețase exact în momentul în care sărise din apă. Gura îi era deschisă atât de larg, încât mi-aș fi putut băga pumnul în ea.

Pe perete, sub pește, era montată o placă de alamă. Pe ea scria:

DACĂ MI-AȘ FI ȚINUT GURA ÎNCHISĂ,
NU ERAM AICI.

Un sfat demn de urmat toată viața, m-am gândit. Majoritatea inculpaților de drept penal ajung în închisoare din cauza propriilor vorbe. Puțini ies datorită cuvintelor spuse. Cel mai bun sfat pe care l-am dat vreodată unui client a fost să își țină gura. „Nu vorbi cu nimeni despre cazul tău, nici măcar cu propria soție. Stai la sfat cu

tine însuți. Invocă al V-lea Amendament și chiar dacă dai dovadă de lașitate, scapi cu viață."

Sunetul inconfundabil al unui sertar metalic tras și apoi închis cu zgomot m-a făcut să mă răsucesc din nou. De partea cealaltă a camerei se mai aflau încă două uși. Amândouă erau deschise și prin una puteam vedea o toaletă întunecată. Prin cealaltă vedeam lumină.

M-am apropiat rapid de camera luminată și am deschis ușa larg. Era sala dosarelor, o încăpere separată mare, fără ferestre, cu șiruri de cartoteci de oțel pe ambele laturi. O masă de lucru era montată pe peretele din spate.

Doi bărbați stăteau la acea masă. Unul era bătrân, altul tânăr. Probabil unul preda, iar celălalt învăța. Își scoseseră sacourile și le atârnaseră peste scaune. Le-am văzut armele, tocurile și insignele prinse de curele.

– Ce faceți? am întrebat morocănos.

Bărbații se opriră din citit și mă priviră. Am zărit un teanc de dosare pe masă între ei. Când m-a văzut, detectivul mai în vârstă a făcut ochii mari de uimire.

– Departamentul de Poliție din L.A., a spus el. Și cred că ar trebui să vă adresez aceeași întrebare.

– Acelea sunt dosarele mele și va trebui să le lăsați jos chiar acum.

Bărbatul mai în vârstă s-a ridicat și a venit spre mine. Am băgat mâna să iau din nou ordinul judecătoresc din sacou.

– Numele meu este...

– Știu cine sunteți, a spus detectivul. Dar încă nu știu ce faceți aici.

I-am înmânat ordinul judecătoresc.

– Atunci, ăsta ar trebui să explice totul. Am fost numit avocat suplinitor pentru clienții lui Jerry Vincent de către președintele Curții Superioare. Asta înseamnă că toate cazurile lui sunt acum ale mele. Iar dumneavoastră nu aveți niciun drept să fiți aici și să vă uitați prin dosare. Asta e o violare evidentă a dreptului clienților mei la protecție împotriva percheziției și confiscării ilegale. Aceste dosare conțin comunicări și informații privilegiate între avocat și client.

Detectivul nu s-a obosit să citească hârtiile. A răsfoit repede până a ajuns la semnătura și ștampila de pe ultima pagină. Nu a părut prea impresionat.

– Vincent a fost ucis, a spus el. Motivul crimei s-ar putea afla într-unul dintre aceste dosare. Identitatea criminalului ar putea fi într-unul dintre ele. Trebuie să...

– Nu, nu trebuie. Ce trebuie să faceți este să ieșiți din această încăpere chiar acum.

Detectivul nu a schițat nicio mișcare.

– Consider că aceasta face parte din scena crimei, a spus el. Dumneavoastră sunteți cel care trebuie să plece.

– Citiți ordinul, domnule detectiv. Nu plec nicăieri. Locul crimei este afară, în garaj, și niciun judecător din L.A. nu v-ar permite să îl extindeți până în acest birou și la aceste dosare. E timpul ca dumneavoastră să plecați, iar eu să am grijă de clienții mei.

Nu a făcut niciun gest pentru a citi ordinul judecătoresc sau pentru a părăsi sediul.

– Dacă plec, a zis el, voi închide acest loc și îl voi sigila.

Detestam să intru în competițiile de orgoliu cu polițiștii, dar câteodată nu aveam de ales.

– Faceți asta și îl voi desigila într-o oră. Iar dumneavoastră veți sta în fața președintelui Curții Superioare, explicându-i cum ați călcat în picioare drepturile fiecăruia dintre clienții lui Vincent. Știți, în funcție de numărul de dosare în cauză, ar putea fi un record – chiar și pentru Departamentul de Poliție din L.A.

Detectivul mi-a zâmbit de parcă ar fi fost ușor amuzat de amenințările mele. A ridicat ordinul judecătoresc.

– Spuneți că acesta vă dă toate cazurile?

– Exact, pentru moment.

– Întregul cabinet de avocatură?

– Da, dar fiecare client va decide dacă rămâne cu mine sau găsește pe altcineva.

– Păi, înseamnă că asta vă pune pe lista noastră.

– Ce listă?

– Lista noastră de suspecți.

– E ridicol. De ce aș fi pe ea?

– Tocmai ne-ați spus de ce. Ați moștenit toți clienții victimei. Asta trebuie să reprezinte un soi de câștig financiar neașteptat, nu-i așa? El e mort, iar dumneavoastră preluați întreaga afacere. Nu credeți că reprezintă un mobil suficient de bun pentru a comite o crimă? Puteți să ne spuneți unde vă aflați aseară între ora opt și miezul nopții?

Din nou a rânjit la mine fără pic de căldură, afișând acel zâmbet artificial tipic polițiștilor. Ochii lui căprui erau atât de întunecați, încât nu puteam distinge linia dintre iris și pupilă. La fel ca ochii de rechin, nu păreau să poarte sau să reflecte lumina.

– Nici nu am de gând să încep să vă explic cât de ridicolă este această situație, am spus. Dar pentru început o puteți întreba pe judecătoare și veți afla că nici măcar nu știam că aveam acest drept.

– Așa susțineți dumneavoastră. Nu vă îngrijorați însă, vă vom face o verificare completă.

– Bun. Acum vă rog să părăsiți această sală sau o voi suna pe judecătoare.

Detectivul s-a întors și și-a luat sacoul de pe scaun. A luat un dosar de pe masă și l-a adus spre mine. Mi l-a împins în piept până i l-am luat din mână.

– Poftiți unul dintre noile dumneavoastră dosare, domnule avocat. Să nu vă stea în gât.

A ieșit, urmat de partenerul său. I-am însoțit în birou și am decis să încerc să reduc tensiunea. Simțeam că nu era ultima dată când aveam să îi văd.

– Uitați, domnilor detectivi, îmi pare rău că lucrurile stau așa. Încerc să am o relație bună cu poliția și sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere. Însă momentan am obligații față de clienții mei. Nici măcar nu știu ce am aici. Dați-mi puțin timp să...

– Nu avem timp, mi-a tăiat vorba bărbatul în vârstă. Pierdem startul și pierdem cazul. Înțelegeți în ce vă băgați, domnule avocat?

L-am privit pentru un moment, încercând să înțeleg sensul întrebării sale.

– Cred că da, domnule detectiv. Am lucrat la cazuri doar vreo optsprezece ani, dar...

– Nu mă refer la experiența dumneavoastră. Vorbesc despre ce s-a întâmplat în garajul acela. Cei care l-au ucis pe Vincent îl

așteptau acolo. Știau unde este și știau exact cum să ajungă la el. A fost prins într-o ambuscadă.

Am dat din cap a înțelegere.

– În locul dumneavoastră, spuse detectivul, aș avea grijă cu clienții aceia noi. Jerry Vincent își cunoștea criminalul.

– Dar perioada cât a lucrat la procuratură? A băgat oameni în închisoare. Poate că unul dintre...

– Vom verifica, însă asta a fost acum mult timp. Cred că persoana pe care o căutăm se află în dosarele acelea.

Apoi, el și partenerul său au pornit spre ușă.

– Așteptați, am spus. Aveți o carte de vizită? Dați-mi una.

Detectivii s-au oprit și s-au întors. Cel mai în vârstă a scos o carte de vizită din buzunar și mi-a dat-o.

– Aceasta are toate numerele mele.

– Lăsați-mă să văd cum stau lucrurile pe aici și apoi vă sun și aranjez ceva. Trebuie să existe o modalitate de a coopera fără a călca în picioare drepturile nimănui.

– Cum spuneți, dumneavoastră sunteți avocatul.

Am dat din cap și am privit numele de pe cartea de vizită. Harry Bosch. Eram sigur că nu îl mai întâlnisem pe acest om, totuși începuse conversația spunând că știa cine sunt.

– Uitați, domnule detectiv Bosch, am zis, Jerry Vincent a fost colegul meu. Nu eram foarte apropiați, dar eram prieteni.

– Și?

– Și vă urez mult noroc, știți? Cu acest caz. Sper să îl rezolvați.

Bosch a dat din cap, și era ceva familar în gestul său. Poate că totuși ne cunoșteam.

A dat să iasă după partenerul său.

– Domnule detectiv?

Bosch s-a întors încă o dată spre mine.

– Drumurile noastre s-au mai întâlnit în vreun alt caz? Cred că vă recunosc.

Bosch a zâmbit jovial și a clătinat din cap.

– Nu, a spus el. Dacă am fi lucrat la un caz, m-ați fi ținut minte.

7

O oră mai târziu eram în spatele biroului lui Jerry Vincent, iar Lorna Taylor și Dennis Wojciechowski stăteau în fața mea. Ne mâncam sandviciurile și eram gata să verificăm ceea ce încropisem pornind de la un control preliminar asupra cabinetului și a cazurilor. Mâncarea era bună, dar nimeni nu prea avea poftă, având în vedere unde ne aflam și ce se întâmplase cu fostul ocupant al cabinetului.

O trimisesem pe Wren Williams acasă mai devreme. Nu se putea opri din plâns și se tot împotrivea încercărilor mele de a prelua controlul asupra cazurilor răposatului ei șef. Am decis să înlătur baricada, în loc să mă tot învârtesc în jurul ei. Ultima ei întrebare înainte de a o conduce spre ieșire a fost dacă aveam de gând să o concediez. I-am spus că juriul încă mai delibera asupra acestei întrebări, dar că ar trebui să se prezinte la muncă la fel ca de obicei a doua zi.

Jerry Vincent fiind mort, iar Wren Williams plecată, ne-am poticnit până când Lorna și-a dat seama cum funcționa sistemul de îndosariere și a început să scoată dosarele cazurilor active. Pornind de la notele calendaristice din fiecare dosar, reușise reconstituirea cât de cât a agendei de lucru – componenta cheie din viața profesională a oricărui avocat. De îndată ce am avut un calendar rudimentar, am început să respir un pic mai ușurat și am făcut o pauză de masă, deschizând cutiile cu sandviciuri aduse de Lorna de la Dusty's.

Calendarul era aerisit. Câteva audieri preliminare pe ici, pe colo, dar în mare parte era clar că Vincent nu se aglomerase înainte

de procesul lui Walter Elliot, care era programat să înceapă cu selecția juriului în decurs de nouă zile.

– Să începem, am spus cu gura plină. Potrivit calendarului pe care l-am pus cap la cap, am o pronunțare a sentinței în 45 de minute. Prin urmare, mă gândeam că am putea avea o discuție preliminară acum, și apoi v-aș putea lăsa pe voi doi aici cât timp mă duc la tribunal. Apoi mă voi întoarce și vom vedea cât de departe am ajuns înainte ca eu și Cisco să mergem și să ne apucăm să batem din ușă în ușă.

Amândoi au dat din cap, mestecând încă sandviciurile. Cisco avea merișor pe mustață, dar nu știa asta.

Lorna era la fel de îngrijită și de frumoasă ca întotdeauna. Era uimitoare cu părul ei blond și cu ochii care te făceau cumva să crezi că ești centrul universului când se uita la tine. Nu mă săturam niciodată de asta. Îi plătisem salariul pentru tot anul în care nu lucrasem. Îmi permiteam datorită poliței de asigurare, și nu doream să îmi asum riscul ca ea să lucreze pentru alt avocat atunci când aveam să mă întorc la muncă.

– Să începem cu banii, am spus.

Lorna dădu din cap. De îndată ce găsise dosarele active și le așezase în fața mea, trecuse mai departe la registrele bancare, probabil singurul lucru la fel de important ca lista cazurilor. Registrele bancare urmau să ne indice mai mult decât suma de bani care se afla în sipetele firmei lui Vincent. Urmau să ne ofere o idee despre modul în care își conducea cabinetul individual.

– În regulă, vești bune și proaste legate de bani, a spus ea. Are 38 000 în contul operațional și 129 000 în contul fiduciar.

Am fluierat. Erau mulți bani în contul fiduciar. Banii luați de la clienți ajung în contul fiduciar. De îndată ce începe munca la cazul unui client, contul fiduciar este perceput și banii sunt transferați în contul operațional. Întotdeauna îmi doresc mai mulți bani în contul operațional decât în contul fiduciar, pentru că, odată mutați în contul operațional, banii sunt ai mei.

– Există un motiv pentru acest dezechilibru, spuse Lorna, înțelegându-mi surpriza. Abia încasase un cec în valoare de o sută de mii de dolari din partea lui Walter Elliot. I-a depus vineri.

Am dat din cap și am bătut ușor în calendarul improvizat pe care îl aveam în fața mea pe masă. Era schițat pe un blocnotes. Lorna trebuia să iasă și să cumpere o agendă adevărată când avea ocazia. De asemenea, urma să introducă toate înfățișările mele din instanță în calculatorul meu și într-un calendar online. În ultimul rând, și așa cum Vincent nu făcuse, să salveze totul într-un cont de stocare a datelor electronice dintr-un alt loc.

– Procesul lui Elliot este programat să înceapă joia viitoare, am spus. A luat suta în avans.

De îndată ce am rostit ceea ce era evident, am înțeles brusc un lucru.

– După ce terminăm aici, sună la bancă, i-am zis Lornei. Vezi dacă cecul a fost achitat. Dacă nu, încearcă să-l încasezi. Când Elliot va auzi că Vincent este mort, va încerca probabil să îl înghețe.

– Am înțeles.

– Ce mai e în legătură cu banii? Dacă o sută sunt din partea lui Elliot, de unde este restul?

Lorna a deschis unul dintre registrele contabile pe care le ținea în poală. Pentru fiecare dolar dintr-un fond fiduciar trebuie să existe o explicație cu privire la clientul pentru care este depozitat. În orice moment, un avocat trebuie să poată afla ce parte din avansul unui client a fost transferată în contul operațional și folosită și ce sumă este încă depozitată în contul fiduciar. O sută de mii din contul fiduciar al lui Vincent era alocată pentru procesul lui Walter Elliot. Asta însemna că doar 29 000 fuseseră primiți pentru restul cazurilor active. Nu era mult, având în vedere teancul de dosare pe care le adunasem căutând cazurile vii prin cartoteci.

– Asta este vestea proastă, spuse Lorna. Aparent, mai sunt doar cinci sau șase alte cazuri cu depozite în contul fiduciar. În ceea ce privește restul cazurilor active, banii au fost deja mutați în contul operațional, sau au fost cheltuiți, sau clienții au datorii față de firmă.

Am dat din cap. Nu era o veste bună. Începea să pară că Vincent o luase înaintea cazurilor sale, adică lucrase pe bandă rulantă, preluând cazuri noi pentru a aduce noi fluxuri de bani care să acopere cazurile existente. Walter Elliot trebuie să fi fost soluția. Imediat

ce suta de mii era achitată, Vincent ar fi putut să oprească banda rulantă și să răsufle ușurat – cel puțin pentru o perioadă. Dar nu a mai apucat.

– Câți clienți au planuri de plată? am întrebat.

Lorna recurse din nou la registrele din poală.

– Are doi care au plătit aconturile înainte de proces. Amândoi au rămas mult în urmă.

– Cum îi cheamă?

Îi luă un moment să răspundă, întrucât se uita în registre.

– Ăăă, pe unul Samuels, iar pe celălalt, Henson. Amândoi sunt datori cu aproximativ cinci mii.

– Și de asta noi luăm carduri de credit și nu lucrăm cu hârtii.

Vorbeam despre propriile obiceiuri de afaceri. Nu mai ofeream de mult servicii pe credit. Acceptam plăți în numerar, nerambursabile. Acceptam și carduri, dar numai după ce Lorna le verifica și primea aprobarea sumei.

M-am uitat la notițele luate în timpul unei revizuiri rapide a calendarului și a dosarelor active. Atât Samuels, cât și Henson erau pe o sublistă pe care o schițasem în timpul revizuirii. Era o listă cu niște cazuri de care aș fi scăpat dacă aș fi putut. Aceasta se baza pe verificarea rapidă a capetelor de acuzare și a datelor specifice cazurilor. Dacă era ceva ce nu îmi plăcea la un caz – din orice motiv –, atunci ajungea pe sublistă.

– Nicio problemă, am spus. Scăpăm de ei.

Samuels avea un caz de omor prin imprudență în urma conducerii în stare de ebrietate, iar Henson era acuzat de furt calificat și posesie de droguri. Henson mi-a trezit interesul pentru un moment, deoarece Vincent urma să își construiască apărarea pe baza dependenței de analgezice prescrise clientului. Urma să se bazeze pe compasiune și deflecție în strategia de apărare. Să înfățișeze un caz în care doctorul care îi prescrisese o doză prea mare de medicamente lui Henson era persoana responsabilă în cea mai mare măsură pentru consecințele dependenței pe care o crease. Patrick Henson, în argumentația lui Vincent, era o victimă, nu un delincvent.

Îmi era foarte familiară această strategie de apărare deoarece o folosisem și eu în mod repetat în ultimii doi ani pentru a încerca să mă scuz pentru numeroasele necazuri provocate oamenilor din viața mea în calitate de tată, fost soț și prieten. Însă pe Henson l-am pus în ceea ce numeam teancul câinilor, fiindcă în adâncul inimii știam că strategia asta de apărare nu funcționa – cel puțin nu pentru mine. Și nu eram dispus să mă prezint cu ea în fața instanței nici pentru el.

Lorna a dat din cap și a făcut câteva observații despre cele două cazuri pe blocnotes.

– Deci, care este scorul? a întrebat ea. Câte cazuri pui în teancul câinilor?

– Am găsit treizeci și unu de cazuri active, am spus. Dintre acestea, cred că doar șapte arată a câini. Deci, asta înseamnă că avem o grămadă de cazuri unde nu sunt bani în tejghea. Trebuie să fac rost de alți bani sau ajung și astea în teancul câinilor.

Nu-mi făceam griji cu privire la colectarea banilor de la clienți. Cea mai importantă deprindere în dreptul penal este obținerea banilor. Mă pricepeam la asta, iar Lorna se pricepea chiar mai bine. Găsirea unor clienți care să plătească era problematică, și nouă tocmai ne picaseră din cer peste două duzine.

– Crezi că judecătoarea te va lăsa să renunți pur și simplu la câteva dintre ele? a întrebat ea.

– Nu, dar mă gândesc eu la ceva. Poate că aș putea pretinde că există conflict de interese. Conflictul constând în faptul că mie îmi place să fiu plătit pentru munca făcută, iar clienților nu le place să plătească.

Nimeni nu a râs. Nici măcar nu au schițat un zâmbet. Am trecut mai departe.

– Altceva legat de bani?

Lorna a clătinat din cap.

– Cam asta a fost tot. Cât timp ești la tribunal, voi suna la bancă să pun lucrurile în mișcare. Vrei să fim cosemnatari pentru conturi?

– Mda, la fel ca la conturile mele.

Nu mă gândisem la potențiala dificultate de a pune mâna pe banii din conturile lui Vincent. Pentru asta o aveam pe Lorna. Se pricepea mai bine decât mine la partea de afaceri. Uneori se pricepea atât de bine, încât îmi doream fie să nu ne fi căsătorit niciodată, fie să nu fi divorțat.

– Vezi dacă Wren Williams poate semna cecuri, i-am spus. Dacă este implicată, scoate-o din ecuație.

– Așa voi face. S-ar putea să fii nevoit să te întorci la doamna judecător Holder să-ți dea un ordin judecătoresc pentru bancă.

– Nu va fi o problemă.

Ceasul meu de mână arăta că mai aveam zece minute până când trebuia să pornesc spre tribunal. Mi-am îndreptat atenția către Wojciechowski.

– Cisco, ce ai pentru mine?

Îl rugasem mai devreme să apeleze la relațiile lui și să monitorizeze investigația morții lui Vincent cât mai îndeaproape. Voiam să știu ce mișcări făceau detectivii, pentru că, din câte spusese Bosch, părea că investigația avea să se bazeze pe cazurile pe care tocmai le moștenisem.

– Nu prea multe, a zis Cisco. Detectivii nici nu au ajuns încă la Parker Center. L-am sunat pe un tip de la criminalistică pe care îl cunosc și încă procesează totul. Nu-s prea multe informații despre ceea ce au, dar mi-a spus ce nu au găsit. Vincent a fost împușcat de cel puțin două ori din câte și-au dat seama. Și nu erau tuburi de cartușe. Criminalul a curățat locul.

Era ceva grăitor în toată povestea. Ucigașul ori folosise un revolver, ori avusese prezența de spirit de a aduna tuburile gloanțelor evacuate din arma sa după ce îl omorâse.

Cisco își continuă raportul:

– Am sunat un alt contact de la comunicații și mi-a spus că primul apel a fost primit la 12.43. Vor stabili mai exact ora decesului la autopsie.

– Au vreo idee de ansamblu despre ce s-a întâmplat?

– Vincent a lucrat până târziu, ceea ce se pare că obișnuia să facă lunea. Lucra lunea până târziu ca să se pregătească pentru

întreaga săptămână. Când a terminat, și-a strâns lucrurile în servietă, a încuiat și a plecat. A mers la garaj, s-a urcat în mașină și a fost împușcat prin geamul din dreptul șoferului. Când l-au găsit, mașina se afla în parcare, cu cheia în contact. Geamul era coborât. Au fost mai puțin de 15 grade azi-noapte. Ar fi putut coborî geamul pentru că îi plăcea răcoarea sau pentru că cineva se îndrepta spre mașină.

– Cineva cunoscut.

– Este o posibilitate.

M-am gândit la asta, dar și la ce-mi spusese detectivul Bosch.

– Nu lucra nimeni în garaj?

– Nu, controlorul pleacă la șase. După ora șase, trebuie să pui bani în aparat sau să-ți folosești abonamentul lunar. Vincent avea abonament.

– Camere video?

– Singurele camere video sunt la intrare și la ieșire. Sunt camere pentru numărul de înmatriculare, astfel că, dacă cineva spune că și-a pierdut biletul, ele pot arăta când a intrat mașina, chestii de genul acesta. Dar, din câte mi-a spus tipul meu de la criminalistică, nu era nimic de interes pe casetă. Criminalul nu a venit cu mașina în garaj. A ajuns acolo fie prin clădire, fie printr-o intrare pentru pietoni.

– Cine l-a găsit pe Jerry?

– Agentul de pază. Au un agent pentru clădire și garaj. Verifică garajul de două ori pe noapte și a observat mașina lui Vincent la al doilea rond. Avea luminile aprinse și motorul pornit, așa că a verificat-o. La început, a crezut că Vincent doarme, apoi a văzut sângele.

Am dat din cap, gândindu-mă la scenariu și la cum se petrecuseră lucrurile. Criminalul era fie incredibil de neglijent și de norocos, fie știa că garajul nu are camere video și că putea da peste Jerry Vincent acolo luni noaptea, când locul era aproape pustiu.

– În regulă, fii pe față. Ce ai despre Harry Potter?

– Despre cine?

– Detectivul. Nu Potter. Vreau să spun...

– Bosch. Harry Bosch. Lucrez și la asta. Se pare că e unul dintre cei mai buni. S-a pensionat acum câțiva ani și șeful poliției însuși l-a adus înapoi. Cel puțin, așa se spune.

Cisco își consultă notițele.

– Numele întreg este Hieronymus Bosch. Are o vechime în muncă de treizeci și trei de ani, și știi ce înseamnă asta.

– Nu, ce înseamnă?

– Păi, potrivit regulamentului Departamentului de Poliție din L.A., vechimea maximă este de treizeci de ani, după care te poți pensiona cu pensie întreagă și, oricât ai mai rămâne la locul de muncă, nu ți se mărește pensia. Deci, din punct de vedere financiar nu are sens să rămâi.

– Decât dacă ai o misiune.

Cisco a dat din cap.

– Exact. Oricine rămâne după treizeci de ani nu o face pentru bani sau în interes de serviciu. Este mai mult de atât.

– Stai o clipă, am spus. Ai spus Hieronymus Bosch? Ca pe pictor?

A doua întrebare l-a derutat.

– Nu știu nimic de niciun pictor. Dar așa îl cheamă. Mi s-a spus că rimează cu „anonim". Ciudat nume, dacă mă întrebi pe mine.

– Nu mai ciudat decât Wojciechowski – dacă mă întrebi pe mine.

Cisco era gata să-și apere numele și moștenirea când Lorna ne întrerupse.

– Parcă spuneai că nu-l cunoști, Mickey.

Am privit-o și am clătinat din cap.

– Nu l-am mai întâlnit până acum, dar numele... știu numele ăsta.

– Adică de la tablouri?

Nu voiam să încep o discuție despre un trecut atât de îndepărtat, încât nu puteam fi sigur de el.

– Las-o baltă, am spus. Nu contează, iar eu trebuie să plec. M-am ridicat. Cisco, fii pe față cu acest caz și află tot ce poți despre Bosch. Vreau să știu în ce măsură pot avea încredere în tipul ăsta.

– Nu o să-l lași să-și bage nasul în dosare, nu-i așa? mă întrebă Lorna.

– Asta nu a fost o crimă oarecare. Există un criminal care știa cum să ajungă la Jerry Vincent. Mă voi simți mult mai bine dacă omul nostru „cu o misiune“ descifrează totul și-l închide pe răufăcător.

Am ocolit biroul și m-am îndreptat spre ușă.

– Voi fi în sala de judecată a doamnei Champagne. Iau niște dosare active cu mine să le citesc cât aștept.

– Te conduc, a spus Lorna.

Am văzut-o aruncându-i o privire lui Cisco și dându-i de înțeles printr-un gest din cap să rămână. Am ieșit în hol. Știam ce avea Lorna de gând să spună, dar am lăsat-o să vorbească.

– Mickey, ești sigur că ești pregătit pentru asta?

– Absolut.

– Nu ăsta era planul. Trebuia să revii mai ușor, mai ții minte? Să iei vreo două cazuri și să începi de acolo. În schimb, tu preiei un întreg cabinet.

– Nu exersez.

– Ia fii serios!

– Sunt. Și sunt pregătit. Nu înțelegi că e mai bine decât cu planul dinainte? Cazul Elliot nu doar că aduce o grămadă de bani, ci va funcționa ca un panou publicitar care spune „M-AM ÎNTORS“ cu litere mari din neon!

– Mda, e grozav. Și cazul Elliot va exercita atâta presiune asupra ta încât...

Nu-și termină ideea, dar nici nu trebuia.

– Lorna, am terminat cu toată treaba aia. Sunt bine, am trecut peste ea și sunt pregătit pentru asta. Credeam că te vei bucura. Câștigăm bani pentru prima dată după un an întreg.

– Nu-mi pasă de asta. Vreau să fiu sigură că ești bine.

– Sunt mai mult decât bine. Sunt entuziasmat. Simt că într-o singură zi mi-am recăpătat puterile. Nu mă trage în jos, bine?

S-a uitat fix la mine, iar eu i-am susținut privirea, până când, în cele din urmă, un zâmbet șovăitor și-a făcut apariția pe chipul ei serios.

– Bine, a spus. Atunci, sari la gâtul lor!

– Stai liniștită, așa voi face.

8

În ciuda asigurărilor pe care i le dădusem Lornei, în timp ce traversam pasajul îndreptându-mă către podul care lega clădirea de birouri de garaj îmi făceam griji în ceea ce privește cazurile și organizarea. Uitasem că parcasem la nivelul cinci și, în cele din urmă, am urcat trei rampe până să găsesc Lincolnul. Am deschis portbagajul și am pus teancul gros de dosare pe care le căram în geantă.

Era o geantă multifuncțională pe care o luasem de la un magazin numit Suitcase City[1] în timp ce-mi puneam la cale întoarcerea. Era un rucsac cu chingi pe care îl puteam purta pe umeri în zilele în care eram în formă. Avea și un mâner ca să îl pot folosi ca pe o servietă dacă voiam. Și mai avea două roți și un mâner telescopic, astfel încât îl puteam trage după mine în zilele în care mă simțeam slăbit.

În ultima vreme, zilele bune le depășeau pe cele rele, astfel încât probabil m-aș fi putut descurca și cu o servietă de avocat tradițională, din piele. Însă îmi plăcea geanta și aveam de gând să o folosesc în continuare. Avea un logo pe ea – culmea unui munte peste care erau tipărite cuvintele „Suitcase City", care aminteau de Hollywood. Deasupra, luminatoare străbăteau orizontul, completând imaginea de vis a dorinței și speranței. Cred că logoul acela era adevăratul motiv pentru care îmi plăcea geanta. Pentru că știam că Orașul Valizelor nu era un magazin. Era un loc. Era Los Angeles.

[1] Orașul Valizelor

Los Angeles era genul de oraș unde toată lumea venea de altundeva și nimeni nu ancora vreodată cu adevărat. Era un loc de tranziție. Oameni atrași de vis, oameni care fugeau de coșmar. Douăsprezece milioane de oameni, și toți dispuși să o ia la goană dacă era nevoie. La modul figurat, propriu sau metaforic – oricum ai vrea să privești lucrurile – toată lumea din L.A. ține o valiză pregătită. Pentru orice eventualitate.

În timp ce închideam portbagajul, am fost surprins să văd un bărbat stând între mașina mea și cea parcată lângă ea. Din cauza capotei ridicate a portbagajului, nu îl văzusem apropiindu-se. Nu-l cunoșteam, dar îmi dădeam seama că el știa cine sunt. Mi-am amintit avertizarea lui Bosch cu privire la ucigașul lui Vincent, și asta a trezit în mine instinctul de a lupta sau de a fugi.

– Domnule Haller, pot vorbi cu dumneavoastră?

– Cine naiba ești și de ce te furișezi pe lângă mașinile oamenilor?

– Nu mă furișam. V-am văzut și am scurtat drumul luând-o printre celelalte mașini, atâta tot. Lucrez pentru *Times* și mă întrebam dacă pot vorbi cu dumneavoastră despre Jerry Vincent.

Am clătinat din cap și am răsuflat zgomotos.

– M-ai speriat ca dracu'. Nu știi că a fost omorât în acest garaj de către cineva care a venit spre mașina lui?

– Uitați, îmi cer scuze. Eu doar...

– Las-o baltă. Nu știu nimic despre acest caz și trebuie să ajung la tribunal.

– Dar îi preluați cazurile, nu-i așa?

Făcându-i semn să se dea la o parte, m-am dus către portiera mașinii.

– Cine ți-a spus asta?

– Reporterul nostru acreditat la tribunal a obținut o copie a ordinului emis de doamna judecător Holder. De ce v-a ales domnul Vincent pe dumneavoastră? Erați prieteni buni sau ceva de genul ăsta?

Am deschis ușa.

– Cum te cheamă?

– Jack McEvoy. Mă ocup de știri despre poliție.

– Bravo ție, Jack, dar nu pot vorbi despre asta acum. Dacă vrei să-mi dai o carte de vizită, te voi suna când pot.

Nu a schițat nicio mișcare pentru a-mi da o carte de vizită sau pentru a arăta că înțelesese ce i-am spus. Doar mi-a adresat o altă întrebare:

– Doamna judecător v-a interzis să vorbiți?

– Nu, nu mi-a interzis să vorbesc. Nu pot vorbi cu tine pentru că nu știu nimic, bine? Când voi avea ceva de spus, voi spune.

– Ei bine, îmi puteți spune de ce preluați cazurile lui Vincent?

– Deja știi răspunsul. Am fost numit de judecătoare. Acum trebuie să ajung la tribunal.

Am urcat în mașină, dar am lăsat ușa deschisă în timp ce întorceam cheia. McEvoy și-a pus cotul pe plafon și s-a aplecat înăuntru încercând să mă convingă să-i acord un interviu.

– Uite ce e, i-am spus, trebuie să plec, deci poți să te dai la o parte ca să închid ușa și să dau cu spatele?

– Speram că putem ajunge la o înțelegere, a spus repede.

– Înțelegere? Ce înțelegere? Despre ce vorbești?

– Știți dumneavoastră, informații. Eu am relații la departamentul de poliție, iar dumneavoastră la tribunal. Ar fi un câștig reciproc. Dumneavoastră îmi spuneți ce auziți și eu vă spun ce aud. Simt că va fi un caz important. Am nevoie de orice informație pe care o pot obține.

M-am întors și l-am privit pentru o clipă.

– Dar informațiile pe care mi le vei da nu vor ajunge oricum în ziar a doua zi? Aș putea să aștept pur și simplu să le citesc.

– Nu vor fi toate acolo. Unele lucruri nu pot fi tipărite, chiar dacă știi că sunt adevărate.

S-a uitat la mine de parcă îmi împărtășea cine știe ce învățătură secretă.

– Presimt că vei auzi unele lucruri înaintea mea, am spus.

– Îmi asum riscul. Avem o înțelegere?

– Ai o carte de vizită?

De această dată a scos o carte de vizită din buzunar și mi-a înmânat-o. Am pus-o între degete și mi-am așezat mâna peste

volan. Am ridicat cartea de vizită și am privit-o. Mă gândeam că nu ar strica să am o sursă de informații din interior pentru acest caz.

– În regulă, batem palma.

I-am făcut semn din nou și am închis ușa, apoi am pornit mașina. Era încă acolo. Am coborât geamul.

– Ce este? am întrebat.

– Țineți mine, nu vreau să vă văd numele în alte ziare sau la televizor, spunând chestii de care eu nu știu.

– Stai liniștit, știu cum funcționează.

– Bine.

Am băgat în marșarier, dar m-am gândit la ceva și am ținut piciorul pe frână.

– Lasă-mă să te întreb ceva. Cât de apropiat ești de Bosch, anchetatorul principal al cazului?

– Îl cunosc, dar nimeni nu este cu adevărat apropiat de el. Nici măcar partenerul lui.

– Care este povestea lui?

– Nu știu. Nu am întrebat niciodată.

– Ei bine, e bun de ceva?

– La rezolvarea cazurilor? Da, este foarte bun. Cred că este considerat unul dintre cei mai buni.

Am dat din cap și m-am gândit la Bosch. Omul cu o misiune.

– Atenție la degetele de la picioare.

Am dat cu spatele. McEvoy a strigat spre mine de îndată ce am băgat mașina în viteză.

– Hei, Haller, îmi place plăcuța de înmatriculare.

I-am făcut cu mâna în timp ce coboram pe rampă. Am încercat să-mi amintesc ce Lincoln conduceam și ce scria pe plăcuță. Am o flotă de trei mașini de oraș de pe vremea când aveam o mulțime de cazuri. Însă folosisem mașinile atât de rar în ultimul an, încât le luam pe toate trei prin rotație pentru a menține motoarele în funcțiune și a curăța țevile de praf. Făcea parte din strategia de revenire, presupun. Mașinile erau identice, cu excepția plăcuțelor de înmatriculare, și nu știam sigur pe care o conduc.

Când am ajuns la ghereta controlorului și i-am dat cotorul biletului, am văzut un mic ecran lângă casa de marcat. Arăta imaginile surprinse de o cameră aflată la câțiva metri în spatele mașinii mele. Era camera despre care îmi pomenise Cisco, menită să filmeze bara din spate și plăcuța de înmatriculare.

Pe ecran se vedea plăcuța orgoliului meu.

ÎNCALC

Am rânjit. „Chiar așa, îi calc." Mă îndreptam spre tribunal ca să-l întâlnesc pe unul dintre clienții lui Jerry Vincent pentru prima oară. Urma să dau mâna cu el și apoi să-l conduc direct la închisoare.

9

Doamna judecător Judith Champagne se afla la prezidiu și audia moțiuni când am intrat în sală cu cinci minute mai devreme decât trebuia. Mai erau încă opt avocați care își pierdeau vremea, așteptând să le vină rândul. Mi-am așezat geanta cu roți în fața balustradei și i-am explicat în șoaptă aprodului că eram acolo în locul lui Jerry Vincent pentru a asculta sentința dată lui Edgar Reese. Mi-a spus că programul pentru moțiuni al judecătoarei se prelungea, dar că Reese avea să fie primul care își primea sentința de îndată ce se terminau moțiunile. Am întrebat dacă îl puteam vedea pe Reese, iar aprodul s-a ridicat și m-a condus pe ușa din oțel din spatele biroului său spre celula sălii de judecată. Erau trei persoane în celulă.

– Edgar Reese? am întrebat.

Un bărbat alb, mic și bine făcut a venit spre gratii. Am văzut tatuaje de închisoare urcându-i pe gât și m-am simțit ușurat. Reese se întorcea într-un loc deja cunoscut, nu urma să țin de mână un virgin într-ale închisorii, cu ochii mari. Asta îmi făcea sarcina mai ușoară.

– Numele meu este Michael Haller. Îi țin locul avocatului tău astăzi.

M-am gândit că nu prea avea rost să-i explic tipului ce pățise Vincent. L-ar fi determinat pe Reese să-mi pună o grămadă de întrebări la care nu aveam timpul sau dispoziția necesară să îi răspund.

– Unde-i Jerry? a întrebat Reese.

– N-a putut să vină. Ești gata pentru asta?

– De parcă aș avea de ales.

– Jerry ți-a explicat sentința când ai pledat vinovat?

– Da, mi-a zis. Cinci ani la închisoarea statală, ies după trei ani pentru bună purtare.

Erau mai degrabă patru, dar nu aveam de gând să îl încurc.

– În regulă, păi, judecătoarea are de terminat niște chestii și apoi te vor scoate pe tine. Procurorul îți va citi ceva în limbaj juridic, răspunzi „da" cum că înțelegi, apoi judecătoarea va admite sentința. Intri și în cincisprezece minute ieși.

– Nu-mi pasă cât durează. Nu plec nicăieri.

Am dat din cap și l-am lăsat acolo. Am bătut ușor în ușa de metal, astfel încât agentul – aprozii din districtul L.A. sunt agenți ai șerifilor – din sala de judecată să mă audă, dar nu și judecătoarea. M-a lăsat să ies și m-am așezat în primul rând al galeriei. Mi-am deschis servieta și am scos o mare parte din dosare, așezându-le pe bancă lângă mine.

Dosarul de deasupra era al lui Edgar Reese. Pe acesta îl studiasem deja pentru a mă pregăti pentru sentință. Reese era unul dintre clienții fideli ai lui Vincent. Un caz banal cu droguri. Fiind un traficant care își folosea propriile produse, Reese fusese prins în flagrant cu ajutorul unui cumpărător care lucra ca informator confidențial. Potrivit informațiilor de fond din dosar, informatorul îl ochise pe Reese pentru că îi purta pică. Mai cumpărase cocaină de la Reese și descoperise că fusese amestecată cu destul de mult laxativ pentru bebeluși. Aceasta era o greșeală comisă în mod frecvent de către traficanții care se și drogau. Luau prea mult din produs, astfel încât măreau cantitatea păstrată în folos personal, dar diminuau efectul provocat de pudra vândută. Era o practică de afaceri proastă, căci crea dușmănii. Un utilizator de droguri care încerca să scape de acuzație cooperând în calitate de informator confidențial era mai înclinat să ajute la prinderea în flagrant a unui dealer pe care nu-l înghițea decât a unuia pe care îl simpatiza. Aceasta era lecția de

afaceri la care Edgar Reese trebuia să reflecteze preț de cinci ani în penitenciarul statal.

Am băgat dosarul la loc în geantă și m-am uitat la următorul din teanc. Dosarul de deasupra îi aparținea lui Patrick Henson, cazul cu analgezice despre care îi spusesem Lornei că voi renunța. M-am aplecat să bag dosarul la loc în geantă, dar brusc m-am răzgândit și mi l-am pus în poală. L-am lovit de coapsă de vreo două ori în timp ce mă gândeam la anumite lucruri, apoi l-am deschis.

Henson era un surfer de 24 de ani din Malibu, Florida. Era un profesionist, dar se afla la capătul de jos al spectrului, cu adeziuni și câștiguri limitate din turneele profesioniste. Într-o competiție din Maui, fusese doborât de un val care îl izbise de o stâncă vulcanică de pe fundul oceanului la Pehei. Îi dislocase umărul, iar după operația de îndreptare, doctorul îi prescrisese oxicodonă. Optsprezece luni mai târziu, Henson era un dependent în adevăratul sens al cuvântului, luând pastile pentru a scăpa de durere. Își pierduse sponsorii și era prea slăbit pentru a mai concura. În cele din urmă, a decăzut complet după ce a furat un colier cu diamante dintr-o casă din Malibu unde fusese invitat de o prietenă. Potrivit raportului întocmit de către șerif, colierul aparținea mamei prietenei lui și conținea opt diamante reprezentându-i pe cei trei copii și cinci nepoți ai săi. Era înregistrat în raport cu o valoare de 25 000 de dolari, dar Henson îl amanetase pentru 400 și plecase în Mexic să cumpere două sute de tablete de oxicodonă fără prescripție medicală.

Fusese ușor de făcut o legătură între Henson și tâmpenia sa. Colierul cu diamante a fost recuperat de la casa de amanet, iar filmul înregistrat de camera de supraveghere îl arăta amanetându-l. Din cauza valorii mari a colierului, fusese lovit în plin cu acuzații de proprietate furată și furt calificat, împreună cu acuzația de posesie de droguri ilegale. Nu ajutase nici faptul că doamna de la care furase colierul era căsătorită cu un doctor cu relații, care literalmente contribuise la realegerea mai multor membri ai consiliului districtual de controlori.

Când Vincent îl acceptase pe Henson în calitate de client, surferul plătise avansul în valoare de 5 000 de dolari în natură. Vincent

luase toate cele douăsprezece plăci unicat Trick Henson și le vânduse prin intermediul lichidatorului său colecționarilor și pe eBay. Henson fusese inclus și într-un plan de plăți lunare a câte 1 000 de dolari, dar nu plătise niciodată pentru că se internase la o clinică de dezintoxicare a doua zi după ce fusese scos din închisoare pe cauțiune de către mama sa, care locuia în Melbourne, Florida.

Potrivit dosarului, Henson terminase cu succes cura de dezintoxicare și lucra cu jumătate de normă la o tabără de surf pentru copii pe o plajă din Santa Monica. Abia câștiga suficient pentru a-și asigura traiul zilnic, darămite să-i plătească lui Vincent 1 000 de dolari pe lună. Mama lui rămăsese falită după ce îi plătise cauțiunea și tratamentul de dezintoxicare.

Dosarul era plin cu moțiuni de amânare și alte documente folosite de Vincent ca tehnici de întârziere, în timp ce aștepta ca Henson să facă rost de mai mulți bani. Aceasta era practica standard – ia-ți banii dinainte, mai ales când cazul este fără mari sorți de izbândă. Procurorul avea o înregistrare video cu Henson vânzând marfa furată. Asta însemna că acest caz era mai mult decât prost, era un dezastru.

În dosar era trecut un număr de telefon al lui Henson. Orice avocat întipărea în mintea clienților neîncarcerați un lucru: nevoia de a menține o modalitate de contact. Cei acuzați de un fapt penal și care probabil urmau să ajungă în închisoare aveau adesea vieți domestice instabile. Se mutau tot timpul, iar uneori nu aveau niciun adăpost. Totuși, un avocat trebuia să poată da de ei în orice clipă. În dosar apărea numărul de mobil al lui Henson și, dacă mai era valabil, puteam să-l sun chiar atunci. Întrebarea era dacă doream să o fac.

M-am uitat spre scaunul judecătoarei. Aceasta era încă în toiul unor argumentări legate de o moțiune de eliberare pe cauțiune. La rând așteptau alți trei avocați cu alte moțiuni, iar procurorul care se ocupa de cazul lui Edgar Reese nu se vedea prin preajmă. M-am ridicat și i-am șoptit din nou aprodului:

– Ies pe coridor să dau un telefon. Voi fi prin apropiere.

A dat din cap.

– Dacă nu vă întoarceți până vă vine rândul, vin să vă chem, a spus el. Aveți grijă doar să închideți telefonul înainte de a vă întoarce. Judecătoarei nu-i plac telefoanele mobile.

Nu era nevoie să-mi spună asta. Aflasem deja pe propria piele că judecătoarei nu-i plac telefoanele mobile în sala de judecată. Mă învățasem minte când apărusem înaintea ei și telefonul meu începuse să sune uvertura *William Tell* – tonul de apel ales de fiica mea, nu de mine. Judecătoarea mi-a ars o amendă de 100 de dolari și de atunci începuse să-mi spună Călărețul Singuratic. Ultima parte nu mă deranja prea tare. Câteodată, mă simțeam precum Călărețul Singuratic, doar că mă plimbam într-o mașină de oraș Lincoln, în loc să călăresc un cal alb.

Mi-am lăsat servieta și celelalte dosare pe banca din galerie și am ieșit pe coridor doar cu dosarul Henson. Am găsit un loc rezonabil de liniștit pe coridorul aglomerat și am apelat numărul. Telefonul a sunat de două ori, apoi cineva a răspuns.

– Trick la telefon.

– Patrick Henson?

– Mda, cine sunteți?

– Sunt noul tău avocat. Numele meu este Mi...

– Hei, stai o clipă. Ce s-a întâmplat cu vechiul meu avocat? I-am dat tipului ăluia, Vincent...

– E mort, Patrick. A decedat noaptea trecută.

– Nuuuuuuuuuuu.

– Ba da, Patrick. Îmi pare rău.

Am așteptat o clipă să văd dacă mai are ceva de zis, apoi am început să vorbesc la fel de sec ca un birocrat.

– Numele meu este Michael Haller și preiau cazurile lui Jerry Vincent. Am analizat dosarul tău și văd că nu ai făcut nicio plată către domnul Vincent.

– Of, omule, asta e treaba! M-am concentrat să îmi revin și să mă mențin și nu am niciun nenorocit de sfanț. Înțelegi? Deja i-am dat tipului ăluia Vincent toate plăcile mele. A socotit că fac cinci mii, dar știu că a luat mai mult pe ele. Vreo două dintre plăcile alea lungi făceau pe puțin o mie bucata. Mi-a zis că e destul să înceapă

treaba, dar n-a făcut altceva decât să amâne lucrurile. Nu mai pot să fac niciun rahat până nu se termină toată treaba asta.

– Te menții, Patrick? Ești curat?

– Ca o nenorocită de lacrimă, omule. Vincent mi-a zis că doar așa am șanse să nu ajung la închisoare.

Am măsurat coridorul cu privirea. Era plin cu avocați, și inculpați, și martori, și familii ale victimelor sau ale celor acuzați. Era lung cât un teren de fotbal și toți de acolo sperau să obțină un singur lucru. O breșă. Să se împrăștie norii și să le meargă bine doar de această dată.

– Jerry avea dreptate, Patrick. Trebuie să rămâi curat.

– Asta fac.

– Ai o slujbă?

– Omule, voi nu înțelegeți? Nimeni n-o să-i dea unuia ca mine o slujbă. Nimeni nu mă angajează. Aștept să se rezolve cazul ăsta și aș putea ajunge la închisoare înainte să se termine totul. Adică îi învăț pe plozi să înoate pe plajă cu jumătate de normă și nu câștig mai nimic. Trăiesc în mașina mea nenorocită și dorm pe o platformă de salvamar de pe plaja Hermosa. Ce făceam acum doi ani pe vremea asta? Eram într-un apartament la Four Seasons în Maui.

– Da, știu, viața e de rahat. Încă mai ai permis de conducere?

– Păi, cam asta e tot ce mi-a mai rămas.

Am decis.

– În regulă, știi unde este cabinetul lui Jerry Vincent? Ai fost vreodată acolo?

– Mda, mi-am dus plăcile acolo. Și peștele.

– Peștele?

– A luat un tarpon de aproape o sută de kile pe care l-am prins pe vremea când eram copil în Florida. A zis că o să-l pună pe perete și o să pretindă că l-a prins el sau așa ceva.

– Mda, păi, peștele tău e încă acolo. Oricum, să fii la cabinet la nouă fix mâine-dimineață și o să te intervievez pentru o slujbă. Dacă merge bine, vei începe imediat.

– Ce anume?

– Să fii șoferul meu. Te voi plăti cu 15 dolari pe oră să conduci și alți 15 pentru onorariul pe care trebuie să-l achiți. Ce zici?

După un moment de liniște, Henson răspunse cu o voce serviabilă.

– E bine, omule. Pot să vin pentru asta.

– Bine. Ne vedem atunci. Dar ține minte ceva, Patrick. Trebuie să rămâi curat. Dacă nu, voi ști. Crede-mă, voi ști.

– Nu-ți face griji, omule. N-o să mă mai apuc niciodată de rahatul ăla. Rahatul ăla mi-a distrus viața pentru totdeauna.

– Bine, Patrick, ne vedem mâine.

– Hei, omule, de ce faci asta?

Am ezitat înainte de a răspunde.

– Știi, nu prea știu.

Am încheiat convorbirea și m-am asigurat că am închis telefonul. M-am întors în sala de judecată întrebându-mă dacă făceam un lucru bun sau genul de greșeală care urma să mă ajungă din urmă și să mă muște de fund.

Mă sincronizasem perfect. Judecătoarea terminase ultima moțiune când m-am întors. Am văzut că un procuror adjunct, Don Pierce, stătea la masa acuzării, pregătit pentru citirea sentinței. Era un fost marinar care încă se mai tundea scurt și unul dintre clienții fideli la ora cocktailului de la Four Green Fields. Mi-am băgat repede toate dosarele în geantă și am tras-o spre masa apărării.

– Ei bine, spuse judecătoarea, văd că se întoarce Călărețul Singuratic.

A rostit asta cu un zâmbet pe care i l-am întors.

– Da, onorată instanță. Mă bucur să vă revăd.

– Nu v-am mai văzut de ceva vreme, domnule Haller.

Instanța nu era locul potrivit în care să-i spun unde fusesem. Am răspuns laconic. Mi-am întins mâinile ca și cum mi-aș fi prezentat noua persoană.

– Tot ce pot să spun este că m-am întors acum, doamnă judecător.

– Mă bucur să văd asta. Îi țineți locul domnului Vincent, corect?

A spus asta pe un ton obișnuit. Mi-am dat seama că nu aflase despre decesul lui Vincent. Știam că aș fi putut ține secretul pe tot parcursul citirii sentinței, dar apoi ar fi auzit povestea și s-ar fi

întrebat de ce nu i-am spus. Nu era o bună modalitate de a ține un judecător de partea ta.

– Din păcate, onorată instanță, am spus, domnul Vincent a decedat noaptea trecută.

Sprâncenele ei s-au arcuit de uimire. Înainte de a fi judecător fusese mult timp procuror. Era conectată la comunitatea juridică și părea foarte probabil să-l fi cunoscut bine pe Vincent. Tocmai o zdruncinasem puternic.

– Vai, dar era atât de tânăr! a exclamat ea. Ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap.

– Nu a fost o moarte naturală, onorată instanță. Poliția a demarat o anchetă și nu știu mare lucru, decât că a fost găsit în mașina sa noaptea trecută în parcarea de la cabinetul său. Doamna judecător Holder m-a sunat astăzi și m-a numit avocat suplinitor.

Judecătoarea și-a coborât privirea și a avut nevoie de o clipă pentru a-și reveni din șoc. Mi-a părut rău că a trebuit să fiu eu mesagerul. M-am aplecat și am scos dosarul lui Edgar Reese din geantă.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, a spus judecătoarea în cele din urmă.

Am dat din cap și am așteptat.

– Bine, a reluat judecătoarea după un alt moment îndelungat. Să vină inculpatul.

Jerry Vincent nu a mai întârziat ședința. Dacă judecătoarea avea suspiciuni în privința lui Jerry sau a vieții pe care acesta o dusese, nu a spus-o. Totuși, viața mergea mai departe la Curtea Penală. Roțile justiției urmau să se învârtă fără el.

10

Mesajul de la Lorna Taylor era scurt și la obiect. L-am primit în momentul în care mi-am deschis telefonul, după ce părăsisem sala de judecată și îl văzusem pe Edgar Reese fiind condamnat la cinci ani de închisoare. Mi-a spus că luase legătura cu grefiera doamnei judecător Holder în legătură cu obținerea ordinului judecătoresc pe care îl solicita banca înainte de a trece conturile bancare ale lui Vincent pe numele meu și pe cel al Lornei. Judecătoarea fusese de acord să întocmească ordinul și puteam să traversez pur și simplu coridorul până la biroul ei pentru a-l ridica.

Sala de judecată era din nou întunecată, dar grefiera se afla la locul său de lângă prezidiu. Încă îmi mai amintea de învățătoarea mea din clasa a treia.

– Doamnă Gill? am spus. Trebuie să ridic un ordin semnat de doamna judecător.

– Da, cred că e încă la dumneaei în birou. Mă duc să văd.

– Aș putea să intru și să și discut cu dumneaei pentru câteva minute?

– Păi, este cineva în birou momentan, dar voi întreba.

S-a ridicat și a traversat coridorul din spatele pupitrului grefierei. La capăt se afla ușa biroului judecătoarei și am văzut-o cum bate o dată înainte de a fi invitată să intre. Când a deschis ușa, am văzut un bărbat stând pe același scaun pe care îl ocupasem eu cu câteva ore mai devreme. Era soțul doamnei judecător Holder, un avocat specializat în vătămare corporală pe nume Mitch Lester.

L-am recunoscut din fotografia din reclama sa. Pe vremea când pleda cazuri de drept penal, împărțisem o dată coperta din spate a Paginilor Aurii, reclama mea ocupând jumătatea de sus, iar a lui, pe cea de jos. Nu mai pledase cazuri de drept penal de mult timp.

Câteva minute mai târziu, doamna Gill a ieșit aducând ordinul judecătoresc de care aveam nevoie. Am crezut că asta însemna că nu puteam să intru să vorbesc cu judecătoarea, dar doamna Gill mi-a spus că urma să fiu poftit înăuntru de îndată ce judecătoarea termina de discutat cu vizitatorul său.

N-aveam suficient timp să studiez dosarele din servietă, așa că m-am plimbat prin sală, privind în jur și gândindu-mă la ce urma să-i spun judecătoarei. Când am ajuns lângă pupitrul gol al aprodului, mi-am coborât privirea și am scrutat o foaie de calendar din săptămâna anterioară. Am recunoscut numele mai multor avocați care fuseseră înregistrați și programați pentru audieri și moțiuni de urgență. Unul dintre ei era Jerry Vincent, reprezentându-l pe Walter Elliot. Fusese probabil una dintre ultimele apariții în instanță ale lui Jerry.

După trei minute, am auzit o sonerie la pupitrul grefierei și doamna Gill m-a anunțat că puteam să mă duc din nou în biroul judecătoarei.

Când am bătut la ușă, Mitch Lester a fost cel care mi-a deschis. Mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să intru. Am dat mâna, iar el mi-a spus că tocmai a aflat ce pățise Jerry Vincent.

– E o lume înfricoșătoare afară, a spus el.

– Poate fi, am încuviințat.

– Dacă ai nevoie de orice fel de ajutor, să-mi spui.

A părăsit biroul și i-am luat locul pe scaunul din fața mesei de lucru a judecătoarei.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Haller? Ați primit ordinul judecătoresc pentru bancă?

– Da, l-am primit, onorată instanță. Mulțumesc. Voiam să vă pun un pic la curent și să vă întreb ceva.

Și-a scos ochelarii de citit și i-a pus pe sugativă.

– Vă rog, spuneți.

– Ei bine, să vă pun la curent. Lucrurile se mișcă un pic mai greu pentru că am început fără o agendă. Atât laptopul lui Jerry Vincent, cât și calendarul listat au fost furate după ce a fost ucis. Am fost nevoiți să întocmim un alt calendar după ce am găsit dosarele active. Credem că avem situația sub control și, de fapt, tocmai vin de la o citire a sentinței în instanța doamnei judecător Champagne cu privire la unul dintre cazuri. Prin urmare, nu am pierdut nimic.

Judecătoarea nu s-a arătat impresionată de eforturile făcute de mine și de angajații mei.

– Despre câte cazuri active vorbim?

– Ăăă, se pare că sunt treizeci și unu de cazuri active – de fapt, treizeci acum, că m-am ocupat de acea sentință. Cazul acela s-a terminat.

– Atunci, aș spune că ați moștenit un cabinet destul de prosper. Care este problema?

– Nu sunt sigur că este vreo problemă, doamnă judecător. Până acum am discutat doar cu unul dintre clienții activi și se pare că voi continua în calitate de avocat al său.

– Este vorba despre Walter Elliot?

– Ăăă, nu, încă nu am vorbit cu el. Am de gând să fac asta mai târziu, în cursul zilei de azi. Persoana cu care am vorbit a fost implicată în ceva mai puțin serios. Un furt calificat, de fapt.

– Bine.

Începea să-și piardă răbdarea, așa că am trecut la obiectul întâlnirii.

– Ce doream să vă întreb are de-a face cu poliția. Aveați dreptate azi-dimineață când m-ați prevenit în legătură cu intruziunea poliției. Când am ajuns la cabinet, după ce am plecat de aici, am găsit doi detectivi răsfoind dosarele. Recepționera lui Jerry era acolo, dar nu încercase să îi oprească.

Expresia judecătoarei s-a înăsprit.

– Ei bine, sper că dumneavoastră ați încercat. Ofițerii aceia ar trebui să știe că nu au voie să răsfoiască dosare după cum au chef.

– Da, onorată instanță, s-au retras imediat ce am ajuns acolo și am obiectat. De fapt, i-am amenințat că mă voi plânge dumneavoastră. Atunci au dat înapoi.

A dat din cap cu o expresie de mândrie pe față când a auzit ce putere avusese menționarea numelui ei.

– Atunci, de ce sunteți aici?

– Păi, mă întreb dacă ar trebui să-i las să se întoarcă.

– Nu vă înțeleg, domnule Haller. Să lăsați poliția să se întoarcă?

– Detectivul care conduce ancheta a făcut o remarcă inteligentă. A spus că probele sugerează că Jerry Vincent își cunoștea criminalul și probabil l-a lăsat chiar să se apropie suficient, încât, știți, să-l împuște. A spus că este foarte probabil să fi fost unul dintre clienții lui. Prin urmare, răsfoiau dosarele căutând suspecți potențiali când i-am surprins.

Judecătoarea a fluturat o mână, respingând ideea.

– Sigur că asta făceau. Și, în același timp, călcau în picioare drepturile acelor clienți.

– Erau în sala dosarelor și verificau niște cazuri vechi. Cazuri închise.

– Nu contează. Deschise sau închise, tot reprezintă o violare a dreptului la confidențialitate în relația avocat–client.

– Înțeleg asta, doamnă judecător. Însă, după ce au plecat, am văzut că au lăsat în urmă un teanc de dosare pe masă. Erau dosarele pe care fie urmau să le ia, fie doreau să le verifice mai îndeaproape. M-am uitat peste ele, și existau amenințări în acele dosare.

– Amenințări la adresa domnului Vincent?

– Da. Erau cazuri în care unii clienți nu fuseseră mulțumiți de rezultat, fie că vorbim de verdict, de dispoziție sau de perioada de detenție. Erau amenințări, și în fiecare caz Jerry Vincent a luat amenințările în serios, astfel că ținea un jurnal detaliat care conținea exact ceea ce fusese spus și de către cine. Asta puneau detectivii cap la cap.

Judecătoarea s-a lăsat pe spate și și-a împreunat mâinile, punându-și coatele pe brațele scaunului de piele. A reflectat asupra situației pe care i-o descrisesem și apoi și-a îndreptat ochii spre mine.

– Credeți că împiedicăm ancheta dacă nu permitem poliției să-și facă datoria.

Am încuviințat din cap.

– Mă întrebam dacă există un mod în care să satisfac ambele părți, am spus. Să limitez răul făcut clienților, dar să permit poliției să continue ancheta în orice direcție îi duce.

Judecătoarea s-a gândit la asta în liniște, apoi a oftat.

– Îmi doresc să fi rămas soțul meu, a spus în cele din urmă. Îi apreciez opiniile foarte mult.

– Păi, am eu o idee.

– Sigur că aveți. Care anume?

– Mă gândeam că aș putea să examinez chiar eu dosarele și să întocmesc o listă cu persoanele care l-au amenințat pe Jerry. Apoi aș putea să i-o dau domnului detectiv Bosch și să îi ofer câteva detalii referitoare la amenințări. Astfel, ar putea avea ceea ce îi trebuie, dar nu și dosarele propriu-zise. El e mulțumit, sunt și eu mulțumit.

– Bosch este detectivul care se ocupă de caz?

– Da, Harry Bosch. Lucrează la Brigada Omucideri. Nu-mi amintesc numele partenerului său.

– Trebuie să înțelegeți, domnule Haller, că, dacă îi dați acestui Bosch fie și numai numele, tot încălcați confidențialitatea clientului. Ați putea fi exclus din barou pentru asta.

– Păi, mă gândeam la asta și cred că există o cale de scăpare. Unul dintre mecanismele de scutire de obligația de a respecta confidențialitatea clientului este în cazul de amenințare la adresa siguranței. Dacă Jerry Vincent ar fi știut că un client venea să-l omoare noaptea trecută, ar fi putut suna la poliție și să le dea numele acelui client. Nu ar fi fost nicio încălcare a unui drept.

– Da, dar ceea ce doriți dumneavoastră să faceți este complet diferit.

– Este diferit, doamnă judecător, dar nu complet. Detectivul care se ocupă de caz mi-a spus în mod direct că este foarte probabil ca identitatea ucigașului lui Jerry Vincent să se afle chiar în dosarele lui Jerry. Acele dosare sunt acum ale mele, așa că acele informații constituie o amenințare la adresa mea. Când o să mă duc să-i întâlnesc pe acești clienți, aș putea da mâna cu ucigașul și să nici nu știu lucrul acesta. Faceți orice fel de calcul și eu simt că sunt în pericol aici, doamnă judecător, ceea ce reprezintă un motiv de scutire.

A dat iar din cap și și-a pus ochelarii. S-a întins și a luat un pahar cu apă pe care nu-l văzusem de computer.

După ce a băut cu sete, mi s-a adresat din nou:

– Bine, domnule Haller. Cred că, dacă examinați dosarele așa cum ați sugerat, veți acționa într-o manieră potrivită și acceptabilă. Vă rog să depuneți o moțiune în fața acestei instanțe pentru a explica acțiunile dumneavoastră și faptul că vă simțiți amenințat. Îl voi semna și ștampila, iar cu puțin noroc va fi un act care nu va vedea niciodată lumina zilei.

– Vă mulțumesc, onorată instanță.

– Altceva?

– Cred că asta e tot.

– Atunci, vă doresc să aveți o zi bună.

– Da, onorată instanță. Vă mulțumesc.

M-am ridicat și m-am îndreptat către ușă, apoi mi-am amintit ceva și m-am întors spre biroul judecătoarei.

– Doamnă judecător? Am uitat ceva. Am văzut calendarul dumneavoastră de săptămâna trecută și am observat că Jerry Vincent s-a prezentat în fața instanței în legătură cu Elliot. Nu am studiat încă dosarul cazului în detaliu, dar v-aș putea întreba ce fel de audiere a fost?

Judecătoarea a avut nevoie să se gândească o clipă pentru a-și aminti audierea.

– Era o moțiune de urgență. Domnul Vincent a venit pentru că domnul judecătorul Stanton revocase cauțiunea și dăduse ordin ca domnul Elliot să fie arestat preventiv. Am amânat revocarea.

– De ce fusese revocată?

– Domnul Elliot călătorise la un festival de film la New York fără să obțină permisiune. Era una dintre condițiile cauțiunii. Când domnul Golantz, procurorul, a văzut o poză a lui Elliot la festival în revista *People,* i-a cerut domnului judecător Stanton să revoce cauțiunea. În mod evident, nu era mulțumit că fusese permisă eliberarea pe cauțiune în primul rând. Domnul judecător Stanton a revocat cauțiunea, apoi domnul Vincent a venit la mine pentru o amânare de urgență a arestării și încarcerării clientului său. Am decis să îi

dau domnului Elliot o nouă șansă și să modific condițiile eliberării sale, obligându-l să poarte un dispozitiv de monitorizare la gleznă. Însă vă asigur că domnul Elliot nu va primi o a treia șansă. Țineți minte asta dacă doriți să vă rămân client.

– Am înțeles, doamnă judecător.

Am dat din cap și am părăsit biroul, mulțumindu-i doamnei Gill când am ieșit prin sala de judecată.

Încă mai aveam cartea de vizită a lui Harry Bosch în buzunar. Am scotocit după ea în timp ce coboram cu liftul. Lăsasem mașina într-o parcare cu plată lângă Kyoto Grand Hotel și aveam de mers trei străzi până să ajung acolo, ceea ce însemna că urma să trec pe lângă Parker Center. L-am sunat pe Bosch pe telefonul mobil în timp ce mă îndreptam spre ieșirea din tribunal.

– Bosch la telefon.

– Sunt Mickey Haller.

A ezitat. M-am gândit că poate nu îmi recunoscuse numele.

– Cu ce pot să vă ajut? a întrebat în cele din urmă.

– Cum merge ancheta?

– Merge, dar nu pot să vorbesc despre asta cu dumneavoastră.

– Atunci voi trece direct la subiect. Sunteți la Parker Center acum?

– Exact. De ce?

– Vin în direcția aceea dinspre tribunal. Haideți să ne întâlnim lângă monumentul comemorativ.

– Știți ce, sunt ocupat. Puteți să-mi spuneți doar despre ce e vorba?

– Nu la telefon, dar cred că merită. Dacă nu sunteți acolo când trec pe lângă clădire, atunci voi ști că ați renunțat la această oportunitate și nu vă voi mai deranja.

Am închis telefonul înainte ca el să apuce să răspundă. Mi-a luat cinci minute să ajung la Parker Center pe jos. Clădirea era în ultimii săi ani de viață, întrucât un alt sediu se construia la o stradă distanță, pe Spring Street. L-am văzut pe Bosch stând lângă fântâna ce făcea parte din monumentul care îi comemora pe ofițerii uciși la datorie. Am văzut două fire subțiri și albe ce ajungeau de la urechile sale la buzunarul sacoului. M-am îndreptat spre el și nu

m-am obosit să îi întind mâna sau să-l salut în vreun alt fel. Și-a scos căștile și le-a îndesat în buzunar.

– Vă izolați de lume, domnule detectiv?

– Mă ajută să mă concentrez. Întâlnirea asta are vreun scop?

– După ce ați părăsit cabinetul astăzi, m-am uitat peste dosarele pe care le așezaserăți pe masă. În sala dosarelor.

– Și?

– Și înțeleg ce încercați să faceți. Vreau să vă ajut, dar vreau să înțelegeți situația în care mă aflu.

– Vă înțeleg, domnule avocat. Trebuie să protejați acele dosare și potențialul criminal a cărui identitate se ascunde în ele pentru că astea sunt regulile.

Am clătinat din cap. Tipul ăsta nu dorea să-mi fie ușor să-l ajut.

– Știți ce, domnule detectiv Bosch, veniți din nou la cabinet mâine-dimineață la ora opt și vă voi da tot ce pot.

Cred că oferta l-a surprins. Nu a răspuns.

– Veți fi acolo? am întrebat.

– Care-i clenciul? a întrebat și el imediat.

– Niciun clenci. Dar nu întârziați. Am un interviu la nouă, iar apoi voi fi probabil pe drum pentru a mă întâlni cu clienții mei.

– Voi fi acolo la opt.

– În regulă atunci.

Eram gata să plec, dar părea că el nu.

– Ce este?

– Voiam să vă întreb ceva.

– Ce?

– Vincent avea vreun caz federal?

M-am gândit preț de o clipă, verificând în minte ce știam despre dosare. Am clătinat din cap.

– Încă mai analizăm totul, dar nu cred. Era la fel ca mine, îi plăcea să rămână în instanțele statale. E un joc cu numere. Mai multe cazuri, mai multe porcării, mai multe breșe prin care să te strecori. Federalilor le cam place să trișeze. Nu le place să piardă.

Mă gândeam că ar putea lua remarca personal, dar a trecut peste asta. A dat din cap.

– Bine.

– Asta-i tot? Doar asta doreați să întrebați?

– Asta-i tot.

Am așteptat explicații suplimentare, dar nu am primit nimic.

– Bine, domnule detectiv.

Am întins mâna cu stângăcie. Mi-a strâns-o și a părut să se simtă la fel de jenat. Am decis să întreb ceva ce păstrasem pentru mine.

– Hei, și eu doream să vă întreb ceva.

– Ce anume?

– Nu scrie pe cartea de vizită, dar am auzit că numele dumneavoastră complet este Hieronymus Bosch. Este adevărat?

– Și?

– Mă întrebam doar cine v-a pus un nume ca acesta.

– Mama l-a ales.

– Mama dumneavoastră? Păi, și ce a zis tatăl dumneavoastră despre asta?

– Nu l-am întrebat niciodată. Trebuie să mă întorc la anchetă acum, domnule avocat. Mai e ceva?

– Nu, asta-i tot. Eram doar curios. Ne vedem mâine la opt.

– Voi fi acolo.

L-am lăsat lângă monument și am plecat. M-am îndreptat spre stradă, gândindu-mă întruna de ce mă întrebase dacă Jerry Vincent avusese vreun caz federal. Când am luat colțul la stânga, am privit înapoi și l-am văzut pe Bosch stând în continuare lângă fântână. Mă privea. Nu și-a ferit privirea, însă eu am făcut-o, și am continuat să merg.

11

Cisco și Lorna lucrau încă în cabinetul lui Jerry Vincent când m-am întors. I-am dat Lornei ordinul judecătoresc pentru bancă și i-am spus despre cele două întâlniri matinale pe care le fixasem pentru a doua zi.

– Credeam că l-ai pus pe Patrick Henson în teancul câinilor, a remarcat Lorna.

– Îl pusesem, dar acum l-am mutat la loc.

A ridicat din sprâncene așa cum obișnuia de fiecare dată când o făceam să se simtă confuză – adică adesea. Nu doream să-i dau explicații. Trecând mai departe, am întrebat dacă se întâmplase ceva nou cât timp fusesem la tribunal.

– Două lucruri, m-a informat Lorna. Mai întâi, cecul lui Walter Elliot a fost achitat. Dacă a auzit despre moartea lui Jerry, e prea târziu pentru a opri tranzacția.

– Bine.

– E chiar mai bine. Am găsit dosarul ce conține contractul și am aruncat o privire la înțelegerea încheiată între Jerry și Elliot. Suta aia de mii depusă vineri pentru proces e doar o tranșă.

Avea dreptate. Era mai bine.

– Cât? am întrebat.

– Potrivit înțelegerii, a explicat ea, Vincent a luat 250 avans. Asta a fost acum cinci luni și se pare că s-au dus toți. Însă urma să primească alți 250 pentru proces, nereturnabili. Suta era doar prima tranșă. Restul trebuie achitat în prima zi de declarații.

Am dat din cap satisfăcut. Vincent încheiase o înțelegere grozavă. Nu avusesem niciodată un caz care să implice asemenea sume de bani. Totuși, mă întrebam cum cheltuise primii 250 000 de dolari așa de repede. Lorna trebuia să studieze intrările și ieșirile din conturi pentru a găsi răspunsul.

– În regulă, totul e foarte bine – dacă îl păstrăm pe Elliot. Altfel, nu contează. Ce altceva mai avem?

Lorna s-a arătat dezamăgită că nu am insistat asupra chestiunii banilor și nu am felicitat-o pentru descoperire. Pierduse din vedere faptul că încă nu-l țintuisem pe Elliot. Practic, era liber de contract. Eu aveam prioritate, dar tot trebuia să mă asigur că îmi rămâne client înainte de a mă gândi la cum ar fi să obțin un onorariu de 250 000 de dolari pentru proces.

Lorna mi-a răspuns monoton:

– Am avut niște vizitatori cât timp ai fost la tribunal.

– Cine?

– Mai întâi, unul dintre anchetatorii cu care lucra Jerry a trecut pe aici după aflarea veștii.

I-a aruncat o privire lui Cisco și aproape că l-a luat la bătaie. Apoi s-a deșteptat și a dat înapoi.

– Cine era?

– Bruce Carlin. Jerry l-a angajat să lucreze la cazul Elliot.

Am dat din cap. Bruce Carlin era un fost ofițer al Departamentului de Poliție din L.A. care trecuse de partea răului și lucra pentru apărare acum. O grămadă de avocați lucrau cu el pentru că avea cunoștințe din interior despre cum merg lucrurile în prăvălia copoilor. Lucrasem și eu cu el cândva la un caz și considerasem că se bucura de o reputație nemeritată. Nu l-am mai angajat.

– Cheamă-l aici, am spus. Programează o întâlnire.

– De ce, Mick? Îl ai pe Cisco.

– Știu că îl am pe Cisco, dar Carlin lucra în cazul Elliot și mă îndoiesc că se regăsește totul în dosare. Știi cum e. Dacă ții informații departe de dosare, nu se află. Așa că, te rog, cheamă-l înapoi. Cisco poate avea o întrevedere cu el, să afle ce știe. Plătește-l pentru

timpul alocat – oricât ar cere pe oră – și apoi scapă de el când nu ne mai este de ajutor. Altceva? Cine a mai venit?

– O adevărată paradă de rataţi. Carney Andrews a intrat în paşi de dans, crezând că va lua pur şi simplu cazul Elliot din teanc şi va ieşi cu el tot în paşi de dans. Am dat-o afară cu mâna goală. Apoi m-am uitat peste mişcările din contul operaţional şi am văzut că a fost angajată acum cinci luni în calitate de avocat asociat pentru Elliot. O lună mai târziu a fost concediată.

Am dat din cap şi am înţeles. Vincent fusese la cumpărat de judecători pentru Elliot. Carney Andrews era o avocată şi o nevăstuică lipsită de talent, dar era căsătorită cu un judecător de la Curtea Superioară pe nume Bryce Andrews. Acesta lucrase 25 de ani ca procuror înainte de a fi numit judecător. Din punctul de vedere al majorităţii avocaţilor apărării care lucrau în clădirea Curţii Penale, nu părăsise niciodată procuratura. Era considerat unul dintre cei mai duri judecători din clădire, care uneori se comporta de parcă ar fi fost în înţelegere cu procurorii, dacă nu chiar un aliat direct al biroului. Astfel luase naştere o afacere de familie, în care soţia îşi asigura un trai confortabil fiind angajată în calitate de avocat asociat pentru cazurile ce ajungeau în instanţa soţului, creând astfel un conflict de interese care impunea redistribuirea cazurilor către alţi judecători, cu puţin noroc, ceva mai îngăduitori.

Treaba mergea ca unsă, iar partea cea mai bună era că, de fapt, Carney Andrews nu trebuia să practice avocatura niciodată. Trebuia doar să fie angajată pentru un caz, să apară în calitate de avocat asociat în instanţă, apoi să aştepte până când cazul era redistribuit. Putea apoi să încaseze un onorariu substanţial şi să treacă la următorul caz.

Nici nu trebuia să mă uit peste dosarul Elliot ca să văd ce se întâmplase. Ştiam deja. Distribuirea cazurilor se făcea în mod aleatoriu în biroul preşedintelui. În mod evident, cazul Elliot fusese atribuit iniţial instanţei lui Bryce Andrews, iar Vincent nu credea că are şanse de reuşită acolo. Pentru început, Andrews nu ar fi permis eliberarea pe cauţiune într-un caz de crimă dublă, apoi ar fi fost foarte sever cu inculpatul când se ajungea la proces. Aşa că

Vincent a angajat-o pe soția judecătorului și a scăpat de problemă. Cazul fusese apoi atribuit în mod aleatoriu judecătorului James P. Stanton, care avea o reputație complet diferită. Important era că, oricât i-ar fi plătit Vincent lui Carney, meritase.

– Ai verificat? am întrebat-o pe Lorna. Cu cât a plătit-o?

– A luat zece procente din avansul inițial.

Am fluierat. 25 000 de dolari pentru nimic. Cel puțin asta explica unde s-a dus o parte din primul sfert de milion.

– Ar fi bine să lucrezi așa, am spus.

– Dar apoi ar trebui să dormi noaptea cu Bryce Andrews, a remarcat Lorna. Nu sunt sigură că ar merita.

Cisco a izbucnit în râs, eu nu. Lorna avea totuși dreptate. Bryce Andrews era mai bătrân decât nevastă-sa cu cel puțin douăzeci de ani și cântărea cu aproape nouăzeci de kilograme mai mult. Nu era o imagine plăcută.

– Ăștia au fost toți vizitatorii?

– Nu, a spus Lorna. Au mai trecut pe aici doi clienți ca să își ceară dosarele după ce au auzit la radio despre moartea lui Jerry.

– Și?

– I-am oprit. Le-am spus că doar tu poți transfera un dosar și că îi vei contacta în termen de 24 de ore. Păreau puși pe harță, dar, văzându-l pe Cisco, au decis că ar fi mai bine să aștepte.

I-a zâmbit lui Cisco, iar bărbatul cel masiv s-a înclinat ca și cum ar fi spus „la dispoziția dumneavoastră".

Lorna mi-a dat o bucățică de hârtie.

– Acestea sunt numele lor. Sunt și date de contact.

M-am uitat la nume. Unul era în teancul câinilor, așa că aș fi fost bucuros să transfer dosarul. Celălalt era un caz de indecență în legătură cu care credeam că pot face ceva. Femeia fusese acuzată când agentul unui șerif îi ordonase să iasă din apă pe o plajă din Malibu. Înota goală, dar asta nu se vedea înainte ca agentul să îi ordone să iasă. Pentru că era vorba despre un delict, agentul trebuia să fie martor la infracțiune pentru a o aresta. Însă, ordonându-i să iasă din apă, el crease infracțiunea pentru care o arestase. Nu avea să meargă în instanță. Știam că era un caz care putea fi revocat.

– Mă voi duce să-i întâlnesc pe aceștia doi diseară, am spus. De fapt, în curând vreau să pornesc la drum cu toate cazurile. Voi începe cu o oprire la Archway Pictures. Îl voi lua pe Cisco cu mine și, Lorna, vreau să iei tot ce îți trebuie de aici și să te duci acasă. Nu vreau să rămâi aici singură.

A încuviințat din cap, dar apoi a spus:

– Ești sigur că Cisco ar trebui să meargă cu tine?

M-a surprins faptul că întrebase asta de față cu el. Se referea la mărimea și la aspectul său – tatuajele, cercelul, bocancii, vesta de piele și așa mai departe – amenințarea generală pe care o degaja înfățișarea sa. Era îngrijorată că mai degrabă ar putea speria clienții decât să mă ajute să îi păstrez.

– Mda, am spus. Ar trebui să meargă. Când vreau să fiu subtil, poate să aștepte în mașină pur și simplu. În plus, vreau ca el să conducă pentru ca eu să mă pot uita peste dosare.

M-am uitat la Cisco. A dat din cap și a părut de acord cu aranjamentul. Ar fi putut arăta caraghios în vesta de motociclist la volanul unui Lincoln, dar nu se plângea încă.

– Apropo de dosare, am spus. Nu avem nimic la tribunalul federal, corect?

Lorna a ridicat din umeri.

– Din câte știu eu, nu.

Am dat din cap. Confirma ceea ce îi spusesem lui Bosch și mă făcea curios în legătură cu motivul pentru care mă întrebase despre cazurile federale. Începeam să-mi fac o idee despre asta și plănuiam să abordez subiectul la întâlnirea de dimineață.

– În regulă, am spus. Presupun că este timpul să fiu din nou un avocat de Lincoln. Să mergem.

12

În ultimul deceniu, Archway Pictures ajunsese, dintr-un mărginaș al industriei filmului, o forță majoră. Asta se datora acelui lucru care stăpânise întotdeauna Hollywoodul: banii. Pe măsură ce industria cinematografică se concentra asupra celor mai scumpe tipuri de filme, costurile producției creșteau exponențial, iar marile studiouri începuseră să caute din ce în ce mai mult parteneri cu care să împartă costul și riscurile.

Aici au intervenit Walter Elliot și Archway Pictures. Archway fusese înainte un lot inundat. Era pe Melrose Avenue, la doar câteva străzi distanță de bestie, de studiourile Paramount. Archway fusese construit pentru a acționa precum un pește remora pe lângă marele rechin alb. Urma să înoate pe lângă gura peștelui mai mare și să ia toate resturile care nu erau aspirate în rânza gigantică. Archway oferea facilități de producție și platouri spre închiriere când totul era rezervat la studiourile mari. Concesiona spații de birouri celor care doreau să fie sau fuseseră producători, și care nu se ridicau la aceleași standarde sau nu încheiaseră aceleași înțelegeri precum producătorii din studiouri. Finanța filme independente, filme a căror producție nu era la fel de scumpă, dar care erau mai riscante și se presupunea că era mai puțin probabil să aibă succes față de echivalentele lor din studiouri.

Walter Elliot și Archway Pictures șchiopătaseră în acest mod timp de un deceniu, până când fuseseră loviți de noroc și de fulger de două ori. Într-un interval de doar trei ani, Elliot dăduse de aur

cu două filme independente pe care le sprijinise oferind platourile, echipamentul și facilitățile de producție în schimbul unei părți din profit. Filmele reușiseră să sfideze așteptările Hollywoodului și se bucuraseră de un succes uriaș – și din punctul de vedere al criticilor, și financiar. Unul a primit chiar Premiul Academiei pentru cel mai bun film. Walter și studioul său vitreg s-au bucurat de un succes enorm. Peste o sută de milioane de oameni auziseră cum lui Walter i s-au adus mulțumiri în mod personal în timpul ceremoniei de acordare a Premiilor Oscar. Și, mai important decât atât, partea de profit care revenise studiourilor Archway pentru cele două filme depășea două sute de milioane de dolari bucata.

Walter a investit în mod inteligent banii dobândiți. A hrănit cu ei rechinii, cofinanțând mai multe producții pentru care marile studiouri căutau parteneri de risc. A dat greș de câteva ori, desigur. Afacerea, la urma urmelor, era la Hollywood. Totuși, au fost destule succese pentru a-i crește economiile. În următorul deceniu, Walter Elliot a dublat și apoi triplat miza, iar pe parcurs a devenit un jucător care apărea în mod regulat pe lista celor mai puternici 100 în mințile și revistele industriei. Elliot transformase Archway dintr-o adresă asociată cu paria ai Hollywoodului într-un loc unde trebuia să aștepți trei ani pentru un birou fără ferestre.

În tot acest timp, averea personală a lui Elliot a crescut proporțional. Deși venise în Vest cu 25 de ani în urmă în calitate de urmaș bogat al unei familii din Florida care avea afaceri cu fosfat, banii pe care îi avea atunci nu se comparau cu bogățiile oferite de Hollywood. Precum mulți alții de pe acele liste ale celor mai puternici 100, Elliot își schimbase soția cu un model mai nou și împreună începuseră să acumuleze case. Mai întâi în canioane, apoi în clădirile cu apartamente din Beverly Hills, apoi în Malibu și Santa Barbara. Potrivit informațiilor din dosarele pe care le aveam, Walter Elliot și soția sa dețineau șapte case și două ferme de vite în Los Angeles și în împrejurimi. Nu contează cât de des foloseau fiecare reședință. Proprietățile imobiliare reprezentau un mod de a ține scorul la Hollywood.

Toate acele proprietăți i-au prins bine când Elliot a fost acuzat de crimă dublă. Șeful studioului și-a încordat mușchii politici și financiari și a obținut ceva greu într-un caz de crimă: a ieșit pe cauțiune. În timp ce procuratura obiecta tot timpul, cauțiunea a fost stabilită la 20 de milioane de dolari, iar Elliot a plătit-o repede cu ajutorul proprietăților imobiliare. Ieșise din închisoare și de atunci aștepta procesul – fără a ține seama de scurtul său flirt cu revocarea cauțiunii cu o săptămână înainte.

Una dintre proprietățile pe care Elliot le oferise ca garanție colaterală pentru cauțiune era chiar casa în care se petrecuseră crimele. Era o casă de weekend pe faleză, într-un golfuleț izolat. În contul Escrow pentru cauțiune, era înregistrată cu o valoare de șase milioane de dolari. Acolo fusese ucisă Mitzi Elliot, în vârstă de treizeci și nouă de ani, împreună cu amantul său, într-un dormitor de peste patru sute de metri pătrați, cu un perete de sticlă cu vedere spre Pacificul mare și albastru.

Dosarul cu dovezi era plin cu rapoarte criminalistice și copii color ale fotografiilor de la locul crimei. Camera morții era complet albă – pereții, covorul, mobila și așternuturile. Două trupuri goale erau întinse pe pat și pe podea. Mitzi Elliot și Johan Rilz. Locul era roșu și alb. Două găuri mari provocate de glonț în pieptul bărbatului. Două în pieptul femeii și una în frunte. El, lângă ușa dormitorului. Ea, pe pat. Roșu pe alb. Nu era o scenă curată. Rănile erau mari. Deși arma crimei lipsea, un raport însoțitor spunea că gloanțele fuseseră identificate cu ajutorul marcajelor balistice ca provenind dintr-un revolver Magnum 44, model 29 Smith & Wesson. Dacă se trăgea cu el de aproape, rănile erau inimaginabile.

Walter Elliot avusese suspiciuni în legătură cu soția sa. Îl anunțase că intenționa să divorțeze, iar el credea că asta avea de-a face cu un alt bărbat. Le-a povestit anchetatorilor de la departamentul de omoruri al șerifului că se dusese la casa de pe plaja din Malibu pentru că soția sa îi spusese că urma să se întâlnească acolo cu decoratorul. Elliot credea că era o minciună și își calculase ora sosirii astfel încât să o poată confrunta cu un amant. O iubea și o dorea înapoi. Era dispus să lupte pentru ea. Se dusese pentru o

confruntare, repetase el, nu pentru o crimă. Nu deținea un Magnum 44, le declarase. Nu deținea nicio armă.

Potrivit declarației date anchetatorilor, când Elliot a ajuns în Malibu, îi găsise pe soția sa și pe amantul ei dezbrăcați și deja morți. A descoperit că amantul era de fapt decoratorul, Johan Rilz, un cetățean german despre care Elliot crezuse în tot acest timp că era homosexual.

Elliot a părăsit casa și s-a urcat înapoi în mașină. Începuse să se îndepărteze, dar apoi s-a gândit mai bine. A decis să procedeze corect. A întors și a intrat din nou pe alee. A sunat la 911 și i-a așteptat pe agenți în față.

Cronologia și detaliile legate de continuarea anchetei din acel punct erau importante în construirea apărării. Potrivit rapoartelor din dosar, Elliot le dăduse anchetatorilor o declarație inițială despre descoperirea celor două cadavre. Fusese apoi transportat de către doi detectivi la subsecția de poliție din Malibu pentru a nu fi în zonă în timp ce se desfășura ancheta la locul crimei. Nu se afla în stare de arest în acel moment. Fusese lăsat într-o cameră de interviu descuiată, unde așteptase timp de trei ore lungi ca detectivii principali să elibereze în cele din urmă locul crimei și să vină la subsecție. Îi fusese luat un interviu înregistrat pe casetă video, dar, potrivit stenogramei pe care o analizasem, acesta se transformase rapid într-un interogatoriu. În acest punct, lui Elliot i s-au comunicat în sfârșit care-i sunt drepturile și a fost întrebat dacă dorea să continue să răspundă la întrebări. Elliot făcuse o alegere inteligentă și se oprise din vorbit, solicitând un avocat. Era o decizie pe care e mai bine să o iei mai târziu decât niciodată, dar lui Elliot i-ar fi fost mai bine dacă nu le-ar fi spus un cuvânt anchetatorilor. Ar fi trebuit să invoce pur și simplu al V-lea Amendament și să-și țină gura.

În timp ce anchetatorii lucrau la locul crimei și Elliot își răcorea călcâiele în camera de interviuri a subsecției, un anchetator de la secția de omoruri de la sediul șerifului din Whittier a redactat câteva mandate de percheziție pe care le-a trimis prin fax unui judecător al Curții Superioare care le-a semnat. Acestea le dădeau voie anchetatorilor să percheziționeze casa de pe plajă și

mașina lui Elliot, și le permitea să facă o analiză a reziduurilor de pe mâinile și hainele lui Elliot pentru a determina dacă pe ele se aflau nitrați de gaz și particule microscopice de praf de pușcă ars. După ce Elliot a refuzat să mai coopereze, mâinile i-au fost acoperite cu pungi de plastic la subsecție și a fost transportat la sediul șerifului, unde un criminalist a efectuat o analiză a reziduurilor de împușcare în laborator. Aceasta consta în frecarea unor dischete tratate chimic de mâinile și hainele lui Elliot. Când dischetele au fost procesate de un tehnician din laborator, cele care fuseseră frecate de mâini și de mâneci indicaseră niveluri înalte de reziduuri de împușcare.

În acel moment, Elliot a fost arestat în mod oficial, fiind suspectat de crimă. Având dreptul la un apel telefonic, și-a contactat avocatul personal, care la rândul său l-a sunat pe Jerry Vincent, cu care fusese coleg la facultatea de drept. Elliot a fost în cele din urmă transportat la penitenciarul districtual și reținut pentru două capete de acuzare de crimă. Anchetatorii șerifului au sunat apoi la biroul de presă al departamentului, sugerând organizarea unei conferințe de presă. Tocmai umflaseră un pește gras.

Am închis dosarul în timp ce Cisco oprea Lincolnul în fața studiourilor Archway. Mai mulți oameni pichetau pe trotuar. Erau scriitori în grevă, care țineau pancarte în roșu și alb pe care scria „VREM O PARTE EGALĂ DIN PROFIT!“ și „SCRIITORII UNIȚI!“ Câteva semne arătau un pumn ținând un stilou. Pe un altul scria „REPLICA TA FAVORITĂ? A SCRIS-O UN SCRIITOR“. Pe trotuar era fixată o ilustrație mare cu un porc fumând un trabuc, pe dosul căruia era ars cu fierul roșu cuvântul „PRODUCĂTOR“. Porcul și majoritatea semnelor erau clișee, și aș fi crezut că, din moment ce protestatarii erau scriitori, ar fi putut veni cu ceva mai bun. Totuși, poate că acel gen de proces creativ se producea doar când erau plătiți.

Stătusem pe bancheta din spate de dragul aparențelor pentru această primă oprire. Speram ca Elliot să mă zărească de la fereastra biroului și să mă ia drept un avocat cu resurse materiale și abilități importante, dar scriitorii au văzut un Lincoln cu un pasager

în spate și au crezut că eram producător. În timp ce întorceam spre studio, au descins asupra mașinii cu pancartele lor și au început să cânte monoton: „Ticălos lacom! Ticălos lacom!“ Cisco a accelerat și și-a croit drum printre ei, în timp ce câțiva scribi nenorocoși s-au ferit de aripile mașinii.

– Ai grijă! am lătrat. Tot ce-mi mai trebuie este să calc un scenarist șomer.

– Stai liniștit, a răspuns calm Cisco. Întotdeauna se împrăștie.

– Nu și acum.

Când a ajuns la ghereta paznicului, Cisco a tras mașina în față suficient încât fereastra mea să fie în dreptul ușii. M-am asigurat că niciun scriitor nu ne urmărise pe proprietatea studioului, apoi am coborât geamul pentru a putea vorbi cu omul care ieșise. Uniforma sa era bej, cu o cravată maro-închis și cu epoleți asortați. Arăta ridicol.

– Vă pot ajuta?

– Sunt avocatul lui Walter Elliot. Nu am o întâlnire, dar trebuie să-l văd imediat.

– Puteți să-mi arătați permisul de conducere?

L-am scos și i l-am înmânat pe geam.

– Mă ocup de asta în locul lui Jerry Vincent. Acesta este numele pe care îl va recunoaște secretara domnului Elliot.

Paznicul a intrat în gheretă și a închis ușa. Nu știu dacă a făcut asta ca să nu intre căldura sau ca să nu aud ceea ce urma să discute la telefon. Oricare ar fi fost motivul, curând a deschis din nou ușa și mi-a întins telefonul, acoperind transmițătorul cu mâna.

– Este doamna Albrecht, asistenta domnului Elliot. Dorește să vă vorbească.

Am luat telefonul.

– Alo?

– Domnul Haller, nu? Despre ce este vorba? Domnul Elliot a lucrat în mod exclusiv cu domnul Vincent în această chestiune și nu are programată nicio întâlnire în agenda sa.

„Această chestiune.“ Era un mod straniu de a te referi la o dublă acuzație de crimă.

– Doamnă Albrecht, aș prefera să nu discut despre asta la poartă. După cum vă puteți închipui, este o „chestiune" foarte delicată, pentru a folosi termenul dumneavoastră. Pot veni în birou ca să vorbesc cu domnul Elliot?

M-am întors pe banchetă și m-am uitat prin parbriz. Erau două mașini la ghereta paznicului, în spatele Lincolnului meu. Nu puteau fi producători. Scriitorii îi lăsaseră să intre nestingheriți.

– Mă tem că nu este de ajuns, domnule Haller. Puteți să așteptați să îl sun pe domnul Vincent?

– Nu veți putea lua legătura cu el.

– Va prelua un apel de la domnul Elliot, sunt sigură.

– Sunt sigur că n-o va face, doamnă Albrecht. Jerry Vincent este mort. De aceea mă aflu aici.

M-am uitat la reflexia lui Cisco din oglinda retrovizoare și am ridicat din umeri ca și cum i-aș fi spus că nu am avut de ales și a trebuit să o lovesc cu această veste. Planul era să trec cu mult tact de pază și să fiu cel care să îi spună personal lui Elliot că avocatul său era mort.

– Mă scuzați, domnule Haller. Ați spus că domnul Vincent este... mort?

– Asta am spus. Iar eu sunt suplinitorul său numit prin ordin judecătoresc. Pot intra acum?

– Da, desigur.

Am înmânat telefonul și curând poarta s-a deschis.

13

Am primit un loc de parcare excelent în spațiul destinat directorilor. I-am spus lui Cisco să aștepte în mașină și am intrat singur, luând cu mine cele două dosare groase pe care Vincent le întocmise pentru caz. Unul conținea probele predate până în acel moment de către procuror, inclusiv documentele importante de prezentare a dovezilor și stenogramele interviului, iar celălalt conținea acte și alte documente de lucru redactate de Vincent pe parcursul celor cinci luni în care se ocupase de proces. Având cele două dosare, am reușit să îmi fac o idee clară legată de ceea ce avea și nu avea acuzarea, și direcția în care procurorul dorea să îndrepte procesul. Mai era încă de muncă și lipseau unele elemente din cazul și strategia apărării. Poate că acele elemente se aflaseră în mintea lui Jerry Vincent, în laptopul său ori în hârtiile din portofoliul său, însă, dacă polițiștii nu arestau un suspect și nu recuperau bunurile furate, orice s-ar fi aflat acolo nu mi-era de niciun ajutor.

Am mers pe o alee care traversa o peluză bine îngrijită până spre biroul lui Elliot. Planul meu pentru această întâlnire urma trei direcții. Primul punct pe ordinea de zi era să mă asigur că îl păstrez pe Elliot în calitate de client. Apoi, urma să îi cer aprobarea pentru amânarea procesului, ceea ce mi-ar fi acordat timp să mă pun la punct și să mă pregătesc. Ca ultimă parte a planului, urma să văd dacă Elliot avea cumva unul dintre elementele lipsă din dosarul apărării. În mod evident, a doua și a treia parte nu contau, dacă nu aveam succes în prima parte.

Biroul lui Walter Elliot se afla în Vila Unu, la periferia proprietății Archway. Termenul „vile" se referă la ceva mic, dar la Hollywood acestea sunt mari, un simbol al statutului. Era ca și cum ai fi avut propria casă particulară. Și, la fel ca în orice casă particulară, activitățile ce se desfășurau înăuntru puteau fi ținute în secret.

O intrare pavată cu gresie spaniolă ducea spre un living scund, cu un șemineu cu gaz pe un perete și un set de mobilă de bar din mahon într-un colț opus. Am pășit în mijlocul camerei, am privit în jurul meu și am așteptat. Am privit tabloul care atârna deasupra șemineului. Înfățișa un cavaler în armură pe un armăsar alb. Cavalerul întinsese mâna și deschisese viziera căștii, ațintindu-te cu privirea. Am mai făcut câțiva pași în cameră și mi-am dat seama că ochii fuseseră pictați în așa fel încât să-l privească pe cel care se uita la tablou din orice unghi. Mă urmăreau.

– Domnul Haller?

M-am întors, recunoscând vocea de la telefonul dat din ghereta paznicului. „Cerberul" lui Elliot, doamna Albrecht, intrase în cameră pe o ușă nevăzută. Primul cuvânt care mi-a trecut prin minte a fost eleganță. Era o femeia care îmbătrânea frumos și părea să fi acceptat acest proces. Părul nevopsit avea șuvițe cărunte, și riduri minuscule se iteau în dreptul ochilor și al gurii, aparent nestăpânite de injecții sau incizii. Doamna Albrecht arăta ca o femeie care se simțea bine în pielea ei. Din propria experiență, știam că acesta era un lucru rar la Hollywood.

– Domnul Elliot vă poate primi acum.

Am urmat-o după un colț și apoi pe un coridor scurt ce ducea spre recepție. A trecut pe lângă un birou gol – al ei, am presupus – și a împins o ușă mare care dădea în biroul lui Walter Elliot.

Elliot era un om mult prea bronzat, cu mai mult păr cărunt ieșindu-i din gulerul desfăcut al cămășii decât în vârful capului. Stătea în spatele unei mese de lucru mari, de sticlă, fără sertare și fără niciun computer pe ea, deși hârtii și scenarii erau răspândite pe întreaga suprafață. Nu conta că avea două capete de acuzare pentru crimă, își găsea de lucru. Muncea și conducea Archway la

fel ca întotdeauna. Poate că urma sfatul vreunui guru autoproclamat de la Hollywood, dar nu era o conduită sau o filosofie neobișnuită pentru un inculpat. Poartă-te ca și cum ai fi nevinovat și vei fi considerat nevinovat. În final, vei deveni nevinovat.

La dreapta se afla un spațiu de primire, dar a ales să rămână în spatele mesei. Avea ochii negri și pătrunzători, oarecum familiari, și apoi am realizat că tocmai îi privisem – cavalerul de pe armăsarul din living era Elliot.

– Domnule Elliot, dumnealui este domnul Haller, a zis doamna Albrecht.

Mi-a indicat scaunul care se afla de cealaltă parte a mesei, vizavi de Elliot. După ce m-am așezat, Elliot a făcut un gest disprețuitor fără a o privi pe doamna Albrecht, iar ea a părăsit camera fără a rosti vreun alt cuvânt. De-a lungul anilor, reprezentasem și mă aflasem în compania a vreo douăzeci de ucigași. Singura regulă este că nu sunt reguli. Sunt de toate mărimile și formele, bogați și săraci, umili și aroganți, plini de regrete sau reci până în măduva oaselor. Procentajele îmi indicau că era cel mai probabil ca Elliot să fie un criminal; că își lichidase cu mult calm soția și pe amantul acesteia și că, în aroganța sa, credea că putea și chiar urma să scape basma curată. Însă nimic legat de el nu îmi putea indica adevărul cu certitudine de la prima întâlnire, și așa era mereu.

– Ce s-a întâmplat cu avocatul meu?

– Păi, pentru o explicație detaliată ar trebui să vă îndrum către poliție. Pe scurt, cineva l-a ucis noaptea trecută în mașina sa.

– Și cum rămâne cu mine? Am un proces care îmi pune viața în joc, într-o săptămână!

Exagera un pic. Selecția juriului era programată peste nouă zile, iar parchetul nu anunțase că urma să ceară pedeapsa cu moartea. Dar nu era rău că gândea așa.

– De asta sunt aici, domnule Elliot. Momentan vă aflați în grija mea.

– Și cine sunteți? Nu am auzit niciodată de dumneavoastră.

– Nu ați auzit de mine pentru că obișnuiesc să nu mă fac cunoscut. Avocații celebri îndreaptă prea multă atenție asupra clienților lor. Își alimentează celebritatea punându-și clienții pe tavă. Eu nu lucrez așa.

A strâns din buze și a dat din cap. Îmi dădeam seama că tocmai câștigasem un punct.

– Și preluați cabinetul lui Vincent?

– Să vă explic, domnule Elliot. Jerry Vincent avea un cabinet individual, la fel ca mine. Ocazional, unul din noi avea nevoie de ajutor cu un caz sau avea nevoie de un alt avocat pentru a-i ține locul ici și colo. Făceam asta unul pentru celălalt. Dacă vă uitați la contractul de reprezentare pe care l-ați semnat împreună cu el, veți găsi numele meu într-un paragraf cu un limbaj care îi permitea lui Jerry să discute cu mine despre cazul dumneavoastră și să mă includă în angajamentele relației avocat–client. Cu alte cuvinte, Jerry avea încredere să-mi dea cazurile lui. Iar acum, când el nu mai e, sunt pregătit să calc pe urmele sale. Mai devreme, președinta Curții Superioare a eliberat un ordin prin care îmi acordă cazurile lui Jerry. Bineînțeles, în cele din urmă, dumneavoastră alegeți cine vă reprezintă la proces. Cazul îmi este foarte familiar și sunt pregătit să continui reprezentarea dumneavoastră legală fără niciun impediment. Așa cum am spus însă, alegerea vă aparține. Eu mă aflu aici doar pentru a vă prezenta opțiunile.

Elliot a clătinat din cap.

– Chiar nu-mi vine să cred. Eram programați pentru proces săptămâna viitoare și nu dau înapoi. Am așteptat timp de cinci luni să-mi dovedesc nevinovăția! Știți ce înseamnă pentru un om nevinovat să fie nevoit să aștepte, și să aștepte, și să aștepte dreptatea? Să citească toate insinuările și rahaturile din presă? Să am un procuror cu nasul în fundul meu, așteptând să fac o mișcare greșită pentru a-mi retrage cauțiunea? Priviți!

A întins un picior și și-a ridicat cracul stâng al pantalonilor pentru a descoperi monitorul GPS pe care doamna judecător Holder îi ordonase să-l poarte.

– Vreau să se termine asta!

Am dat din cap în semn de consolare, știind că, dacă îi spuneam că vreau să îi amân cazul, nu m-ar mai fi avut în vedere. Am decis să menționez asta într-o sesiune de strategie după ce încheiam înțelegerea – dacă o încheiam.

– Am avut mulți clienți acuzați pe nedrept, am mințit eu. Poate fi aproape insuportabil să aștepți să ți se facă dreptate, însă asta face și reabilitarea mai semnificativă.

Elliot nu a răspuns, iar eu nu am lăsat momentul de liniște să se prelungească.

– Mi-am petrecut cea mai mare parte a după-amiezii analizând dosarele și dovezile din cazul dumneavoastră. Sunt sigur că nu va trebui să amânați procesul, domnule Elliot. Aș fi mai mult decât pregătit să acționez. Un alt avocat poate nu ar fi pregătit, dar eu aș fi.

Poftim, asta era cea mai bună ofertă a mea pentru el, în cea mai mare parte minciuni și exagerări. Nu m-am oprit însă.

– Am studiat strategia pe care domnul Vincent a pregătit-o pentru proces. Nu aș schimba-o, dar cred că o pot îmbunătăți. Și aș fi gata să pornesc săptămâna viitoare dacă este nevoie. Cred că o amânare poate fi întotdeauna utilă, dar nu va fi necesară.

Elliot a dat din cap și și-a frecat gura cu un deget.

– Trebuie să mă mai gândesc, a spus. Trebuie să vorbesc cu niște persoane și să vă verific, așa cum l-am verificat și pe Vincent înainte de a mă da pe mâna lui.

Am decis să risc și să încerc să-l forțez pe Elliot să ia o decizie rapidă. Nu doream să mă verifice și poate să descopere că dispărusem timp de un an. Asta ar fi dat naștere la prea multe întrebări.

– Este o idee bună, am spus. Nu vă grăbiți, dar nici nu așteptați prea mult. Cu cât durează mai mult să decideți, cu atât cresc șansele ca judecătorul să considere necesară o amânare a procesului. Știu că nu doriți asta, dar, în absența domnului Vincent sau a oricărui alt avocat înregistrat, judecătorul este probabil neliniștit deja și se gândește la asta. Dacă mă alegeți pe mine, voi încerca să ajung în fața judecătorului cât mai curând posibil și îi voi spune că suntem pregătiți.

M-am ridicat și am băgat mâna în buzunar ca să scot o carte de vizită. Am pus-o pe masa de sticlă.

– Acelea sunt toate numerele mele de telefon. Sunați oricând.

Speram că îmi va spune să mă așez la loc și că vom începe să facem planuri pentru proces, însă Elliot s-a întins și a luat cartea de vizită. Părea să o studieze când am plecat. Ușa biroului s-a deschis înainte să o ating, iar doamna Albrecht stătea în fața ei. Mi-a zâmbit cu căldură.

– Sunt sigură că vom păstra legătura, a spus ea.

Aveam impresia că auzise fiecare cuvințel rostit de mine și de șeful său.

– Vă mulțumesc, doamnă Albrecht, am zis. Sper din tot sufletul să fie așa.

14

L-am găsit pe Cisco sprijinit de Lincoln, fumând.

– Te-ai mișcat repede, a constatat el.

Am deschis ușa din spate în caz că erau camere video în parcare și Elliot mă privea.

– Ia uite ce mă încurajezi!

Am urcat și la fel a făcut și el.

– Am spus doar că mi s-a părut cam rapid. Cum a mers?

– Am dat tot ce era mai bun din mine. Probabil vom afla ceva curând.

– Crezi că este vinovat?

– Probabil, dar nu contează. Avem altele pe cap.

Era greu să treci de la un onorariu în valoare de un sfert de milion de dolari la pricăjiții de pe lista de clienți a lui Vincent, însă asta îmi era meseria. Mi-am deschis geanta și am scos dosarele celorlalte cazuri active. Era timpul să decid care va fi următoarea oprire.

Cisco a ieșit din parcare și s-a îndreptat spre arcadă.

– Lorna așteaptă să o contactăm, a spus el.

L-am privit în oglindă.

– Poftim?

– Lorna m-a sunat când erai înăuntru. Vrea neapărat să știe ce s-a întâmplat cu Elliot.

– Stai liniștit, o voi suna. Lasă-mă mai întâi să mă gândesc unde mergem.

Adresa fiecărui client – sau, cel puțin, adresa pe care o lăsaseră la semnarea contractului pentru serviciile prestate de Vincent – era imprimată frumos pe coperta fiecărui dosar. Am verificat rapid dosarele, căutând adrese din Hollywood. În cele din urmă am dat peste dosarul femeii acuzate de expunere indecentă. Clienta care venise la cabinetul lui Vincent mai devreme pentru a-și lua dosarul înapoi.

– Așa, am spus. Când ieși de aici, ia-o pe Melrose spre La Brea. Avem o clientă chiar acolo. Una care a venit azi să-și ia dosarul.

– Am înțeles.

– După acea oprire, voi veni pe scaunul din față. Nu vreau să te simți prea mult ca un șofer.

– Nu-i așa de rău. Cred că m-aș putea obișnui cu asta.

Mi-am scos telefonul.

– Hei, Mick, trebuie să-ți spun ceva, a continuat Cisco.

Mi-am ridicat degetul de pe butonul de apelare rapidă pentru Lorna.

– A da, ce anume?

– Voiam doar să-ți spun eu însumi înainte să auzi din altă parte. Eu și Lorna... ne vom căsători.

Îmi dădusem seama că se îndreptau în această direcție. Eu și Lorna fuseserăm amici timp de 15 ani înainte de a fi căsătoriți un an. Pentru mine fusese o căsătorie de tranziție și fusese gândită la fel de prost ca tot ce făcusem până atunci. Am încheiat-o când ne-am dat seama că era o greșeală și, cumva, am reușit să rămânem apropiați. Nu mai exista altcineva în care să am atâta încredere ca în ea. Nu mai eram îndrăgostiți, dar o iubeam încă și aveam de gând să o protejez mereu.

– Nu te deranjează, Mick?

L-am privit pe Cisco în oglinda retrovizoare.

– Nu fac parte din ecuație, Cisco.

– Știu, dar vreau să știu dacă e *în regulă* pentru tine. Înțelegi ce vreau să spun?

Am privit pe geam și am reflectat un moment înainte de a răspunde. Apoi l-am privit din nou în oglindă.

– Da, este în regulă. Să-ți spun ceva însă, Cisco. Ea este una dintre cele mai importante patru persoane din viața mea. Poate că ai cu treizeci de kilograme mai mult decât mine – și, de acord, toate numai mușchi –, dar, dacă o rănești, voi găsi o modalitate de a te răni și eu pe tine. Este în regulă pentru tine?

Își întoarse privirea de la oglindă spre șoseaua din fața sa. Ne aflam în coada de la ieșire și ne mișcam încet. Scriitori în grevă se îngrămădeau pe trotuar și îi întârziau pe oamenii care încercau să părăsească studioul.

– Mda, Mick, este în regulă pentru mine.

Am rămas tăcuți pentru o vreme, deplasându-ne milimetric. Cisco îmi tot arunca priviri în oglindă.

– Ce e? am întrebat în cele din urmă.

– Păi, este fiica ta. Adică una. Apoi mai este Lorna. Mă întrebam care sunt celelalte două.

Înainte de a apuca să îi răspund, versiunea electronică a uverturii *William Tell,* a început să se audă din mâna mea. Am privit telefonul. Pe ecran era afișat NUMĂR NECUNOSCUT. L-am deschis.

– Haller.

– Vă rog să rămâneți pe fir pentru a vorbi cu Walter Elliot, a spus doamna Albrecht.

Peste puțin timp am auzit vocea familiară.

– Domnule Haller?

– La telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Simțeam un nod în stomac. Luase o decizie.

– Ați observat ceva la cazul meu, domnule Haller?

Întrebarea m-a luat pe nepregătite.

– La ce vă referiți?

– Un avocat. Am un avocat, domnule Haller. Vedeți dumneavoastră, eu nu trebuie doar să câștig acest caz în instanță, dar și să îl câștig în tribunalul opiniei publice.

– Înțeleg, am zis, deși nu prea înțelegeam ce voia să spună.

– În ultimii zece ani am ales mulți învingători. Mă refer la filmele în care am investit bani. Am ales învingători pentru că eu cred

că judec în mod corect opinia publică și gusturile ei. Știu ce le place oamenilor pentru că știu ce gândesc.

– Sunt sigur de asta, domnule.

– Și eu sunt de părere că publicul crede că numărul de avocați de care ai nevoie crește proporțional cu gradul de vinovăție.

Nu se înșela în această privință.

– Așa că primul lucru pe care i l-am spus domnului Vincent când l-am angajat a fost că nu vom crea o echipă de vis, va fi doar el. Am avut un al doilea avocat la bord la început, dar asta a fost temporar. Ne-a ajutat cu ceva și apoi a dispărut. Un avocat, domnule Haller. Asta vreau eu. Cel mai bun avocat pe care-l pot avea.

– Înțe...

– Am decis, domnule Haller. M-ați impresionat. Aș vrea să vă angajez pentru proces. Veți fi unicul meu avocat.

A trebuit să-mi calmez vocea înainte de a răspunde.

– Mă bucur să aud asta. Spuneți-mi Mickey.

– Și tu-mi poți spune Walter. Insist însă asupra unei condiții înainte de a cădea la o înțelegere.

– Ce anume?

– Fără amânări. Mergem la proces conform programului. Vreau să te aud spunând asta.

Am ezitat. Doream o amânare, dar doream acest caz și mai tare.

– Nu vom amâna, am spus. Vom fi gata joia viitoare.

– Atunci, bun venit la bord. Ce facem în continuare?

– Păi, sunt încă pe proprietate. Aș putea să întorc și să vin să discutăm.

– Mă tem că am întâlniri până la șapte și apoi o vizionare a filmului nostru pentru sezonul premiilor.

Mă gândeam că procesul și libertatea sa erau mai importante decât întâlnirile și filmele sale, dar am lăsat-o baltă. Aveam să-l educ pe Walter Elliot și să-l trezesc la realitate data următoare când ne vedeam.

– În regulă, atunci, deocamdată dă-mi un număr de fax și o voi pune pe asistenta mea să-ți trimită un contract. Onorariul va fi același ca în cazul lui Jerry Vincent.

Urmă un moment de tăcere și am așteptat. Dacă avea de gând să încerce să reducă onorariul, acum urma să o facă. În schimb, el repetă un număr de fax pe care i-l dicta doamna Albrecht. L-am notat pe coperta unui dosar.

– Ce spui de mâine, Walter?

– Mâine?

– Da, dacă nu diseară, mâine. Trebuie să ne apucăm de treabă. Nu vrei o amânare; eu vreau să fiu chiar mai bine pregătit decât sunt acum. Trebuie să vorbim și să revedem niște lucruri. Există câteva lacune în cazul apărării și cred că tu mă poți ajuta să le umplu. M-aș putea întoarce la studio sau ne putem întâlni oriunde altundeva după-amiază.

Am auzit voci înăbușite în timp ce se sfătuia cu doamna Albrecht.

– Sunt liber la ora patru, a spus în cele din urmă. Aici, la vilă.

– În regulă, voi fi acolo. Și anulează orice ai programat pentru cinci. Vom avea nevoie de cel puțin două ore pentru a porni.

Elliot a fost de acord cu cele două ore și eram gata să încheiem conversația, când m-am gândit la altceva.

– Walter, vreau să văd locul crimei. Pot să intru în casa din Malibu mâine, înainte de a ne întâlni?

Din nou pauză.

– Când?

– Spune-mi tu cum să facem.

Din nou a acoperit telefonul și am auzit conversația sa înăbușită cu doamna Albrecht. Apoi a revenit la discuția cu mine.

– Ce zici de ora unsprezece? Voi trimite pe cineva să te întâmpine și să te lase să intri.

– De acord. Ne vedem mâine, Walter.

Am închis telefonul și l-am privit pe Cisco în oglindă.

– E al nostru.

Cisco a apăsat pe claxon pentru a sărbători. A claxonat mult, ceea ce l-a făcut pe șoferul din fața noastră să ridice pumnul și să ne arate degetul din mijloc. Scriitorii în grevă au luat claxonul drept un semn de sprijin venit din interiorul studioului detestat. Am auzit aclamațiile asurzitoare ale mulțimii.

15

Bosch a sosit devreme în dimineața următoare. Era singur. Oferta sa de pace era paharul suplimentar de cafea pe care l-a adus și pe care mi l-a oferit mie. Nu mai beau cafea – în încercarea de a evita orice formă de dependență în viața mea –, dar l-am primit oricum, gândindu-mă că măcar mirosul de cofeină avea să mă pună în mișcare. Era abia 7.45, dar mă aflam deja în cabinetul lui Jerry Vincent de mai bine de două ore.

L-am condus pe Bosch în sala dosarelor. Părea mai obosit decât mine, și eram destul de sigur că purta același costum pe care-l purtase cu o zi în urmă.

– O noapte lungă? am întrebat.

– Mda.

– Ați alergat după indicii sau după fuste?

Era o întrebare pe care o auzisem cândva într-o discuție între doi detectivi pe coridorul unui tribunal. Presupun că era rezervată doar confraților întru insignă, pentru că nu-i picase prea bine lui Bosch. A scos un soi de sunet gutural și nu a răspuns.

În sala dosarelor, l-am invitat să ia loc la masa cea mică. Pe ea se afla un carnet cu foi galbene, dar niciun dosar. M-am așezat pe celălalt scaun și mi-am pus cafeaua jos.

– Deci, am spus, ridicând carnețelul.

– Deci, a spus Bosch când a văzut că nu continui.

– Deci, ieri m-am întâlnit cu doamna judecător Holder în biroul ei și am convenit să vă dăm informațiile de care aveți nevoie fără să vă dăm propriu-zis dosarele.

Bosch a clătinat din cap.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

– Trebuia să-mi fi spus asta ieri, la Parker Center, a spus el. Nu mi-aș mai fi irosit timpul.

– Am crezut că veți aprecia asta.

– Nu o să meargă.

– De unde știți asta? Cum puteți fi sigur?

– Câte omucideri ați investigat, domnule Haller? Și câte ați rezolvat?

– Bine, am priceput. Dumneavoastră sunteți tipul care rezolvă cazurile de omucidere. Eu sunt însă perfect capabil să studiez dosare și să discern amenințările reale la adresa lui Jerry Vincent. Este posibil ca datorită experienței mele de avocat de drept penal să pot percepe chiar și o amenințare pe care dumneavoastră ați scăpa-o din vedere în calitate de detectiv.

– Așa credeți dumneavoastră.

– Da, așa cred.

– Uitați, eu doar semnalez ceea ce este evident. Eu sunt detectivul. Eu sunt cel care ar trebui să se uite peste dosare pentru că eu știu ce caut. Fără supărare, dar sunteți un amator, deci eu mă aflu în situația de a lua ceea ce îmi oferă un amator și de a avea încredere că primesc tot ce trebuie din dosare. Nu merge așa. Nu am încredere în dovezi decât dacă le găsesc eu însumi.

– Din nou, înțeleg bine punctul dumneavoastră de vedere, domnule detectiv, dar așa stau lucrurile. Aceasta este singura metodă aprobată de doamna judecător Holder și trebuie să vă spun că sunteți norocos să primiți chiar și atât. Nu o interesa să vă ofere niciun fel de ajutor.

– Vreți să spuneți că ați mers acolo să mă susțineți?

A rostit cuvintele pe un ton neîncrezător, sarcastic, de parcă ajutorul dat de un avocat unui detectiv de poliție era un soi de imposibilitate matematică.

– Exact, am spus sfidător. M-am dus să vă susțin. V-am spus de ieri, Jerry Vincent mi-a fost prieten. Aș vrea să îl prindeți pe cel care l-a ucis.

– Probabil vă faceți griji și pentru dumneavoastră.

– Nu neg asta.

– Așa aș face și eu în locul dumneavoastră.

– Deci, vreți lista sau nu?

Am ridicat blocul de foi de parcă aș fi tachinat un câine cu o jucărie. S-a întins după el, iar eu l-am tras înapoi, regretând imediat mișcarea. I l-am dat repede. A fost un schimb stângaci, la fel ca atunci când ne-am strâns mâinile cu o zi în urmă.

– Sunt unsprezece nume pe lista aceea, cu o scurtă prezentare a amenințărilor proferate de fiecare la adresa lui Jerry Vincent. Avem noroc, Jerry s-a gândit că ar fi important să păstreze o relatare a fiecărei amenințări primite. Eu n-am făcut asta niciodată.

Bosch nu a răspuns. Citea prima pagină.

– Le-am clasificat în funcție de prioritate, am spus.

Bosch mi-a aruncat o privire și mi-am dat seama că era gata să mă apostrofeze din nou pentru că-mi asumasem rolul unui detectiv. Am ridicat o mână pentru a-l opri.

– Nu din punctul de vedere al anchetei dumneavoastră. Din punctul de vedere al unui avocat. M-am pus în locul lui Jerry Vincent și, văzând lucrurile astea, m-am întrebat care m-ar îngrijora cel mai mult. Cum ar fi primul de pe listă. James Demarco. Tipul intră la pârnaie pentru deținere de arme și crede că Jerry a futut cazul. Un tip ca ăla poate obține o armă de îndată ce iese.

Bosch a dat din cap și și-a aruncat din nou privirea asupra carnețelului. A vorbit fără să-și ridice ochii.

– Ce altceva mai aveți pentru mine?

– Ce vreți să spuneți?

S-a uitat la mine și a scuturat carnetul de parcă ar fi fost ușor ca un fulg, la fel ca informațiile din el.

– Voi verifica numele astea ca să văd pe unde sunt tipii ăștia acum. Poate traficantul dumneavoastră este liber și se învârte prin zonă, căutând răzbunare, dar astea sunt cazuri moarte. Dacă amenințările astea ar fi fost pe bune, cel mai probabil ar fi fost puse în practică acum mult timp. La fel și amenințările primite pe vremea când era procuror. Deci, e muncă în zadar ce-mi oferiți, domnule avocat.

– Muncă în zadar? Unii dintre tipii ăștia l-au amenințat în timp ce erau conduși spre închisoare. Poate unii au ieșit. Poate unul abia a ieșit și s-a ținut de cuvânt. Poate au lucrat din închisoare. Sunt multe posibilități și nu ar trebui respinse ca fiind doar muncă în zadar. Nu vă înțeleg atitudinea.

Bosch a zâmbit și a clătinat din cap. Mi-am amintit că, atunci când aveam vreo cinci ani, tatăl meu făcea la fel ori de câte ori dorea să-mi spună că am înțeles ceva greșit.

– Nu prea-mi pasă care e părerea dumneavoastră în ceea ce privește atitudinea, a spus. Vom verifica pistele pe care mi le dați, dar caut ceva mai de actualitate. Ceva din cazurile deschise ale lui Vincent.

– Ei bine, nu vă pot ajuta aici.

– Ba sigur că puteți. Aveți toate cazurile acum. Presupun că le analizați și că o să vă întâlniți cu toți clienții noi. Veți da peste ceva, sau veți vedea ceva, sau veți auzi ceva ce nu se potrivește, ce nu pare corect, care poate vă sperie un pic. Atunci să mă sunați.

L-am privit fix fără să răspund.

– Nu se știe niciodată, a spus. V-ar putea salva de la...

A ridicat din umeri și nu a terminat propoziția, dar mesajul era clar. Încerca să mă sperie ca să mă facă să cooperez mai mult decât îmi permitea doamna judecător Holder sau decât mă simțeam confortabil.

– Una e să oferi informații din dosare închise, am spus, și cu totul alta e să faci asta cu cazurile active. Și apoi, știu că cereți mai mult decât amenințări. Credeți că Jerry a dat din întâmplare peste ceva sau știa ceva ce a dus la moartea lui.

Bosch m-a țintuit cu privirea și a dat ușor din cap. Am fost primul care s-a uitat în altă parte.

– Ce ziceți de o colaborare, domnule detectiv? Ce știți și nu-mi spuneți? Ce era așa important în acel laptop? Ce era în portofoliu?

– Nu pot discuta cu dumneavoastră despre o anchetă în desfășurare.

– Dar ieri când m-ați întrebat despre FBI ați putut.

M-a privit cu ochii mijiți.

– Nu v-am întrebat nimic despre FBI.

– Haideți, domnule detectiv. M-ați întrebat dacă avea vreun caz federal. De ce ați face asta dacă n-ați crede că există o legătură? Presupun că era vorba despre FBI.

Bosch a ezitat. Simțeam că ghicisem corect și că acum era pus la colț. Faptul că menționasem biroul avea să-l facă să creadă că știam ceva. Acum trebuia să dea pentru a primi.

– De data aceasta începeți dumneavoastră, l-am îmboldit eu.

A dat din cap.

– Bine, ucigașul a luat telefonul mobil al lui Jerry Vincent – fie din buzunar, fie din servietă.

– Bine.

– Am primit desfășurătorul convorbirilor telefonice ieri, înainte să vă văd. În ziua în care a fost ucis, a primit trei apeluri din partea FBI-ului. Cu patru zile înainte, au fost două. Vorbea cu cineva de acolo. Sau ei vorbeau cu el.

– Cu cine?

– N-aș putea spune. Toate apelurile spre exterior sunt înregistrate pe numărul principal. Tot ce știu e că a primit apeluri de la FBI, fără nume.

– Cât de lungi au fost apelurile?

Bosch a ezitat, neștiind cât ar fi bine să divulge. A privit carnetul pe care-l ținea în mână și am observat că, în ciuda reticențelor, a decis să-mi răspundă. Avea să se înfurie când va vedea că nu am nimic să-i dau la schimb.

– Toate au fost apeluri scurte.

– Cât de scurte?

– Niciunul peste un minut.

– Atunci, poate că greșiseră numărul.

A scuturat din cap.

– Prea multe greșeli de număr. Voiau ceva de la el.

– A cerut cineva de acolo informații despre ancheta omuciderii?

– Încă nu.

M-am gândit la asta și am ridicat din umeri.

– Păi, poate o vor face și atunci veți ști.

– Mda, dar poate nu o vor face. Nu este stilul lor, dacă înțelegeți ce vă spun. Acum e rândul dumneavoastră. Ce aveți la nivel federal?

– Nimic. Am confirmat faptul că Vincent nu avea cazuri federale.

Am văzut că Bosch începe să se enerveze ușor când și-a dat seama că-l păcălisem.

– Vreți să spuneți că nu ați găsit nicio legătură federală? Nici măcar o carte de vizită a FBI-ului în biroul acela?

– Exact. Nimic.

– A circulat un zvon despre o curte federală care anchetează cazurile de corupție în tribunalele de stat. Știți ceva despre asta?

Am clătinat din cap.

– Am stat pe bară un an.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Uitați, domnule detectiv, nu înțeleg. De ce nu telefonați pur și simplu acolo ca să întrebați cine o suna pe victimă? Nu așa ar trebui să se desfășoare o anchetă?

Bosch a zâmbit de parcă avea de-a face cu un copil.

– Dacă vor să știu ceva, vor veni la mine. Dacă sun, nu mă vor băga în seamă. Dacă ajută la cercetarea unui caz de corupție sau se ocupă de altceva, șansele ca ei să discute cu un polițist local sunt de la slabe în jos. Dacă acțiunile lor i-au cauzat moartea, atunci nu-i nicio șansă.

– Cum să-i cauzeze moartea?

– V-am spus, tot sunau. Doreau ceva. Îl presau. Poate altcineva aflase despre asta și considerase că reprezintă un risc.

– Sunt multe speculații pentru cinci apeluri care împreună nu fac nici cinci minute.

Bosch a ridicat carnetul cu foi galbene.

– Nu mai multe speculații decât aici.

– Și laptopul?

– Ce e cu el?

– Despre asta e vorba, ceva din… computerul lui?

– Dumneavoastră să-mi spuneți asta.

– Cum să vă spun când habar n-am ce era în el?

Bosch a încuviințat din cap și s-a ridicat.

– Vă doresc o zi bună, domnule avocat.

A ieșit, ținând carnetul într-o mână. Am rămas în urmă întrebându-mă dacă încercase să mă avertizeze sau să mă folosească.

16

Lorna și Cisco au sosit împreună la cincisprezece minute după plecarea lui și ne-am reunit în biroul lui Vincent. M-am așezat la masa de lucru a răposatului, iar ei, în fața mea. Era o altă întâlnire de bilanț în care analizam cazurile, realizările din seara trecută și discutam ce mai trebuia făcut.

Cu o seară în urmă, cu Cisco la volanul mașinii, trecusem pe la unsprezece dintre clienții lui Vincent, înscriindu-i pe opt dintre ei și dându-le înapoi dosarele celor trei la care renunțasem. Acestea erau cazurile prioritare, potențialii clienți pe care sperasem să îi păstrez întrucât puteau plăti sau cazurile lor căpătaseră o oarecare valoare în urma analizei mele. Erau cazuri pe care le puteam câștiga sau care mă provocau.

Prin urmare, nu fusese o noapte prea rea. O convinsesem până și pe femeia acuzată de expunere indecentă să mă păstreze în calitate de avocat. Și, desigur, faptul că pusesem mâna pe Walter Elliot era cireașa de pe tort. Lorna mi-a spus că îi trimisese prin fax un contract de reprezentare care fusese deja semnat de el. Stăteam bine în această privință. Puteam începe să sparg suta de mii din contul fiduciar.

Apoi am stabilit programul pentru acea zi. I-am spus Lornei că doream ca și Wren – dacă își făcea apariția – să vâneze clienții rămași, să-i informeze în legătură cu decesul lui Jerry Vincent și să îmi stabilească întâlniri cu ei pentru a discuta opțiunile lor în vederea reprezentării legale. Mai doream și ca Lorna să aranjeze

calendarul și să se familiarizeze în continuare cu dosarele și registrele contabile ale lui Vincent.

I-am cerut lui Cisco să își concentreze atenția asupra cazului Elliot, în special pe întreținerea martorilor. Asta însemna că trebuia să ia lista preliminară a martorilor apărării, care fusese deja alcătuită de Jerry Vincent, și să pregătească citații pentru ofițerii de poliție și alți martori care ar putea fi considerați ostili apărării. Cât despre experții plătiți și alți martori dispuși să depună mărturie în timpul procesului în favoarea apărării, el trebuia să îi contacteze și să îi asigure că procesul mergea mai departe potrivit calendarului, eu urmând să-l înlocuiesc pe Vincent la cârmă.

– Am priceput, a spus Cisco. Cum rămâne cu ancheta în cazul lui Vincent? Încă mai vrei s-o monitorizez?

– Da, stai cu ochii pe ea și spune-mi ce afli.

– Am aflat că și-au petrecut noaptea trecută interogând pe cineva, dar i-au dat drumul în dimineața asta.

– Pe cine?

– Nu știu încă.

– Un suspect?

– I-au dat drumul, așa că oricine ar fi fost e curat. Deocamdată.

Am dat din cap, reflectând la asta. Nu-i de mirare că Bosch arăta de parcă nu dormise toată noaptea.

– Ce vei face azi? a întrebat Lorna.

– Prioritatea mea începând de azi este Elliot. Sunt câteva aspecte de care trebuie să mă ocup și în ceea ce privește celelalte cazuri, dar majoritatea timpului i-o voi dedica lui Elliot. Selecția juriului va începe peste opt zile. Azi vreau să văd locul crimei.

– Ar trebui să merg cu tine, a spus Cisco.

– Nu, vreau doar să mă familiarizez cu locul. Poți să te duci acolo cu un aparat foto și mai târziu cu o ruletă.

– Mick, nu există niciun mod de a-l convinge pe Elliot să amâne? a întrebat Lorna. Nu pricepe că ai nevoie de timp pentru a studia și înțelege cazul?

– I-am spus asta, dar nu îl interesează. A fost condiția cu care m-a angajat. A trebuit să fiu de acord să începem procesul

săptămâna viitoare, altfel ar fi găsit un alt avocat care să accepte. Zice că e nevinovat și nu vrea să mai aștepte nicio zi în plus pentru a demonstra acest lucru.

– Îl crezi?

Am ridicat din umeri.

– Nu contează. El crede. Și are încrederea asta ciudată că totul va ieși cum vrea el – precum încasările de luni dimineață. Așa că fie mă pregătesc să încep procesul la sfârșitul săptămânii viitoare, fie pierd clientul.

Chiar în acel moment ușa biroului s-a deschis, iar Wren Williams și-a făcut nesigură apariția în cadrul ușii.

– Mă scuzați, a bâiguit ea.

– Bună, Wren, am spus. Mă bucur că ești aici. Ai putea aștepta la recepție? Lorna va veni imediat.

– Nicio problemă. Aveți și un client care așteaptă. Patrick Henson. Sosise deja când am intrat.

M-am uitat la ceas. Nouă fără cinci. Era un semn bun în legătură cu Patrick Henson.

– Atunci, trimite-l înăuntru.

Un tânăr a intrat în încăpere. Patrick Henson era mai scund decât mă așteptam, dar poate că centrul de greutate jos îl făcea un surfer bun. Avea bronzul necesar, dar părul era tuns scurt. N-avea cercei, nici lanț cu scoică albă sau dinte de rechin. Niciun tatuaj vizibil. Purta pantaloni cargo negri și ceea ce probabil era cămașa lui bună. Avea guler.

– Patrick, am vorbit la telefon ieri. Eu sunt Mickey Haller, iar aceasta este managerul meu, Lorna Taylor. Tipul ăsta mare e Cisco, detectivul meu.

S-a apropiat de masa de lucru și a dat mâna cu noi. Strângerea lui de mână era fermă.

– Mă bucur că te-ai hotărât să vii. Pe peretele din spate este peștele tău?

Fără să-și miște picioarele, Henson și-a sucit șoldurile de parcă s-ar fi aflat pe o placă de surf și a privit peștele care atârna pe perete.

– Mda, aceea este Betty.

– I-ai pus nume unui pește împăiat? s-a mirat Lorna. Ce, era animal de companie?

Henson a zâmbit, mai mult pentru sine decât pentru noi.

– Nu, l-am prins acum mult timp, în Florida. L-am atârnat la ușa de la intrare a casei pe care o închiriasem în Malibu. Eu și colegii mei de cameră îi spuneam mereu „Saluuut, Betty" când veneam acasă. Era cam stupid.

S-a întors din nou cu fața la noi și m-a privit.

– Apropo de nume, îți spunem Trick?

– Nu, ăla era doar numele inventat de agentul meu. Nu-l mai am. Puteți să-mi spuneți Patrick.

– Bine. Și mi-ai zis că ai un permis de conducere valid?

– Sigur.

Și-a băgat mâna într-un buzunar din față și a scos un portofel gros din nailon. A luat din el permisul și mi l-a înmânat. L-am studiat preț de o clipă, apoi i l-am dat lui Cisco. El l-a cercetat pe îndelete, apoi a dat din cap în semn de aprobare oficială.

– Bine, Patrick. Am nevoie de un șofer, am spus. Eu pun la dispoziție mașina, benzina și asigurarea, iar tu te prezinți aici în fiecare dimineață la ora nouă ca să mă duci oriunde e nevoie. Ți-am spus care este planul de plată ieri. Mai ești interesat?

– Sunt.

– Conduci prudent? a întrebat Lorna.

– N-am avut niciun accident, a spus Patrick.

Am dat din cap aprobator. Se spune că o persoană dependentă este cea mai potrivită pentru a repera o alta cu o dependență. Căutam semne că încă mai folosește – pleoape grele, vorbire lentă, evitarea contactului vizual –, dar nu am găsit nimic.

– Când putem începe?

A ridicat din umeri.

– Nu am nimic... Adică oricând doriți.

– Ce-ai zice dacă am începe chiar acum? Azi va fi o zi de probă. Vedem cum te descurci și mai vorbim la sfârșitul zilei.

– Sună bine.

– Bine, păi, vom porni la drum și îți voi explica în mașină cum îmi place să meargă lucrurile.

– Tare.

Și-a vârât degetele mari în buzunare și a așteptat următoarea mișcare sau instrucțiune. Părea să aibă în jur de 30 de ani, dar asta din cauza efectului soarelui asupra pielii sale. Știam din dosar că avea doar 24 de ani și încă multe de învățat.

Planul de azi era să-l duc din nou la școală.

17

Am ieșit din centru pe A 10 și ne-am îndreptat spre vest, către Malibu. Stăteam în spate, unde mi-am deschis computerul pe măsuța rabatabilă. În timp ce așteptam să se încarce, i-am spus lui Patrick Henson cum funcționa totul.

– Patrick, nu am mai avut un birou de când am părăsit Serviciul Avocaților din Oficiu acum doisprezece ani. Mașina îmi este și birou. Mai am încă două Lincolnuri identice și le folosesc pe rând. Fiecare are o imprimantă, un fax și am un card pentru internet. Tot ce ar trebui să fac într-un birou pot să fac aici în spate în timp ce sunt pe drum către următoarea destinație. Sunt mai mult de patruzeci de tribunale răspândite în districtul L.A. Cel mai bine îți desfășori afacerile când ești în mișcare.

– Tare, a spus Patrick. Nici eu nu aș vrea să stau închis într-un birou.

– Al dracului de corect, am încuviințat. Prea claustrofobic.

Computerul meu era pregătit. M-am dus la fișierul unde țineam formulare și moțiuni generice și am început să personalizez o moțiune preliminară pentru examinarea dovezilor.

– Lucrez la cazul tău chiar acum, Patrick.

M-a privit în oglindă.

– Ce vreți să spuneți?

– Păi, ți-am studiat dosarul și este ceva ce domnul Vincent nu a făcut, iar eu cred că ar trebui să facem pentru a ne ajuta.

– Ce anume?

– Să obținem o evaluare independentă a colierului pe care l-ai luat. Ei îl înregistrează cu o valoare de 25 de mii, și așa ajungi în categorie de furt calificat. Nu pare totuși că a contestat cineva asta.

– Adică dacă diamantele sunt false nu este furt calificat?

– Ar putea merge așa, dar eu mă mai gândeam la ceva.

– La ce anume?

I-am scos dosarul din geantă pentru a verifica un nume.

– Să îți pun niște întrebări mai întâi, Patrick, am spus. Ce făceai în casa aceea de unde ai luat colierul?

A ridicat din umeri.

– Mă întâlneam cu fiica cea mică a cucoanei. Am cunoscut-o pe plajă și cică o învățam să facă surf. Am ieșit în oraș de câteva ori și ne petreceam timpul împreună. La o petrecere aniversară acasă la ea am fost și eu invitat, și mama ei a primit colierul acela.

– Așa ai aflat de valoarea lui.

– Mda, tatăl ei spunea că sunt diamante când i l-a dat. Era tare mândru de ele.

– Și atunci, data următoare când te-ai dus la ei acasă ai furat colierul.

Nu a răspuns.

– Nu era o întrebare, Patrick. Este un fapt. Sunt avocatul tău acum și trebuie să discutăm adevărurile din acest caz. Doar să nu mă minți vreodată, căci atunci nu voi mai fi avocatul tău.

– Bine.

– Deci, data următoare când te-ai dus la ei în casă, ai furat colierul.

– Mda.

– Povestește-mi.

– Eram singur acolo la piscină și am spus că trebuie să mă duc la toaletă, numai că de fapt voiam doar să caut pastile în dulăpiorul cu medicamente. Aveam dureri. Nu am găsit nimic în toaleta de la parter, așa că m-am dus la etaj și am căutat. M-am uitat în cutia de bijuterii a cucoanei și am văzut colierul. L-am luat pur și simplu.

A scuturat din cap și știam de ce. Îi era foarte rușine și se simțea învins de acțiunile pe care dependența îl obligase să le comită. Eu însumi fusesem în acea situație și știam că, dacă ești cumpătat și

privești în urmă, este aproape la fel de înspăimântător ca o privire în viitor.

– Este în regulă, Patrick. Îți mulțumesc pentru sinceritate. Ce ți-a zis tipul când l-ai amanetat?

– Mi-a zis că îmi dă doar patru foi, pentru că lanțul e de aur, dar că nu crede că diamantele sunt pe bune. I-am zis că mănâncă rahat, dar ce puteam să fac? Am luat banii și am plecat la TJ. Aveam nevoie de tablete, așa că am luat ce mi s-a dat. Eram așa de amețit de chestiile alea, că nu-mi mai păsa.

– Care este numele fetei? Nu apare în dosar.

– Mandolina, precum instrumentul. Părinții îi spun Mandy.

– Ai mai vorbit cu ea de când ai fost arestat?

– Nu, omule. Am terminat-o cu ea.

Acum ochii din oglindă păreau triști și umiliți.

– O prostie, a spus Henson. Toată chestia a fost o prostie!

M-am gândit la ceva preț de o clipă, apoi am băgat mâna în buzunarul sacoului și am scos o fotografie Polaroid. Am întins-o peste scaun și l-am lovit ușor pe Patrick pe umăr cu ea.

– Aruncă o privire pe asta.

A luat poza și a ținut-o deasupra volanului ca să se uite la ea.

– Ce dracu' ați pățit?

– M-am împiedicat de o bordură și am aterizat frumos cu fața în jos. Mi-am rupt un dinte și mi-am spart nasul și capul. Mi-au făcut poza aia la Urgențe, să o port cu mine ca amintire.

– Amintire a ce?

– Tocmai coborâsem din mașină după ce o condusesem pe fiica mea de unsprezece ani acasă la mama ei. Deja ajunsesem la 320 de miligrame de oxicodonă pe zi. O pisam și o trăgeam pe nas de îndată ce mă trezeam, doar că pentru mine diminețile erau după-amiază.

L-am lăsat să rumege informația asta timp de câteva momente înainte de a continua.

– Deci, Patrick, crezi că a fost stupid ce ai făcut tu? Eu conduceam mașina în care se afla fetița mea după ce luasem 320 de miligrame de heroină pentru mocofani. Acum am clătinat din cap. Nu poți face nimic în legătură cu trecutul, Patrick. Doar să-l ții acolo.

Se uita fix la mine în oglindă.

– O să te ajut să treci prin chestiunile legale, am spus. Restul depinde de tine. Și restul este partea grea. Dar știi asta deja.

A dat din cap.

– Oricum, văd o rază de lumină aici, Patrick. Ceva ce Jerry Vincent nu a văzut.

– Ce anume?

– Soțul victimei i-a dat acel colier. Numele lui este Roger Vogler și este un susținător important al multor aleși în acest district.

– Mda, e băgat în politică până-n gât. Mandolina mi-a spus asta. Organizează strângeri de fonduri și chestii de-astea acasă la ei.

– Păi, dacă diamantele din colier sunt false, nu va dori ca asta să iasă la iveală în instanță. Mai ales dacă soția lui nu știe.

– Dar cum va împiedica asta?

– Este un contribuabil, Patrick. Contribuțiile sale au ajutat la alegerea a cel puțin patru membri ai consiliului districtual de supraveghere. Supraveghetorii districtuali controlează bugetul procuraturii. Procuratura te acuză pe tine. Este un lanț trofic. Dacă doctorul Vogler vrea să trimită un mesaj, crede-mă, acesta va fi trimis.

Henson a dat din cap. Începea să vadă lumina.

– Moțiunea pe care o voi înainta solicită să ni se permită să examinăm și să evaluăm dovada, și anume colierul cu diamante. Nu se știe, cuvântul acela, „evaluare", ar putea să agite lucrurile. Va trebui să stăm deoparte și să vedem ce se întâmplă.

– Mergem la tribunal să o înaintăm?

– Nu. Voi redacta chestia asta chiar acum și o voi trimite la instanță printr-un e-mail.

– Ce tare!

– Frumusețea internetului!

– Mulțumesc, domnule Haller.

– Cu plăcere, Patrick. Poți să-mi înapoiezi poza acum?

Mi-a dat-o peste scaun, iar eu am privit-o. Aveam o rană sub buză, iar nasul era îndreptat într-o direcție greșită. Mai aveam și o julitură plină de sânge pe frunte. Ochii erau cel mai greu de studiat.

Tulburi și pierduți, privind nesiguri aparatul foto. Acesta eram eu în cea mai proastă situație posibilă.

Am pus poza înapoi în buzunar pentru siguranță.

În următoarele cincisprezece minute ne-am continuat drumul în tăcere, timp în care am terminat de redactat moțiunea, am intrat pe internet și am trimis-o. Arătam limpede acuzării că intențiile noastre erau serioase, și asta mă făcea să mă simt bine. Avocatul din Lincoln era din nou în acțiune. Călărețul Singuratic era din nou la drum.

M-am asigurat că îmi ridic privirea din computer când am intrat în tunelul care marchează capătul autostrăzii și dă spre Șoseaua Costieră a Pacificului. Am deschis puțin geamul. Întotdeauna mi-a plăcut sentimentul provocat de ieșirea din tunel, când vedeam și miroseam oceanul.

Am urmat șoseaua costieră spre nord, către Malibu. Îmi era greu să mă întorc la computer când aveam Pacificul albastru chiar în fața geamului de la birou. În cele din urmă m-am lăsat păgubaș, am deschis geamul complet și m-am bucurat de călătorie.

Odată ce am trecut de Topanga Canyon, am început să văd cârduri de surferi pe valuri. L-am privit pe Patrick și l-am văzut uitându-se cu coada ochiului către apă.

– Scria în dosar că ți-ai făcut dezintoxicarea la Crossroads, în Antigua, am spus.

– Mda. Locul inaugurat de Eric Clapton.

– E plăcut?

– Atât de plăcut cât pot fi acele locuri, presupun.

– Adevărat. Sunt ceva valuri acolo?

– N-aș putea spune. Nu am prea avut ocazia să folosesc o placă oricum. Dumneavoastră ați fost la dezintoxicare?

– Mda, în Canionul Laurel.

– Locul ăla unde merg toate vedetele?

– Era aproape de casă.

– Mda, păi, eu am făcut invers. Eram cât mai departe posibil de prieteni și casă. A mers.

– Te gândești să te apuci din nou de surf?

S-a uitat cu coada ochiului pe geam înainte de a răspunde. O duzină de surferi în costume de cauciuc își încălecau plăcile, așteptând următorul val.

– Nu cred. Cel puțin nu la nivel profesionist. Umărul meu e distrus.

Eram gata să întreb de ce avea nevoie de umăr, când și-a continuat răspunsul:

– Vâslitul e una, dar elementul cheie este ridicarea. Mi-am pierdut agilitatea când mi-am futut umărul. Scuzați-mi limbajul.

– E în regulă.

– În plus, iau lucrurile ușor, de pe o zi pe alta. V-au învățat asta în Canionul Laurel, nu?

– Da, dar surful este o chestie de genul o zi după alta, un val după altul, nu?

A dat din cap și i-am privit ochii. Tot cădeau pe oglindă și mă scrutau.

– Ce vrei să mă întrebi, Patrick?

– Ăăă, mda, aveam o întrebare. Știți că Vincent mi-a păstrat peștele și l-a pus pe perete?

– Mda.

– Păi, eu, ăăă, mă întrebam dacă a păstrat pe undeva vreo placă de-a mea.

I-am deschis dosarul din nou și l-am răsfoit până am găsit raportul lichidatorului. Erau înregistrate douăsprezece plăci de surf și prețurile obținute pentru ele.

– I-ai dat douăsprezece plăci, corect?

– Mda, pe toate.

– Păi, le-a dat lichidatorului.

– Cui?

– E un tip pe care îl folosea când lua bunuri de la clienți – știi tu, bijuterii, proprietăți, mașini, în cea mai mare parte – și le transforma în lichidități pentru onorariul său. Potrivit raportului, lichidatorul le-a vândut pe toate douăsprezece, a luat douăzeci la sută și i-a dat lui Vincent 4800 de dolari.

Patrick a dat din cap, dar nu a spus nimic. L-am privit câteva clipe, iar apoi m-am uitat din nou la foaia de inventar a lichidatorului.

Mi-am amintit că Patrick îmi spusese prima dată când am vorbit la telefon că cele două plăci lungi erau cele mai valoroase. Pe inventar erau două plăci descrise ca având o lungime de trei metri. Ambele erau făcute de One World în Sarasota, Florida. Una fusese vândută pentru 1 200 de dolari unui colecționar, iar cealaltă pentru 400 de dolari pe eBay, site-ul de licitații online. Diferența dintre cele două vânzări m-a făcut să cred că vânzarea de pe eBay era fictivă. Lichidatorul își vânduse probabil placa sieși la un preț mic. Apoi urma să o vândă pentru a obține un profit pe care să-l păstreze doar pentru sine. Toți au câte un interes ascuns, inclusiv eu. Știam că, dacă nu revânduse placa, mai aveam o șansă.

– Ce-ai zice dacă ți-aș putea recupera una din plăcile lungi?

– Ar fi grozav! Îmi doresc doar să fi păstrat una, știți?

– Nu promit nimic, dar voi vedea ce pot face.

Am decis să mă ocup de asta mai târziu cu ajutorul detectivului meu. Dacă Cisco își făcea apariția și punea întrebări, lichidatorul ar fi devenit probabil mai serviabil.

Eu și Patrick nu am mai vorbit cât a durat călătoria. Douăzeci de minute mai târziu, am intrat pe aleea din fața casei lui Walter Elliot. Avea un design maur, cu piatră albă și obloane maro-închis. Fațada centrală se ridica în formă de turn a cărui siluetă se contura pe cerul albastru. Un Mercedes argintiu era oprit pe pavelele de piatră. Am parcat lângă el.

– Vreți să aștept aici? a întrebat Patrick.

– Mda. Nu cred că va dura prea mult.

– Știu casa asta. Are doar geam în spate. Am încercat să fac surf în spatele ei de vreo două ori, dar se închide pe interior și curentul este puternic rău.

– Deschide-mi portbagajul.

Am ieșit și m-am dus în spate ca să-mi iau aparatul foto digital. L-am deschis pentru a fi sigur că mai aveam baterie și am făcut repede o poză casei. Aparatul funcționa și eram gata de treabă.

Am mers către intrare și ușa s-a deschis înainte ca eu să apuc să apăs pe butonul soneriei. Doamna Albrecht stătea acolo, arătând la fel de încântătoare ca ieri.

18

Când Walter Elliot îmi spusese că va trimite pe cineva să ne întâlnim în casa din Malibu, nu mă așteptasem să fie vorba despre asistenta sa.

– Doamnă Albrecht, ce mai faceți?

– Foarte bine. Abia am ajuns și mă gândeam că poate ați plecat deja.

– Nu, abia am ajuns și eu.

– Intrați, vă rog.

Casa avea un vestibul de două etaje sub turn. Mi-am ridicat privirea și am văzut un candelabru din fier forjat atârnând în atrium. Pe el se zăreau pânze de păianjen, și m-am întrebat dacă acestea se aflau acolo din pricină că locuința nu mai fusese folosită de când avuseseră loc crimele sau pentru că acel candelabru era prea sus și era greu să ajungi la el cu o cârpă de șters praful.

– Pe aici, a spus doamna Albrecht.

Am urmat-o în camera principală, care era mai spațioasă decât întreaga mea casă. Era o zonă de divertisment complet utilată, cu un perete de sticlă pe partea vestică ce aducea Oceanul Pacific drept în casă.

– Frumos, am remarcat.

– Este frumos, într-adevăr. Doriți să vedeți dormitorul?

Ignorând întrebarea, am aprins aparatul foto și am făcut câteva poze livingului și priveliștii.

– Știți cine a mai fost aici de când Departamentul Șerifului a renunțat la custodie? am întrebat.

Doamna Albrecht s-a gândit pentru o clipă înainte de a răspunde.

– Foarte puține persoane. Nu cred că domnul Elliot a mai venit aici. Desigur însă, domnul Vincent a venit o dată, iar detectivul său a venit de vreo două ori, cred. Iar Departamentul Șerifului a revenit de două ori de când proprietatea a reintrat în posesia domnului Elliot. Aveau mandate de percheziție.

Copii ale mandatelor de percheziție se aflau în dosar. În ambele cazuri căutau un singur lucru – arma crimei. Cazul formulat împotriva lui Elliot era în întregime circumstanțial, chiar și cu reziduurile de împușcare de pe mâinile sale. Aveau nevoie de arma crimei pentru a îngheța cazul, dar nu o aveau. Potrivit notițelor din dosar, scafandrii căutaseră vreme de două zile în apele din spatele casei, dar nici ei nu reușiseră să găsească arma.

– Dar firme de curățenie? am întrebat. A venit cineva să curețe locul?

– Nu, nimic de felul acesta. Domnul Vincent ne-a spus să lăsăm lucrurile așa cum sunt în caz că ar fi avut nevoie să folosească acest loc în timpul procesului.

Vincent nu menționase în dosare că ar fi fost posibil să se folosească de casă în vreun fel în timpul procesului. Nu știam sigur la ce se gândise. Reacția mea instinctuală la vederea locului a fost că nu aș fi dorit vreun juriu prin preajmă. Priveliștea și opulența proprietății ar fi accentuat averea lui Elliot și l-ar fi deconectat de jurați. Ar fi înțeles că nu formau întru totul un juriu de semeni. Ar fi știut că venea de pe o planetă complet diferită.

– Unde este dormitorul principal?

– Ocupă întregul etaj.

– Atunci, haideți să-l vedem.

În timp ce urcam o scară albă șerpuită cu o balustradă albastră precum oceanul, am întrebat-o pe doamna Albrecht care este numele său de botez. I-am spus că mi se părea incomod să fiu atât de protocolar cu ea, mai ales că eu și șeful său ne tutuiam.

– Numele meu este Nina. Îmi puteți spune așa dacă doriți.

– Bine. Și tu-mi poți spune Mickey.

Treptele duceau spre o ușă care dădea într-un dormitor de mărimea unor săli de judecată în care fusesem. Era atât de mare, încât avea șeminee identice pe peretele nordic și pe cel sudic. Exista o zonă de zi, o zonă de dormit și toalete separate. Nina Albrecht a apăsat un buton lângă ușă și draperiile ce ascundeau priveliștea vestică au început să se deschidă în liniște pentru a da la iveală un perete de sticlă cu vedere spre mare.

Patul făcut la comandă era de două ori cât unul matrimonial. Salteaua de deasupra și toate așternuturile și pernele fuseseră date la o parte, și am presupus că fuseseră luate pentru analiza criminalistică. Bucăți de covor de jumătate de metru pătrat fuseseră decupate în două locuri, probabil pentru colectarea și analiza mostrelor de sânge.

Pe peretele de lângă ușă se aflau urme de stropi de sânge care fuseseră încercuite și marcate cu coduri alfabetice de către anchetatori. În cameră nu existau alte semne ale violenței care avusese loc.

M-am îndreptat către colțul de lângă peretele de sticlă și am privit în urma mea în încăpere. Am ridicat aparatul foto și am făcut câteva poze din unghiuri diferite. Nina a pășit în cadru de vreo două ori, dar nu conta. Pozele nu erau pentru instanță. Urma să le folosesc pentru a-mi împrospăta memoria în timp ce puneam la cale strategia pentru proces.

O scenă a crimei este o hartă. Dacă știi să o citești, câteodată poți găsi drumul cel bun. Configurația, somnul de veci al victimelor, perspectiva, unghiul de lumină și sângele, restricțiile spațiale și diferențele geometrice erau toate elemente ale hărții. Nu întotdeauna poți obține lucrurile astea dintr-o fotografie făcută de poliție. Uneori trebuie să vezi singur, de asta fusese nevoie să vin la casa din Malibu. Pentru hartă. Pentru geografia crimei. Când o înțelegeam, eram pregătit de proces.

Din colțul în care mă aflam, am privit pătratul decupat din covorul alb de lângă ușa dormitorului. Aici fusese împușcată victima de sex masculin, Johan Rilz. Ochii mi s-au îndreptat către pat,

unde Mitzi Elliot fusese împușcată, iar trupul ei gol rămăsese întins pe diagonală.

Breviarul de prezentare a dovezilor din dosar sugera că cei doi erau dezbrăcați când au auzit un intrus în casă. Rilz a mers către ușa dormitorului și a deschis-o, fiind astfel surprins imediat de către ucigaș. Rilz a fost împușcat în cadrul ușii, iar ucigașul a pășit peste cadavrul său pentru a intra în cameră.

Mitzi Elliot a sărit din pat și a rămas nemișcată în picioare lângă el, strângând în brațe o pernă pentru a-și acoperi trupul gol. Acuzarea credea că elementele crimei sugerau că îl cunoștea pe criminal. Ar fi putut cerși să-i fie cruțată viața sau ar fi putut ști că moartea sa era iminentă. A fost împușcată de două ori prin pernă de la o distanță estimată la un metru și a căzut la loc pe pat. Perna pe care o folosise în loc de scut a căzut pe podea. Ucigașul a pășit apoi spre pat și i-a apăsat țeava pistolului pe frunte pentru împușcătura fatală.

Aceasta era versiunea oficială în orice caz. Stând în colțul camerei, știam că sunt suficiente presupuneri nefondate la baza ei și că nu ar fi fost o problemă să le fac praf la proces.

Am privit ușile de sticlă ce dădeau spre un ponton și spre Pacific. În dosare nu scria dacă draperia și ușile erau deschise la momentul crimei. Nu eram sigur dacă asta conta în vreun fel, dar era un detaliu pe care aș fi dorit să-l cunosc.

M-am îndreptat spre ușile de sticlă și le-am găsit încuiate. Nu reușeam să-mi dau seama cum să le deschid. În cele din urmă, Nina a venit și m-a ajutat, apăsând un mâner de siguranță, în timp ce cu cealaltă mână a răsucit broasca. Ușile s-au deschis în afară și au lăsat să pătrundă sunetul valurilor care se izbeau de țărm.

Mi-am dat seama imediat că, dacă ușile ar fi fost deschise la momentul crimei, sunetul valurilor ar fi putut foarte bine să înăbușească orice zgomot făcut de un intrus în casă. Asta ar fi contrazis teoria acuzării, cum că Rilz fusese omorât la ușa dormitorului pentru că se dusese acolo după ce auzise un intrus. Ar fi dat naștere, prin urmare, unei noi întrebări: ce făcea Rilz gol la ușă? Asta însă nu conta pentru apărare. Trebuia doar să pun întrebări și să indic discrepanțele pentru a planta sâmburele îndoielii în mintea unui

jurat. Era nevoie doar de o îndoială în mintea unui jurat pentru a avea succes. Era o metodă cunoscută în dreptul penal cu numele „deformează sau distruge".

Am păşit pe ponton. Nu ştiam dacă era maree sau reflux, dar suspectam că era ceva între cele două. Apa era aproape. Valurile veneau şi se spărgeau chiar pe pilonii pe care fusese construită casa.

Erau valuri de aproape doi metri, dar niciun surfer. Mi-am amintit ce spusese Patrick despre încercarea sa de a face surf în golfuleţ.

M-am întors înăuntru şi, de îndată ce am ajuns din nou în dormitor, mi-am dat seama că îmi suna telefonul, dar că nu îl auzisem din cauza zgomotului oceanului. M-am uitat să văd cine era, dar pe ecran scria NUMĂR NECUNOSCUT. Ştiam că majoritatea poliţiştilor îşi ascundeau numărul.

– Nina, trebuie să răspund. Ai putea să te duci la maşina mea şi să-l rogi pe şofer să intre?

– Nicio problemă.

– Mulţumesc.

Am răspuns.

– Alo?

– Eu sunt. Vreau doar să aflu când treci pe aici.

„Eu" era prima mea fostă soţie, Maggie McPherson. Potrivit acordului de custodie recent reînnoit, aveam dreptul să petrec cu fiica mea doar nopţile de miercuri şi două sfârşituri de săptămână pe lună. Era cu totul altceva decât custodia împărţită de altădată, căreia îi dădusem cu piciorul odată cu cea de-a doua şansă de a fi cu Maggie.

– Probabil pe la şapte jumătate. Am o întâlnire cu un client după-amiază şi s-ar putea să dureze ceva mai mult.

La capătul celălalt era linişte şi am simţit că dădusem răspunsul greşit.

– Ce, ai întâlnire? am întrebat. Când vrei să vin?

– Ar trebui să plec la şapte jumătate.

– Atunci, o să ajung mai devreme. Cine e norocosul?

– Nu e treaba ta. Apropo de noroc, am auzit că ai obţinut întregul cabinet al lui Jerry Vincent.

Nina Albrecht și Patrick Henson au intrat în dormitor. L-am văzut pe Patrick uitându-se la pătratul lipsă din covor. Am acoperit telefonul și i-am rugat să coboare și să mă aștepte. M-am întors apoi la convorbirea telefonică. Fosta mea soție este procuror adjunct și fusese repartizată la tribunalul Van Nuys. Din această poziție putea auzi anumite lucruri despre mine.

– E adevărat, am spus. Sunt suplinitorul lui, dar nu știu cât de norocos sunt.

– Ar trebui să-ți prindă bine cazul Elliot.

– Sunt în casa în care a avut loc crima. Frumoasă priveliște.

– Păi, îți urez baftă. Dacă poate să-l achite cineva, cu siguranță acela ești tu.

A rostit cuvintele cu disprețul tipic unui procuror.

– Cred că nu îți voi răspunde la asta.

– Știu cum ai răspunde oricum. Încă ceva: nu vei avea musafiri diseară, nu?

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre ce s-a întâmplat acum două săptămâni. Hayley a spus că era o femeie acolo. Cred că numele ei este Lanie. S-a simțit foarte stânjenită din cauza asta.

– Nu-ți face griji, nu va fi acolo diseară. E doar o amică și a stat în camera de oaspeți. Să fie clar însă, pot invita pe cine vreau și oricând vreau acasă la mine, pentru că este casa *mea,* și tu ești liberă să faci la fel acasă la tine.

– Și sunt liberă să merg la judecător și să-i spun că o expui pe fiica noastră unor oameni care sunt dependenți de droguri.

Am respirat adânc înainte de a răspunde cât mai calm cu putință.

– De unde știi tu în fața cui o expun pe Hayley?

– Pentru că fiica ta nu este proastă și aude perfect. Mi-a povestit câte ceva din ceea ce s-a spus și mi-a fost destul de ușor să-mi dau seama că... amica ta a fost la dezintoxicare.

– Și asta e o infracțiune, să petrec timp cu oameni de la dezintoxicare?

– Nu este o infracțiune, Michael. Doar că nu cred că este bine ca Hayley să fie expusă la o paradă de drogați când stă cu tine.

– Acum este o paradă. Presupun că drogatul care te îngrijorează cel mai mult sunt eu.

– Păi, dacă te simți...

Aproape că mi-am pierdut cumpătul, dar m-am calmat încă o dată respirând adânc aerul proaspăt al oceanului. Când am vorbit eram calm. Știam că, dacă arăt că sunt furios, îmi va dăuna pe termen lung, în momentul în care se punea din nou problema unui aranjament de custodie.

– Maggie, e vorba despre fiica noastră. Nu o răni încercând să mă rănești pe mine. Are nevoie de tatăl ei, iar eu am nevoie de fiica mea.

– Asta și vreau să spun. Te descurci bine. Nu e o idee bună să te încurci cu o drogată.

Îmi strângeam telefonul atât de tare, încât am crezut că se va sparge. Simțeam că mă făcusem stacojiu de rușine pe obraji și pe gât.

– Trebuie să închid.

Cuvintele au ieșit strangulate de sentimentul propriilor mele eșecuri.

– Și eu. Îi voi spune lui Hayley că vii înainte de șapte jumătate.

Mereu făcea asta, încheia convorbirea insinuând cum că mi-aș dezamăgi fiica dacă aș întârzia sau aș rata o întâlnire programată. A închis înainte ca eu să îi pot răspunde.

Livingul de la parter era gol, dar apoi i-am văzut pe Patrick și pe Nina afară, pe pontonul de dedesubt. Am ieșit și m-am îndreptat spre balustrada de unde Patrick se uita la valuri. M-am străduit să-mi scot din cap supărarea provocată de convorbirea cu fosta soție.

– Patrick, ai spus că ai încercat să faci surf aici, dar curentul era prea puternic?

– Exact.

– Vorbești despre curentul de suprafață?

– Mda, e puternic acolo. E creat de forma golfulețului. Energia valurilor care se sparg în nord este redirecționată sub suprafață și cumva ricoșează spre sud. Urmează conturul golfulețului și îl

poartă până jos, apoi în afară. Am fost prins acolo de vreo două ori, omule. M-a dus după rocile acelea până în capătul sudic.

Am studiat golfulețul pe măsură ce el descria ce se întâmplă sub suprafața apei. Dacă avea dreptate și se formase un curent de suprafață în ziua crimei, atunci scafandrii șerifului probabil căutaseră arma crimei în locul greșit.

Iar acum era prea târziu. Dacă ucigașul aruncase arma într-un val, ar fi putut fi purtată pe sub apă și scoasă din golf în ocean. Am început să fiu încrezător că arma crimei nu avea să își facă o apariție neașteptată la proces.

În ceea ce-l privea pe clientul meu, era bine.

Am privit valurile și m-am gândit cum sub o suprafață frumoasă se află o putere ascunsă care nu se oprește niciodată din mișcare.

19

Scriitorii își luaseră liber sau se duseseră să protesteze în alt loc. Ajunși la studiourile Archway, am trecut de punctul de control fără obstacolele din ziua precedentă. A ajutat și faptul că Nina Albrecht se afla în mașina din fața noastră și ne netezise calea.

Era târziu și studioul se golea. Patrick a reușit să găsească un loc de parcare chiar în fața vilei lui Elliot. Patrick era entuziasmat pentru că nu mai trecuse niciodată de porțile unui studio de film. I-am spus că era liber să arunce o privire în jur, dar să își țină telefonul la îndemână pentru că nu știam cât avea să dureze întâlnirea cu clientul și trebuia să o iau pe fiica mea de acasă la ora stabilită.

În timp ce o urmam pe Nina înăuntru, am întrebat-o dacă exista vreun loc unde să mă pot întâlni cu Elliot în afară de biroul său. I-am explicat că am multe hârțoage de întins și că masa la care ne așezaserăm cu o zi înainte era prea mică. Mi-a spus că mă va duce în sala de ședințe și că mă puteam pregăti în timp ce ea mergea să-l cheme pe șeful ei. Adevărul era că nu aveam de gând să întind documente. Voiam doar să mă întâlnesc cu Elliot într-un loc neutru. Dacă stăteam de cealaltă parte a mesei sale de lucru, ar fi deținut comanda întâlnirii. Asta fusese clar încă din timpul primei noastre întrevederi. Elliot avea o personalitate puternică, dar era nevoie ca eu să dețin controlul de acum încolo.

Era o sală mare cu douăsprezece scaune din piele neagră așezate în jurul unei mese ovale lustruite. Pe un perete se afla un proiector și cu o cutie lungă ce conținea ecranul rabatabil. Pe ceilalți

pereți se vedeau postere înrămate ale filmelor care fuseseră făcute aici. Am presupus că acestea erau filmele care aduseseră bani studioului.

M-am așezat și am scos dosarele cazului din geantă. Douăzeci și cinci de minute mai târziu, în timp ce studiam documentele de prezentare a dovezilor acuzării, ușa s-a deschis și Elliot și-a făcut în sfârșit apariția. Nu m-am obosit să mă ridic sau să întind mâna. Am încercat să par contrariat în timp ce îi indicam un scaun de cealaltă parte a mesei.

Nina l-a urmat în cameră ca să ne întrebe ce putea să ne aducă de băut.

– Nimic, Nina, am spus înainte ca Elliot să apuce să răspundă. Nu avem nevoie de nimic și trebuie să ne apucăm de treabă. Te vom anunța dacă dorim ceva.

A părut surprinsă pe moment că altcineva decât Elliot și-a arogat dreptul de a da ordine. L-a privit pentru lămuriri, iar el a încuviințat din cap. A plecat, închizând ușile duble după ea. Elliot s-a așezat pe scaunul pe care i-l indicasem.

M-am uitat lung peste masă la clientul meu înainte de a vorbi.

– Nu-mi pot da seama ce e cu tine, Walter.

– Ce vrei să spui? Ce trebuie să-ți dai seama?

– Păi, pentru început, petreci o grămadă de timp bătându-te cu pumnii în piept că ești nevinovat, dar nu cred că iei asta în serios.

– Te înșeli.

– Oare? Înțelegi că, dacă pierzi procesul ăsta, ajungi la închisoare? Și nu există cauțiune pentru o condamnare pentru crimă dublă dacă faci recurs. Obții un verdict prost și îți vor pune cătușele în sala de judecată și te vor umfla.

Elliot s-a aplecat un pic spre mine înainte de răspunde din nou.

– Înțeleg exact în ce poziție mă aflu, așa că nu îndrăzni să-mi spui că nu iau lucrurile în serios.

– Bine, atunci, când stabilim o întâlnire, hai să nu întârziem. Sunt multe de făcut și nu avem prea mult timp la dispoziție. Știu că ai un studio de condus, dar asta nu mai este o prioritate. Pentru următoarele două săptămâni ai o singură prioritate: cazul acesta.

Acum s-a uitat el lung la mine înainte de a răspunde. Probabil era pentru prima dată în viața sa când fusese mustrat pentru întârziere înainte de a i se spune ce să facă. În cele din urmă, a dat din cap.

– Destul de corect, a spus el.

Am dat și eu din cap. Pozițiile noastre erau acum înțelese. Ne aflam în sala lui de ședințe și în studioul lui, dar eu eram masculul alfa acum. Viitorul lui depindea de mine.

– Bun, am spus. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l aflu este dacă discuția noastră de aici este particulară.

– Desigur.

– Ei bine, ieri nu era. E destul de clar că Nina are microfoane în biroul tău. Poate că este în regulă pentru întâlnirile despre filme, dar nu este în regulă când discutăm cazul tău. Sunt avocatul tău, și nimeni nu ar trebui să ne audă discuțiile. Nimeni. Nina nu are niciun privilegiu. Ar putea fi citată să depună mărturie împotriva ta. De fapt, nu mă va surprinde dacă ajunge pe lista martorilor acuzării.

Elliot s-a lăsat pe spate în scaunul său capitonat și și-a ridicat fața către tavan.

– Nina, a spus el. Închide emițătorul. Dacă am nevoie de ceva, te voi suna pe linie.

M-a privit și și-a deschis mâinile. Am dat din cap în semn de mulțumire.

– Mersi, Walter. Acum hai să trecem la treabă.

– Mai întâi am o întrebare.

– Desigur.

– Asta este întâlnirea în care eu îți spun că nu am săvârșit crima, iar tu-mi spui că nu te interesează dacă e sau nu așa?

Am dat din cap.

– Este irelevant dacă ai făcut-o sau nu, Walter. Doar ceea ce acuzarea poate dovedi fără...

– Nu!

A lovit atât de tare masa cu palma, încât a sunat ca o împușcătură. M-am speriat, dar am sperat că nu s-a văzut.

– M-am săturat de rahatul ăsta legal! Cică nu contează dacă am făcut-o, doar ceea ce poate fi dovedit. Ba contează! Nu înțelegi? Contează! Am nevoie să fiu crezut, la naiba! Am nevoie ca *tu* să mă crezi. Nu-mi pasă care sunt dovezile împotriva mea. *NU* am făcut asta. Mă înțelegi? Mă crezi? Dacă propriul avocat nu mă crede sau nu dă doi bani, atunci nu am nicio șansă.

Eram sigur că Nina avea să intre să vadă dacă totul e în regulă. M-am lăsat pe spate în scaunul meu capitonat și am așteptat-o, dorind să fiu sigur că Elliot terminase.

După cum mă așteptasem, una din uși s-a deschis și Nina a dat să intre, dar Elliot i-a făcut semn cu mâna să plece și i-a ordonat pe un ton aspru să nu ne deranjeze. Ușa s-a închis din nou, iar el m-a fixat cu privirea. Mi-am ridicat mâna pentru a-l împiedica să vorbească. Era rândul meu.

– Walter, sunt două lucruri care trebuie să mă preocupe, am spus calm. Să înțeleg strategia acuzării și să încerc să o zădărnicesc. Am lovit ușor cu un deget dosarul de prezentare a dovezilor în timp ce vorbeam. Momentan înțeleg strategia acuzării. Este la obiect, ca la carte. Procurorul crede că poate miza foarte mult pe mobil și pe prilej. Să începem cu mobilul. Soția ta avea o aventură și asta te enerva. Mai mult, contractul prenupțial pe care l-a semnat acum doisprezece ani o împuternicea cu drepturi depline și singura modalitate de a scăpa de ea fără a împărți totul era să o ucizi. Urmează prilejul. Ei știu la ce oră a ieșit mașina ta pe poarta studiourilor Archway în acea dimineață. Au parcurs traseul și au cronometrat de mai multe ori, și spun că ai fi putut ajunge la casa din Malibu la momentul crimei. Acela este prilejul. Iar acuzarea se bazează pe faptul că mobilul și prilejul pot fi de ajuns pentru a influența juriul și a ieși învingători, pe când dovezile concrete împotriva ta sunt superficiale și foarte circumstanțiale. Prin urmare, treaba mea este să găsesc o modalitate de a face juriul să înțeleagă că este mult fum, dar nici pic de foc. Dacă reușesc asta, ești liber.

– Tot vreau să știu dacă tu crezi că sunt nevinovat.

Am zâmbit și am clătinat din cap.

– Walter, îți repet, nu contează.

– Contează pentru mine. Orice ar fi, trebuie să știu.

M-am lăsat înduplecat și mi-am ridicat mâinile în semn de predare.

– Bine, atunci, îți voi spune ce cred, Walter. Am studiat dosarul din scoarță în scoarță. Am citit tot ce este aici de cel puțin două ori și chiar de trei ori. Am fost acum și la casa de pe plajă unde s-a petrecut nefericitul eveniment și am studiat geografia acestor crime. Am făcut toate astea și văd că este foarte posibil să fii nevinovat. Înseamnă că eu cred că ești un om nevinovat? Nu, Walter. Îmi pare rău, dar fac meseria asta de prea mult timp și realitatea este că nu am văzut prea mulți clienți nevinovați. Tot ce pot să-ți spun deci este că nu știu. Dacă asta nu este destul pentru tine, atunci sunt sigur că nu va fi greu să găsești un avocat care-ți va spune exact ce vrei să auzi, fie că el te crede sau nu.

M-am legănat în scaun așteptând ca el să răspundă. Și-a încleștat mâinile și și le-a pus în fața sa pe masă în timp ce cugeta la cuvintele mele, iar în final a dat din cap.

– Atunci, cred că nu pot cere mai mult de atât, a spus el.

Am încercat să respir ușurat fără ca el să observe. Încă mai aveam cazul. Deocamdată.

– Dar știi ce cred, Walter?

– Ce crezi?

– Că îmi ascunzi ceva.

– Ascund ceva? Despre ce vorbești?

– Este ceva ce nu știu despre acest caz și tu îmi ascunzi.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ești prea sigur, Walter. De parcă ai ști deja că vei fi liber.

– Voi *fi* liber. Sunt nevinovat.

– Nevinovăția nu este suficientă. Oamenii nevinovați sunt uneori condamnați și toți știu asta în adâncul sufletului. De aceea nu am întâlnit niciodată un om cu adevărat nevinovat care să nu fie speriat. Speriat că sistemul nu va funcționa corect, că este construit pentru a acuza oamenii vinovați și nu pentru a recunoaște oamenii nevinovați. Asta îți lipsește, Walter. Nu ești speriat.

– Nu știu despre ce vorbești. De ce ar trebui să fiu speriat?

L-am privit fix de pe cealaltă parte a mesei, încercând să-l citesc. Știam că instinctele nu mă înșală. Era ceva ce nu știam, ceva ce omisesem în dosare sau ceva ce Vincent avusese în cap, și nu în dosare. Orice ar fi fost, Elliot nu îmi împărtășea informația încă.

Deocamdată era în regulă. Uneori nu vrei să știi ce știe clientul tău, pentru că imediat ce fumul iese din sticlă, nu-l mai poți băga la loc.

– Bine, Walter, am spus. Va urma. Între timp, să trecem la treabă.

Fără a aștepta vreun răspuns, am deschis dosarul apărării și m-am uitat la însemnările pe care le-am făcut pe clapa interioară.

– Cred că este clar ce martori are și ce strategie va folosi acuzarea. Ce nu am găsit în dosar este o strategie solidă pentru a-ți pregăti apărarea.

– Ce vrei să spui? a întrebat Elliot. Jerry mi-a spus că suntem gata.

– Poate că nu, Walter. Știu că nu este ceea ce vrei să vezi sau să auzi, dar am găsit asta în dosar.

I-am împins un document de două pagini pe masa lustruită. I-a aruncat o privire, dar nu s-a uitat cu atenție la el.

– Ce este?

– Aceea este o moțiune pentru amânarea procesului. Jerry a scris-o, dar nu a apucat să o depună. Pare clar că dorea să amâne procesul. Data indică faptul că a tipărit-o luni – doar cu câteva ore înainte de a fi ucis.

Elliot a clătinat din cap și a împins documentul înapoi spre mine.

– Nu, noi discutaserăm despre asta și căzuserăm de acord să mergem mai departe potrivit planificării.

– Asta a fost luni?

– Da, luni. Ultima dată când am vorbit cu el.

Am dat din cap. Asta îmi răspundea la o întrebare. Vincent ținea o evidență contabilă în fiecare dosar, și observasem în dosarul Elliot că înregistrase o oră în ziua în care fusese ucis.

– Întrevederea a avut loc în biroul lui sau în al tău?

– A fost o convorbire telefonică. Luni după-amiază. Lăsase un mesaj mai devreme și l-am sunat. Nina îți poate spune ora exactă dacă ai nevoie.

– A notat aici ora trei. Ți-a vorbit despre o amânare?

Vincent înregistrase o oră. Mă întrebam cât se certaseră în privința amânării.

– De ce dorea o amânare? am întrebat.

– Pur și simplu voia mai mult timp să se pregătească și poate ca să-și umfle factura. I-am spus că suntem gata, așa cum îți spun și ție. Suntem gata!

Am început să râd și am dat din cap.

– Chestia e că nu tu ești avocatul, Walter, ci eu. Și asta încerc să-ți spun, nu văd prea multe aici în ceea ce privește strategia de apărare. Cred că de asta Jerry voia să amâne procesul. Nu avea nicio strategie.

– Nu, acuzarea nu are nicio strategie.

Elliot începea să mă obosească cu insistența lui de a lua decizii juridice.

– Să-ți explic cum merge treaba, am spus exasperat. Și iartă-mă dacă știi toate astea, Walter. Va fi un proces compus din două părți, da? Procurorul începe cu prezentarea cazului din perspectiva lui. Avem ocazia să-l atacăm pe parcurs. Apoi ne vine nouă rândul, și atunci ne prezentăm noi dovezile și teroriile asupra delictului.

– Bine.

– Și ce pot să-ți spun după ce am studiat dosarele este că Jerry Vincent se baza mai mult pe cazul acuzării decât pe cel al apărării. Sunt...

– Cum așa?

– Vreau să spun că este gata de atac asupra părții acuzării. Are martori și planuri de interogare încrucișată pregătite pentru orice va prezenta acuzarea, dar îmi scapă ceva de partea cealaltă a ecuației. Nu avem nici alibi, nici un alt suspect, nici o teorie alternativă, nimic. Cel puțin nu în dosar. De asta spun că nu avem nicio strategie. A discutat vreodată cu tine despre cum plănuia să desfășoare apărarea?

– Nu. Urma să avem o conversație pe tema asta, dar apoi a fost ucis. Mi-a spus că se ocupa de toate astea. Spunea că are „glonțul magic" și cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine. Urma să-mi

spună cu puțin timp înainte de proces, dar nu a făcut-o. N-a mai avut ocazia.

Cunoșteam termenul. „Glonțul magic" era biletul „Ieși din închisoare și du-te acasă". Era martorul sau dovada pe care o ținea în buzunarul de la spate și care fie dărâma toate celelalte dovezi de parcă ar fi fost piese de domino, fie fixa cu fermitate și pentru totdeauna în mintea fiecărui jurat îndoiala rezonabilă. Dacă Vincent avea un glonț magic, nu îl notase în dosarul cazului. Și dacă avea un glonț magic, de ce vorbea despre o amânare?

– Nu ai idee ce era glonțul ăsta magic? l-am întrebat pe Elliot.

– Doar ce mi-a spus, anume că găsise ceva ce urma să dea peste cap acuzarea.

– Nu are logică dacă luni vorbea despre amânarea procesului.

Elliot a ridicat din umeri.

– Ți-am spus, voia doar mai mult timp pentru a se pregăti. Probabil mai mult timp pentru a-mi cere mai mulți bani. I-am spus însă, când facem un film, alegem o dată, și filmul acela este lansat la acea dată fie ce-o fi. I-am spus că mergem la proces fără întârziere.

Am dat din cap ascultând mantra lui Elliot cu privire la refuzul amânării, însă eram cu gândul la laptopul lipsă al lui Vincent. Oare se afla glonțul magic acolo? Își salvase planul în computer și nu scrisese nimic în dosarul tipărit? Era glonțul magic motivul pentru care fusese ucis? Fusese descoperirea lui atât de riscantă și de periculoasă, încât cineva îl omorâse din cauza aceasta?

Am hotărât să merg mai departe cu Elliot cât încă era în fața mea.

– Păi, Walter, eu nu am glonțul magic, dar dacă Jerry l-a putut găsi, atunci pot și eu. Și o voi face.

M-am uitat la ceasul de la mână și am încercat să dau impresia că nu mă deranja faptul că nu știam ceea ce cu siguranță reprezenta elementul-cheie în acest caz.

– Bine. Să vorbim despre o teorie alternativă.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că acuzarea are teoria sa, iar noi ar trebui să o avem pe a noastră. Teoria acuzării este că erai supărat din cauza infidelității soției tale și a costului eventualului divorț. Prin urmare,

te-ai dus în Malibu și i-ai ucis atât pe ea, cât și pe amantul ei. Apoi, ai scăpat cumva de arma crimei – fie ai ascuns-o, fie ai aruncat-o în ocean – și apoi ai apelat numărul de urgență pentru a raporta că ai descoperit crimele. Teoria aceasta le dă tot ce le trebuie: mobil și prilej. Pentru a o susține au însă doar R.I.-urile și aproape nimic altceva.

– R.I.?

– Reziduurile de împușcare. Probatoriul lor – așa infim cum este – se bazează pe asta.

– Testul acela a fost fals pozitiv! a exclamat Elliot cu convingere. Nu am tras cu nicio armă, iar Jerry mi-a spus că aduce cel mai bun expert din țară pentru a infirma totul. O femeie de la John Jay din New York. Va depune mărturie că procedurile din laboratorul șerifului au fost efectuate neglijent și imprecis, favorizând un rezultat fals pozitiv.

Am dat din cap. Îmi plăcea fervoarea cu care nega. Ar fi putut fi utilă dacă depunea mărturie.

– Da, dr. Arslanian – încă mai vrea să vină, am spus. Însă nu este un glonț magic, Walter. Procurorul va aduce propriul expert, care va spune exact opusul – că laboratorul funcționează bine și că toate procedurile au fost urmate. În cel mai bun caz, R.I.-urile vor fi vorbe goale. Acuzarea se va baza în continuare pe mobil și prilej.

– Ce mobil? O iubeam, și nici măcar nu știam de Rilz. Credeam că e poponar.

Mi-am ridicat mâinile într-o încercare de a-l tempera.

– Uite ce e, fă-ți o favoare, Walter, și nu te exprima așa. În instanță sau oriunde altundeva. Dacă se cuvine să faci o referință la orientarea lui sexuală, spune că tu credeai că este homosexual. Bine?

– Bine.

– Acum, procurorul va susține pur și simplu că tu știai că Johan Rilz era amantul soției tale și va prezenta dovezi și mărturii care vor indica faptul că un divorț provocat de infidelitatea soției tale te-ar fi costat mai mult de o sută de milioane de dolari și poate ar fi afectat controlul pe care îl aveai asupra studioului. Dacă inoculează toate

astea în mintea juraților, începi să ai o motivație destul de bună pentru crimă.

– Și totul este o porcărie.

– Și o s-o distrug de o s-o ia dracu' la proces. Multe dintre adevărurile susținute de ei pot fi negate. Va fi un dans, Walter. Ne vom da pumni unii altora. Vom încerca să distorsionăm și să distrugem, dar, în final, ei vor da mai mulți pumni decât putem noi para, și de aceea noi suntem în dezavantaj și este întotdeauna bine ca apărarea să lanseze o teorie alternativă. Le dăm juraților o explicație plauzibilă pentru faptul că acești doi oameni au fost uciși. Îndreptăm suspiciunea asupra altcuiva.

– Precum omul cu o mână din *Evadatul?*

Am clătinat din cap.

– Nu tocmai.

Îmi aminteam filmul și serialul de televiziune care-l precedase. În ambele cazuri, existase cu adevărat un om cu o mână. Eu vorbeam despre o perdea de fum, o teorie alternativă scornită de apărare pentru că nu credeam ceea ce-mi repeta Elliot întruna – „sunt nevinovat". Cel puțin nu încă.

S-a auzit un bâzâit, și Elliot și-a scos telefonul din buzunar și a privit ecranul.

– Walter, avem de lucru, am spus.

Nu a răspuns și a pus telefonul înapoi fără tragere de inimă.

– Bun, în timpul fazei de acuzare vom folosi interogarea încrucișată pentru a clarifica lucrurile pentru juriu. Mai exact, imediat ce testul R.I. a dat un rezultat pozitiv pentru tine...

– Fals pozitiv!

– În fine. Ideea este că, de îndată ce ei au obținut ceea ce credeau că este o confirmare a faptului că trăseseși recent cu o armă, toate pariurile au fost oprite. O anchetă deschisă a început să se concentreze asupra unui singur lucru: tu. A trecut de la ceea ce se numește o anchetă de ansamblu la o anchetă completă asupra ta. Prin urmare, au lăsat o mulțime de pietre neîntoarse. De exemplu, Rilz se afla în țara asta de doar patru ani. Nici măcar un anchetator nu s-a dus în Germania să îi verifice antecedentele și să vadă dacă

avea acolo dușmani care îl doreau mort. Și asta nu e tot. Nu l-au verificat în mod serios pe tip nici măcar în L.A. Acesta era un om căruia i se permitea accesul în casele și viețile unora dintre cele mai bogate femei din acest oraș. Scuză-mi sinceritatea, dar se culca și cu alte cliente căsătorite sau doar cu soția ta? Au existat și alți oameni importanți și puternici pe care i-ar fi putut mânia sau doar tu?

Elliot nu a răspuns la întrebările grosolane. I le pusesem anume, ca să văd dacă îi provocau revoltă sau orice reacție care să contrazică afirmațiile sale potrivit cărora își iubise soția. Cu toate acestea, nu a avut nicio reacție.

– Vezi unde vreau să ajung, Walter? Ținta, încă de la început, ai fost tu. Când vine rândul apărării, ne vom concentra asupra lui Rilz, și, pornind de acolo, vom sădi sămânța îndoielii.

Elliot a dat din cap gânditor în timp ce își privea reflexia în suprafața lucioasă a mesei.

– Totuși, acesta nu poate fi glonțul magic despre care îți vorbea Jerry, am spus. Și ne asumăm niște riscuri dacă pornim pe urmele lui Rilz.

Elliot și-a ridicat privirea spre mine.

– Pentru că procurorul știe că aceasta a fost o deficiență încă de când anchetatorii i-au prezentat cazul. A avut cinci luni la dispoziție să anticipeze că am putea urma această cale, iar dacă este bun, și sunt sigur că este, atunci s-a pregătit în liniște pentru eventualitatea în care noi mergem în această direcție.

– Nu ar reieși asta din materialul de prezentare a dovezilor?

– Nu întotdeauna. Există o artă a prezentării dovezilor. De cele mai multe ori, ceea ce nu se află în dosar este mai important și trebuie să te aștepți la asta. Jeffrey Golantz este un profesionist uns cu toate alfiile. Știe exact ce trebuie să includă și ce să țină secret.

– Îl cunoști pe Golantz? Ai mai pledat în instanță împotriva lui?

– Nu-l cunosc și nu am pledat niciodată împotriva lui. Îi cunosc însă reputația. Nu a pierdut niciodată un proces.

M-am uitat la ceas. Timpul trecuse repede și trebuia să mă grăbesc dacă voiam să o iau pe fiica mea de acasă la timp.

– În regulă, am spus. Mai sunt vreo două lucruri pe care trebuie să le discutăm. Hai să hotărâm dacă vei depune mărturie.

– Asta nu e o întrebare, ci un dat. Vreau să-mi dovedesc nevinovăția. Juriul va dori ca eu să spun că nu am făcut asta.

– Știam că ai de gând să spui asta și apreciez vehemența cu care negi, dar mărturia ta trebuie să reprezinte mai mult de atât. Trebuie să ofere o explicație și aici putem da de necaz.

– Nu-mi pasă.

– Ți-ai ucis soția și pe amantul acesteia?

– Nu!

– Atunci de ce te-ai dus acolo?

– Eram suspicios. Dacă era acolo cu cineva, urma să o confrunt, iar pe el să-l dau afară în șuturi.

– Te aștepți ca juriul să creadă că un bărbat care conduce un studio de film în valoare de un miliard de dolari și-a luat o după-amiază liberă doar ca să meargă în Malibu să-și spioneze soția?

– Nu, nu sunt spion. Aveam suspiciuni și m-am dus acolo să văd cu ochii mei.

– Și să o confrunți cu o armă?

Elliot a deschis gura să vorbească, dar apoi a ezitat și nu a răspuns.

– Vezi, Walter? am spus. Te duci acolo și ești deschis la orice – de cele mai multe ori nu este ceva bun.

A scuturat din cap.

– Nu-mi pasă. Este un dat. Vinovații nu depun mărturie. Toată lumea știe asta. Depun mărturie că nu am făcut asta.

M-a împuns cu un deget la fiecare silabă a ultimei propoziții. Încă îmi plăcea forța sa. Era credibil. Poate că ar fi putut supraviețui în boxă.

– Păi, în cele din urmă este decizia ta, am spus. Te vom pregăti să depui mărturie, dar nu vom lua această decizie până când nu ajungem în faza de apărare a procesului și nu vedem cum stăm.

– E clar de pe acum. Depun mărturie.

Fața lui a început să capete o nuanță intensă de purpuriu. Trebuia să pășesc cu grijă. Nu doream ca el să depună mărturie,

dar nu era etic să îi interzic. Era decizia clientului, și dacă ar fi susținut vreodată că nu i-am permis sau că am refuzat să-l las să depună mărturie, membrii baroului ar fi tăbărât pe mine ca un roi de albine furioase.

– Uite ce e, Walter, i-am spus. Ești un om puternic. Conduci un studio, faci filme și învârți milioane de dolari zilnic. Înțeleg toate astea. Ești obișnuit să iei decizii fără să le pună cineva la îndoială. Însă, când începe procesul, eu sunt șeful. Și, deși tu vei lua această decizie, trebuie să știu că mă asculți și că iei în considerare sfatul meu. Nu are rost să mergem mai departe dacă nu faci asta.

Și-a frecat fața cu mâna. Îi venea greu.

– Bine. Înțeleg. Luăm o hotărâre definitivă în privința asta mai târziu.

A rostit cuvintele fără tragere de inimă. Era o concesie pe care nu dorea să o facă. Niciun bărbat nu vrea să cedeze puterea altuia.

– Bine, Walter, am spus. Cred că am ajuns la o înțelegere.

M-am uitat din nou la ceas. Mai erau câteva lucruri pe lista mea și mai aveam puțin timp.

– Bine, să trecem mai departe.

– Te rog.

– Vreau să mai adaug două persoane în echipa apărării. Ei vor...

– Nu. Ți-am spus, cu cât un inculpat are mai mulți avocați, cu atât pare mai vinovat. Uită-te la Barry Bonds. Spune-mi că oamenii nu-l cred vinovat. Are mai mulți avocați decât coechipieri.

– Walter, nu m-ai lăsat să termin. Cei despre care vorbesc nu sunt avocați, și când mergem la proces îți promit că vom fi doar noi doi la masă.

– Atunci pe cine vrei să adaugi?

– Un consultant pentru selectarea juriului și pe cineva care să lucreze cu tine la imagine și mărturie, chestii din astea.

– Nu vreau niciun consultant pentru juriu. Pare că încerci să măsluiești lucrurile.

– Uite ce e, persoana pe care doresc să o angajez va sta în galerie. Nu o va observa nimeni. Își câștigă traiul jucând poker, și doar citește fețele oamenilor și caută indicii – mici expresii involuntare. Atât.

– Nu, nu voi plăti pentru prostiile alea.

– Ești sigur, Walter?

Mi-a luat cinci minute să încerc să-l conving, explicându-i că alegerea juriului ar putea fi cea mai importantă parte a procesului. Am subliniat faptul că, în cazurile circumstanțiale, era prioritară alegerea unor jurați destupați la minte, care să nu creadă că orice spune poliția sau acuzarea este adevărat în mod automat. I-am spus că mă mândresc cu abilitatea mea de a alege juriul, dar că mi-ar fi fost de folos ajutorul oferit de un expert care știa să citească expresiile feței și gesturile.

– Prostii! Voi avea încredere în abilitatea ta.

L-am studiat preț de o clipă și am decis că vorbisem destul pentru acea zi. Urma să menționez ce mai rămăsese de discutat data următoare. Ajunsesem la concluzia că, deși aparent era de acord cu ideea că eu eram șeful la proces, fără îndoială el conducea totul în mod ferm.

Nu puteam să nu mă gândesc că asta l-ar putea duce drept în închisoare.

20

După ce l-am lăsat pe Patrick la mașina sa în centru și m-am îndreptat către Valley în traficul aglomerat de seară, am știut că aveam să întârzii și că asta va provoca o altă confruntare cu fosta mea soție. Am sunat-o să o anunț, dar nu a răspuns și i-am lăsat un mesaj. Când, în cele din urmă, am ajuns la complexul ei de apartamente din Sherman Oaks era aproape 19.40, și le-am găsit pe mamă și pe fiică pe bordură, așteptând. Hayley își plecase capul și privea trotuarul. Am observat că începuse să adopte această postură de fiecare dată când părinții ei se apropiau unul de celălalt. Părea că stă pe cercul transportatorului și așteaptă să fie teleportată departe de noi.

Am deblocat ușile în timp ce trăgeam mașina pe dreapta, iar Maggie a ajutat-o pe Hayley să urce în spate cu ghiozdanul de școală și geanta cu lucrurile necesare pentru noapte.

– Mulțumesc pentru punctualitate, a rostit pe un ton sec.

– Nicio problemă, am spus, doar ca să văd dacă mă săgetează cu privirea. Trebuie să fie un partener fierbinte dacă mă aștepți afară.

– Nu, nu chiar. Ședință cu părinții la școală.

Asta m-a luat prin surprindere, ca un pumn în falcă.

– Trebuia să-mi fi spus. Am fi putut angaja o bonă și mergeam împreună.

– Nu sunt bebeluș, a intervenit Hayley din spate.

– Am încercat asta, a spus Maggie din stânga mea. Mai ții minte? Ai sărit cu gura pe profesor atât de rău în legătură cu nota la matematică a lui Hayley – despre ale cărei circumstanțe nu știai nimic –, încât m-au rugat să mă ocup eu de comunicarea cu școala.

Incidentul suna doar vag familiar. Fusese încuiat în mod sigur undeva în stocurile mele de memorie corupte de oxicodonă. Am simțit totuși arsura rușinii pe față și pe gât. Rămăsesem fără replică.

– Trebuie să plec, a spus Maggie repede. Hayley, te iubesc. Fii cuminte pentru tatăl tău și ne vedem mâine.

– Bine, mamă.

Am privit-o fix pe fosta mea soție timp de o clipă înainte de a porni.

– Trece-i prin foc, Maggie McFierce, am spus.

M-am îndepărtat de bordură și mi-am ridicat geamul. Fiica mea m-a întrebat de ce mama sa era poreclită Maggie McFierce.

– Pentru că, atunci când pornește la luptă, știe întotdeauna că va câștiga, am explicat.

– Ce luptă?

– Orice luptă.

Am condus în liniște pe Ventura Boulevard și ne-am oprit la DuPar's. Era locul preferat pentru cină al fiicei mele fiindcă o lăsam întotdeauna să comande clătite. Cumva, puștoaica avea impresia că, dacă mânca micul dejun la cină, întrecea vreo limită și asta o făcea să se simtă rebelă și curajoasă.

Eu am comandat un sandvici BLT[1] cu dressing „O mie de insule"[2] și, având în vedere ce probleme aveam cu colesterolul, m-am gândit că eu eram cel rebel și curajos. Am făcut temele împreună, ceea ce a fost floare la ureche pentru ea și greu pentru mine, apoi am întrebat-o ce voia să facă. Eram dispus să fac orice – să mergem la film, la mall, orice ar fi dorit –, dar speram că voia doar să meargă la mine acasă și să stăm împreună, poate să scoatem niște albume vechi de familie și să ne uităm la pozele îngălbenite.

[1] Sandvici cu bacon, salată verde și roșii (n. tr.)

[2] Sos făcut din maioneză, ketchup, Tabasco și legume tăiate mărunt, cum ar fi castraveți murați, ardei, ceapă, măsline verzi (n.tr.)

A ezitat înainte de a răspunde și mi-am dat seama de ce.

– Nu stă nimeni la mine dacă asta te îngrijorează. Doamna pe care ai întâlnit-o, Lanie, nu mă mai vizitează.

– Vrei să spui că nu mai este prietena ta?

– Nu a fost niciodată prietena mea. Era o amică. Mai ții minte când am stat în spital anul trecut? Ne-am întâlnit acolo și ne-am împrietenit. Încercăm să avem grijă unul de celălalt și, din când în când, vine pe la mine când nu vrea să stea singură acasă.

Era adevărul nuanțat. Eu și Lanie Ross ne-am cunoscut la dezintoxicare în timpul terapiei de grup. Am continuat relația după ce am terminat programul, dar nu am consumat-o în mod romantic pentru că eram incapabili din punct de vedere emoțional. Dependența cauterizase acele terminații nervoase și își reveneau greu. Ne petreceam timpul împreună și eram acolo unul pentru celălalt – un grup de sprijin compus din două persoane. De îndată ce ne-am întors în lumea reală însă, am început să recunosc o slăbiciune în Lanie. Știam instinctiv că nu avea să o ducă până la capăt și nu puteam lua parte la călătorie împreună cu ea. Sunt trei drumuri care pot fi urmate în perioada de recuperare. Există calea curată a abstinenței și cea spre recidivă. Cea de-a treia cale este cea de ieșire rapidă, când călătorul își dă seama că recidiva este doar un suicid lent și nu are rost să aștepte. Nu știam pe care din cele două ultime căi avea să o apuce Lanie, dar eu nu o puteam urma pe niciuna. În final, ne-am despărțit a doua zi după ce Hayley o întâlnise.

– Știi, Hayley, poți oricând să-mi spui dacă nu-ți place ceva sau dacă fac ceva care te deranjează.

– Știu.

– Bine.

Am rămas tăcuți câteva momente și m-am gândit că dorea să spună altceva. I-am dat timp să își formuleze ideea.

– Tată?

– Ce este, puiule?

– Dacă doamna aceea nu era prietena ta înseamnă că tu și mama ați putea să vă împăcați?

Întrebarea m-a lăsat fără cuvinte preț de câteva momente. Puteam vedea speranța în ochii lui Hayley și doream ca și ea să o vadă în ai mei.

– Nu știu, Hay. Am cam făcut-o de oaie când am încercat asta anul trecut.

Acum durerea i-a apărut în ochi precum umbrele norilor pe ocean.

– Dar încă mai lucrez la asta, puiule, i-am spus repede. Trebuie doar să o luăm ușor, pas cu pas. Încerc să-i arăt că ar trebui să fim din nou o familie.

Nu a răspuns. A privit în jos spre farfurie.

– Bine, puiule?

– Bine.

– Ai hotărât ce vrei să faci?

– Cred că vreau doar să mă duc acasă și să mă uit la televizor.

– Bine. Asta vreau și eu să fac.

I-am strâns manualele și am plătit nota. Pe drum, în timp ce traversam dealul, mi-a mărturisit că mama ei i-a spus că obținusem o slujbă nouă, importantă. Am fost surprins în mod plăcut.

– Păi, e un fel de slujbă nouă. Mă întorc la muncă și fac ceea ce am făcut mereu, dar am o grămadă de cazuri noi și unul mare. Ți-a spus mama asta?

– A spus că ai un caz important și că toți vor fi invidioși, dar că o să faci o treabă bună.

– A spus ea așa ceva?

– Mda.

Am condus un timp, gândindu-mă la asta și la ce ar putea să însemne. Poate că nu distrusesem totul în relația cu Maggie. Încă mă respecta la un anumit nivel. Poate asta însemna ceva.

– Ăăă...

Mi-am privit fiica în oglinda retrovizoare. Se făcuse întuneric afară, dar o puteam vedea cum se uita pe geam ferindu-și ochii de ai mei. Copiii sunt atât de ușor de citit uneori. De-ar fi și oamenii mari așa...

– Ce s-a întâmplat, Hay?

– Ăăă, mă întrebam doar, știi, de ce nu poți și tu să faci ce face mama?

– Ce vrei să spui?

– Adică să bagi oamenii răi la închisoare. A spus că marele tău caz e cu un bărbat care a omorât doi oameni. E ca și cum lucrezi mereu pentru ăia răi.

Am tăcut o clipă înainte de a-mi găsi cuvintele.

– Bărbatul pe care îl apăr e acuzat de uciderea a doi oameni, Hayley. Nimeni nu a dovedit că a făcut ceva greșit. În momentul acesta nu este vinovat de nimic.

Nu a răspuns, dar scepticismul ei era aproape palpabil. Și se mai spune că ar fi copiii inocenți.

– Hayley, munca mea este la fel de importantă ca a mamei tale, crede-mă. Când cineva este acuzat de un delict în țara noastră, are dreptul să se apere. Cum ar fi dacă la școală ai fi acuzată că ai copiat și tu știi că nu ai copiat? Nu ai vrea să ai posibilitatea să explici și să te aperi?

– Cred că da.

– Și eu cred la fel. Este la fel și în instanță. Dacă ești acuzat de un delict, poți avea un avocat ca mine să te ajute să explici și să te aperi. Legile sunt foarte complicate și unei persoane îi este greu să facă asta de una singură când nu știe toate regulile pentru dovezi și alte chestii de genul acesta. Așa că îi ajut. Nu înseamnă că sunt de acord cu ei sau cu ce au făcut – dacă au făcut. Face parte din sistem însă, și este o parte importantă.

Explicația mi s-a părut seacă imediat ce am spus-o. La nivel intelectual, înțelegeam și credeam fiecare cuvânt din argumentația mea. La nivelul unei conversații între tată și fiică însă, mă simțeam ca unul dintre clienții mei, zvârcolindu-mă în boxa martorilor. Cum puteam să o fac să creadă când nici eu nu eram sigur că mai credeam?

– Ai ajutat vreun om nevinovat? a întrebat fiica mea.

De data aceasta nu am privit în oglindă.

– Da, câțiva.

Era cel mai bun lucru pe care îl puteam spune sincer.

– Mama a trimis o grămadă de oameni răi la închisoare.

Am dat din cap.

– Da. Obișnuiam să cred că suntem o balanță grozavă. Ce făcea ea și ce făceam eu. Acum...

Nu era nevoie să îmi termin gândul. Am deschis radioul și am apăsat butonul pentru postul de muzică Disney.

Ultimul lucru la care m-am gândit pe drumul spre casă a fost că poate oamenii mari pot fi citiți la fel de ușor ca și copiii lor.

21

După ce mi-am lăsat fiica la școală joi dimineață, am mers direct la cabinetul lui Jerry Vincent. Era încă devreme și traficul lejer. Când am intrat în garajul centrului legal, am descoperit că îmi puteam alege aproape orice loc de parcare – majoritatea avocaților nu vin la birou decât cu puțin înainte de ora nouă, când încep ședințele de judecată. Ajunsesem înaintea tuturor cu cel puțin o oră. Am condus până la al doilea nivel ca să parchez la același etaj cu biroul. Fiecare nivel al garajului avea propria intrare în clădire.

Am trecut pe lângă locul unde fusese parcată mașina lui Jerry Vincent când fusese împușcat mortal și am oprit un pic mai departe pe rampă. În timp ce mergeam către podul care făcea legătura între garaj și Centrul Legal, am observat un Subaru break cu un grilaj pentru plăci de surf pe plafon. Pe lunetă era un abțibild cu silueta unui surfer călare pe vârful unei plăci. Pe abțibild scria „O LUME".

Geamurile din spate ale breakului erau fumurii și nu puteam vedea înăuntru. M-am dus în față și m-am uitat în mașină prin geamul din dreptul șoferului. Am văzut că bancheta din spate fusese pliată. Jumătate din suprafața din spate era plină de cutii de carton deschise, ticsite cu haine și obiecte personale. Cealaltă jumătate îi servea drept pat lui Patrick Henson. Știam asta pentru că era întins acolo și dormea, cu fața ferită de lumină în pliurile unui sac de dormit. Abia atunci mi-am amintit ceva ce spusese în timpul primei noastre convorbiri telefonice când îl întrebasem dacă era interesat să lucreze pentru mine. Îmi spusese că trăia în mașina lui și dormea pe o platformă de salvamar.

Am dat să bat cu pumnul în geam, dar apoi am decis să-l las pe Patrick să doarmă. Nu aveam nevoie de el până mai târziu. Nu era cazul să îl trezesc. Am traversat către complexul de birouri, am cotit și am pornit drept înainte pe un culoar către ușa marcată cu numele lui Jerry Vincent. În fața acelei uși stătea detectivul Bosch. Asculta muzică și mă aștepta. Avea mâinile în buzunare și părea gânditor, poate chiar un pic deconectat. Eram destul de sigur că nu aveam nicio întâlnire, așa că nu știam de ce era supărat. Poate din cauza muzicii. Și-a scos căștile în timp ce mă apropiam și le puse deoparte.

– Cum, fără cafea? am întrebat în loc de salut.

– Astăzi nu. Mi-am dat seama că nu o voiați ieri.

S-a dat deoparte ca eu să pot descuia ușa.

– Pot să vă întreb ceva? am zis.

– Dacă aș spune nu, tot m-ați întreba.

– Probabil că aveți dreptate.

Am deschis ușa.

– Atunci, întrebați-mă odată.

– Bine. Păi, nu prea-mi păreți genul de om care să folosească un iPod. Pe cine ascultați?

– Pe cineva de care sunt sigur că nu ați auzit.

– Am priceput. Este Tony Robbins, gurul autoajutorării?

Bosch a clătinat din cap fără a înghiți momeala.

– Frank Morgan, a spus.

Am dat din cap.

– Saxofonistul? Mda, îl știu pe Frank.

Bosch a părut surprins în timp ce intram în recepție.

– Îl știți, a spus pe un ton neîncrezător.

– Mda, de obicei trec și îl salut când cântă la Catalina sau la Jazz Bakery. Tatăl meu iubea jazzul și, prin anii '50 și '60, a fost avocatul lui Frank. Frank a intrat în multe buclucuri înainte să-și pună ordine în viață. În cele din urmă a ajuns să cânte în San Quentin cu Art Pepper – ați auzit de el, nu? Când l-am cunoscut eu pe Frank, nu mai avea nevoie de ajutor din partea unui avocat. O ducea bine.

Lui Bosch îi luă o clipă să-și revină după surprinzătoarea mea destăinuire cum că îl cunoșteam pe Frank Morgan, moștenitorul obscur al lui Charlie Parker, care își risipise moștenirea pe heroină timp de două decenii. Am traversat recepția și am intrat în biroul principal.

– Și cum merge cazul? am întrebat.

– Merge, a spus el.

– Am auzit că, înainte de a veni să mă vedeți ieri, ați petrecut noaptea la Parker Center interogând un suspect. Nicio arestare însă?

M-am strecurat în spatele biroului lui Vincent și m-am așezat. Am început să-mi scot dosarele din geantă. Bosch a rămas în picioare.

– Cine v-a spus asta? a vrut să știe Bosch.

Nu era o simplă întrebare. Era mai mult o cerere. M-am purtat cu nonșalanță.

– Nu știu, am spus. Probabil că am auzit asta pe undeva. Poate de la vreun reporter. Cine era suspectul?

– Nu e treaba dumneavoastră.

– Atunci, ce treabă am eu cu dumneavoastră, domnule detectiv? Ce căutați aici?

– Am venit să văd dacă mai aveți vreun nume pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu numele pe care vi le-am dat ieri?

– Au fost verificate toate.

– Cum ați putut să le verificați atât de repede pe toate?

S-a aplecat și și-a pus ambele mâini pe birou.

– Pentru că nu lucrez singur la cazul ăsta, bine? Am ajutoare și am verificat fiecare nume pe care mi l-ați dat. Fiecare dintre ei este în închisoare, mort sau nu își mai face griji în privința lui Vincent. I-am verificat și pe câțiva dintre oamenii pe care i-a băgat în închisoare în calitate de procuror. Este o fundătură.

Am simțit o reală dezamăgire și mi-am dat seama că poate îmi pusesem prea multe speranțe în posibilitatea ca unul dintre acele nume din trecut să aparțină ucigașului, iar arestarea sa să reprezinte finalul oricărei amenințări la adresa mea.

– Dar Demarco, traficantul de arme?

– De ăla m-am ocupat eu însumi și nu mi-a luat mult să-l tai de pe listă. E mort, Haller. A murit acum doi ani în celula sa de la Corcoran. Hemoragie internă. Când i-au făcut necropsia, au găsit

un șiș făcut dintr-o periuță de dinți înfipt în cavitatea anală. Nu s-a putut stabili dacă îl pusese acolo chiar el pentru siguranță sau dacă a făcut-o altcineva, dar a fost o lecție bună pentru ceilalți deținuți. Au pus chiar și un semn. Nu-ți vârî niciodată obiecte ascuțite în fund.

M-am lăsat pe spate în scaun, dezgustat de poveste la fel de mult ca de pierderea unui potențial suspect. Mi-am revenit și am încercat să continui destins:

– Păi, ce pot să vă spun, domnule detectiv? Demarco era cea mai bună variantă a mea. Numele acelea erau singurele pe care le aveam. V-am spus că nu pot dezvălui nimic despre cazurile active, dar uitați cum stă treaba: nu e nimic de dezvăluit.

A clătinat din cap cu neîncredere.

– Vorbesc serios, domnule detectiv. Am verificat toate cazurile active. Nu există nimic în ele care să constituie o amenințare sau un motiv pentru care Vincent să se fi simțit amenințat. Nu este nimic în ele care să facă legătura cu FBI-ul. Nu este nimic în ele care să indice faptul că Jerry Vincent a dat peste ceva care să-l pună în pericol. În plus, când afli lucruri rele despre clienții tăi, sunt protejați. Deci nu se află nimic acolo. Adică nu reprezenta mafioți. Nu reprezenta traficanți de droguri. Nu era nimic în...

– Reprezenta criminali.

– Oameni acuzați de crimă. Iar la momentul morții sale avea doar un caz de crimă – Walter Elliot – și nu este nimic acolo. Credeți-mă, am căutat.

Nu eram prea sigur că eu credeam ce spuneam, dar Bosch nu a părut să observe. În cele din urmă s-a așezat pe marginea scaunului din fața biroului, iar expresia i s-a schimbat. Arăta aproape disperat.

– Jerry era divorțat, am încercat eu să-l ajut. Ați verificat-o pe fosta lui soție?

– Au divorțat acum nouă ani. S-a recăsătorit, este fericită și se pregătește să aibă un al doilea copil. Nu cred că o femeie însărcinată în luna a șaptea ar veni să vâneze un fost soț cu care nu a mai vorbit de nouă ani.

– Alte rude?

– O mamă în Pittsburgh. Din partea familie nu avem nicio pistă.

– Vreo prietenă?

– Se culca cu secretara, dar nu era nimic serios. Iar alibiul ei este solid. Ea se culca și cu anchetatorul lui, și erau împreună în noaptea aceea.

Am simțit cum mă înroșesc. Scenariul acela sordid nu era prea departe de situația mea curentă. Cel puțin, eu, Lorna și Cisco fuseserăm încurcați la momente diferite. Mi-am frecat fața de parcă aș fi fost obosit, sperând că ar fi explicat noua mea culoare.

– E convenabil, am spus. Își oferă alibi unul altuia.

Bosch a clătinat din cap.

– Am verificat prin martori. Erau cu niște prieteni la o vizionare de film la Archway. Clientul ăla șmecher al vostru le-a dat invitația.

Am dat din cap și am făcut o presupunere logică, apoi i-am aruncat o remarcă lui Bosch:

– Tipul pe care l-ați interogat într-o sală în acea primă noapte era anchetatorul, Bruce Carlin.

– Cine v-a spus asta?

– Tocmai ați făcut-o dumneavoastră. Aveați un triunghi amoros clasic. Era un bun punct de început.

– Isteț avocat! După cum am spus însă, nu a ieșit bine. Am pierdut o noapte cu treaba asta, iar dimineață eram din nou la zero. Spuneți-mi despre bani.

Și el îmi aruncase o remarcă.

– Ce bani?

– Banii din conturile de afaceri. Presupun că o să-mi spuneți că și aceia sunt un teritoriu protejat.

– De fapt, probabil că ar trebui să vorbesc cu doamna judecător pentru o opinie în acest caz, dar nu am de ce să-mi bat capul. Managerul meu de caz este unul dintre cei mai buni contabili pe care i-am întâlnit vreodată. A verificat registrele și îmi spune că sunt curate. Fiecare sfanț luat de Jerry este justificat.

Bosch nu a comentat, așa că am continuat:

– Să vă spun ceva, domnule detectiv. Când avocații intră în bucluc, de obicei este din cauza banilor. Registrele. Este singurul loc în care nu există cale de mijloc. Este singurul loc în care barourului din California îi place să-și bage nasul. Eu țin cele mai curate

registre din domeniu pentru că nu vreau să le dau vreodată vreun motiv să se ia de mine. Așa că și eu, și Lorna, managerul meu, am știi dacă este în registrele acestea ceva care nu se pupă. Nu este nimic însă. Cred că probabil Jerry se plătea un pic prea repede, dar, tehnic vorbind, nu este nimic greșit în asta.

Am văzut cum privirea lui Bosch se luminează datorită unui lucru spus de mine.

– Ce este?

– Cum adică „se plătea un pic prea repede"?

– Înseamnă – haideți să încep cu începutul. Lucrurile merg așa: iei un client și primești un avans. Acei bani merg în contul fiduciar. Sunt banii lor, dar îi păstrezi tu pentru că vrei să fii sigur că îi poți lua când îi câștigi. Mă urmăriți?

– Mda, nu poți avea încredere în clienți pentru că sunt delincvenți. Așa că iei banii dinainte și îi pui într-un cont fiduciar. Apoi te plătești singur din ei pe măsură ce îți faci treaba.

– Mai mult sau mai puțin. Oricum, sunt în cont și, pe măsură ce îți faci treaba, apari în fața instanței, pregătești cazul ș.a.m.d. și îți iei onorariul din contul de încredere. Îi muți în contul operațional. Apoi, din contul operațional îți plătești facturile și salariile. Chirie, secretară, anchetator, costurile de transport ș.a.m.d. Te plătești și pe tine.

– Bine, și cum se plătea Vincent prea repede?

– Păi, nu spun chiar că făcea asta. Ține de obiceiuri și practici personale, dar din registre pare că îi plăcea să țină un sold scăzut în contul operațional. Din întâmplare, a avut un client privilegiat care a plătit un avans mare, și banii aceia au trecut prin contul fiduciar și prin cel operațional destul de repede. După achitarea costurilor, restul s-a dus către salariul lui Jerry Vincent.

Limbajul trupului lui Bosch indica faptul că atingeam ceva ce se potrivea cu altceva și care era important pentru el. Se aplecase un pic către mine și părea să-și fi încordat umerii și gâtul.

– Walter Elliot, a spus. El era privilegiatul?

– Nu vă pot da această informație, dar cred că este ușor de ghicit.

Bosch a încuviințat din cap și mi-am dat seama că reflecta la ceva. Am așteptat, dar el nu a adăugat nimic.

– Cum vă ajută asta, domnule detectiv? am întrebat în cele din urmă.

– Nu vă pot da această informație, dar cred că este ușor de ghicit.

Am dat din cap. Mă prinsese și el.

– Uitați, amândoi avem reguli pe care trebuie să le urmăm, am spus. Suntem două fețe ale aceleiași monede. Eu îmi fac doar datoria. Iar dacă nu mai pot face nimic pentru a vă ajuta, mă voi întoarce la muncă.

Bosch m-a țintuit cu privirea și a părut că ia o hotărâre.

– Pe cine a mituit Jerry Vincent în cazul Elliot? a întrebat în cele din urmă.

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Nu mă așteptam la asta, dar apoi am realizat că era întrebarea pe care venise să o pună. Tot ce întrebase până în acest punct fusese de umplutură.

– Ce, asta vine din partea FBI?

– Nu am vorbit cu cei de la FBI.

– Atunci despre ce vorbiți?

– Vorbesc despre mită.

– Către cine?

– Asta vă întreb.

Am clătinat din cap și am zâmbit.

– Uitați, v-am spus. Registrele sunt curate. Există...

– Dacă mituiați pe cineva cu o sută de mii de dolari, ați fi trecut asta în registre?

M-am gândit la Jerry Vincent și la momentul în care refuzasem târgul subtil în cazul Barnett Woodson. Îl refuzasem și ajunsesem să îi pun în cârcă un verdict de nevinovăție. Îi schimbase viața lui Vincent și încă îmi mulțumea din mormânt. Dar poate că nu-i schimbase și metodele în anii care urmaseră.

– Presupun că aveți dreptate, i-am spus lui Bosch. Eu nu aș proceda așa. Deci, ce nu-mi spuneți?

– Lucrul acesta este confidențial, domnule avocat, dar am nevoie de ajutorul dumneavoastră și cred că trebuie să știți asta pentru a mă ajuta.

– Bine.

– Atunci spuneți.

– Ce să spun?

– Că veți trata această informație ca fiind confidențială.

– Credeam că am spus-o. Așa voi face. Va rămâne confidențială.

– Nici măcar angajații dumneavoastră nu trebuie să afle. Doar dumneavoastră.

– Bine. Doar eu. Spuneți-mi.

– Dumneavoastră aveți conturile de afaceri ale lui Vincent. Eu am conturile lui personale. Ați spus că și-a luat banii de la Elliot repede. El...

– Nu am spus că era Elliot. Dumneavoastră ați spus asta.

– În fine. Ideea este că acum cinci luni avea o sută de mii într-un cont de investiții personale, iar o săptămână mai târziu și-a sunat agentul de bursă și i-a spus că vrea să îi retragă în numerar.

– Adică a retras o sută de mii în numerar?

– Exact asta am spus.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– Nu știu, dar nu poți să te duci pur și simplu într-o agenție și să ridici o sută de mii în numerar. Trebuie să comanzi o așa sumă de bani. A durat vreo două zile să fie adunați, iar apoi el s-a dus să îi ridice. Brokerul i-a pus o mulțime de întrebări pentru a se asigura că nu era vorba de o chestiune de securitate. Știți, ceva de genul unei persoane ținute ostatice cât timp el mergea și lua banii. O răscumpărare sau ceva de acest gen. Vincent a spus că totul era în regulă, că avea nevoie de bani ca să-și cumpere o barcă, iar dacă încheia afacerea în numerar, obținea cea mai bună ofertă și economisea o grămadă de bani.

– Deci, unde e barca?

– Nu există nicio barcă. Era o minciună.

– Sunteți sigur?

– Am verificat toate tranzacțiile din stat și am pus întrebări peste tot în Marina del Rey și San Pedro. Nu am găsit nicio barcă. I-am percheziționat casa de două ori și am verificat achizițiile făcute cu cardul de credit. Nici urmă de chitanțe sau înregistrări ale unor cheltuieli legate de bărci. Nici urmă de poze, chei sau undițe. Nici o înregistrare la garda de coastă – deși este necesară pentru o tranzacție atât de mare. Nu a cumpărat o barcă.

– Dar în Mexic?

Bosch a clătinat din cap.

– Tipul ăsta n-a ieșit din L.A. în ultimele nouă luni. Nu s-a dus în Mexic sau în altă parte. Vă spun, nu a cumpărat o barcă. Am fi găsit-o. A cumpărat altceva, iar clientul dumneavoastră, Walter Elliot, probabil știe despre ce este vorba.

I-am urmărit logica și am văzut cum a ajuns la ușa lui Walter Elliot, dar nu aveam de gând să o deschid cât timp Bosch se uita peste umărul meu.

– Cred că ați înțeles greșit, domnule detectiv.

– Nu cred, domnule avocat.

– Păi, nu vă pot ajuta. Nu am idee despre asta și nu am văzut niciun indiciu în registrele sau arhivele pe care le am. Dacă puteți face legătura între această pretinsă mită și clientul meu, atunci arestați-l și acuzați-l. Dacă nu, vă pot spune chiar acum că este intangibil. Nu o să vă vorbească despre asta sau despre altceva.

Bosch a clătinat din cap.

– Nu mi-aș irosi timpul încercând să vorbesc cu el. Și-a folosit avocatul pentru a ascunde acest lucru și nu voi putea trece de protecția avocat–client. Ar trebui să luați asta drept avertisment totuși, domnule avocat.

– A da, cum așa?

– Simplu. Avocatul lui a fost ucis, nu el. Gândiți-vă la asta. Și țineți minte, firicelul acela de sudoare care vi se prelinge de pe ceafă pe șira spinării se datorează sentimentului pe care îl aveți când știți că trebuie să vă uitați peste umăr. Când știți că sunteți în pericol.

I-am zâmbit și eu.

– Ooo, asta este? Credeam că este sentimentul pe care îl am când știu că sunt fraierit.

– Vă spun doar adevărul.

– Vă jucați cu mine de două zile. Mâncați rahat despre mită și FBI. Ați încercat să mă manipulați și a fost o pierdere de vreme. Trebuie să plecați acum, domnule detectiv, pentru că am de rezolvat probleme reale.

M-am sculat de pe scaun și am întins o mână către ușă. Bosch s-a ridicat, dar nu ca să plece.

– Nu vă amăgiți singur, Haller. Nu faceți o greșeală.

– Mulțumesc pentru sfat.

În cele din urmă, Bosch a dat să plece, dar s-a oprit și s-a întors către birou, scoțând ceva din buzunarul interior al sacoului în timp ce se apropia.

Era o fotografie. A pus-o pe birou.

– Îl recunoașteți pe bărbatul acesta?

Am studiat poza. Era un cadru granulos surprins pe o casetă video. Arăta un bărbat care ieșea pe ușa din față a unei clădiri de birouri.

– Aceasta este intrarea Centrului Legal, nu-i așa?

– Îl recunoașteți?

Poza fusese făcută de la distanță și mărită, așa că pixelii fuseseră extinși, iar imaginea devenise neclară. Bărbatul din fotografie îmi părea a fi de origine latină. Era brunet și avea o mustață în stilul lui Poncho Villa, așa cum avea și Cisco. Purta o pălărie de Panama și o cămașă cu gulerul descheiat sub ceea ce părea a fi o haină sport din piele. Uitându-mă mai atent la fotografie, mi-am dat seama de ce fusese ales acest cadru. Jacheta bărbatului se desfăcuse când împinsese ușa de sticlă. Puteam vedea puțin din ceea ce părea mânerul unui pistol vârât în brâul pantalonilor.

– Aia este o armă? Ăsta este criminalul?

– Puteți răspunde măcar la o nenorocită de întrebare fără să puneți o altă întrebare? Îl recunoașteți pe acest bărbat? Asta-i tot ce vreau să știu.

– Nu, domnule detectiv. Mulțumit?

– Asta-i altă întrebare.

– Scuze.

– Sigur nu l-ați mai văzut până acum?

– Nu sută la sută, dar aceea nu e tocmai o poză grozavă. De unde este?

– De la o cameră video de supraveghere așezată la intersecția Broadway cu Second. Se rotește, și l-a surprins pe tipul ăsta doar pentru câteva secunde. Nu avem nimic mai bun de-atât.

Știam că primăria instalase în mod discret camere de supraveghere pe principalele artere în ultimii ani. Străzi precum Hollywood Boulevard erau acoperite complet de astfel de camere. Broadway

era un posibil candidat, întrucât era întotdeauna aglomerat cu pietoni și trafic în timpul zilei. Era și strada folosită cel mai des pentru marșuri de protest.

– Păi, atunci, presupun că e mai bine decât nimic. Credeți că părul și mustața reprezintă o deghizare?

– Lăsați-mă pe mine să pun întrebările. E posibil ca tipul ăsta să fie unul dintre noii dumneavoastră clienți?

– Nu știu, nu i-am cunoscut pe toți. Lăsați-mi poza și i-o voi arăta lui Wren Williams. Ea va ști mai bine decât mine dacă este client.

Bosch a întins mâna și și-a luat fotografia înapoi.

– Este singurul meu exemplar. Când vine?

– Cam peste o oră.

– Mă voi întoarce mai târziu. Între timp, domnule avocat, aveți grijă.

A îndreptat un deget spre mine ca și cum ar fi fost o armă, apoi s-a răsucit pe călcâie și a părăsit camera, închizând ușa după el. Am rămas pe scaun, gândindu-mă la ce spusese și privind fix către ușă. Nu m-ar fi mirat să revină cu un alt avertisment de rău augur pentru mine.

Însă când ușa s-a deschis, un minut mai târziu, Lorna a fost cea care a intrat.

– Tocmai l-am văzut pe detectivul ăla pe coridor.

– Mda, a fost aici.

– Ce voia?

– Să mă sperie.

– Și?

– I-a ieșit destul de bine.

22

Lorna dorea să convoace o nouă ședință și să mă pună la curent cu lucrurile care se întâmplaseră cât timp lipsisem ca să vizitez casa din Malibu și pe Walter Elliot cu o zi în urmă. Spunea chiar că aveam o audiere la tribunal programată pentru mai târziu într-un caz misterios care nu se afla pe calendarul făcut de noi. Aveam însă nevoie de puțin timp ca să reflectez asupra dezvăluirilor lui Bosch.

– Unde este Cisco?

– Vine și el. A plecat devreme pentru a se întâlni cu una dintre sursele sale înainte de a veni la birou.

– A luat micul dejun?

– Nu cu mine.

– Bine, așteaptă până ajunge el și apoi vom merge la Dining Car și vom lua micul dejun. Vom examina totul atunci.

– Eu am luat deja micul dejun.

– Atunci, tu poți să vorbești cât timp mâncăm noi.

S-a îmbufnat, dar a ieșit în recepție și m-a lăsat singur. M-am ridicat de la masa de lucru și am început să măsor biroul cu pasul, cu mâinile în buzunar, încercând să evaluez informațiile date de Bosch.

Potrivit lui Bosch, Jerry Vincent plătise o mită considerabilă unei persoane sau unor persoane necunoscute. Faptul că acești o sută de mii de dolari proveneau din avansul dat de Walter Elliot ar fi putut însemna că mita era cumva legată de cazul Elliot, dar nu era nicidecum sigur. Vincent ar fi putut foarte ușor folosi banii de la

Elliot pentru a plăti o datorie sau o mită legată de un alt caz sau de ceva complet diferit. Ar fi putut fi o datorie de la jocurile de noroc pe care dorea să o ascundă. Singurul fapt evident era că Vincent transferase suta de mii de dolari din contul său spre o destinație necunoscută și dorise să ascundă tranzacția.

Mai era de luat în considerare momentul tranzacției și posibila legătură cu uciderea lui Vincent. Bosch spunea că transferul de bani avusese loc în urmă cu cinci luni. Vincent fusese ucis doar cu trei nopți în urmă, iar procesul lui Elliot era programat să înceapă într-o săptămână. Din nou, nu era nimic definitiv. Distanța dintre tranzacție și crimă îmi părea a forța orice posibilitate ca aceste două evenimente să fie legate.

Și totuși, nu puteam separa cele două evenimente, iar motivul era chiar Walter Elliot. Prin filtrul oferit de informațiile date de Bosch, începeam acum să completez niște răspunsuri și să-mi văd clientul – și pe mine însumi – într-o lumină diferită. Vedeam acum că încrederea lui Elliot în nevinovăția sa și în achitarea sa definitivă se putea datora convingerii că acestea fuseseră deja cumpărate și plătite. Vedeam acum că încăpățânarea cu care nu voia să ia în considerare amânarea procesului era o chestiune de sincronizare legată de mită. Și vedeam că ușurința cu care acceptase să-i iau locul lui Vincent fără să ceară măcar o referință era o mișcare menită să-l ducă în fața instanței fără amânare. Nu avea nimic de-a face cu încrederea în abilitățile și tenacitatea mea. Nu-l impresionasem. Fusesem doar cel care își făcuse apariția. Eram doar un avocat care urma să funcționeze în schemă. De fapt, eram perfect. Eram scos din cutia de lucruri pierdute. Fusesem pe raft și eram flămând și disponibil. Puteam fi scuturat de praf, îmbrăcat în costum și trimis să-l înlocuiesc pe Vincent fără alte întrebări.

Șocul resimțit odată cu trezirea la realitate era la fel de incomod ca și prima noapte la dezintoxicare. Am mai înțeles totuși că această introspecție îmi putea oferi un avantaj. Eram în mijlocul unui soi de piesă de teatru, dar măcar acum știam că era doar o piesă. Acesta era un avantaj. O puteam transforma acum în propria mea piesă.

Exista un motiv pentru graba de a ajunge la proces și începeam să-mi dau seama care era acela. Soluția fusese deja găsită. Banii fuseseră plătiți pentru o soluție anume, iar acea soluție era legată de păstrarea programului pentru proces. Următoare întrebare în acest șir era „de ce". De ce trebuia ca procesul să aibă loc potrivit programului? Încă nu aveam un răspuns, dar aveam să îl obțin.

M-am dus la fereastră și am desfăcut jaluzelele venețiene cu mâna. Pe stradă am văzut o dubă de la Channel 5 parcată cu două roți pe bordură. O echipă de cameramani și un reporter se aflau pe trotuar și se pregăteau pentru o filmare în direct, oferindu-le telespectatorilor ultimele noutăți în cazul Vincent – ultimele noutăți reprezentând exact același raport din dimineața trecută: nicio arestare, niciun suspect, nicio știre.

Am plecat de la fereastră și am început din nou să mă plimb prin încăpere. Următorul lucru pe care trebuia să-l am în vedere era bărbatul din fotografia pe care mi-o arătase Bosch. Ceva nu se potrivea aici. Primele indicii arătau că Vincent cunoștea persoana care îl omorâse și de aceea îi permisese să se apropie, însă bărbatul din fotografie părea a fi deghizat. Oare Jerry i-ar fi deschis geamul bărbatului din fotografie? Faptul că Bosch pusese ochii pe bărbatul acesta nu prea avea sens dacă te gândeai la ce știa despre scena crimei.

Apelurile FBI-ului către telefonul mobil al lui Vincent erau de asemenea parte din ecuația necunoscută. Ce știa biroul și de ce nu se dusese niciun agent la Bosch? Poate că agenția își ascundea urmele. Știam totuși că era posibil și ca ei să nu dorească să iasă din umbră pentru a dezvălui o anchetă în desfășurare. În cazul acesta, era nevoie să pășesc cu mai multă atenție decât până acum. Dacă sfârșeam cât de puțin pătat dintr-o anchetă federală de corupție, nu mi-aș fi putut reveni.

Ultima necunoscută pe care trebuia să o iau în calcul era crima în sine. Vincent plătise mita și era pregătit să înceapă procesul la data programată. De ce devenise o piedică? Uciderea sa amenințase în mod sigur programul și era un răspuns extrem. De ce fusese ucis?

Erau prea multe întrebări și prea multe necunoscute pentru moment. Aveam nevoie de mai multe informații înainte de a trage

niște concluzii solide legate de modul cum trebuia să acționez în continuare. Exista însă și o concluzie fundamentală la care nu puteam să nu ajung. Părea neliniștitor de evident că eram prostit de către propriul client. Elliot îmi ascundea mecanismele interne ale cazului.

Asta putea fi o sabie cu două tăișuri. Am decis să fac exact ce îmi ceruse Bosch: să păstrez secretul. Nu aveam de gând să îl împărtășesc cu angajații mei și în mod sigur nu intenționam să îl întreb pe Walter Elliot ce știa despre acele lucruri în acel moment. Aveam să îmi țin capul deasupra apelor întunecate ale cazului și să stau cu ochii larg deschiși.

Mi-am întors atenția de la gândurile mele la ceea ce era drept în fața mea. Mă uitam la gura căscată a peștelui lui Patrick Henson.

Ușa s-a deschis, iar Lorna a intrat din nou în birou și m-a găsit stând în picioare, privind fix tarponul.

– Ce faci? m-a întrebat.

– Mă gândesc.

– Păi, Cisco e aici și trebuie să plecăm. Ai un program încărcat astăzi la tribunal și nu vreau să întârzii.

– Atunci să mergem. Sunt lihnit.

Am urmat-o afară din birou, dar nu înainte de a mai arunca o privire peștelui mare și frumos ce atârna pe perete. Credeam că știu exact cum se simte.

23

I-am cerut lui Patrick să ne ducă la Pacific Dining Car, unde eu și Cisco am comandat friptură și ouă, iar Lorna, ceai și miere. Dining Car era un loc unde brokerilor influenți din centru le plăcea să se adune înaintea unei zile de luptă în turnurile de sticlă din împrejurimi. Mâncarea era prea scumpă, dar bună. Oferea încredere, îl făcea pe războinicul din centru să se simtă ca un lunetist puternic.

De îndată ce chelnerul ne-a luat comanda și s-a îndepărtat, Lorna și-a dat tacâmurile deoparte și a deschis o agendă cu spirală pe masă.

– Mănâncă repede, a spus. Ai o zi plină.

– Spune-mi.

– Bine, mai întâi, chestiunile ușoare.

A dat vreo două pagini din agendă înainte și înapoi, apoi a vorbit.

– Ai o întâlnire la ora zece cu doamna judecător Holder în biroul ei. Vrea o evidență a clienților adusă la zi.

– Mi-a spus că am o săptămână la dispoziție, am protestat. Astăzi e joi.

– Mda, ei bine, Michaela a sunat și a spus că judecătoarea vrea o actualizare provizorie. Cred că ea – adică judecătoarea – a văzut în ziar că vei continua să fii avocatul lui Elliot. Îi este teamă că îți consumi tot timpul cu Elliot și nu le acorzi deloc atenție celorlalți clienți.

– Nu este adevărat. Am depus o moțiune pentru Patrick ieri, și marți am fost la citirea sentinței lui Reese. Totuși, nu i-am cunoscut încă pe toți clienții.

– Stai liniștit, am o evidență printată la cabinet pe care să o iei cu tine. Arată cu cine te-ai întâlnit, pe cine ai înscris și programările pentru toți. Trântește-i hârtogăria în față și nu va putea să se plângă.

Am zâmbit. Lorna era cel mai bun manager din branșă.

– Grozav. Altceva?

– Apoi, la unsprezece, ai o întâlnire în biroul judecătorului Stanton cu privire la Elliot.

– Ședință înainte de începerea procesului?

– Da. Vrea să știe dacă vei fi în stare să începi joia viitoare.

– Nu, dar Elliot nu vrea să audă de altceva.

– Ei bine, judecătorul va avea șansa de a-l auzi pe Elliot spunând asta personal. Cere ca inculpatul să fie prezent.

Asta era neobișnuit. Majoritatea ședințelor de acest tip erau scurte, de rutină. Faptul că Stanton voia ca Elliot să fie de față îi dădea mult mai multă importanță.

M-am gândit la ceva și mi-am scos telefonul mobil.

– L-ai anunțat pe Elliot? E posibil...

– Lasă-l deoparte. Știe și va fi acolo. Am vorbit cu asistenta lui – doamna Albrecht – în dimineața aceasta și ea știe că trebuie să-și facă apariția și că altfel judecătorul îi poate revoca eliberarea condiționată.

Am dat din cap. Era o mișcare isteață. Amenințarea la adresa libertății lui era o modalitatea de a te asigura că Elliot își face apariția.

– Bine, am spus. Doar atât?

Doream să ajung să vorbesc cu Cisco pentru a vedea ce mai reușise să afle despre ancheta în cazul lui Vincent, și dacă sursele sale menționaseră ceva despre bărbatul din poza pe care mi-o arătase Bosch.

– Abia am început, amice, a răspuns Lorna. Acum ajungem la cazul misterios.

– Să auzim.

– Am fost sunați ieri după-amiază de către grefiera judecătorului Friedman. Voia să vadă dacă era cineva la cabinetul lui Vincent care să preia cazurile. Când grefiera a fost informată că tu ai preluat

cabinetul, a întrebat dacă ai aflat de audierea programată în fața lui Friedman astăzi la ora două. Am verificat agenda și nu aveai nimic programat pentru astăzi la ora două. Deci, ăsta este misterul. Ai o audiere la ora două într-un caz pentru care nu doar că nu avem un program exact, dar nici nu există un dosar.

– Care este numele clientului?

– Eli Wyms.

Nu îmi suna cunoscut.

– Wren știa numele?

Lorna a scuturat din cap.

– Ai verificat cazurile moarte? Poate că a fost pur și simplu arhivat în mod greșit.

– Nu, am verificat. Nu există niciun dosar nicăieri în cabinet.

– Și pentru ce este audierea? Ai întrebat-o pe grefieră?

Lorna a încuviințat.

– Moțiuni anterioare procesului. Wyms este acuzat de tentativă de omor asupra unui polițist și de alte câteva infracțiuni legate de uz de arme. A fost arestat pe 2 mai într-un parc din Calabasas. A fost acuzat, s-a dispus menținerea arestului până la judecarea cazului și a fost trimis la Camarillo pentru nouăzeci de zile. Probabil că a fost considerat în deplinătatea facultăților mintale, pentru că audierea de astăzi are ca scop stabilirea unei date pentru proces și luarea în considerare a eliberării pe cauțiune.

Am dat din cap. Puteam citi printre rândurile relatării stenografice. Wyms intrase într-un soi de confruntare ce implica armele cu Departamentul Șerifului, care oferea servicii de aplicare a legii în zona fără personalitate juridică cunoscută drept Calabasas. Fusese trimis la centrul statal de evaluare mintală din Camarillo, unde psihiatrilor le luase trei luni să decidă dacă era nebun sau în deplinătatea facultăților mintale pentru a fi adus în fața instanței. Doctorii hotărâseră că era în deplinătatea facultăților mintale, adică putea face diferența între bine și rău când încercase să omoare un polițist, cel mai probabil pe ajutorul de șerif care îl înfruntase.

Era o radiografie a buclucului în care se afla Eli Wyms. Trebuie să fi fost mai multe detalii în dosar, dar nu aveam dosar.

– Există vreo referire la Wyms în depozitele făcute în contul fiduciar? am întrebat.

Lorna a negat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era conștiincioasă și verificase conturile bancare în căutarea lui Eli Wyms.

– Bine, deci se pare că Jerry ar fi putut lua cazul pro bono.

Avocații oferă ocazional servicii juridice gratuite – pro bono – clienților sărmani sau speciali. Câteodată este o strădanie altruistă, iar alteori o fac pentru că un client pur și simplu refuză să plătească. Oricare ar fi fost situația, lipsa unui avans din partea lui Wyms era de înțeles. Dosarul lipsă era o cu totul altă poveste.

– Știi la ce mă gândeam? a spus Lorna.

– La ce?

– Că Jerry avea dosarul la el – în servietă – când a plecat luni noapte.

– Și că i-a fost luat împreună cu laptopul și telefonul mobil de către criminal.

A dat din cap, iar eu i-am răspuns în același mod.

Era logic. Își petrecea seara pregătindu-se pentru toată săptămâna și avea o audiere joi în cazul Wyms. Poate că obosise și aruncase dosarul în servietă ca să-l studieze mai târziu. Sau poate că luase dosarul cu el pentru că era important dintr-un punct de vedere pe care nu îl înțelegeam încă. Poate că ucigașul dorise dosarul Wyms, și nu laptopul sau telefonul mobil.

– Cine este procurorul de caz?

– Joanne Giorgetti, și ți-am luat-o cu mult înainte. Am sunat-o ieri, i-am explicat situația noastră și am rugat-o să ne dea o copie a dosarului de cercetare. A spus că nu este nicio problemă. Poți să o iei după întâlnirea de la ora unsprezece cu judecătorul Stanton, și vei avea două ore să te familiarizezi cu dosarul înainte de audierea de la două.

Joanne Giorgetti era un procuror de elită care se ocupa de infracțiunile împotriva ofițerilor de poliție. Mai era și o veche prietenă a fostei mele soții și antrenoarea de baschet a fiicei mele în liga YMCA. Se purtase întotdeauna cordial și colegial cu mine, chiar și după ce mă despărțisem de Maggie, astfel încât nu mă surprindea

faptul că era dispusă să îmi facă rost de o copie după dosarul de cercetare penală.

– Te gândești la toate, Lorna, am spus. De ce nu preiei pur și simplu cabinetul lui Vincent și să fugi cu el? Nu ai nevoie de mine.

A zâmbit auzind acest compliment și am văzut cum privirea ei s-a îndreptat brusc spre Cisco. Am înțeles din asta că ea dorea ca el să își dea seama cât de valoroasă era pentru firma de avocatură Michael Haller și Asociații.

– Îmi place să lucrez în culise, a spus ea. Îți las ție scena.

Am primit farfuriile și eu am întins o cantitate generoasă de sos Tabasco atât pe friptură, cât și pe ouă. Uneori, sosul picant e singurul lucru care îmi amintește că sunt încă în viață.

Puteam în sfârșit să aud ce aflase Cisco despre ancheta în cazul lui Vincent, dar el se înfrupta deja din porția sa și știam că nu ar fi bine să încerc să-l țin departe de mâncare. Am decis să aștept și am întrebat-o pe Lorna cum mergeau lucrurile cu Wren Williams. A răspuns încet, ca și cum Wren ar fi fost undeva în restaurant și asculta.

– Nu prea e de mare ajutor, Mickey. Nu pare să aibă idee de cum funcționa cabinetul sau unde punea Jerry lucrurile. Ar fi norocoasă dacă și-ar aduce aminte unde a parcat mașina de dimineață. Dacă mă întrebi pe mine, lucra acolo din alt motiv.

I-aș fi putut spune motivul – așa cum și mie mi-l spusese Bosch –, dar am decis să-l păstrez pentru mine. Nu doream să o distrag pe Lorna cu bârfe.

M-am uitat în direcția lui Cisco și l-am văzut ștergând sosul din farfurie cu o felie de pâine prăjită. Terminase.

– Tu ce faci azi, Cisco?

– Fac investigații asupra lui Rilz și a părții lui de ecuație.

– Cum merge?

– Cred că sunt vreo două chestiuni pe care le vei putea folosi. Vrei să le auzi?

– Încă nu. Mi le vei spune când voi avea nevoie de ele.

Nu doream să îmi fie oferită vreo informație despre Rilz pe care să fiu nevoit să o comunic acuzării. Momentan, cu cât știam mai puțin, cu atât mai bine. Cisco a înțeles asta și a dat din cap.

– Mai am și întâlnirea cu Bruce Carlin după-amiază, a adăugat Cisco.

– Vrea două sute pe oră, m-a informat Lorna. Jaf la drumul mare, dacă mă întrebi pe mine.

I-am făcut semn să înceteze protestul.

– Plătește-i. Este o cheltuială pe care o facem o dată și probabil are informații pe care o să le putem folosi și care l-ar putea ajuta pe Cisco să economisească niște timp.

– Stai liniștit, îl plătim. Doar că nu sunt mulțumită. Ne escrochează pentru că știe că poate.

– Practic, îl escrochează pe Elliot, și nu cred că lui îi va păsa.

M-am întors la anchetatorul meu.

– Ai noutăți despre cazul Vincent?

Cisco m-a pus la curent cu ce aflase. Consta în cea mai mare parte în detalii criminalistice, care sugerau că sursa pe care o avea în interiorul anchetei provenea din acea parte a ecuației. M-a informat că Vincent fusese împușcat de două ori, ambele dăți în zona tâmplei stângi. Deschiderea rănilor de intrare era mai mică de trei centimetri, iar arsurile provocate de praful de pușcă pe piele și păr indicau faptul că arma se afla la o distanță de 20 până la 30 de centimetri când s-a tras. Cisco susținea că asta însemna că ucigașul trăsese două focuri rapide și că era destul de abil. Părea puțin probabil ca un amator să fi tras două focuri rapide și atât de apropiate.

În plus, a spus Cisco, gloanțele cilindrice nu ieșiseră din corp și fuseseră recuperate în timpul autopsiei care avusese loc la finalul zilei trecute.

– Erau de 25, a spus.

Interogasem nenumărați experți în urme lăsate de obiecte și în balistică. Știam destule despre gloanțe și știam că un calibru de 25 provenea dintr-o armă mică, dar putea vătăma destul de grav, mai ales dacă era tras în bolta craniană. Gloanțele ricoșau în interior, ca și cum ai fi pus creierul victimei într-un blender.

– S-a decis deja despre ce fel de armă e vorba?

Știam că studiind urmele – fațete de ghidare și ghinturi – de pe gloanțele cilindrice se putea stabili cu ce fel de armă se trăsese. La

fel ca în cazul crimelor din Malibu, unde anchetatorii știau ce armă fusese folosită chiar dacă nu o aveau.

– Mda. O Beretta Bobcat cu calibru de 25. Mică și drăguță, aproape că o poți ascunde în mână.

O armă complet diferită de cea folosită pentru uciderea lui Mitzi Elliot și a lui Johan Rilz.

– Ce ne spun toate astea?

– Este o armă de asasin profesionist. O iei când știi că ai de gând să împuști pe cineva în cap.

Am fost de acord.

– Deci, totul a fost plănuit. Ucigașul știa exact ce o să facă. Așteaptă în garaj, îl vede pe Jerry ieșind și se apropie de mașină. Fereastra se deschide sau era deja deschisă, și tipul îl împușcă pe Jerry de două ori în cap, apoi întinde mâna să ia servieta care conține laptopul, telefonul mobil, portofoliul și, credem noi, dosarul Eli Wyms.

– Exact.

– Bine, ce știi despre suspect?

– Tipul pe care l-au interogat în prima noapte?

– Nu, ăla era Carlin. I-au dat drumul.

Cisco a părut surprins.

– Cum ai aflat că era Carlin?

– Bosch mi-a zis azi-dimineață.

– Vrei să spui că au alt suspect?

Am dat din cap.

– Mi-a arătat o poză cu un tip care ieșea din clădire la momentul crimei. Avea o armă și era în mod evident deghizat.

Am văzut o pâlpâire în ochii lui Cisco. Era o chestiune de mândrie profesională ca el să îmi ofere astfel de informații. Nu îi plăcea să se întâmple invers.

– Nu avea un nume, doar poza, am spus. Voia să știe dacă îl mai văzusem vreodată pe tip sau dacă e unul dintre clienți.

Privirea lui Cisco s-a întunecat dându-și seama că sursa lui din interior îl ținea în ceață. Dacă i-aș fi spus despre apelurile FBI-ului, probabil că ar fi ridicat masa și ar fi aruncat-o pe geam.

– O să văd ce pot să aflu, a șuierat printre dinți.

Am privit-o pe Lorna.

– Bosch zicea că se va întoarce mai târziu ca să-i arate poza lui Wren.

– Îi voi spune.

– Ai grijă să te uiți și tu la ea. Vreau ca toată lumea să fie în alertă dacă tipul ăsta își face apariția.

– Bine, Mickey.

Am dat din cap. Terminasem. Am pus o carte de credit pe notă și mi-am scos telefonul mobil ca să-l sun pe Patrick. Asta mi-a adus aminte de ceva.

– Cisco, mai este ceva ce aș vrea să încerci să faci azi.

Cisco m-a privit, bucuros să uite că aveam o sursă mai bună în anchetă decât el.

– Du-te la lichidatorul lui Vincent și vezi dacă ascunde una dintre plăcile de surf ale lui Patrick. Dacă da, o vreau înapoi pentru Patrick.

Cisco a fost de acord.

– Pot face asta. Nu-i nicio problemă.

24

Din cauza lifturilor lente din CCB, întârziasem patru minute când am intrat în sala de judecată a doamnei judecător Holder și am traversat repede țarcul grefierei pentru a ajunge pe coridorul care ducea la biroul său. Nu am văzut pe nimeni și ușa era închisă. Am ciocănit ușor și am auzit-o pe judecătoare strigându-mi să intru.

Se afla în spatele mesei de lucru și purta roba neagră. Asta îmi spunea că probabil avea o înfățișare în instanță programată curând și întârzierea mea nu era un lucru bun.

– Domnule Haller, întâlnirea noastră era programată pentru ora zece fix. Cred că ați fost anunțat la timp.

– Da, onorată instanță, știu. Îmi pare rău. Lifturile din această clădire sunt...

– Toți avocații iau aceleași lifturi și majoritatea par a ajunge la timp la întâlnirile cu mine.

– Da, onorată instanță.

– Aveți la dumneavoastră carnetul de cecuri?

– Cred că da, da.

– Ei bine, putem rezolva asta în două moduri, a spus judecătoarea. Pot să vă acuz de sfidare a instanței, să vă amendez și să vă las să explicați singur ce s-a întâmplat baroului din California, sau putem proceda neoficial și dumneavoastră vă veți scoate carnetul de cecuri și veți face o donație către Fundația Make-A-Wish. Este una dintre fundațiile mele caritabile preferate. Fac lucruri bune pentru copiii bolnavi.

Nu-mi venea să cred. Mă amenda pentru că întârziasem patru minute. Aroganța unor judecători era incredibilă. Am reușit cumva să-mi înghit furia și să vorbesc.

– Îmi place ideea de a ajuta copiii bolnavi, onorată instanță, am spus. Cât să scriu?

– Cât doriți să contribuiți. Și o voi trimite chiar eu în numele dumneavoastră.

A arătat către un teanc de hârțoage din stânga mesei de lucru. Am văzut încă două cecuri, cel mai probabil scrise de alți doi bieți nenorociți care o supăraseră pe judecătoare săptămâna aceasta. M-am aplecat și am scotocit în buzunarul din față al genții mele până când am găsit carnetul de cecuri. Am scris un cec de 250 de dolari către Make-A-Wish, l-am smuls și l-am înmânat judecătoarei peste masă. I-am urmărit privirea în timp ce se uita la suma donată. A dat din cap aprobator și am știut că era în regulă.

– Vă mulțumesc, domnule Haller. Vă vor trimite o chitanță pentru impozit prin poștă. Va fi expediată la adresa de pe cec.

– Așa cum ați spus, fac o treabă bună.

– Da, așa este.

Judecătoarea a pus cecul deasupra celorlalte două, apoi și-a îndreptat atenția asupra mea.

– Acum, înainte de a revizui cazurile, permiteți-mi să vă adresez o întrebare, a spus. Știți dacă poliția face vreun progres în ancheta asupra morții domnului Vincent?

Am ezitat un moment, întrebându-mă ce ar trebui să-i spun președintelui Curții Superioare.

– Nu prea sunt la curent cu asta, doamnă judecător, am răspuns. Mi-a fost arătată însă fotografia unui bărbat pe care presupun că îl consideră suspect.

– Serios? Ce fel de poză?

– Ceva de genul unui cadru surprins de o cameră de supraveghere de pe stradă. Un tip și pare că are o armă. Cred că au coroborat imaginea cu împușcătura din garaj din punct de vedere cronologic.

– L-ați recunoscut pe bărbat?

Am clătinat din cap.

– Nu, era prea neclară. Oricum părea deghizat.

– Când a fost asta?

– În noapte crimei.

– Nu, vreau să spun, când v-a fost arătată această poză?

– Abia azi-dimineață. Detectivul Bosch a venit la birou cu ea.

Judecătoarea a dat din cap. Am rămas tăcuți o clipă, apoi ea a trecut la subiect.

– Bine, domnule Haller, ce-ar fi să vorbim despre clienți și cazuri acum?

– Da, onorată instanță.

Am întins mâna și am desfăcut fermoarul genții, scoțând documentele pe care le pregătise Lorna.

Doamna judecător Holder m-a ținut o oră, timp în care am revizuit fiecare caz și client, detaliind statutul și conversațiile avute cu fiecare. Când în cele din urmă m-a lăsat să plec, întârziasem la audierea de la ora unsprezece din biroul judecătorului Stanton.

Am ieșit de la Holder și nu m-am mai obosit să iau liftul. Am luat-o pe scara de serviciu și am urcat două etaje până la nivelul unde se afla sala de judecată a lui Stanton. Întârziasem deja opt minute și mă întrebam dacă avea să mă coste o altă donație către organizația caritabilă preferată a altui judecător.

Sala de judecată era goală, dar grefiera lui Stanton se afla în țarcul ei. Mi-a arătat cu un stilou ușa deschisă spre coridorul care ducea la biroul judecătorului.

– Vă așteaptă, a spus ea.

Am trecut repede pe lângă ea și am străbătut holul. Ușa biroului era deschisă și l-am văzut pe judecător așezat la masa de lucru. În spatele lui, în partea stângă, se afla o stenografă, iar în fața mesei de lucru erau trei scaune. Walter Elliot stătea pe scaunul din dreapta, scaunul din mijloc era gol, iar Jeffrey Golantz stătea pe al treilea. Nu-l întâlnisem pe procuror până atunci, dar îl recunoșteam pentru că îi văzusem fața la televizor și în ziare. În ultimii ani, se ocupase de o serie de cazuri importante și își făcea un nume. Era noua vedetă neînvinsă a procuraturii.

Îmi plăcea la nebunie să pledez împotriva procurorilor neînvinși. Încrederea îi trăda adesea.

– Îmi cer scuze pentru întârziere, onorată instanță, am spus în timp ce mă așezam pe scaunul gol. Doamna judecător Holder m-a chemat pentru o audiere și a durat mai mult decât am preconizat.

Speram că menționarea președintelui curții ca motiv pentru întârzierea mea avea să-l împiedice pe Stanton să îmi asalteze și el carnetul de cecuri, și se pare că a funcționat.

– Haideți să începem consemnarea declarațiilor în procesul-verbal acum, a spus.

Stenografa s-a aplecat și și-a pus degetele pe tastele mașinii.

– Cu privire la *California versus Walter Elliot,* ne aflăm astăzi în birou pentru o ședință premergătoare începerii procesului. Este prezent inculpatul, domnul Golantz ca reprezentant al statului și domnul Haller, care se află aici în locul defunctului domn Vincent.

Judecătorul a fost nevoit să facă o pauză pentru a-i spune stenografei cum se scriu corect toate numele. Vorbea pe tonul autoritar pe care un deceniu în slujba justiției i-l conferea adesea unui magistrat. Judecătorul era un bărbat chipeș, cu un păr bogat, zbârlit și cărunt. Era în formă bună, iar roba neagră nu prea reușea să-i ascundă pieptul și umerii musculoși.

– Deci, a spus el apoi, audierea preliminară este programată joia viitoare – de azi într-o săptămână – și observ, domnule Haller, că nu am primit nicio moțiune din partea dumneavoastră pentru a amâna audierea ca să vă puneți la curent cu acest caz.

– Nu vrem o amânare, a intervenit Elliot.

M-am întins și mi-am pus mâna pe antebrațul clientului meu, clătinând din cap.

– Domnule Elliot, la această întrunire aș dori să îi permiteți avocatului dumneavoastră să vorbească, a spus judecătorul.

– Îmi pare rău, onorată instanță, am zis. Mesajul este însă același, fie că vine din partea mea, fie direct din partea domnului Elliot. Nu dorim o amânare. Am petrecut această săptămână punându-mă la curent și voi fi pregătit să încep selecția juriului joia viitoare.

Judecătorul m-a privit chiorâș.

– Sunteți sigur, domnule Haller?

– Absolut. Domnul Vincent era un avocat bun și înregistra totul cu minuțiozitate. Înțeleg strategia pe care a pus-o la punct și voi fi

gata să încep joi. Cazul se bucură de toată atenția mea și a angajaților mei.

Judecătorul s-a lăsat pe spate în scaunul său înalt și s-a rotit dintr-o parte în alta în timp ce se gândea. În cele din urmă, și-a îndreptat atenția spre Elliot.

– Domnule Elliot, se pare că aveți ocazia de a vorbi până la urmă. Aș dori să aud direct de la dumneavoastră că sunteți întru totul de acord cu noul dumneavoastră avocat aici de față și că înțelegeți ce riscuri vă asumați aducând un avocat nou atât de aproape de începerea procesului. Este în joc libertatea dumneavoastră, domnule. Să auzim ce aveți de spus.

Elliot s-a aplecat în față și a rostit pe un ton sfidător:

– Domnule judecător, în primul rând, sunt întru totul de acord. Vreau să ajung la proces ca să-l dau pe spate pe procurorul ăsta. Sunt un om nevinovat persecutat și judecat pentru ceva ce nu am făcut. Nu vreau să mai petrec nici măcar o zi în plus în rândurile inculpaților, domnule. Mi-am iubit soția și îi voi simți lipsa pentru totdeauna. Nu am ucis-o și mi se sfâșie inima să aud oameni la televizor spunând aceste lucruri josnice despre mine. Ceea ce mă doare cel mai tare este să știu că adevăratul criminal este liber undeva. Cu cât domnul Haller îmi dovedește nevinovăția mai repede în fața lumii, cu atât mai bine.

Era lecția învățată de la O.J.[1], dar judecătorul l-a studiat pe Elliot și a dat din cap gânditor, apoi și-a întors atenția asupra procurorului.

– Domnule Golantz? Care este opinia acuzării?

Procurorul și-a dres glasul. Cuvântul care-l descria cel mai bine era telegenic. Era chipeș și brunet, justițiarul prin excelență.

– Onorată instanță, acuzarea este pregătită pentru proces și nu are nicio obiecție cu privire la respectarea programului. Având în vedere că domnul Elliot este atât de sigur că nu dorește o amânare, aș dori să renunțe în mod oficial la dreptul de soluționare prin apel în cazul în care lucrurile nu decurg după cum anticipează dumnealui la proces.

[1] O.J. Simpson, fotbalist american acuzat de uciderea soției sale și a amantului ei. A fost declarat nevinovat. (n.tr.)

Judecătorul s-a rotit în scaun pentru a-și reîndrepta atenția asupra mea.

– Ce spuneți de asta, domnule Haller?

– Onorată instanță, nu cred că este nevoie ca domnul Elliot, clientul meu, să renunțe la orice formă de protecție care ar putea fi permisă...

– Nu mă deranjează, a spus Elliot, întrerupându-mă. Voi renunța la orice doriți, la naiba. Vreau să ajung la proces.

I-am aruncat o privire tăioasă. M-a privit și a ridicat din umeri.

– O să câștigăm, mi-a explicat.

– Vreți să vă consultați pentru un moment pe coridor, domnule Haller? a întrebat judecătorul.

– Vă mulțumesc, domnule judecător.

M-am ridicat și i-am făcut semn lui Elliot.

– Vino cu mine.

Am ieșit în coridorul scurt care ducea spre sala de judecată. Am închis ușa după noi. Elliot a vorbit înaintea mea, accentuând problema.

– Uite ce e, vreau să se termine chestia asta și...

– Taci! am spus în șoaptă, dar pe un ton apăsat.

– Poftim?

– M-ai auzit. Taci dracului din gură. Înțelegi? Sunt sigur că ești destul de obișnuit să vorbești oricând ai chef și să asculte toți fiecare cuvințel genial pe care îl spui. Acum nu mai ești la Hollywood însă, Walter. Nu vorbești despre filme de ficțiune cu moguleț săptămânii. Înțelegi ce-ți spun? Asta este viața adevărată. Nu vorbești neîntrebat. Dacă ai de spus ceva, îmi șoptești la ureche, iar dacă eu cred că merită să repet ce mi-ai spus, atunci *eu* – nu tu – îi voi transmite judecătorului. Ai priceput?

A durat mult timp până ca Elliot să răspundă. Chipul i se întunecase și am înțeles că eram gata să îmi pierd clientul privilegiat. În acel moment nu îmi păsa însă. Ce spusesem trebuia spus. Era un discurs de bun-venit-în-lumea-mea pe care îl amânasem prea mult.

– Da, a zis în cele din urmă, înțeleg.

– Bine, atunci ține minte. Acum, hai să ne întoarcem acolo și să vedem dacă putem evita să renunțăm la dreptul la apel dacă se

întâmplă să fii condamnat pentru că am încurcat-o, nefiind pregătit pentru proces.

– Asta nu se va întâmpla. Am încredere în tine.

– Apreciez asta, Walter, dar adevărul e că nu ai o bază pentru acea încredere. Și fie că ai sau nu, asta nu înseamnă că trebuie să renunțăm la ceva. Hai să ne întoarcem și lasă-mă pe mine să vorbesc. De-asta primesc o mulțime de bani, corect?

L-am bătut pe umăr, am intrat și ne-am așezat la loc, iar Walter nu a mai scos niciun cuvânt. Am argumentat că nu ar trebui să i se ceară să renunțe la dreptul la apel doar pentru că dorea procesul rapid care i se cuvenea. Judecătorul Stanton a fost însă de partea lui Golantz, hotărând că, dacă Elliot refuza oferta de a amâna procesul, nu putea invoca după condamnare că avocatul lui nu avusese suficient timp să se pregătească. În fața acestei decizii, Elliot s-a menținut pe poziție și a refuzat amânarea, după cum știam că va face. Am fost de acord. Potrivit regulilor dreptului bizantin, aproape nimic nu era ferit de apel. Știam că, dacă ar fi fost nevoie, Elliot ar fi putut să conteste hotărârea pe care judecătorul tocmai o luase.

Am trecut mai departe la ceea ce judecătorul numea bucătăria internă. Primul punct pe ordinea de lucru era ca ambele părți să semneze o cerere primită din partea Court TV prin care se solicita permisiunea de a difuza în direct în programul zilnic scene din timpul procesului. Nici eu, nici Golantz nu am obiectat. La urma urmelor, era publicitate gratuită – mie, pentru noi clienți, lui Golantz,pentru a-și promova aspirațiile politice. Iar în ceea ce-l privea pe Elliot, mi-a șoptit că dorea să fie camere acolo pentru a înregistra verdictul său de nevinovăție.

Judecătorul a schițat apoi programul pentru prezentarea listelor cu martori și a dovezilor finale. Ne-a dat termen până luni pentru prezentarea dovezilor, iar listele cu martori trebuiau să fie gata o zi mai târziu.

– Fără excepții, domnilor, a subliniat. Nu-mi plac deloc completările surpriză făcute după termen.

Asta nu avea să reprezinte o problemă pentru apărare. Vincent depusese deja la dosar două prezentări ale dovezilor și erau foarte puține noutăți pe care să le împărtășesc procurorului. Cisco

Wojciechowski se pricepea de minune să mă țină în ceață cu privire la ceea ce aflase despre Rilz. Iar ce nu știam nu puteam include în dosarul de prezentare a dovezilor.

În ceea ce privește martorii, planul meu era să îi dau lui Golantz de lucru ca de obicei. Urma să prezint o listă cu potențiali martori, numind fiecare polițist și tehnician criminalist menționat în rapoartele șerifului. Aceasta era procedura standard. Golantz trebuia să încerce să ghicească pe cine aveam de gând să chem cu adevărat să depună mărturie și cine era important pentru strategia apărării.

– Bine, băieți, probabil că am o sală de judecată plină de avocați care mă așteaptă, a spus Stanton în cele din urmă. Ne-am lămurit în toate privințele?

Eu și Golantz am dat din cap. Nu mă puteam abține să nu mă întreb cine primise mita, judecătorul sau procurorul? Stăteam lângă omul care avea să întoarcă acest caz în favoarea clientului meu? Dacă da, nu făcuse nimic să se dea de gol. Am terminat întâlnirea gândindu-mă că Bosch se înșela. Nu exista nicio mită. Exista o barcă de o sută de mii de dolari undeva într-un port din San Diego sau Cabo și avea numele lui Jerry Vincent pe titlul de proprietate.

– Bine, atunci, a spus judecătorul. Vom începe săptămâna viitoare. Putem vorbi despre regulile de bază joi dimineață. Vreau să fie clar încă de acum, voi conduce acest proces ca pe o mașinărie bine unsă. Fără surprize, fără șmecherii, fără chestii amuzante. Încă o dată, este clar?

Eu și Golantz am fost de acord încă o dată, însă judecătorul s-a întors în scaun și s-a uitat la mine. Și-a mijit ochii în semn de suspiciune.

– O să am grijă să vă țineți de cuvânt, a încheiat el.

Părea a fi un mesaj doar pentru mine, un mesaj care nu ar fi apărut niciodată în procesul-verbal.

Cum se face, m-am întrebat, că întotdeauna avocatul apărării este privit chiorâș de judecător.

25

Am ajuns la biroul lui Joanne Giorgetti cu puțin înainte de pauza de prânz. Știam că, dacă ajung acolo la douăsprezece și un minut, ar fi fost prea târziu. Birourile procurorilor se golesc la propriu în timpul orei de masă, ocupanții lor fiind în căutare de lumină, aer proaspăt și hrană în afara CCB. I-am spus secretarei că am o întâlnire cu Giorgetti, iar ea i-a telefonat. Apoi a apăsat pe un buton care descuia ușa și mi-a zis să trec.

Giorgetti avea un birou mic, fără ferestre, în care mare parte din spațiu era ocupat de cutii de carton cu dosare. Era la fel în fiecare birou de procuror în care fusesem, fie el mare sau mic. Femeia stătea la masa de lucru, ascunsă în spatele unui zid de moțiuni și dosare stivuite. I-am întins mâna cu grijă peste zid.

– Ce mai faci, Joanne?

– Nu pot să mă plâng, Mickey. Dar tu?

– Sunt bine.

– Am auzit că tocmai ai primit o grămadă de cazuri.

– Mda, sunt destule.

Conversația părea să se lege greu. Știam că ea și Maggie erau apropiate, și nu puteam să-mi dau seama dacă fosta mea soție îi făcuse confidențe despre greutățile pe care le avusesem în ultimul an.

– Deci, ești aici pentru Wyms?

– Exact. Nici nu știam că am cazul ăsta până azi-dimineață.

Mi-a înmânat un dosar cu documente gros de un deget.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu dosarul lui Jerry? a întrebat.

– Cred că e posibil să-l fi luat criminalul.

S-a strâmbat.

– Ciudat. De ce ar lua ucigașul acest dosar?

– Probabil neintenționat. Pesemne dosarul se afla în servieta lui Jerry împreună cu laptopul, iar ucigașul a luat pur și simplu totul.

– Hm.

– Ei bine, e ceva neobișnuit în cazul ăsta? Orice l-ar fi putut transforma pe Jerry într-o țintă?

– Nu cred. Doar genul de chestie obișnuită pe care o face un nebun cu o armă în mână.

Am dat din cap.

– Ai auzit ceva de o curte federală care ar arunca o privire către tribunalele statale?

S-a încruntat.

– De ce i-ar interesa cazul acesta?

– Nu spun asta. Am ieșit din circuit o bună bucată de vreme. Mă întrebam ce ai auzit.

A ridicat din umeri.

– Doar zvonurile obișnuite. Se pare că întotdeauna există o anchetă federală pentru ceva.

– Mda.

N-am mai spus nimic, sperând că mă va pune la curent cu zvonul, dar nu a făcut-o și era timpul să trecem mai departe.

– Audierea de azi e pentru stabilirea unei date pentru începerea procesului?

– Da, dar presupun că vei dori o amânare ca să te pui la curent.

– Păi, lasă-mă să mă duc să mă uit peste dosar în timpul prânzului și te voi anunța dacă ăsta este planul.

– Bine, Mickey, dar, ca să știi, nu mă voi opune unei amânări având în vedere ce s-a întâmplat cu Jerry.

– Mulțumesc, CoJo[1].

A zâmbit când am folosit numele pe care o strigau tinerele jucătoare de baschet de la Y.

– Ai mai văzut-o pe Maggie în ultimul timp? a întrebat.

[1] Nume de alint format prin abrevierea și alipirea cuvintelor *Coach Joanne* (doamna antrenor Joanne) (n.tr.)

– Am văzut-o aseară, când m-am dus să o iau pe Hayley. Pare să fie bine. Tu ai mai văzut-o?

– Doar la antrenamentele de baschet, dar de obicei stă acolo cu nasul într-un dosar. Obișnuiam să ieșim cu fetele după antrenament la Hamburger Hamlet, dar Maggie este prea ocupată.

Am dat din cap. Ea și Maggie fuseseră prietene la cataramă încă din prima zi, avansând ierarhic în cadrul procuraturii. Competitoare, dar nu rivale. Timpul trece însă, iar distanța intervine în orice relație.

– Păi, iau dosarul și mă uit peste el, am spus. Audierea este cu Friedman la două, corect?

– Da, la două. Ne vedem atunci.

– Mulțumesc pentru asta, Joanne.

– Nu-i nicio problemă.

Am părăsit biroul și am așteptat zece minute să prind un lift împreună cu mulțimea care se ducea să ia prânzul. Urcând ultimul, am coborât cu fața la două degete de ușă. Uram lifturile mai mult decât orice altceva din întreaga clădire a Tribunalului Penal.

– Hei, Haller.

Era o voce din spatele meu. Nu am recunoscut-o, dar era prea aglomerat să mă întorc să văd cine putea fi.

– Ce e?

– Am auzit că ai obținut toate cazurile lui Vincent.

Nu aveam de gând să discut despre afacerile mele într-un lift aglomerat. Nu am răspuns. În cele din urmă am ajuns la parter, iar ușile s-au deschis. Am ieșit și m-am uitat în spate după persoana care vorbise.

Era Dan Daly, un alt avocat al apărării care făcea parte dintr-o gașcă de avocați care mergeau ocazional la meciurile echipei Dodgers și beau tot timpul martini la Four Green Fields. Pierdusem ultimul sezon de alcool și baseball.

– Ce mai faci, Dan?

Am dat mâna, semn că trecuse ceva timp de când nu ne văzuserăm.

– Așadar, pe cine ai uns?

A rostit cuvintele cu un zâmbet în spatele căruia îmi dădeam seama că era altceva. Poate o doză de gelozie din cauză că eu obținusem cazul Elliot. Toți avocații din oraș știau că este un caz privilegiat. Putea aduce grămezi de bani mulți ani – mai întâi procesul, apoi apelurile care urmau unei condamnări.

– Pe nimeni, am spus. Jerry m-a trecut în testament.

Am început să mergem către ieșire. Coada lui Daly era mai lungă și mai căruntă, dar remarcabil era faptul că era împletită într-un mod complicat. Nu mai văzusem asta până atunci.

– Atunci, norocul tău, a zis Daly. Să mă anunți dacă ai nevoie de un asociat în cazul Elliot.

– Vrea doar un avocat la masă, Dan. A spus că nu vrea o echipă de vis.

– Păi, atunci ține cont de calitățile mele de scriitor pentru restul cazurilor.

Asta însemna că era disponibil să formuleze apeluri pentru orice condamnare pe care noii mei clienți ar putea-o primi. Daly își construise o reputație solidă de expert în apeluri cu un scor bun.

– Voi ține cont, l-am asigurat. Încă revizuiesc totul.

– Bun și-așa.

Am ieșit și am văzut Lincolnul la bordură, așteptând. Daly mergea în direcția opusă. I-am spus că vom ține legătura.

– Îți ducem dorul la bar, Mick, mi-a zis peste umăr.

– O să trec pe-acolo, i-am răspuns.

Dar știam că nu voi trece, că trebuia să stau departe de astfel de locuri.

Am urcat în spatele Lincolnului – le spun șoferilor mei să nu iasă niciodată să-mi deschidă ușa – și i-am zis lui Patrick să mă ducă la Chinese Friends pe Broadway. L-am rugat să mă lase acolo și să se ducă să ia prânzul singur. Trebuia să stau să citesc și nu doream să fac conversație.

Am ajuns la restaurant între primul și al doilea val de clienți și nu am așteptat mai mult de cinci minute pentru o masă. Doream să încep să lucrez imediat, așa că am comandat repede o porție de cotlete de porc. Știam că vor fi perfecte. Erau subțiri ca hârtia și

delicioase și puteam să le mănânc cu degetele fără a-mi lua ochii de la documentele lui Wyms.

Am deschis dosarul pe care mi-l dăduse Joanne Giorgetti. Conținea doar copii ale dovezilor pe care procurorul i le prezentase lui Jerry Vincent potrivit regulilor divulgării – declarațiile șerifului legate de incident, arestare și ancheta ulterioară. Orice notițe, strategii sau documente ale apărării întocmite de Vincent se pierduseră împreună cu dosarul original.

Punctul de pornire era procesul-verbal al arestării, care includea rezumatul inițial a ceea ce se întâmplase. Cum este adesea cazul, începea cu apeluri de urgență către dispecerat. Raportările multiple ale unor focuri de armă proveneau dintr-un cartier aflat lângă un parc din Calabasas. Apelurile intrau sub jurisdicția Departamentului Șerifului deoarece Calabasas era o zonă extravilană la nord de Malibu și aproape de limita de vest a districtului.

Primul agent care răspunsese era înregistrat în procesul-verbal sub numele Todd Stallworth. Lucra în tura de noapte și fusese trimis la 22.21 în cartierul de lângă Las Virgenes Road. De acolo fusese direcționat înspre Malibu Creek State Park din apropiere, unde se auziseră focurile de armă. Auzind acum el însuși focuri de armă, Stallworth ceruse ajutoare și se dusese cu mașina în parc pentru a vedea despre ce era vorba.

Nu erau lumini în parcul montan natural, după cum avertiza pancarta pe care scria „SE ÎNCHIDE LA APUS". În timp ce Stallworth intra pe aleea principală, farurile mașinii sale de patrulă depistară o reflexie, iar agentul a observat un vehicul parcat într-un luminiș din față. A pus în funcțiune reflectorul și a luminat o autofurgonetă cu haionul jos. Pe haion se afla o piramidă de cutii de bere și ceva ce părea a fi un sac de arme din care ieșeau mai multe țevi de pușcă.

Stallworth a oprit mașina la 80 de metri de autofurgonetă și a hotărât să aștepte până veneau ajutoare. Comunica prin radio cu secția din Malibu, descriind vehiculul și spunând că nu se afla destul de aproape să citească numărul de înmatriculare, când brusc s-a auzit un foc de armă și proiectorul de deasupra oglinzii laterale a explodat la impactul cu glonțul. Stallworth a stins restul luminilor

mașinii și a încercat să se salveze târându-se la adăpostul unor tufișuri care mărgineau luminișul. Și-a folosit stația radio pentru a cere ajutoare suplimentare și echipa specială.

A urmat o perioadă de tatonare de trei ore, cu pistolarul ascuns pe terenul împădurit de lângă luminiș. Trăgea cu pușca din când în când, dar aparent țintea spre cer. Niciun agent nu fusese lovit de gloanțe. Niciun alt vehicul nu fusese distrus. În cele din urmă, un agent în echipament SWAT negru a reușit să se strecoare destul de aproape de autofurgonetă pentru a citi plăcuța de înmatriculare cu ajutorul unui binoclu de mare putere echipat cu lentile de noapte. Numărul de înmatriculare a dus la numele Eli Wyms, care, la rândul său, a dus la un număr de telefon mobil. Trăgătorul a răspuns imediat și un negociator al echipei SWAT a început o conversație.

Trăgătorul era într-adevăr Eli Wyms, un zugrav de patruzeci și patru de ani din Inglewood. Era descris în procesul-verbal ca fiind în stare de ebrietate, mânios și cu tendințe suicidale. Mai devreme în acea zi fusese dat afară din casă de către soția sa, care îl informase că era îndrăgostită de alt bărbat. Wyms condusese până la ocean, apoi spre nord către Malibu și mai departe prin munți până la Calabasas. Văzuse parcul și se gândise că părea un loc bun pentru a opri autofurgoneta și a dormi, dar condusese mai departe și cumpărase o navetă de bere de la o benzinărie de lângă Autostrada 101. Apoi întorsese și pornise înapoi spre parc.

Wyms i-a spus negociatorului că începuse să tragă cu pușca pentru că auzise zgomote în întuneric și se speriase. Credea că omoară coioți turbați care voiau să-l mănânce. Susținea că le văzuse ochii roșii strălucind în întuneric. A zis că împușcase reflectorul de pe prima mașină de patrulă care sosise pentru că se temuse că lumina l-ar fi făcut vizibil pentru animale. Când a fost întrebat despre împușcătura de la o distanță de 80 de metri, a spus că fusese trăgător de elită în timpul primului război din Irak.

Procesul-verbal estima că Wyms trăsese de cel puțin 27 de ori în timp ce agenții se aflau la fața locului și de câteva zeci de ori înainte. Anchetatorii adunaseră în cele din urmă un total de 94 de cartușe uzate.

Wyms nu s-a predat în noaptea aceea până când nu a rămas fără bere. La puțin timp după ce a strivit ultima cutie goală în mână, i-a spus negociatorului că ar fi fost dispus să dea o pușcă pe șase beri. A fost refuzat. Apoi a anunțat că îi părea rău și că era gata să încheie totul, că avea de gând să se sinucidă și să termine la propriu cu o bubuitură. Negociatorul a încercat să-l facă să se răzgândească și a lungit conversația în timp ce o echipă SWAT formată din doi oameni s-a strecurat pe terenul împădurit către poziția pe care o ocupa într-un desiș de eucalipți. Curând însă, negociatorul a auzit un sforăit în telefonul mobil. Wyms leșinase.

Echipa SWAT a ajuns la el, iar Wyms a fost capturat fără ca forțele de ordine să fie nevoite să tragă vreun foc de armă. Ordinea a fost restabilită. Din moment ce agentul Stallworth răspunsese apelului inițial și fusese cel asupra căruia se trăsese, el făcuse onorurile. Trăgătorul a fost urcat în mașina de poliție a lui Stallworth și transportat la secția din Malibu, unde a fost băgat în închisoare.

Alte documente din dosar continuau saga lui Eli Wyms. La punerea sub acuzare în dimineața ulterioară arestării sale, Wyms a fost declarat lipsit de mijloace și i s-a desemnat un avocat din oficiu. Cazul se mișca încet în sistem, Wyms fiind reținut în Închisoarea Centrală pentru Bărbați, dar apoi a intervenit Vincent care și-a oferit serviciile pro bono. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să solicite o evaluare a competenței clientului său. Aceasta a încetinit și mai mult cazul, deoarece Wyms a fost transportat la spitalul statal din Camarillo pentru o evaluare psihiatrică de nouăzeci de zile.

Perioada de evaluare luase sfârșit și rapoartele fuseseră trimise deja. Toți medicii care îl examinaseră, testaseră și vorbiseră cu Wyms în Camarillo căzuseră de acord că era în deplinătatea facultăților mintale și pregătit să fie judecat.

În audierea programată în fața judecătorului Mark Friedman la ora două urma să fie stabilită o dată pentru proces, iar ceasul cazului avea să înceapă să bată din nou. Pentru mine, totul era o formalitate; după o singură lectură a documentelor știam că nu va fi niciun proces. Audierea din acea zi avea doar să stabilească durata de timp pe care o aveam la dispoziție pentru a negocia o înțelegere pentru clientul meu.

Era un caz banal. Wyms avea să își recunoască vinovăția și probabil avea să primească un an sau doi de încarcerare și consiliere psihologică. Singura întrebare pe care mi-o ridica citirea dosarului era de ce oare luase Vincent acest caz. Nu se potrivea cu genul de cazuri de care se ocupa de obicei, și anume clienți care plăteau sau care aveau o prezență mai activă pe scena publică. Cazul nici nu părea a fi prea provocator. Era de rutină, iar delictul comis de Wyms nu era nici măcar neobișnuit. Să fi fost doar un caz pe care Jerry îl luase pentru a-și îndeplini și obligația de a lucra pro bono? Mi se părea că în acest caz Vincent ar fi putut găsi ceva mai interesant, care i-ar fi adus alt tip de câștig, cum ar fi publicitate. Cazul Wyms atrăsese inițial atenția presei din cauza spectacolului public din parc, dar până să se ajungă la proces și sentință, probabil că avea să dispară din colimatorul mediei.

Următorul meu gând a fost să suspectez că exista o conexiune cu dosarul lui Elliot. Vincent găsise un soi de legătură.

Totuși, la o primă lectură, nu am reușit să o stabilesc. Erau două conexiuni generale, care constau în faptul că incidentul Wyms se petrecuse cu mai puțin de douăsprezece ore înainte de crimele din casa de pe plajă, și că ambele delicte avuseseră loc în districtul Malibu aflat sub jurisdicția Departamentului Șerifului. Aceste conexiuni nu au rezistat însă unei cercetări mai atente. În ceea ce privește topografia, nu aveau nici de departe vreo legătură între ele. Crimele se petrecuseră pe plajă, iar febra împușcăturilor lui Wyms avusese loc departe în interiorul teritoriului, în parcul districtual de pe cealaltă parte a munților. Din câte îmi aduceam aminte, niciunul dintre numele din dosarul Wyms nu era menționat în materialele despre Elliot pe care le revizuisem. Incidentul Wyms se petrecuse în tura de noapte, iar crimele din cazul Elliot, în tura de zi.

Nu puteam stabili nicio conexiune specifică și, frustrat peste măsură, am închis dosarul fără să fi găsit un răspuns la întrebare. M-am uitat la ceas și am văzut că trebuia să mă întorc la CCB dacă doream să am timp să-mi văd clientul în celulă înainte de audierea de la ora două.

L-am sunat pe Patrick să vină să mă ia, am plătit prânzul și am ieșit pe trotuar. Vorbeam cu Lorna la mobil când Lincolnul a tras pe dreapta, așa că am sărit pe bancheta din spate.

– S-a întâlnit Cisco cu Carlin? am întrebat-o.

– Nu, la ora două.

– Pune-l pe Cisco să întrebe și de cazul Wyms.

– Bine, ce e cu el?

– În primul rând vreau să-l întrebe de ce a acceptat Vincent cazul.

– Crezi că sunt legate? Elliot și Wyms?

– Așa cred, dar nu văd cum.

– Bine, îi voi spune.

– Mai e ceva?

– Deocamdată, nu. Primești multe apeluri din partea presei. Cine-i tipul ăsta, Jack McEvoy?

Numele îmi suna cunoscut, dar nu îl puteam asocia cu nimeni.

– Nu știu. Cine e?

– Lucrează la *Times*. Părea foarte supărat că nu l-ai mai contactat. Susținea că ai o înțelegere exclusivă cu el.

Acum îmi aminteam. Strada cu două benzi.

– Nu-ți face griji. Nici el nu m-a contactat pe mine. Altceva?

– Court TV vrea să vă întâlniți și să discutați despre Elliot. Vor transmite în direct tot procesul, așa că speră să obțină comentarii zilnice din partea ta la finalul fiecărei înfățișări.

– Tu ce crezi, Lorna?

– Cred că este ceva de genul publicitate națională gratuită. Ai face bine să accepți. Mi-au spus că procesul va avea propria burtieră în partea de jos a ecranului. „Crimă în Malibu", așa o să sune.

– Atunci ocupă-te de asta. Ce altceva?

– Păi, dacă tot am ajuns la subiectul acesta, am primit o înștiințare acum o săptămână cum că contractul tău pentru panourile din stațiile de autobuz expiră la sfârșitul lunii. Aveam de gând să o las baltă pur și simplu pentru că nu erau bani, dar acum te-ai întors în branșă și ai bani. Să îl reînnoim?

În ultimii șase ani îmi făcusem reclamă pe panourile din stațiile de autobuz amplasate strategic în locurile cu un grad ridicat de delincvență și mult trafic. Deși renunțasem la avocatură în ultimul

an, panourile făceau să primesc un șir constant de apeluri. Lorna îi refuza însă pe toți potențialii clienți sau le recomanda alți avocați.

– E un contract pe doi ani, corect?

– Da.

Am luat o decizie rapidă.

– Bine, reînnoiește-l. Altceva?

– Asta e tot. Aaa, așteaptă. Încă ceva. Proprietara clădirii a venit azi. S-a prezentat ca fiind agent de leasing, ceea ce e un mod pretențios de a spune proprietară. Vrea să știe dacă vom păstra biroul. Decesul lui Jerry ne permite să anulăm contractul dacă vrem. Am sentimentul că există o listă de așteptare pentru clădire, iar aceasta este o oportunitate de a crește chiria pentru următorul avocat care vine aici.

Am privit pe geamul Lincolnului în timp ce traversam pasajul superior 101 către zona centrului civic. Puteam să văd catedrala catolică nou construită, iar după ea, învelișul de oțel al Disney Concert Hall. Reflecta lumina soarelui, care-i dădea o strălucire portocalie caldă.

– Nu știu, Lorna, îmi place să lucrez de pe bancheta din spate. Nu e niciodată plictisitor. Tu ce crezi?

– Nu agreez în mod special ideea de a mă farda în fiecare dimineață.

Asta însemna că îi plăcea să lucreze din apartamentul ei mai mult decât îi plăcea să se pregătească și să conducă până în centru spre un birou în fiecare zi. Ca de obicei, eram de aceeași părere.

– Ar trebui să ne dea de gândit, am spus. Fără machiaj. Fără cheltuieli pentru birou. Fără certuri pentru un loc din garaj.

Nu a răspuns. Urma să fie decizia mea. Am privit înainte și am văzut că eram la un cvartal de clădirea CCB.

– Hai să vorbim despre asta mai târziu, am spus. Trebuie să sar din mașină.

– Bine, Mickey. Ai grijă de tine!

– Și tu.

26

Eli Wyms era încă sub efectul celor trei luni de tratament petrecute la Camarillo. Fusese trimis la penitenciarul districtual cu recomandarea de a urma o terapie medicamentoasă care nu avea să mă ajute în niciun fel să-l apăr, darămite să-l ajute pe el să răspundă la întrebări despre posibilele conexiuni cu crimele de pe plajă. Mai puțin de două minute petrecute în celula de lângă sala de judecată mi-au fost de ajuns pentru a înțelege situația și a decide să-i prezint judecătorului Friedman o moțiune prin care să solicit oprirea terapiei medicamentoase. M-am întors în sala de judecată și am găsit-o pe Joanne Giorgetti la locul său la masa acuzării. Audierea era programată să înceapă în cinci minute.

Scria ceva pe coperta interioară a unui dosar când am ajuns la masă. Și-a dat seama că eram eu fără să-și ridice privirea.

– Vrei o amânare, nu?

– Și un ordin de încetare a administrării medicamentelor. Tipul e un zombi.

– Având în vedere că îmi împușca agenții de aproape, nu sunt sigură că am obiecții la inducerea lui în această stare.

– Dar, Joanne, trebuie să fiu în stare să-i pun tipului întrebări de bază pentru a-l apăra.

– Serios?

A zâmbit, dar am înțeles mesajul. Am ridicat din umeri și m-am aplecat ca să fim la același nivel.

– Ai dreptate, nu cred că vorbim despre un proces în acest caz, am spus. M-aș bucura să aud orice ofertă.

– Clientul tău a tras într-o mașină a șerifului în care erau polițiști. Parchetul este interesat să trimită un mesaj în această privință. Nu ne place ca oamenii să facă asta.

Și-a încrucișat brațele, vrând să sublinieze parcă hotărârea statului de a nu face niciun compromis. Era o femeie atractivă, cu o siluetă atletică. S-a bătut cu degetele pe unul din bicepși și nu m-am putut abține să nu remarc oja roșie de pe unghii. De când o știam pe Joanne Giorgetti, unghiile ei fuseseră întotdeauna vopsite în roșu ca sângele. Ea reprezenta mai mult decât procuratura. Îi reprezenta pe toți polițiștii care fuseseră împușcați, atacați, prinși în ambuscade și scuipați, și dorea sângele fiecărui ticălos care avea ghinionul de a fi acuzat de către ea.

– Aș argumenta că acest client, fiind panicat din cauza coioților, trăgea în lumina de pe mașină, nu în mașină. Chiar documentele voastre arată că a fost trăgător de elită în armata Statelor Unite. Dacă dorea să-l împuște pe polițist, ar fi putut s-o facă, dar nu a făcut-o.

– A fost lăsat la vatră acum cincisprezece ani, Mickey.

– Adevărat, dar unele abilități nu dispar niciodată. E la fel ca mersul pe bicicletă.

– Ei bine, ăsta e un argument pe care, cu siguranță, l-ai putea aduce în fața juriului.

Simțeam cum mă lasă genunchii. Am întins mâna după unul dintre scaunele de la masa apărării, l-am tras lângă mine și m-am așezat.

– Sigur, pot aduce acest argument, dar probabil este spre binele procuraturii să încheie acest caz, să-l ia pe domnul Wyms de pe stradă și să-i administreze un soi de terapie care va ajuta la prevenirea unei întâmplări similare. Deci, ce spui? Să mergem într-un colț undeva și să rezolvăm asta sau să ne atacăm în fața unui juriu?

S-a gândit o clipă înainte de a răspunde. Era clasica dilemă a procurorului. Era un caz pe care îl putea câștiga cu ușurință. Trebuia să decidă între a-și umfla statisticile sau a face ceea ce părea corect.

– Doar dacă pot alege eu colțul.

– Sunt de acord.

– În regulă, nu mă voi opune unei amânări dacă depui moțiunea.

– Sună bine, Joanne. Dar terapia medicamentoasă?

– Nu vreau ca tipul ăsta să facă din nou circ, nici chiar în închisoare.

– Uite ce e, așteaptă până îl scot. Vei vedea, e un zombi. Nu vrei să se afle asta și apoi să conteste înțelegerea pentru că acuzarea l-a adus în situația de a fi incapabil să ia o decizie. Hai să-i limpezim gândurile, facem înțelegerea, și apoi poți să-i pui să bage în el orice vrei tu.

A reflectat, a sesizat logica și în cele din urmă a dat din cap.

– Dar, dacă face circ în închisoare o singură dată, voi da vina pe tine și mă voi răzbuna pe el.

Am râs. Ideea de a mă învinovăți pe mine era absurdă.

– Cum spui tu.

M-am ridicat și am început să împing scaunul la loc la masa apărării, apoi m-am întors spre doamna procuror.

– Joanne, vreau să te întreb ceva. De ce a luat Jerry Vincent acest caz?

A ridicat din umeri și a clătinat din cap.

– Nu știu.

– Păi, te-a surprins?

– Sigur. A fost destul de ciudat să își facă apariția. Îl cunoșteam de multă vreme, știi?

Adică de pe vremea când era el procuror.

– Mda, deci ce s-a întâmplat?

– Într-o zi – acum câteva luni – am primit o înștiințare despre depunerea unei moțiuni pentru evaluarea competenței lui Wyms, și avea pe ea numele lui Jerry. L-am sunat și l-am întrebat: „Ce naiba?", știi? „Nici măcar nu suni să spui că iei cazul?" și mi-a zis doar că voia să ia ceva pro bono și ceruse un caz avocatului din oficiu. Îl cunosc însă pe Angel Romero, avocatul din oficiu care primise inițial acest caz. După vreo două luni, m-am întâlnit cu el din întâmplare și m-a întrebat ce se întâmpla cu Wyms, iar în cursul

conversației mi-a spus că Jerry nu venise pur și simplu să ceară o recomandare. S-a dus mai întâi la Wyms la închisoare, i-a obținut semnătura și apoi a venit și i-a spus lui Angel să-i predea dosarul.

– De ce crezi că a luat cazul?

Am învățat de-a lungul timpului că uneori, dacă pui aceeași întrebare de mai multe ori, obții răspunsuri diferite.

– Nu știu. L-am întrebat asta precis și nu mi-a dat propriu-zis un răspuns. A schimbat subiectul și a fost destul de jenant. Țin minte că m-am gândit că era altceva la mijloc, cum ar fi că poate avea vreo legătură cu Wyms. Când însă l-a trimis pe tip la Camarillo, am știut că nu-i face tipului nicio favoare.

– Cum adică?

– Uite, tocmai ai petrecut două ore studiind acest caz și știi cum va merge treaba. Este un aranjament negociat. Închisoare, consiliere și supraveghere. Așa era și înainte de a fi trimis la Camarillo, deci trimiterea lui Wyms acolo nu era cu adevărat necesară. Jerry doar a amânat inevitabilul.

Am dat din cap. Avea dreptate. Dacă trimiți un client la Secția de psihiatrie de la Camarillo, nu-i faci nicio favoare. Cazul misterios devenea și mai misterios, doar că Wyms nu era în stare să-mi spună de ce. Avocatul său, Vincent, îl ținuse drogat și închis timp de trei luni.

– Bine, Joanne. Mulțumesc. Hai să...

Am fost întrerupt de grefieră, care anunța începerea ședinței, și mi-am ridicat privirea tocmai când judecătorul Friedman se așeza la prezidiu.

27

Angel Romero avea una dintre acele povești senzaționale pe care le citești în ziar din când în când. Povestea unui membru al unei bande care a avut o copilărie grea pe străzile din East L.A., dar care s-a luptat și a reușit învățând și studiind chiar Dreptul, apoi s-a întors și și-a răsplătit comunitatea. Angel își răsplătea comunitatea lucrând ca avocat din oficiu și reprezentându-i pe cei defavorizați. Și-a dedicat viața Serviciului Avocaților din Oficiu și a văzut mulți avocați – inclusiv pe mine – venind și plecând în drumul lor către practica privată și presupusele averi pe care aceasta le aducea.

După audierea Wyms – în care judecătorul aprobase moțiunea de amânare pentru a ne da mie și lui Giorgetti timp să ajungem la un aranjament –, m-am dus la biroul avocaților din oficiu de la etajul zece și am întrebat de Romero. Știam că practica avocatura și nu era supervizor, așa că probabil se afla într-o sală de judecată undeva în clădire. Secretara a tastat ceva în computerul ei și a privit monitorul.

– Departamentul 124, m-a informat.

– Vă mulțumesc, am spus.

Departamentul 124 era sala de ședință a doamnei judecător Champagne și se afla la etajul treisprezece, de unde tocmai venisem. Așa era însă viața în CCB, părea să se învârtă în cerc. Am luat din nou liftul și am traversat holul către 124, închizându-mi telefonul în timp ce mă apropiam de ușile duble. Instanța era în ședință, iar Romero se afla în fața judecătoarei, argumentând o moțiune

pentru reducerea cauțiunii. M-am strecurat în ultimul rând al galeriei, sperând că decizia va fi dată repede ca să ajung la Romero fără să aștept prea mult.

Am ciulit urechile când l-am auzit pe Romero menționând numele clientului său, domnul Scales. Mi-am schimbat locul ca să-l văd mai bine pe inculpatul care stătea lângă Romero. Era un tip alb într-un combinezon portocaliu de deținut. Când i-am văzut profilul, am știut că era Sam Scales, un escroc și fost client. Ultimul lucru pe care îl țineam minte despre Scales era că ajunsese la închisoare în urma unui aranjament cu procurorul pe care îl negociasem pentru el. Asta era cu trei ani în urmă. Evident ieșise și intrase imediat în bucluc – numai că acum nu mă mai sunase pe mine.

După ce Romero și-a încheiat argumentația în favoarea eliberării pe cauțiune, procurorul s-a ridicat și a pledat convingător împotriva cauțiunii, atrăgând atenția asupra noilor acuzații la adresa lui Scales. Când îl reprezentasem eu, fusese acuzat de fraudă cu cărți de credit după ce îi furase pe oamenii care donaseră bani unei organizații de ajutorare a victimelor unui tsunami. Acum era mai rău. Și de această dată era acuzat de fraudă, dar în acest caz victimele erau văduvele militarilor uciși în Irak. Am clătinat din cap și aproape că am zâmbit. Mă bucuram că Sam nu mă sunase. Avocatul din oficiu putea să-l păstreze.

Doamna judecător Champagne a luat rapid o hotărâre după ce a terminat procurorul. L-a numit pe Scales un prădător și o amenințare la adresa societății și a menținut cauțiunea de un milion de dolari. A menționat că, dacă i s-ar fi cerut, probabil că ar fi crescut-o. Abia atunci mi-am amintit că tot judecătoarea Champagne pronunțase sentința împotriva lui Scales în cazul fraudei precedente. Nu era nimic mai rău pentru un inculpat decât să se întoarcă și să aibă de-a face cu același magistrat pentru un alt delict. Era ca și cum judecătorii ar fi luat eșecurile sistemului judiciar personal.

M-am aplecat și m-am folosit de un alt observator din galerie ca paravan pentru ca Scales să nu mă poată vedea când aprodul l-a ridicat în picioare, i-a pus cătușele și l-a dus înapoi în temniță. După ce a ieșit, m-am îndreptat și am putut să-i atrag atenția lui

Romero. I-am făcut semn să iasă pe coridor, iar el mi-a arătat cinci degete. Cinci minute. Încă mai avea de rezolvat ceva în instanță.

Am ieșit pe coridor să-l aștept și mi-am deschis telefonul. Niciun mesaj. Tocmai o sunam pe Lorna să aflu dacă avea noutăți când am auzit vocea lui Romero în spatele meu. Ajunsese cu patru minute mai devreme.

– Ala-bala-portocala, ieși criminalule la portiță, dacă avocatul tău este Haller, te las să pleci. Ala-bala-portocala. Salut, frate.

Zâmbea. Am închis telefonul și am dat mâna cu el. Nu mai auzisem versurile acestea improvizate de când lucram la Serviciul Avocaților din Oficiu. Romero le rostise după ce obținusem verdictul de nevinovăție în cazul Barnett Woodson în 1992.

– Cum merge? a întrebat Romero.

– Îți spun eu cum merge. Îmi furi clienții, omule. Sam Scales era al meu.

Am spus asta zâmbind cu înțeles, iar Romero a zâmbit și el.

– Îl vrei? E al tău. Ăsta e un băiat alb murdar. Imediat ce ajunge știrea despre cazul ăsta în presă, îl vor linșa pentru ce-a făcut.

– A luat banii văduvelor de război, nu?

– A furat indemnizațiile de deces acordate de guvern. Îți spun, am reprezentat o grămadă de ticăloși care au comis o grămadă de ticăloșii, dar pe Scales îl pun în aceeași oală cu violatorii de bebeluși, omule. Nu-l suport.

– Mda, chiar, ce faci cu un băiat alb? Tu te ocupi de delicte ale bandelor.

Expresia de pe fața lui Romero a devenit serioasă în timp ce clătina din cap.

– Nu mai fac asta, omule. Au fost de părere că mă apropii prea mult de clienți. Știi tu, un vato[1] rămâne toată viața un vato. Așa că m-au scos de la bande. După nouăsprezece ani, nu mai reprezint bandele.

– Îmi pare rău să aud asta, amice.

Romero crescuse în Boyle Heights, un cartier controlat de o bandă numită Quatro Flats. Avea tatuaje care dovedeau asta, dacă

[1] Termen argotic care denumește un mexican membru al unei găști. (n.tr.)

ajungeai să îi vezi vreodată brațele. Oricât de cald ar fi fost, purta întotdeauna mâneci lungi când lucra. Iar când reprezenta un puști acuzat de un delict, făcea mai mult decât să-l apere în instanță. Încerca să-l desprindă pe om din ghearele vieții de cartier. Îndepărtarea lui de cazurile cu bande era un act stupid care se putea întâmpla doar într-o birocrație precum aceea din sistemul judiciar.

– Ce vrei de la mine, Mick? Nu ai venit aici pentru a mi-l lua pe Scales, corect?

– Nu, poți să-l păstrezi pe Scales, Angel. Voiam să te întreb despre un alt client pe care l-ai avut pentru un timp la începutul anului. Eli Wyms.

Eram gata să dau detaliile cazului ca să îl ajut, dar Romero și-a amintit imediat cazul și a dat din cap.

– A da, Vincent mi l-a luat pe ăla. L-ai obținut tu, acum că e mort?

– Mda, am obținut toate cazurile lui Vincent. Abia astăzi am aflat despre Wyms.

– Păi, baftă cu ele, frate. Ce vrei să știi despre Wyms? Vincent mi l-a luat acum cel puțin trei luni.

Am dat din cap.

– Mda, știu. M-am prins cum stă treaba cu cazul. Sunt curios însă de ce l-a luat Vincent. Din ce am înțeles de la Joanne Giorgetti, a ținut morțiș să-l aibă. E adevărat?

Romero a reflectat câteva momente înainte de a răspunde. În acest timp, a ridicat o mână și și-a frecat bărbia. Puteam distinge niște cicatrice discrete pe articulațiile degetelor sale, semn ale unor tatuaje îndepărtate.

– Mda, s-a dus la închisoare și l-a convins pe Wyms. A obținut o scrisoare de concediere semnată și mi-a adus-o. După aceea, cazul a fost al lui. I-am dat dosarul meu și gata, omule.

M-am apropiat de el.

– A spus de ce dorea cazul? Adică nu-l cunoștea pe Wyms, nu?

– Nu cred. Doar voia cazul. Mi-a făcut cu ochiul, știi?

– Nu, cum adică? Ce înseamnă că ți-a făcut cu ochiul?

– L-am întrebat de ce voia cazul unui amic din Southside care s-a dus în ținutul albilor și a început să tragă în stânga și-n dreapta.

Și pro bono pe deasupra. Credeam că este o chestie rasială sau ceva care să-i facă puțină publicitate, dar, în loc să-mi răspundă, mi-a făcut cu ochiul, ca și cum ar fi fost altceva la mijloc.

– L-ai întrebat ce anume?

Fără să vrea, Romero a făcut un pas înapoi pentru că îi invadam spațiul personal.

– Mda, omule, l-am întrebat, dar nu a vrut să-mi spună. Mi-a spus doar că Wyms a tras glonțul magic. Nu știam ce vrea să spună și nu prea aveam timp să pierd vremea cu el. I-am dat dosarul și am trecut la următorul.

Glonțul magic apărea din nou. Mă apropiam de ceva și simțeam cum sângele începe să mi se miște cu o viteză mai mare în vine.

– Asta e tot, Mick? Trebuie să mă întorc înăuntru.

Mi-am ațintit privirea asupra lui Romero și mi-am dat seama că mă privea ciudat.

– Da, Angel, mulțumesc. Asta e tot. Întoarce-te acolo și dă-i gata.

– Mda, omule, asta fac.

Romero s-a întors către ușa Departamentului 124, iar eu m-am îndreptat rapid către lifturi. Știam ce aveam să fac toată ziua până noaptea târziu: să merg pe urmele unui glonț magic.

28

Am intrat în cabinet și am trecut în goană pe lângă Cisco și Lorna, care erau la recepție și priveau computerul. Am vorbit fără să mă opresc, în drum spre sanctuarul meu.

– Dacă aveți noutăți pentru mine sau altceva ce ar trebui să știu, atunci intrați acum. Sunt pe cale să mă claustrez.

– Bună și ție, a strigat Lorna în spatele meu.

Lorna știa însă foarte bine ce avea să se întâmple. Când mă izolam, închideam toate ușile și ferestrele, trăgeam draperiile, închideam telefoanele și mă cufundam în munca la un dosar cu o concentrare maximă. Izolarea era pentru mine cel mai bun semn NU DERANJAȚI agățat la ușă. Lorna știa că, odată ce făceam asta, nu mă puteai scoate până nu găseam ceea ce căutam.

M-am plimbat în jurul mesei de lucru a lui Jerry și m-am lăsat pe scaun. Mi-am deschis geanta pe podea și am început să scot dosarele. Vedeam ceea ce trebuia să fac aici ca pe un conflict între mine și ele. Undeva în acele dosare aveam să găsesc cheia ultimului secret la lui Jerry Vincent. Aveam să găsesc glonțul magic.

Lorna și Cisco au intrat în birou imediat ce m-am instalat.

– Nu am văzut-o pe Wren acolo, am spus înainte ca vreunul din ei să apuce să vorbească.

– Și nici nu o vei mai vedea vreodată, m-a anunțat Lorna. Și-a dat demisia.

– A fost cam brusc.

– A ieșit să ia prânzul și nu s-a mai întors.

– A sunat?

– Mda, în cele din urmă a sunat. A zis că a primit o ofertă mai bună. Va fi secretara lui Bruce Carlin de-acum.

Am dat din cap. Părea să aibă logică.

– Acum, înainte să te izolezi, trebuie să discutăm niște chestii, a spus Lorna.

– Asta am spus când am intrat. Ce ai?

Lorna s-a așezat pe unul din scaunele din fața mesei de lucru. Cisco a rămas în picioare, plimbându-se în spatele ei.

– Bun, a început Lorna. Păi, în timp ce erai la tribunal s-a mai întâmplat și pe aici câte ceva. Mai întâi, cred că ai atins vreun punct sensibil cu moțiunea pe care ai înaintat-o pentru dovezile din cazul lui Patrick.

– Ce anume? am întrebat.

– Procurorul a sunat de trei ori azi, vrea să vorbiți despre o dispoziție.

Am zâmbit. Moțiunea pentru examinarea dovezilor fusese făcută pentru orice eventualitate, dar se pare că avea șanse de succes și că îl puteam ajuta pe Patrick.

– Când s-a întâmplat asta? a întrebat Lorna. Nu mi-ai spus că ai înaintat moțiuni.

– Am redactat-o în mașină ieri. Și eu cred că doctorul Vogler i-a dăruit soției sale diamante false de ziua ei de naștere. Acum, ca să se asigure că ea nu va afla niciodată, îi vor propune o înțelegere lui Patrick dacă îmi retrag cererea de examinare a dovezilor.

– Bine. Cred că îmi place de Patrick.

– Sper să obțină șansa asta. Ce urmează?

Lorna și-a aruncat o privire peste notițele stenografiate. Știam că nu îi place să fie zorită, dar o zoream.

– Încă mai primești o grămadă de telefoane de la presa locală, fie ca să afle ceva despre Jerry Vincent, fie despre Walter Elliot, fie despre amândoi. Vrei să discutăm despre ele?

– Nu, nu am timp de telefoanele presei.

– Păi, asta le-am spus și eu, dar nu sunt mulțumiți. Mai ales tipul ăla de la *Times*. Se poartă ca un măgar.

– Și ce dacă nu sunt mulțumiți? Nu-mi pasă.

– Păi, ai face bine să fii atent, Mickey. Se dezlănțuie iadul când presa simte că e disprețuită.

Avea dreptate. Presa te poate iubi într-o zi și îngropa a doua. Tatăl meu fusese răsfățatul presei timp de douăzeci de ani, dar spre sfârșitul vieții sale profesionale devenise un paria pentru că reporterii se săturaseră ca el să scape oameni vinovați. Devenise întruchiparea unui sistem judiciar cu reguli diferite pentru inculpații plini de bani cu avocați puternici.

– Voi încerca să fiu mai amabil, am promis. Dar nu acum.

– Bine.

– Mai ai ceva de raportat?

– Cred că asta e – ți-am spus despre Wren, deci asta e tot ce am. Îl vei suna pe procuror pentru cazul lui Patrick?

– Da, îl voi suna.

M-am uitat peste umărul Lornei la Cisco, încă în picioare.

– Bine, Cisco, e rândul tău. Ce ai?

– Încă mă ocup de Elliot. În mare parte aflu informații despre Rilz și țin de mână niște martori.

– Am o întrebare despre martori, l-a întrerupt Lorna. Unde vrei să o cazezi pe doamna doctor Arslanian?

Shamiram Arslanian era autoritatea în materie de reziduuri de împușcare pe care Vincent programase să o aducă de la New York ca martor expert ca să-l facă praf pe expertul acuzării la proces. Era cea mai bună din domeniu și, cu rezervele financiare ale lui Walter Elliot, Vincent alegea ce era mai bun de vânzare. Doream ca ea să stea aproape de CCB în centru, dar numărul de hoteluri era limitat.

– Încearcă mai întâi la Checkers, am spus. Și rezervă-i un apartament. Dacă nu au nimic vacant, încearcă la Standard și apoi la Kyoto Grand. Dar ia-i un apartament ca să avem loc să lucrăm.

– Am înțeles. Și Muniz? Și pe el îl vrei aproape?

Julio Muniz era un cameraman independent care locuia în Canionul Topanga Canyon. Datorită proximității casei sale de Malibu, fusese primul reprezentant al presei care se prezentase la

locul crimei după ce auzise apelul către anchetatorii de la Omucideri pe canalul radio al șerifului. Avea imagini cu Walter Elliot împreună cu agenții șerifului în afara casei de pe plajă. Era un martor valoros deoarece caseta lui video și propriile amintiri puteau fi folosite pentru a confirma sau contrazice mărturiile depuse de agenții șerifului și de anchetatori.

– Nu știu, am spus. Poate dura între o oră și trei să ajungă din Topanga în centru. Aș prefera să nu risc. Cisco, e dispus să vină să stea la un hotel?

– Mda, atâta timp cât plătim noi și poate comanda room service.

– Bine, atunci adu-l aici. Și unde este caseta? Sunt doar notițe despre ea în dosar. Nu vreau ca prima dată când văd caseta să fie în instanță.

Cisco părea nedumerit.

– Nu știu, dar, dacă nu e pe aici, îl pot ruga pe Muniz să facă o copie.

– Păi, nu am văzut-o pe aici, așa că fă-mi rost de o copie. Altceva?

– Încă vreo două chestiuni. În primul rând, am discutat cu sursa mea despre Vincent și nu știa nimic despre vreun suspect sau despre poza asta pe care ți-a arătat-o Bosch de dimineață.

– Nimic?

– *Nada*[1].

– Tu ce crezi? Bosch știe cumva că tipul tău furnizează informații și îl exclude?

– Nu știu, dar tot ce îi spuneam despre poza asta era nou pentru el.

M-am gândit câteva clipe la ce însemna asta.

– Bosch s-a mai întors să-i arate poza lui Wren?

– Nu, a spus Lorna. Am fost cu ea toată dimineața. Bosch nu a venit deloc, nici atunci, nici după prânz.

Nu eram sigur ce însemnau toate astea, dar nu mă puteam împotmoli aici. Trebuia să ajung la dosare.

– Care era al doilea lucru? l-am întrebat pe Cisco.

– Poftim?

– Ai spus că ai două lucruri să-mi spui. Care era al doilea?

[1] Nimic (în limba spaniolă, în original) (n. tr.)

– A, da, l-am sunat pe lichidatorul lui Vincent și ai avut dreptate. Încă mai are una dintre plăcile lungi ale lui Patrick.

– Cât vrea pe ea?

– Nimic.

L-am privit pe Cisco cu sprâncenele ridicate, întrebând care era șiretlicul.

– Să zicem doar că ar vrea să-ți facă o favoare. Când a murit Vincent, a pierdut un client bun. Cred că speră că îl vei folosi pentru viitoarele lichidări, și nu l-am descurajat spunându-i că de obicei tu nu iei proprietățile clienților la schimb pentru servicii.

Am înțeles. Placa de surf nu venea cu obligații reale.

– Mulțumesc, Cisco. Ai luat-o cu tine?

– Nu, nu o avea la birou, dar a dat un telefon și cineva trebuia să i-o aducă după-amiază. Aș putea să mă întorc să o iau dacă vrei.

– Nu, dă-mi doar o adresă și îl voi trimite pe Patrick să o ia. Ce s-a întâmplat cu Bruce Carlin? Nu l-ai interogat azi? Poate caseta lui Muniz e la el.

Eram nerăbdător să aud despre Bruce Carlin din mai multe motive. Cel mai mult doream să știu dacă lucrase pentru Vincent în cazul Eli Wyms. Dacă da, ar fi putut să mă îndrepte către glonțul magic.

Cisco nu mi-a răspuns însă la întrebare. Lorna s-a întors și s-au uitat unul la altul neștiind care din ei ar trebui să-mi dea vestea proastă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Lorna s-a întors spre mine.

– Carlin își bate joc de noi, a spus.

Îi vedeam maxilarul încleștat de mânie și știam că folosea acel tip de limbaj doar în anumite ocazii. Ceva se întâmplase cu interogarea lui Carlin și era extrem de supărată.

– Cum așa?

– Păi, nu și-a făcut apariția la două, după cum promisese. În schimb, a telefonat la două – imediat după ce Wren a sunat să anunțe că-și dă demisia – și ne-a prezentat noii parametri ai afacerii lui.

Am clătinat din cap contrariat.

– Afacerea lui? Cât vrea?

– Păi, cred că și-a dat seama că dacă ne cere 200 de dolari pe oră nu câștigă mult, din moment ce probabil urma să ia banii pe doar două sau cel mult trei ore. Doar atât avea Cisco nevoie de el. Așa că a sunat și a spus că vrea un onorariu fix, altfel ne putem bate capul singuri.

– Întreb încă o dată, cât vrea?

– Zece mii de dolari.

– Îți bați joc de mine.

– Exact ce am spus și eu.

Mi-am îndreptat privirea spre Cisco.

– Asta este extorcare. Nu există vreo agenție de stat care să vă reglementeze activitatea? Nu putem să-l dăm în vileag cumva?

Cisco a clătinat din cap.

– Sunt tot felul de agenții de reglementare, dar asta e o zonă dubioasă.

– Mda, știu că este dubioasă. El este dubios. Ani de zile am crezut asta.

– Ce vreau să spun este că nu avea nicio înțelegere cu Vincent. Nu găsim niciun contract, deci nu este obligat să ne dea nimic. Pur și simplu trebuie să-l angajăm, iar el își stabilește prețul la zece mii. E un jaf pe față de tot rahatul, dar este legal probabil. Adică tu ești avocatul. Tu să-mi zici.

M-am gândit câteva clipe și apoi am încercat să uit de asta. Încă mai eram încărcat cu adrenalină de la tribunal. Nu doream să o risipesc pe prostii.

– Bine, îl voi întreba pe Elliot dacă vrea să plătească. Între timp, la noapte mă voi pune din nou cu burta pe toate dosarele, iar dacă am noroc și descopăr ceva, nu vom avea nevoie de el. Îl trimitem la dracu' și terminăm cu el.

– Ticălosul, a murmurat Lorna.

Eram destul de sigur că se referea la Bruce Carlin, și nu la mine.

– Bine, asta e tot? am întrebat. Altceva?

Lorna m-a privit curioasă.

– Ne trimiți acasă? a vrut să știe.

M-am uitat la ceas.

– De ce nu? am spus. Este aproape patru și jumătate și mă voi afunda în dosare și nu vreau să fiu distras. Duceți-vă acasă, o seară bună, și începem din nou mâine.

– Vei lucra aici singur la noapte? a întrebat Cisco.

– Mda, dar stai liniștit. Voi încuia ușa și nu voi lăsa pe nimeni să intre – chiar dacă îl cunosc.

Am zâmbit, dar Lorna și Cisco nu au făcut-o. Am arătat spre ușa deschisă a biroului. Avea un zăvor în partea de sus. Dacă era nevoie, puteam să încui și biroul, nu doar cabinetul. Asta dădea un nou înțeles ideii de izolare.

– Haideți, o să fiu bine. Am de lucru.

Încet, fără tragere de inimă, s-au îndreptat spre ieșire.

– Lorna, am strigat în spatele lor, Patrick ar trebui să fie afară. Spune-i să rămână. S-ar putea să am să-i spun ceva după ce dau telefonul ăla.

29

Am deschis dosarul lui Patrick Henson de pe masa mea de lucru și am căutat numărul procurorului. Voiam să termin cu asta înainte de a începe să lucrez la cazul Elliot.

Procurorul era Dwight Posey, un tip cu care mai avusesem de-a face în instanță și de care nu îmi plăcuse niciodată. Unii procurori se poartă cu avocații apărării de parcă ar fi doar la un pas distanță de clienții lor. De parcă ar fi pseudodelincvenți, și nu profesioniști educați și cu experiență, zimți necesari în roțile de angrenaj ale sistemului de justiție. Majoritatea polițiștilor au această opinie și pot accepta asta, dar mă deranjează când colegi avocați adoptă această atitudine. Din nefericire, Dwight Posey era unul dintre aceștia, și, dacă aș fi putut trece prin viață fără să fiu nevoit să-i vorbesc, aș fi fost un om fericit. Nu era cazul însă.

– Deci, Haller, a spus, după ce a preluat apelul, te-au pus să iei locul unui mort, nu-i așa?

– Poftim?

– Ți-au dat toate cazurile lui Jerry Vincent, corect? Așa te-ai pricopsit cu Henson.

– Mda, ceva de genul ăsta. În fine, îți returnez apelul, Dwight. De fapt, cele trei apeluri. Ce s-a întâmplat? Ai primit moțiunea pe care am înaintat-o ieri?

Mi-am spus că trebuie să pășesc cu atenție ca să obțin tot ce se putea cu acest apel telefonic. Nu îmi puteam permite ca antipatia față de procuror să afecteze rezultatul pentru clientul meu.

– Da, am primit moțiunea. Se află chiar aici pe biroul meu. De aceea am tot sunat.

Mi-a lăsat o ușă deschisă.

– Și?

– Și, ăăă, ei bine, nu vom face asta, Mick.

– Ce anume, Dwight?

– Nu ne vom lăsa dovezile examinate.

Părea tot mai clar că atinsesem un punct sensibil cu moțiunea mea.

– Păi, Dwight, asta e frumusețea sistemului, corect? Nu ai dreptul să iei acea decizie. Un judecător face asta. De aceea nu te-am întrebat pe tine. Am inclus asta într-o moțiune și l-am întrebat pe judecător.

Posey și-a dresat vocea.

– Nu, de fapt, noi hotărâm de această dată, a spus el. Vom renunța la acuzația de furt și vom continua cu cea de posesie de droguri. Așa că îți poți retrage moțiunea sau îl putem informa pe judecător că acest punct este discutabil.

Am zâmbit și am dat din cap. Era al meu. Am știut atunci că Patrick avea să scape.

– Singura problemă aici, Dwight, este că acuzația de posesie de droguri a reieșit din ancheta asupra furtului. Știi asta. Când mi-au săltat clientul, mandatul era pentru furt. Drogurile au fost găsite în timpul arestării, așa că nu ai una fără cealaltă.

Aveam impresia că știa tot ce aveam să spun și că apelul doar urmărea un scenariu. Ne îndreptam încotro dorea Posey și eram de acord. De această dată și eu doream să ajung acolo.

– Atunci, am putea discuta doar despre o dispoziție în această privință, a spus de parcă abia i-ar fi venit această idee.

Și iată-ne acolo. Ajunseserăm în locul în care Posey dorise să ajungem din momentul în care răspunsese la telefon.

– Eu sunt dispus să fac asta, Dwight. Ar trebui să știi că Patrick Henson a urmat în mod voluntar un program de dezintoxicare după arestarea sa. A încheiat programul, este angajat cu normă

întreagă și nu a mai consumat droguri de patru luni. Își poate da pișatul oricând și oriunde pentru a demonstra asta.

– Mă bucur foarte tare să aud asta, a spus Posey cu fals entuziasm. Atât procuratura, cât și instanța privesc întotdeauna în mod favorabil reabilitarea voluntară.

Abia m-am abținut să nu zic: „Spune-mi ceva ce nu știu".

– Puștiul se descurcă. Pot garanta asta. Ce vrei să faci pentru el?

Știam ce urma în scenariu acum. Posey avea să transforme totul într-un gest caritabil al acuzării. Urma să facă să pară că procuratura era cea care făcea o favoare, când, de fapt, acuzarea acționa pentru a feri o personalitate importantă de rușinea politică și personală. Eram de acord cu asta. Nu îmi păsa de scopurile politice ale înțelegerii atâta timp cât clientul meu obținea ce voiam eu.

– Știi ce, Mick? Hai să facem totul să dispară, și poate Patrick va profita de ocazie și va continua să fie un membru de nădejde al societății.

– Mi se pare un plan bun, Dwight. Îmi faci ziua mai bună. Și pe a lui.

– Bine, atunci fă-mi rost de documentele lui de la dezintoxicare și le vom include într-un pachet pentru judecător.

Posey vorbea despre transformarea întregii afaceri într-un caz de intervenție în faza preliminară a unui proces. Patrick urma să facă teste antidrog de două ori pe săptămână, iar în șase luni cazul avea să dispară dacă nu consuma nimic. Ar fi avut în continuare o arestare în cazier, dar nicio condamnare. Asta dacă nu cumva...

– Ești dispus să îi cureți cazierul? am întrebat.

– Ăăă... ceri prea mult, Mickey. La urma urmelor, a intrat prin efracție și a furat diamantele.

– Nu a intrat prin efracție, Dwight. A fost invitat. Iar pretinsele diamante reprezintă miezul problemei, corect? Dacă a furat de fapt diamante sau nu.

Posey și-a dat probabil seama că greșise aducând în discuție diamantele. A renunțat repede.

– Bine, bine. Vom include asta în pachet.

– Ești un om cumsecade, Dwight.

– Încerc să fiu. Îți vei retrage moțiunea acum?

– Mâine la prima oră. Când mergem în instanță? Am un proces care începe la sfârșitul săptămânii viitoare.

– Atunci vom încerca luni. Te voi anunța.

Am încheiat apelul și am sunat la recepție prin interfon. Din fericire, Lorna a răspuns.

– Credeam că te-am trimis acasă, am spus.

– Tocmai ieșeam pe ușă. O să-mi las mașina aici și o să merg cu Cisco.

– Poftim? Pe *donator*cicleta lui?

– Scuză-mă, *tată*, dar nu cred că ai vreun cuvânt de spus în această privință.

Am oftat.

– Dar pot hotărî cine lucrează ca anchetator pentru mine. Dacă vă pot ține departe unul de celălalt, poate te pot păstra în viață.

– Mickey, să nu cumva să îndrăznești!

– Poți doar să-i spui lui Cisco că am nevoie de adresa aceea a lichidatorului?

– Îi voi spune. Și ne vedem mâine.

– Sper. Să porți casca.

Am închis, și Cisco a intrat aducând un post-it într-o mână și o armă într-un toc de piele în alta. S-a apropiat de masa de lucru, a pus post-it-ul în fața mea, apoi a deschis un sertar și a vârât arma înăuntru.

– Ce faci? am întrebat. Nu-mi poți da o armă.

– Este complet legală și înregistrată pe numele meu.

– E grozav, dar nu mi-o poți da mie. Este ile...

– Nu ți-o dau ție. O las aici pentru că am terminat munca pe ziua de azi. O voi lua de dimineață, bine?

– Cum spui tu. Cred că voi doi exagerați.

– Mai bine decât să nu luăm pericolul în serios. Ne vedem mâine.

– Îți mulțumesc. Ai putea să-l trimiți pe Patrick înăuntru înainte de a pleca?

– S-a făcut. Și, apropo, întotdeauna o pun să poarte cască.

L-am privit și am dat din cap.

– Bine, Cisco.

A ieșit din încăpere, iar Patrick a intrat imediat după aceea.

– Patrick, Cisco a vorbit cu lichidatorul lui Vincent și încă are una din plăcile tale lungi. Poți să treci pe acolo și să o iei. Spune-i doar că o ridici pentru mine și să mă sune dacă este vreo problemă.

– Vai, omule, mulțumesc!

– Mda, ei bine, am vești chiar mai bune decât asta în legătură cu cazul tău.

– Ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre convorbirea telefonică pe care tocmai o avusesem cu Dwight Posey. În timp ce îi spuneam lui Patrick că nu va merge la închisoare dacă nu consumă droguri, i-am văzut privirea luminându-se ușor. Parcă i-aș fi luat o piatră de pe inimă. Putea privi din nou către viitor.

– Trebuie să o sun pe mama, a spus. Va fi așa de fericită!

– Mda, ei bine, sper că și tu ești.

– Sunt, sunt.

– Acum, mă gândesc că îmi datorezi două mii pentru munca mea la acest caz. Asta înseamnă cam două săptămâni și jumătate de șofat. Dacă vrei, poți să lucrezi pentru mine până îți achiți onorariul. Apoi putem discuta să vedem cum rămâne.

– Sună bine. Îmi place postul ăsta.

– Bine, Patrick, atunci ne-am înțeles.

Patrick a zâmbit larg și a dat să plece.

– Încă ceva, Patrick.

S-a întors spre mine.

– Te-am văzut dormind în mașină în garaj de dimineață.

– Scuze. Voi găsi alt loc.

Și-a aplecat privirea spre podea.

– Nu, *eu* îmi cer scuze, am zis. Am uitat că mi-ai spus când am vorbit la telefon prima dată că locuiai în mașină și dormeai pe o platformă de salvamar. Doar că nu știu cât de sigur este să dormi în același garaj unde un tip a fost împușcat cu o noapte în urmă.

– Voi găsi alt loc.

– Păi, dacă vrei, pot să-ți dau un avans din salariu. Te-ar ajuta să îți găsești o cameră de motel sau ceva?

– Ăăă, presupun.

Mă bucuram să îl ajut, dar știam că, dacă locuiești într-un motel, este aproape la fel de deprimant ca atunci când locuiești într-o mașină.

– Știi ce, am spus. Dacă vrei, poți sta la mine vreo două săptămâni, până strângi ceva bani și poate pui în aplicare un plan mai bun.

– La dumneavoastră?

– Mda, știi, temporar.

– Cu dumneavoastră?

Mi-am dat seama că greșisem.

– Nimic de genul ăla, Patrick. Am o casă și ai avea propria cameră. De fapt, miercurea seara și în weekend o dată la două săptămâni ar fi mai bine dacă ai sta la un prieten sau la un motel. Atunci vine la mine fiica mea.

S-a gândit la asta și a dat din cap.

– Mda, aș putea face asta.

Am întins mâna peste masa de lucru și i-am făcut semn să-mi dea înapoi post-it-ul cu adresa lichidatorului. Am scris pe el și adresa mea în timp ce vorbeam.

– Du-te să-ți iei placa și apoi vii la mine la a doua adresă? Fareholm e imediat după Laurel Canyon, cu o stradă înainte de Mount Olympus. Urci scările și pe verandă este o masă cu scaune și o scrumieră. Cheia de rezervă se află sub scrumieră. Camera de oaspeți este chiar lângă bucătărie. Simte-te ca acasă.

– Mulțumesc.

A luat din nou post-it-ul și s-a uitat la adresa pe care o scrisesem.

– Probabil că voi ajunge târziu, i-am spus. Am un proces care începe săptămâna viitoare și am mult de lucru.

– Bine.

– Uite, e vorba doar de câteva săptămâni, până te pui din nou pe picioare. Între timp, ne putem ajuta unul pe celălalt. Știi tu, dacă unul din noi începe să simtă tentația, poate celălalt va fi acolo pentru a discuta despre asta. Bine?

– Bine.

Am rămas tăcuți pentru un moment, amândoi gândindu-ne probabil la înțelegere. Nu i-am spus lui Patrick că s-ar putea ca

până la urmă să mă ajute mai mult decât îl ajutam eu. În ultimele 48 de ore începuse să mă apese greutatea noilor cazuri. Simțeam cum sunt tras înapoi, simțeam dorința de a merge spre lumea iluzorie pe care mi-o puteau oferi pastilele. Pastilele mă îndepărtau de toate greutățile realității. Începeam să jinduiesc după ele.

La suprafață și în adâncul sufletului știam că nu doream asta din nou, și poate că Patrick mă putea ajuta să o rezist.

– Mulțumesc, domnule Haller.

M-am desprins de gândurile mele și mi-am ridicat privirea spre el.

– Spune-mi Mickey, am zis. Și eu ar trebui să-ți mulțumesc.

– De ce faci toate astea pentru mine?

M-am uitat la peștele cel mare de pe peretele din spatele lui, apoi mi-am întors privirea spre el.

– Nu sunt sigur, Patrick, dar sper că, dacă te ajut, mă voi ajuta și pe mine.

Patrick a dat din cap ca și cum ar fi știut despre ce vorbeam. Era ciudat, pentru că nici eu nu eram sigur ce însemna.

– Du-te să-ți iei placa, Patrick, am spus. Ne vedem acasă. Și nu uita să o suni pe mama ta.

30

Când am rămas în sfârșit singur în birou, am început să lucrez la fel ca întotdeauna, cu foi goale și vârfuri ascuțite. Am luat două blocuri de foi de scris și două creioane Black Warrior din dulapul cu rechizite. Le-am ascuțit și m-am pus pe treabă.

Vincent împărțise cazul Elliot în două dosare. Un dosar conținea dovezile acuzării, iar al doilea dosar, mai subțire, conținea dovezile apărării. Dosarul apărării nu mă îngrijora. Apărarea juca după aceleași reguli de comunicare prealabilă ca și acuzarea. Orice era inclus în al doilea dosar ajungea la procuror. Un avocat al apărării uns cu toate alifiile știa cum să păstreze dosarul subțire. Ții restul în minte sau ascuns într-un microcip din computer dacă este sigur. Nu aveam nici mintea lui Vincent, nici laptopul lui, dar eram sigur că secretele lui Jerry Vincent erau ascunse undeva în exemplarul tipărit. Glonțul magic se afla acolo. Trebuia doar să îl găsesc.

Am început cu dosarul mai gros, cu dovezile acuzării. Am citit tot, fiecare pagină și fiecare cuvânt. Am luat notițe pe un bloc de foi de scris și am desenat o diagramă a timpului și a acțiunii pe celălalt. Am studiat fotografiile făcute la locul crimei cu o lupă pe care am luat-o din sertarul mesei de lucru. Am întocmit o listă cu fiecare nume peste care am dat în dosar.

De acolo, am trecut la dosarul apărării și, din nou, am citit fiecare cuvânt de pe fiecare pagină. Telefonul a sunat de două ori, dar nici măcar nu am ridicat privirea să văd ce nume era afișat pe

ecran. Nu-mi păsa. Eram într-o căutare neobosită și îmi păsa doar de un lucru: să găsesc glonțul magic.

Când am terminat cu dosarele Elliot, l-am deschis pe cel al lui Wyms și am citit fiecare document și proces-verbal pe care îl conținea, ceea ce a durat destul de mult. Cum Wyms fusese arestat în urma unui incident public care atrăsese mulți polițiști și agenți SWAT, acest dosar era stufos, plin cu procese-verbale redactate de diversele entități implicate și de cadrele aflate la locul acțiunii. Era înțesat cu stenograme ale convorbirilor cu Wyms, dar și cu rapoarte referitoare la arme și balistică, un lung inventar al dovezilor, declarații ale martorilor, înregistrări ale dispeceratului și rapoarte ale desfășurării patrulării.

Erau multe nume în dosar și le-am verificat pe fiecare pentru a vedea dacă nu se află pe lista de nume din dosarele Elliot. Am verificat de asemenea compatibilitatea fiecărei adrese.

Am avut cândva o clientă. Nu-i știu nici măcar numele, pentru că sunt sigur că numele sub care era cunoscută în sistem nu era al ei. Era acuzată pentru prima oară, dar cunoștea sistemul prea bine pentru o începătoare. De fapt, știa totul prea bine. Oricare ar fi fost numele ei real, păcălise cumva sistemul și figura cu o identitate falsă.

Era acuzată de spargerea unei locuințe, însă în spatele acestei unice învinuiri se afla mult mai mult. Acestei femei îi plăcea să dea lovitura în camere de hotel unde dormeau bărbați care aveau asupra lor sume mari de bani. Știa cum să îi aleagă, cum să-i urmărească, apoi cum să spargă broaștele de la uși și seifurile din camere în mod subtil în timp ce ei dormeau. Într-un moment de sinceritate – probabil singurul din relația noastră – mi-a vorbit despre beția dată de adrenalină de fiecare dată când ultima cifră se potrivea și auzea cum mecanismul electronic al seifului hotelului se punea în mișcare și se descuia. Deschiderea seifului și găsirea obiectelor dinăuntru nu o făcea niciodată să se simtă la fel de bine ca acel moment magic când rotițele începeau să se învârtă, iar ea simțea sângele curgându-i cu viteză prin vine. Nimic înainte sau după nu întrecea acel moment. Jafurile nu aveau de-a face cu banii, ci cu viteza sângelui.

Am dat din cap când mi-a zis toate astea. Nu intrasem niciodată prin efracție într-o cameră de hotel în timp ce un tip oarecare sforăia pe pat, dar cunoșteam momentul în care rotițele începeau să se învârtă. Cunoșteam viteza.

Am găsit ceea ce căutam la o oră după ce o luasem de la capăt cu dosarele. Fusese în fața mea în tot acest timp, mai întâi în procesul-verbal al arestării lui Elliot și apoi în diagrama timpului și a acțiunii pe care o desenasem eu însumi. Numeam diagrama „bradul de Crăciun". Începea întotdeauna simplu și fără zorzoane. Doar scheletul format din faptele cazului. Apoi, pe măsură ce continuam să studiez și să-l transform în cazul meu, începeam să atârn în el luminițe și ornamente: detalii și declarații ale martorilor, dovezi și rezultate de laborator. Curând, bradul era luminat și strălucitor. Tot ce avea de-a face cu acel caz se afla în fața mea pentru ca eu să-l văd în contextul dat de timp și acțiune.

Fusesem atent în mod special la Walter Elliot în timp ce desenasem bradul de Crăciun. El era trunchiul și toate crengile ieșeau din el. Aveam toate mișcările, declarațiile și acțiunile sale notate în funcție de timp.

12.40 – WE ajunge la casa de pe plajă
12.50 – WE descoperă cadavrele
13.05 – WE apelează 911
13.24 – WE apelează 911 din nou
13.28 – Agenții ajung la locul faptei
13.30 – WE reținut
14.15 – Brigada Omucideri sosește
14.40 – WE dus la secția Malibu
16.55 – WE interogat, sfătuit
17.40 – WE transportat la Whittier
19.00 – Testul RI
20.00 – A doua încercare de interogare, refuzată, arestat
20.40 – WE transportat la închisoare

Estimasem unele momente, dar majoritatea proveneau direct din procesul-verbal al arestării și din alte documente din dosar. Punerea în aplicare a legii constă în hârțogărie la fel ca orice altceva. Mă puteam baza întotdeauna pe dosarul acuzării pentru a reconstrui o succesiune temporală.

În a doua rundă, am folosit atât vârful creionului, cât și radiera și am început să adaug ornamente bradului.

12.40 – WE ajunge la casa de pe plajă
ușa de la intrare încuiată
12.50 – WE descoperă cadavrele
ușa de la balcon deschisă
13.05 – WE apelează 911 așteaptă afară
13.24 – WE apelează 911 din nou
ce e cu întârzierea?
13.28 – Agenții ajung la locul acțiunii
Murray (4-alfa-1) și Harber (4-alfa-2)
13.30 – WE reținut
urcat în mașina de patrulare
Murray/Harber percheziționează casa
14.15 – Brigada Omucideri sosește
prima echipă: Kinder (#14492) și Ericsson (#21101)
a doua echipă: Joshua (#22234) și Toles (#15154)
14.30 – WE dus în casă, descrie descoperirea
14.40 – WE dus la secția Malibu
Joshua și Toles îl transportă
16.55 – WE interogat, sfătuit
Kinder conduce interogatoriul
17.40 – WE transportat la Whittier
Joshua/Toles
19.00 – Testul RI
F.T. Anita Sherman
Transport laborator, Sherman

20.00 – A doua încercare de interogare, Ericsson conduce,
WE refuză
s-a deșteptat
20.40 – WE transportat la închisoare
Joshua/Toles

Pe măsură ce construiam bradul de Crăciun, făceam o listă separată pe o altă pagină cu fiecare om menționat în procesele-verbale ale șerifului. Știam că asta avea să devină lista de martori pe care urma să o predau acuzării săptămâna următoare. De regulă, acopăr cazul, citând pe oricine este menționat în documente pentru a fi sigur. Poți oricând scurta o listă cu martori la proces. Uneori adăugarea de noi nume poate fi o problemă.

Din lista cu martori și bradul de Crăciun aveam să deduc strategia acuzării. Urma, de asemenea, să stabilesc ce martori evita echipa acuzării, și poate chiar motivul. În timp ce îmi studiam opera și mă gândeam la aceste aspecte, am simțit cum rotițele încep să se învârtă, iar degetul rece al revelației îmi alunecă pe șira spinării. Totul a devenit clar și strălucitor, iar eu am găsit glonțul magic al lui Jerry Vincent.

Walter Elliot fusese dus de la locul crimei la secția din Malibu pentru a nu le sta în cale detectivilor care își continuau ancheta la locul faptei. O interogare succintă avusese loc la secție înainte ca Elliot să-i pună capăt. Fusese apoi transportat la sediul central al șerifului în Whittier, unde fusese efectuat un test pentru reziduuri de împușcare, iar pe mâinile sale fuseseră găsiți nitrați asociați cu praf de pușcă. Apoi, Kinder și Ericsson încercaseră încă o dată să îl interogheze pe suspect, dar el refuzase în mod înțelept. Fusese apoi arestat în mod oficial și reținut la închisoarea districtuală.

Era procedura standard, iar procesul-verbal al arestării documenta lanțul custodiei lui Elliot. Se ocupaseră de el doar detectivii de la Omucideri pe măsură ce fusese mutat de la locul crimei la subsecție, apoi la sediul central și, în cele din urmă, la închisoare. Ceea ce mi-a atras însă atenția a fost modul în care fusese tratat înaintea sosirii lor. În acest punct, am văzut ceva ce îmi scăpase mai devreme, ceva simplu: desemnările agenților în uniformă

care răspunseseră prima dată la apel. Potrivit documentelor, agenții Murray și Harber aveau desemnările 4-alfa-1 și 4-alfa-2 după numele lor. Iar eu văzusem cel puțin una dintre acele desemnări în dosarul Wyms.

Sărind de la un caz la altul și de la un dosar la altul, am găsit procesul-verbal al arestării lui Wyms și am scanat rapid textul. Nu m-am oprit până când nu am văzut prima referință la desemnarea 4-alfa-1.

Agentul Todd Stallworth avea această desemnare scrisă după numele său. Era agentul chemat inițial pentru a ancheta focul de armă raportat la Malibu Creek State Park. El era agentul care condusese mașina asupra căreia trăsese Wyms, iar la final el fusese agentul care îl arestase pe Wyms în mod oficial și îl dusese la închisoare.

Mi-am dat seama că 4-alfa-1 nu se referea la un agent anume, ci la o zonă de patrulare specifică sau la o responsabilitate. Districtul Malibu acoperea uriașele zone extravilane ale ținutului de vest, de la plajele din Malibu până dincolo de munți și în comunitățile din Thousand Oaks și Calabasas. Am presupus că acesta era al patrulea district, iar alfa era desemnarea specifică pentru o unitate de patrulă – o mașină specifică. Părea a fi singurul mod de a explica de ce agenții care lucrau în ture diferite împărțeau aceeași desemnare în procese-verbale întocmite pentru arestări diferite.

Adrenalina mi-a invadat vinele, iar sângele meu o lua la goană în timp ce puneam totul cap la cap. Într-o singură clipă, mi-am dat seama la ce se gândise Vincent și ce plănuise. Nu mai aveam nevoie de laptopul sau de notițele lui. Nu aveam nevoie de anchetatorul lui. Știam exact care era strategia de apărare.

Cel puțin, credeam că știu.

Mi-am scos telefonul mobil și l-am sunat pe Cisco. Am sărit peste amabilități.

– Cisco, eu sunt. Cunoști vreun ajutor de șerif?

– Ăăă, câțiva. De ce?

– Lucrează vreunul dintre ei la secția Malibu?

– Știu un tip care lucra acolo. Este în Lynwood acum. Malibu era prea plictisitor.

– Îl poți suna în seara asta?

– În seara asta? Sigur, cred. Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să știu ce înseamnă desemnarea de patrulă 4-alfa-1. Poți afla asta?

– N-ar trebui să fie o problemă. Te sun eu înapoi, dar așteaptă o secundă. Lorna vrea să discute cu tine.

Am așteptat să îi dea telefonul. Puteam auzi zgomotul televizorului în fundal. Întrerupsesem o scenă de fericire domestică.

– Mickey, încă mai ești la birou?

– Sunt aici.

– Este opt și jumătate. Cred că ar trebui să te duci acasă.

– Și eu cred la fel. Voi aștepta răspunsul lui Cisco, i-am spus să verifice ceva, și apoi cred că mă duc la Dan Tana să mănânc friptură și spaghete.

Știa că mergeam la Dan Tana când aveam ceva de sărbătorit. De obicei, un verdict bun.

– Ai mâncat friptură la micul dejun.

– Atunci cred că asta îmi va face ziua perfectă.

– Au mers bine lucrurile în seara asta?

– Cred că da. Foarte bine.

– Te duci singur?

A rostit întrebarea cu compătimire în voce, ca și cum, dacă se cuplase cu Cisco, începea să-i fie milă de mine, singur în lumea cea mare și rea.

– Craig sau Christian îmi va ține companie.

Craig și Christian erau portari la Dan Tana. Aveau grijă de mine, fie că veneam singur sau nu.

– Ne vedem mâine, Lorna.

– Bine, Mickey. Distracție plăcută.

– Deja mă distrez.

Am închis și am așteptat, plimbându-mă prin încăpere și gândindu-mă la tot încă o dată. Piesele de domino căzuseră una după alta. Era bine și totul se potrivea. Vincent nu preluase cazul Wyms din nicio obligație către lege, săraci sau nedreptățiți. Îl folosea pe Wyms pe post de camuflaj. În loc să dea drumul cazului și să facă o înțelegere, îl ascunsese pe Wyms la Camarillo timp de trei luni, menținând astfel cazul viu și activ. Între timp, el strângea informații

sub pavilionul apărării lui Wyms pentru a le folosi în cazul Elliot, ascunzându-și astfel mișcările și strategia de ochii acuzării.

Acționase probabil în limitele legii, dar, din punct de vedere etic, era o viclenie. Eli Wyms petrecuse nouăzeci de zile într-un stabiliment al statului pentru ca Vincent să poată construi o strategie de apărare pentru Elliot. Elliot primea glonțul magic, în timp ce Wyms primea cocktailul de zombi.

Partea bună era că nu trebuia să-mi fac griji pentru păcatele predecesorului meu. Wyms ieșise de la Camarillo și, în definitiv, nu erau păcatele mele. Puteam să beneficiez pur și simplu de descoperirile lui Vincent și să merg la proces.

Nu a trecut prea mult și m-a sunat Cisco.

– Am vorbit cu tipul meu din Lynwood. 4-alfa este mașina principală din Malibu. Patru reprezintă secția Malibu, iar alfa reprezintă... alfa. Precum masculul alfa. Liderul haitei. Grangurii – apelurile prioritare – sunt de obicei direcționate către mașina alfa. 4-alfa-1 este șoferul, iar dacă patrulează cu un partener, acesta este 4-alfa-2.

– Deci, mașina alfa acoperă întregul district patru?

– Așa mi-a spus. 4-alfa este liber să colinde districtul și să ia frișca de pe tort.

– Cum adică?

– Cele mai bune apeluri. Grangurii.

– Am înțeles.

Teoria mea era confirmată. O crimă dublă și focuri de armă trase lângă un cartier rezidențial reprezentau în mod sigur apeluri pentru mașina alfa. O desemnare, dar agenți diferiți care să răspundă. Agenți diferiți care să răspundă, dar o singură mașină. Piesele de domino au clinchenit și au căzut.

– Te ajută asta, Mick?

– Da, Cisco, dar înseamnă și mai mult de lucru pentru tine.

– În cazul Elliot?

– Nu, nu Elliot. Vreau să lucrezi la cazul Eli Wyms. Află tot ce poți despre noaptea în care a fost arestat. Fă-mi rost de detalii.

– Pentru asta sunt aici.

31

Descoperirea din acea noapte a dat frâu liber imaginației mele. Începeam să vizualizez scene din sala de judecată. Scene ale interogatoriilor și contrainterogatoriilor. Îmi pregăteam costumele pe care aveam să le port în instanță și îmi închipuiam postura pe care aveam să o adopt în fața juriului. Cazul se trezea la viață în interior, și asta era întotdeauna bine. Era o chestiune de planificare. Gândești totul corect în avans și mergi la proces cu convingerea fermă că nu vei pierde. Nu știam ce i se întâmplase lui Jerry Vincent, cum se putuse ca acțiunile sale să-i provoace decesul sau dacă moartea lui era legată de cazul Elliot, dar simțeam că îmi ochisem ținta. Aveam viteză și mă pregăteam de luptă.

Planul meu era să stau într-un separeu pe colț la Dan Tana și să schițez câteva dintre interogatoriile martorilor-cheie, făcând o listă cu întrebările de bază și răspunsurile probabile pentru fiecare. Mă entuziasma ideea de a mă apuca de asta, iar Lorna nu ar fi trebuit să-și facă griji pentru mine. Nu aveam să fiu singur. Aveam cazul meu cu mine. Nu cazul lui Jerry Vincent. Al meu.

După ce am băgat din nou dosarele în geantă și am adăugat creioane și blocnotesuri noi, am stins luminile și am încuiat ușa cabinetului. Am străbătut coridorul și apoi am traversat podul către garaj. Chiar în timp ce intram în garaj am văzut un bărbat urcând pe rampa de la primul etaj. Se afla la o distanță de cincizeci de metri, și după doar câteva momente și câțiva pași l-am recunoscut

ca fiind bărbatul din fotografia pe care Bosch mi-o arătase de dimineață.

Mi-a înghețat sângele în vine. Nu puteam decât să fug sau să lupt. Nimic altceva nu conta. Era doar acest moment și trebuia să fac o alegere. Creierul meu a evaluat situația mai rapid decât o făcuse vreodată orice computer IBM, iar rezultatul a fost că bărbatul care se îndrepta spre mine era criminalul și că avea o armă.

M-am întors și am început să alerg.

– Hei! s-a auzit o voce în spatele meu.

Am continuat să alerg. Am traversat podul în direcția opusă, către ușile de sticlă care duceau înapoi în clădire. Un singur gând limpede aveam în minte. Trebuia să intru și să iau arma lui Cisco. Trebuia să ucid sau să fiu ucis.

Programul se terminase însă, iar ușile se blocaseră în spatele meu după ce părăsisem clădirea. Mi-am băgat repede mâna în buzunar, căutând cheia, apoi am scos-o brusc cu tot cu bancnote, monede și portofel.

În timp ce vâram cheia în broască puteam auzi pași îndreptându-se grăbiți către mine. „Arma! Ia arma!"

În cele din urmă, am deschis ușa brusc și am luat-o la goană pe coridor spre cabinet. Am aruncat o privire în spatele meu și am văzut cum bărbatul prinde ușa chiar înainte de a se închide și bloca. Încă mai era pe urmele mele.

Cu cheia încă în mână, am ajuns la ușa cabinetului și am bâjbâit până am nimerit în broască. Simțeam cum ucigașul se apropia. Deschizând în cele din urmă ușa, am intrat, am trântit-o și am încuiat-o rapid. Am apăsat întrerupătorul de lumină, apoi am traversat recepția și am intrat în goană în biroul lui Vincent.

Arma pe care mi-o lăsase Cisco era în sertar. Am înșfăcat-o, am smuls-o din toc și m-am întors în recepție. De cealaltă parte a sălii puteam vedea silueta ucigașului prin geamul mat. Încerca să deschidă ușa. Am ridicat arma și am îndreptat-o spre silueta neclară.

Am ezitat, apoi am ridicat arma mai sus și am tras două focuri în tavan. Zgomotul răsună asurzitor în încăperea închisă.

– Așa! am țipat. Intră!

Silueta de pe cealaltă parte a ușii de sticlă a dispărut. Am auzit pași îndepărtându-se pe coridor, iar apoi ușa către pod deschizându-se și închizându-se. Am rămas țintuit, așteptând un alt sunet. Nu s-a auzit nimic.

Fără a-mi dezlipi privirea de ușă, m-am îndreptat către birou și am ridicat receptorul. Am sunat la 911 și cineva a răspuns imediat, dar era o înregistrare care îmi spunea că apelul meu era important și că trebuia să aștept următorul dispecer de urgență disponibil.

Mi-am dat seama că tremuram, nu de frică, ci din cauza excesului de adrenalină. Am pus arma pe birou, mi-am verificat buzunarul și am descoperit că nu-mi pierdusem telefonul mobil. Cu receptorul încă într-o mână, am folosit-o pe cealaltă pentru a deschide mobilul și a-l suna pe Harry Bosch. A răspuns imediat.

– Bosch! Tipul ăla pe care mi l-ai arătat tocmai a fost aici!

– Haller? Despre ce vorbești? Cine?

– Tipul din poza pe care mi-ai arătat-o azi! Ăla cu arma!

– Bine, calmează-te. Unde este? Unde ești tu?

Mi-am dat seama că de la sperietură vocea mea suna ciudat de pițigăiată. Rușinat, am respirat adânc și am încercat să mă calmez înainte de a răspunde.

– Sunt la cabinet. Cabinetul lui Vincent. Plecam și l-am văzut în garaj. Am alergat înapoi înăuntru și el a fugit după mine. A încercat să intre în cabinet. Cred că a plecat, dar nu sunt sigur. Am tras vreo două focuri de armă și apoi...

– Ai o armă?

– Bineînțeles, ce naiba!

– Îți sugerez să o pui deoparte înainte să fie cineva rănit.

– Dacă tipul ăla e încă acolo, el va fi cel rănit. Cine dracu' e?

A răspuns după o pauză.

– Nu știu. Uite, sunt încă în centru și tocmai mă îndreptam și eu spre casă. Sunt în mașină. Stai liniștit și ajung și eu în cinci minute. Rămâi în cabinet și ține ușa încuiată.

– Nu-ți face griji, nu mă mișc.

– Și nu mă împușca pe mine când ajung acolo.

– Nu te împușc.

Am întins mâna și am pus telefonul în furcă. Nu aveam nevoie de 911 dacă venea Bosch. Am ridicat din nou arma.

– Auzi, Haller?

– Ce e?

– Ce voia?

– Poftim?

– Tipul. De ce a venit?

– Asta e o întrebare a naibii de bună, dar nu știu răspunsul.

– Uite ce e, nu te mai prosti și spune-mi!

– Îți spun! Nu știu ce vrea. Acum taci din gură și treci aici!

Mi-am strâns pumnii fără să vreau în timp ce țipam și am tras accidental în podea. Am sărit de parcă trăsese în mine altcineva.

– Haller! a strigat Bosch. Ce naiba a fost asta?

Am respirat adânc și am așteptat să mă liniștesc înainte de a răspunde.

– Haller! Ce se întâmplă?

– Treci aici și vei afla.

– L-ai nimerit? L-ai pus la pământ?

Am închis telefonul fără să răspund.

32

Bosch a ajuns în șase minute care mi s-au părut o oră. O imagine întunecată și-a făcut apariția de cealaltă parte a ușii, ciocănind brutal.

– Haller, sunt eu, Bosch.

Ținând arma într-o parte, am descuiat ușa și l-am lăsat să intre. Și el avea arma scoasă.

– S-a mai întâmplat ceva de când am vorbit la telefon? a întrebat.

– Nu l-am văzut sau auzit. Presupun că l-am speriat de moarte.

Bosch și-a băgat arma în toc și mi-a aruncat o privire care voia să-mi transmită că atitudinea mea de tip dur nu convingea pe nimeni, în afară poate de mine.

– Ce a fost cu ultima împușcătură?

– Un accident.

I-am arătat gaura din podea.

– Dă-mi arma aia până nu te omori.

I-am înmânat-o, iar el a vârât-o la brâu.

– Nu deții o armă – cel puțin nu legal. Am verificat.

– Este a anchetatorului meu. O lasă aici noaptea.

Bosch a scrutat tavanul până când a văzut cele două găuri pe care le făcusem. Apoi m-a privit și a clătinat din cap.

S-a dus la fereastră și s-a uitat în stradă. Broadway era adormit la acea oră din noapte. Vreo două clădiri din apropiere fuseseră transformate în blocuri rezidențiale, dar Broadway mai avea de așteptat înainte de a reveni la viața de noapte pe care o cunoscuse cu 80 de ani în urmă.

– Bine, hai să luăm loc, a spus.

S-a întors de la fereastră și m-a văzut în picioare în spatele lui.

– În biroul tău.

– De ce?

– Pentru că vom vorbi despre asta.

Am intrat în birou și m-am așezat în spatele mesei de lucru. Bosch a luat loc în fața mea.

– În primul rând, poftim lucrurile tale. Le-am găsit pe pod.

Din buzunarul de la sacou a scos portofelul meu și câteva bancnote. Le-a pus pe toate pe masă, iar apoi și-a băgat din nou mâna după monede.

– Bine, și acum? am întrebat în timp ce îmi vâram lucrurile înapoi în buzunar.

– Acum vorbim, a spus Bosch. În primul rând, vrei să depui plângere pentru asta?

– Ce rost are? Tu știi ce s-a întâmplat. Este cazul tău. De ce nu știi cine este tipul ăsta?

– Lucrăm la asta.

– Nu e suficient! A venit după mine! De ce nu-l poți identifica?

Bosch a clătinat din cap.

– Pentru că noi credem că este un ucigaș plătit adus din afara orașului. Poate din afara țării.

– E fantastic! De ce s-a întors aici?

– Evident, din cauza ta. Din cauza a ceea ce știi.

– Eu? Nu știu nimic.

– Ești aici de trei zile. Trebuie să știi ceva care i se pare periculos.

– Îți spun, nu știu nimic.

– Atunci trebuie să te întrebi de ce s-a întors tipul. Ce a lăsat în urmă sau a uitat prima dată?

L-am privit fix. Chiar voiam să ajut. Mă săturasem să fiu luat în colimator – în mai multe sensuri – și, dacă i-aș fi putut da lui Bosch doar un răspuns, aș fi făcut-o.

Am clătinat din cap.

– Nu mă pot gândi la nicio...

– Haide, Haller! a urlat Bosch la mine. Viața ta este în pericol! Nu pricepi? Ce știi?

– Ți-am zis!

– Pe cine a mituit Vincent?

– Nu știu, și nu ți-aș putea spune nici dacă aș ști.

– Ce voia FBI-ul de la el?

– Nici asta nu știu!

A făcu semn spre mine.

– Ipocritul dracului! Te ascunzi în spatele protecțiilor legii, în timp ce ucigașul este liber și așteaptă. Etica și regulile tale nu vor opri un glonț, Haller. Spune-mi ce știi!

– Ți-am zis! Nu știu nimic, și nu-ți mai îndrepta nenorocitul ăla de deget spre mine. Asta nu e treaba mea, ci a ta. Și poate că, dacă ți-ai face treaba, oamenii de aici s-ar simți...

– Scuzați-mă.

Vocea venea din spatele lui Bosch. Cu o singură mișcare fluidă s-a întors și a sărit de pe scaun, trăgându-și arma și îndreptând-o către ușă.

Acolo se afla un bărbat care ținea un sac de gunoi, cu ochii măriți de spaimă.

Bosch și-a coborât imediat arma, în timp ce omul de serviciu părea pe punctul de a leșina.

– Scuze, a bâiguit Bosch.

– Vin mai târziu, a spus bărbatul cu un puternic accent est-european.

S-a întors și a ieșit rapid.

– La naiba! a exclamat Bosch, clar nemulțumit de faptul că își îndreptase arma spre un om nevinovat.

– Mă îndoiesc că ne va mai goli coșurile de gunoi vreodată, am spus.

Bosch s-a dus la ușă, a închis-o și a încuiat-o. A revenit la masa de lucru și m-a privit mânios. S-a așezat la loc, a respirat adânc și a continuat pe un ton mult mai calm.

– Mă bucur că nu ți-ai pierdut simțul umorului, domnule avocat, dar gata cu glumele.

– Bine, fără glume.

Bosch părea a nu ști ce să spună sau să facă mai departe. S-a uitat absent prin încăpere, apoi m-a țintuit cu privirea.

– Bine, uite, ai dreptate. Este treaba mea să-l prind pe tipul ăsta. Tu însă l-ai avut chiar aici. Chiar aici, ce naiba! Prin urmare, este logic să presupunem că a venit cu un scop. A venit fie să te ucidă, ceea ce pare puțin probabil din moment ce aparent nici nu te cunoaște, fie să ia ceva de la tine. Întrebarea este despre ce este vorba? Ce anume din cabinetul acesta sau din dosarele tale ar putea duce către identitatea criminalului?

Am încercat să-mi potrivesc tonul la același nivel cu al lui.

– Tot ce pot să-ți spun este că managerul meu a fost aici încă de marți. Anchetatorul meu a fost aici, iar secretara lui Jerry Vincent a fost aici până azi la prânz, când a demisionat. Și niciunul dintre noi, domnule detectiv, *niciunul dintre noi* nu a fost în stare să găsească proba incontestabilă despre care tu ești atât de sigur că se află aici. Îmi spui că Vincent a mituit pe cineva, dar nu găsesc niciun indiciu în vreun dosar sau de la vreun client cum că ar fi adevărat. Mi-am petrecut ultimele trei ore aici studiind dosarul Elliot și nu am găsit niciun indiciu – nici măcar unul – că ar fi plătit sau mituit pe cineva. De fapt, am aflat că nu *avea nevoie* să mituiască pe nimeni. Vincent avea un glonț magic și avea o șansă de a câștiga acest caz în mod cinstit. Prin urmare, când îți spun că nu știu nimic, asta înseamnă că nu știu nimic. Nu mă joc cu tine. Nu păstrez nimic pentru mine. Nu am nimic să-ți dau. Nimic.

– Și FBI-ul?

– Același răspuns. Nimic.

Bosch nu a răspuns. Am văzut cum o dezamăgire reală îi umbrește fața. Am continuat:

– Dacă mustăciosul ăsta este ucigașul, atunci cu siguranță că există un motiv care l-a adus înapoi aici, însă nu știu care. Îmi fac griji în această privință? Nu, nu-mi fac griji. Mă cac pe mine de frică. Mă cac pe mine de frică pentru că tipul ăsta crede că am ceva, iar dacă am, nici măcar nu știu, și nu e de bine.

Bosch s-a ridicat brusc. A scos arma lui Cisco de la brâu și a pus-o pe masa de lucru.

– Ține-o încărcată. Iar în locul tău, nu aș mai lucra noaptea.

A făcut stânga-mprejur și s-a îndreptat spre ușă.

– Asta-i tot? am strigat după el.

S-a întors la masa de lucru.

– Ce mai vrei de la mine?

– Tot ce vrei tu de la mine sunt informații. De cele mai multe ori, informații pe care nu le pot oferi. În schimb, tu nu îmi oferi nimic, și ăsta este unul dintre motivele pentru care sunt în pericol.

Bosch părea gata să sară peste masa de lucru la gâtul meu, dar apoi l-am văzut calmându-se iarăși. Doar îi zvâcnea o venă lângă tâmpla stângă. Asta era ceea ce-l dădea de gol, și era un semn care îmi trezea din nou un sentiment de familiaritate.

– La dracu', a spus în cele din urmă. Ce vrei să știi, domnule avocat? Hai. Întreabă-mă ceva – orice – și voi răspunde.

– Vreau să știu despre mită. Unde s-au dus banii?

Bosch a clătinat din cap și a râs fals.

– Îți dau o șansă și îmi spun că îți voi răspunde la întrebare, oricare ar fi aceasta, iar tu te apuci să îmi pui o întrebare la care nu am răspuns. Crezi că, dacă aș fi știut unde s-au dus banii și cine a primit mita, aș mai fi aici cu tine? Nț, Haller, aș reține un criminal.

– Deci, ești sigur că există o legătură? Că mita – dacă a existat vreo mită – are de-a face cu crima.

– Mă bazez pe procente.

– Dar mita – dacă a existat vreo mită – a fost plătită acum cinci luni. De ce a fost ucis Jerry abia acum? De ce-l sună FBI-ul acum?

– Bune întrebări. Anunță-mă dacă afli vreun răspuns. Între timp, mai pot face ceva pentru tine, domnule avocat? Mă îndreptam spre casă când ai sunat.

– Mda, poți.

M-a privit și a așteptat.

– Și eu eram gata de plecare.

– Ce, vrei să te țin de mână pe drumul spre garaj? Bine, să mergem.

Am închis încă o dată cabinetul și am traversat holul către podul spre garaj. Bosch încetase să vorbească, iar tăcerea era enervantă. În cele din urmă, am rupt-o.

– Aveam de gând să mă duc să mănânc o friptură. Vrei să vii? Poate vom rezolva problemele lumii cu niște carne roșie în față.

– Unde, la Musso?

– Mă gândeam la Dan Tana.

Bosch a dat din cap.

– Dacă poți să ne bagi înăuntru.

– Stai liniștit. Cunosc un tip care lucrează acolo.

33

Bosch venea în urma mea, dar când eu am încetinit pe Santa Monica Boulevard pentru a opri lângă valetul din fața restaurantului, el a mers mai departe. L-am văzut trecând pe lângă mine și făcând dreapta pe Doheny.

Am intrat singur, iar Craig m-a condus într-unul dintre separeurile de pe colț dragi mie. Era o noapte aglomerată, dar lucrurile începeau să se liniștească. L-am văzut pe actorul James Woods terminându-și cina într-un separeu împreună cu un producător de film pe nume Mace Neufeld. Erau de-ai casei, iar Mace m-a salutat printr-un gest din cap. Încercase cândva să aleagă unul dintre cazurile mele pentru un film, dar nu a mers. În alt separeu l-am văzut pe Corbin Bernsen, actorul care jucase cel mai bine rolul unui avocat dintre toți cei pe care îi văzusem la televizor. Iar într-un alt separeu însuși Dan Tana lua o cină târzie cu soția sa. Mi-am aruncat privirea spre fața de masă în carouri. Gata cu celebritățile. Trebuia să mă pregătesc pentru Bosch. Pe drum, reflectasem la ceea ce tocmai se întâmplase la cabinet, iar acum doream doar să mă gândesc la cum ar fi mai bine să-l înfrunt pe Bosch. Era ca și cum m-aș fi pregătit pentru interogarea încrucișată a unui martor ostil.

La zece minute după ce mă așezasem la masă, a apărut în cele din urmă și Bosch la intrare, iar Craig l-a condus până la mine.

– Te-ai pierdut? l-am întrebat în timp ce se strecura în separeu.

– Nu găseam loc de parcare.

– Presupun că nu te plătesc suficient ca să-ți permiți serviciile oferite de valet.

– Nu, chestia cu valetul e frumoasă, dar nu-mi pot lăsa mașina de oraș pe mâna altcuiva. Este împotriva regulilor.

Am dat din cap, presupunând că era probabil din cauză că avea o pușcă în portbagaj.

Am decis să aștept să comandăm înainte de a încerca să-l joc pe Bosch. L-am întrebat dacă dorea să se uite peste meniu, iar el a spus că era gata să comande. Când a sosit ospătarul, am comandat amândoi friptură Helen cu garnitură de spaghete în sos roșu. Bosch a vrut o bere, iar eu am cerut o sticlă de apă plată.

– Deci, am spus, pe unde umblă partenerul tău în ultimul timp?

– Lucrează la alte aspecte ale anchetei.

– Păi, presupun că e bine că mai are și alte aspecte.

Bosch m-a studiat îndelung înainte de a răspunde.

– Asta ar trebui să fie o vorbă de duh?

– Doar o observație. După cum văd eu lucrurile, nu par să se întâmple prea multe.

– Poate pentru că sursa ta s-a uscat și s-a dus.

– Sursa mea? Nu am nicio sursă.

– Nu mai ai. M-am prins cine îl alimenta pe tipul tău și asta a luat sfârșit astăzi. Sper doar că nu-l plăteai pentru informații, pentru că DIA[1] îl va distruge pentru asta.

– Știu că nu vrei să mă crezi, dar nu am idee despre cine sau ce vorbești. Eu obțin informații de la anchetatorul meu. Nu-l întreb cum le obține el.

Bosch a dat din cap.

– Asta e cea mai bună metodă, corect? Te protejezi și nu-ți explodează nimic în față. Între timp, dacă un căpitan de poliție își pierde serviciul și pensia, asta e.

Nu realizasem că sursa lui Cisco era o persoană atât de sus-pusă.

Ospătarul ne-a adus băuturile și un coș cu pâine. Am băut puțină apă în timp ce reflectam asupra a ce aveam să spun mai departe. Am pus paharul jos și l-am privit pe Bosch. A ridicat din sprâncene de parcă aștepta ceva.

[1] Departamentul Afacerilor Interne (n. tr.)

– De unde știai când urma să plec de la birou astă-seară?

Bosch s-a prefăcut nedumerit.

– Cum adică?

– Mă gândesc la lumini. Erai acolo pe Broadway, iar când am stins luminile, ți-ai trimis omul în garaj.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Ba știi. Poza cu tipul cu arma care ieșea din clădire. Era falsă. Tu ai pregătit-o – ai regizat-o – și ai folosit-o pentru a-l scoate pe cel care furnizează informații din bârlog, apoi ai încercat să mă păcălești.

Bosch a clătinat din cap și a privit dincolo de separeu, de parcă ar fi căutat pe cineva care să-l ajute să priceapă ce spuneam. Juca prost.

– Tu ai pregătit imaginea falsă și apoi mi-ai arătat-o mie pentru că știai că urma să ajungă prin anchetatorul meu la furnizorul de informații. Știai că cel care va întreba de poză este furnizorul.

– Nu pot discuta despre niciun aspect al anchetei cu tine.

– Iar apoi ai folosit-o pentru a încerca să mă fraierești. Să vezi dacă ascund ceva, să mă sperii și să vorbesc.

– Ți-am zis, nu pot...

– Păi, nici nu trebuie, Bosch. Știu că asta ai făcut. Știi care au fost greșelile tale? În primul rând, faptul că nu te-ai întors, așa cum ai spus, pentru a-i arăta poza secretarei lui Vincent. Dacă tipul din imagine chiar exista, i-ai fi arătat-o pentru că ea cunoaște clienții mai bine decât mine. A doua greșeală a fost arma de la brâu a ucigașului tău plătit. Vincent a fost împușcat cu o armă de douăzeci și cinci – prea mică pentru a fi purtată la brâu. Mi-a scăpat când mi-ai arătat poza, dar mi-am dat seama acum.

Bosch a privit spre barul din mijlocul restaurantului. La televizorul de deasupra tocmai se difuzau știrile sportive. M-am aplecat spre el peste masă.

– Deci, cine este tipul din poză? Partenerul tău cu o mustață lipită? Vreun clovn de la Moravuri? Nu ai nimic mai bun de făcut decât să te joci cu mine?

Bosch s-a lăsat pe spate și a continuat să privească în jur, evitându-mi privirea. Se gândea la ceva și i-am acordat tot timpul de care avea nevoie. În cele din urmă, m-a privit.

– Bine, m-ai prins. A fost o înșelătorie. Presupun că asta te face un avocat isteț, Haller. Exact ca taică-tu. Mă întreb de ce îți irosești talentul apărând ticăloși. Nu ar trebui să dai în judecată doctori sau să aperi marile companii de tutun, sau ceva nobil de genul ăsta?

Am zâmbit.

– Așa îți place să joci? Ești prins cu mâța-n sac, așa că răspunzi acuzându-l pe celălalt că este necinstit?

Bosch a izbucnit în râs, roșu la față, și s-a uitat în altă parte. Era un gest care mi s-a părut cunoscut, iar faptul că îl pomenise pe tatăl meu m-a făcut să mă gândesc la el. Mi-l aminteam vag pe tatăl meu râzând neliniștit și ferindu-și privirea în timp ce se lăsa pe spate la masă. Mama îl acuzase de ceva ce nu înțelegeam pentru că eram prea mic.

Bosch și-a pus ambele brațe pe masă și s-a aplecat spre mine.

– Ai auzit de primele 48, nu?

– Despre ce vorbești?

– Primele 48. Șansele de a rezolva un caz de omucidere se diminuează cu aproape jumătate în fiecare zi dacă nu îl rezolvi în primele 48 de ore. S-a uitat la ceas înainte de a continua. Ajung în curând la 72 de ore și nu am nimic. Niciun suspect, nicio pistă viabilă, nimic. Și speram că în seara aceasta aș putea să te sperii ca să îmi spui ceva. Ceva care să mă îndrepte în direcția corectă.

Stăteam acolo, privindu-l fix și reflectând la ceea ce spusese. În cele din urmă, vocea mi-a revenit.

– Tu chiar ai crezut că știu cine l-a ucis pe Jerry și nu spun?

– Era o posibilitate pe care trebuia s-o iau în calcul.

– Du-te dracului, Bosch!

Chiar atunci a venit ospătarul cu fripturile și spaghetele noastre. În timp ce farfuriile ne erau așezate în față, Bosch m-a privit zâmbind cu înțeles. Ospătarul ne-a întrebat ce ne mai putea aduce, iar eu i-am făcut semn să plece fără a întrerupe contactul vizual.

– Ești un nenorocit arogant, am spus. Cum poți să stai acolo pur și simplu, cu un zâmbet pe față, după ce m-ai acuzat că ascund probe sau informații despre o crimă? O crimă a cărei victimă este un tip pe care-l cunoșteam.

Bosch și-a coborât privirea asupra fripturii, și-a luat cuțitul și furculița și a început să o taie. Am observat că era stângaci. A băgat o bucată de carne în gură și s-a uitat la mine în timp ce o mesteca. Își rezemase pumnii lângă farfurie și ținea furculița și cuțitul strâns, de parcă ar fi păzit mâncarea de braconieri. Mulți dintre clienții mei care fuseseră la închisoare mâncau în același fel.

– De ce nu te relaxezi, domnule avocat, a spus. Trebuie să înțelegi ceva. Nu sunt obișnuit să fiu de aceeași parte a baricadei cu avocatul apărării, bine? Știu din experiență că avocații apărării au încercat să mă facă să par prost, corupt, bigot și așa mai departe. Așa că, având asta în minte, da, am încercat să mă joc cu tine în speranța că mă va ajuta să rezolv o crimă. Îmi cer mii de scuze. Dacă vrei, îi pun să-mi împacheteze friptura și o iau la pachet.

Am clătinat din cap. Bosch avea talentul de a mă face să mă simt tot eu vinovat.

– Poate că acum tu ar trebui să te relaxezi, am ripostat. Tot ce spun este că am fost deschis și cinstit cu tine de la început. Am întins limitele etice ale profesiei mele și ți-am spus ce puteam să-ți spun, când puteam să-ți spun. Nu meritam să mă faci să mă cac pe mine de frică în seara asta. Și ești al dracului de norocos că nu l-am împușcat pe omul tău în piept când se afla la ușa cabinetului. Era o țintă frumoasă.

– Nu trebuia să ai armă. Am verificat.

Bosch a început să mănânce din nou, ținându-și capul plecat în timp ce tăia friptura. A luat mai multe îmbucături, iar apoi a trecut la garnitura de spaghete. Nu le încolăcea. Tăia pastele cu furculița înainte de a le băga în gură. A vorbit după ce a terminat de mestecat.

– Deci, acum că am trecut peste asta, mă ajuți?

Am izbucnit în râs.

– Glumești? Ai auzit măcar un lucru din ce am spus?

– Mda, am auzit totul. Și nu, nu glumesc. După toate cele spuse și făcute, încă mai am un avocat mort – colegul tău – pe cap și mi-ai fi încă de folos.

Am început să tai prima mea bucată de friptură. Am hotărât că putea aștepta să mănânc, așa cum îl așteptasem eu pe el.

Mulți credeau că la Dan Tana se servea cea mai bună friptură din oraș. Mă puteți considera unul dintre cei mulți. Nu am fost dezamăgit. Nu m-am grăbit, am savurat prima îmbucătură, apoi mi-am pus furculița jos.

– Ce fel de ajutor?

– Îl scoatem pe ucigaș la lumină.

– Grozav. Cât de periculos va fi?

– Depinde de multe chestii, dar nu am de gând să te mint. Ar putea deveni periculos. Vreau să agiți lucrurile, să-l faci să creadă că există un fir, că ai putea reprezenta un pericol. Apoi vedem ce se întâmplă.

– Dar vei fi acolo. Voi fi acoperit.

– La fiecare pas.

– Cum agităm lucrurile?

– Mă gândeam la un articol de ziar. Presupun că ai fost sunat de reporteri. Alegem unul, îi dăm povestea în exclusivitate și strecurăm în ea ceva care să-l pună pe ucigaș pe gânduri.

M-am gândit la asta și mi-am amintit că Lorna mă avertizase să joc după reguli cu presa.

– E un tip la *Times*, am spus. Am făcut un fel de înțelegere ca să scap de el. I-am promis că, atunci când voi fi pregătit să vorbesc, voi vorbi cu el.

– E un aranjament perfect. Ne vom folosi de el.

N-am spus nimic.

– Deci, te bagi?

Mi-am ridicat furculița și cuțitul și am tăiat din nou din friptură în tăcere.

Niște sânge s-a scurs pe farfurie. M-am gândit că fiica mea ajunsese la vârsta la care îmi punea aceleași întrebări ca și mama ei, și că nu puteam răspunde niciodată. „E ca și cum lucrezi mereu pentru tipii răi." Nu era atât de simplu, dar asta nu înlătura înțepătura sau privirea pe care îmi aminteam că o văzusem în ochii ei.

Am pus cuțitul și furculița jos fără a lua vreo îmbucătură. Brusc nu îmi mai era foame.

– Da, am spus. Mă bag.

PARTEA A TREIA

A spune adevărul

34

Toți mint.

Polițiștii mint. Avocații mint. Clienții mint. Până și jurații mint.

Există o școală de gândire în dreptul penal care afirmă că fiecare proces este câștigat sau pierdut în momentul în care este ales juriul. Nu am fost niciodată pregătit să mizez numai pe asta, dar știu că probabil nu există fază mai importantă într-un proces de crimă decât selectarea celor doisprezece cetățeni care vor decide soarta clientului tău. Este, de asemenea, cea mai complexă și mai efemeră parte a procesului, bazată pe capriciile sorții, pe noroc și pe abilitatea de a pune întrebarea potrivită persoanei potrivite la momentul potrivit.

Și cu toate acestea, așa începem fiecare proces.

Selecția juriului în cazul *California v. Elliot* a început potrivit programului, în sala de judecată a judecătorului James P. Stanton, la ora zece, joi dimineață. Încăperea era plină până la refuz, pe jumătate cu persoanele citate pentru a fi selectate în juriu – cei 80 de potențiali jurați aleși în mod aleatoriu din grupul de la etajul cinci al CCB – și pe jumătate cu jurnaliști, angajați ai tribunalului, oameni binevoitori și simpli gură-cască, toți cei care reușiseră să se strecoare înăuntru.

Stăteam la masa apărării singur cu clientul – îndeplinindu-i dorința de a avea doar un avocat în echipă. În fața mea se aflau un dosar de carton deschis, dar gol, un teanc de post-it-uri și trei markere diferite: roșu, albastru și negru. La cabinet pregătisem dosarul folosind o riglă pentru a desena o grilă de la un capăt la

altul. Erau douăsprezece blocuri, fiecare de mărimea unui post-it. Fiecare bloc era pentru unul dintre cei doisprezece juraţi care urmau a fi aleşi pentru a-l judeca pe Walter Elliot. Unii avocaţi folosesc computere pentru a-i urmări pe potenţialii juraţi. Au chiar şi un software care preia informaţiile relevate în timpul procedurii de selecţie, le filtrează printr-un program de recunoaştere a tiparului sociopolitic şi oferă recomandări imediate cu privire la păstrarea sau respingerea unui jurat. Eu folosisem sistemul tradiţional cu grile încă de când eram avocat începător în Serviciul Avocaţilor din Oficiu. Întotdeauna funcţionase pentru mine şi nu aveam de gând să-l schimb acum. Nu doream să folosesc instinctele unui computer când se ajungea la alegerea unui jurat. Voiam să mi le folosesc pe ale mele. Un computer nu poate auzi cum cineva dă un răspuns. Nu poate vedea ochii cuiva când minte.

Sistemul funcţionează astfel: judecătorul are o listă generată de computer şi strigă numele a doisprezece cetăţeni din grupul de persoane citate pentru a fi selectate în juriu. Aceştia iau loc în boxa juraţilor. În acel moment, fiecare este un membru al juriului, dar îşi păstrează locul doar dacă supravieţuieşte întrebărilor despre trecutul lui, opiniile şi înţelegerea legii. Există o procedură. Judecătorul le pune o serie de întrebări simple, iar apoi avocaţii au ocazia de a le pune întrebări ulterioare, mai la obiect.

Juraţii pot fi recuzaţi din boxă în două moduri. Pot fi recuzaţi motivat dacă arată prin răspunsurile, conduita sau chiar circumstanţele vieţii lor că nu pot fi judecători echitabili ai faptelor sau că nu pot audia cazul fără prejudecăţi. Nu există nicio limită a numărului de recuzări motivate aflate la dispoziţia avocaţilor. Adesea, judecătorul face recuzarea motivată înainte chiar ca procurorul sau avocatul apărării să obiecteze. Mereu am crezut că modul cel mai simplu de a scăpa dintr-un juriu este să anunţi că eşti convins că toţi poliţiştii mint sau că poliţiştii au întotdeauna dreptate. În orice caz, o vedere îngustă este un motiv pentru recuzare.

A doua metodă de recuzare este recuzarea absolută, care îi este acordată fiecărui avocat în mod limitat în funcţie de tipul de caz şi capetele de acuzare. Pentru că acest caz implica învinuirea de crimă, atât acuzarea, cât şi apărarea aveau dreptul la cel mult

douăzeci de recuzări absolute. În utilizarea judicioasă și abilă a acestor recuzări abolute sunt puse la bătaie strategia și instinctul. Un avocat experimentat își poate folosi recuzările pentru a-l ajuta să-și transforme juriul într-o unealtă a acuzării sau a apărării. O recuzare absolută îi permite unui avocat să elimine un jurat din simplul motiv că îl displace în mod instinctiv pe individ. O excepție o reprezintă utilizarea evidentă a recuzărilor absolute pentru a crea favoritism în cadrul juriului. Un procuror care recuză în mod continuu juraţi negri sau un avocat al apărării care face la fel cu juraţi albi ar intra repede în conflict cu partea adversă și cu judecătorul.

Regulile *voire dire*[1] au rolul de a înlătura favoritismul și impostura juriului. Termenul în sine provine din franceza veche și înseamnă „a spune adevărul". Dar, desigur, asta este incompatibil cu cauza fiecărei părți. La urma urmelor, în fiecare proces vreau un juriu părtinitor. Vreau să înclin să fie contra statului și a poliției. Vreau să fie predispuși să fie de partea mea. Adevărul este că o persoană imparțială este ultima pe care o vreau în juriul meu. Vreau pe cineva care este deja de partea mea sau care poate fi împins acolo cu ușurință. Vreau douăsprezece persoane care se lasă duse de nas. Juraţi care îmi vor urma exemplul și vor acționa ca agenți ai apărării.

Și, desigur, omul care stă la mai puțin de un metru și jumătate de mine în sala de judecată dorea să obțină un rezultat diametral opus la selecția juraților. Procurorul dorea persoane pe care să le ducă el de nas, și avea să-și utilizeze recuzările pentru a modela juriul așa cum dorea el și în defavoarea mea.

La zece și cincisprezece, eficientul judecător Stanton se uitase deja peste lista generată de computerul care selecta în mod aleatoriu primii doisprezece candidați și le urase bun venit în boxa juraților strigând numerele de cod care le fuseseră atribuite în sala juriului de la etajul cinci. Erau șase bărbați și șase femei. Aveam trei poștași, doi ingineri, o gospodină din Pomona, o scenaristă șomeră, doi profesori de liceu și trei pensionari.

Știam de unde erau și ce făceau, dar nu le știam numele. Era un juriu anonim. În toate ședințele preliminare, judecătorul fusese

[1] Procedura chestionării juraților pentru a selecta persoanele care vor face parte din juriu. (n.tr)

hotărât să protejeze juraţii de atenţia şi curiozitatea publică. Ordonase ca reporterii de la Court TV să-şi monteze camera pe perete, deasupra boxei juraţilor, pentru ca aceştia să nu poată fi văzuţi când se arătau imagini din sala de judecată. Hotărâse, de asemenea, ca identităţile tuturor potenţialilor juraţi să nu fie date la iveală nici măcar avocaţilor, şi să se facă referire la fiecare dintre ei în funcţie de numărul scaunului în timpul *voire dire*.

Procedura a început cu întrebările adresate de către judecător fiecărui potenţial jurat. Acestea se refereau la meseriile lor şi la zona din districtul Los Angeles în care aceştia locuiau. Apoi a trecut la întrebări simple: dacă fuseseră victimele vreunei infracţiuni, dacă aveau rude în închisoare sau dacă erau înrudiţi cu ofiţeri de poliţie sau procurori. I-a întrebat ce ştiau despre lege şi procedurile din instanţă. S-a interesat cine avea experienţă ca jurat. Judecătorul a recuzat motivat trei persoane: un poştaş al cărui frate era ofiţer de poliţie; un pensionar al cărui fiu fusese victima unei crime legate de consumul de droguri; şi pe scenaristă, pentru că, deşi nu lucrase niciodată la studiourile Archway, judecătorul credea că ar putea să îi poarte pică lui Elliot din cauza relaţiei litigioase dintre scenarişti şi conducerea studiourilor în general.

Un al patrulea potenţial jurat – unul dintre ingineri – a fost recuzat când judecătorul i-a admis cererea de autorecuzare din motive precuniare. Era un consultant liber-profesionist, iar două săptămâni petrecute la un proces erau două săptămâni fără alt venit decât cei cinci dolari câştigaţi zilnic în calitate de jurat.

Cei patru au fost rapid înlocuiţi cu alţi patru, selecţionaţi în mod aleatoriu din grup, şi tot aşa. Până la ora 12.00, folosisem două recuzări absolute pentru poştaşii rămaşi, şi aş fi folosit o a treia pentru a-l elimina pe cel de-al doilea inginer din juriu, dar am decis să mă gândesc mai bine în timpul pauzei de prânz înainte de a face următoarea mişcare. Între timp, Golantz menţinea un întreg arsenal de recuzări. Evident, strategia sa era să mă lase pe mine să-mi utilizez recuzările pentru ca apoi să dea el forma finală juriului.

Elliot adoptase atitudinea de director general executiv al apărării. Eu îmi făceam treaba în faţa juriului, dar insista să i se permită să aprobe fiecare dintre recuzările mele absolute. Dura mai mult,

pentru că trebuia să îi explic de ce voiam să renunț la un jurat, iar el își dădea întotdeauna cu părerea. De fiecare dată însă încuviința în cele din urmă din cap de parcă el ar fi fost cel responsabil, iar juratul era recuzat. Era un procedeu enervant, dar îl puteam tolera atâta timp cât Elliot era de acord cu ceea ce voiam să fac.

Imediat după ora 12.00, judecătorul a anunțat pauza de prânz. Deși ziua era dedicată selecției juriului, practic era prima zi a primului meu proces după mai bine de un an. Lorna Taylor venise în instanță pentru a privi și a-și arăta sprijinul. Planul era să luăm prânzul împreună, iar apoi ea să se întoarcă la cabinet și să înceapă să strângă lucrurile.

În timp ce intram pe coridorul din afara sălii de judecată, l-am întrebat pe Elliot dacă dorea să ni se alăture, dar el a spus că trebuia să dea o fugă până la studio ca să vadă cum stau lucrurile. I-am atras atenția să nu întârzie. Judecătorul ne dăduse o pauză de prânz foarte generoasă, de 90 de minute, și nu avea să fie înțelegător dacă întârzia cineva.

Eu și Lorna am rămas în spate și i-am lăsat pe potențialii jurați să se înghesuie în lifturi. Nu doream să cobor cu ei. Când faci asta e inevitabil ca unul să deschisă gura și să întrebe ceva inadecvat, iar apoi trebuie să raportezi acest lucru judecătorului.

Când s-au deschis ușile unuia dintre lifturi, l-am văzut pe reporterul Jack McEvoy făcându-și loc printre jurați, scrutând coridorul și reperându-mă.

– Grozav, am spus. Uite și beleaua.

McEvoy a venit direct spre mine.

– Ce vrei? am întrebat.

– Să-ți explic.

– Adică să-mi explici de ce ești un mincinos?

– Nu, uite, când ți-am zis că o să apară duminică, vorbeam serios. Asta mi se spusese.

– Și iată că e joi și nici urmă de poveste în ziar, iar când încerc să te sun în legătură cu asta, nu mă suni înapoi. Am alți reporteri interesați, McEvoy. Nu am nevoie de *Times*.

– Uite, eu înțeleg, dar s-a întâmplat ca ei să decidă să publice povestea mai aproape de proces.

– Procesul a început acum două ore.

Reporterul a clătinat din cap.

– Știi tu, procesul adevărat. Mărturii și dovezi. O publică pe prima pagină duminica asta.

– Prima pagină, duminică. Este o promisiune?

– Cel târziu luni.

– Aha, acum e luni.

– Uite, e vorba de știri. Lucrurile se schimbă. Ar trebui să apară pe prima pagină duminică, dar dacă se întâmplă ceva important în lume, ar putea să o lase pe luni. E una din două.

– Cum zici tu. Eu nu cred până nu văd.

Am observat că zona din jurul lifturilor era pustie. Eu și Lorna puteam coborî acum fără a da peste vreun potențial jurat. Am luat-o de braț și am început să o conduc în acea direcție. Am trecut în grabă pe lângă reporter.

– Deci, e totul bine? a întrebat McEvoy. Vei aștepta?

– Ce să aștept?

– Înainte de a vorbi cu altcineva și a-i oferi exclusivitate.

– Mi-e indiferent.

L-am lăsat în urmă și ne-am îndreptat spre lifturi. Când am ieșit din clădire, am mers un cvartal până la primărie și l-am pus pe Patrick să ne ia de acolo. Nu voiam ca vreun potențial jurat care se afla în apropierea tribunalului să mă vadă urcând în spatele unui Lincoln cu șofer. Se putea să nu dea bine. Printre altele, l-am instruit pe Elliot ca înainte de proces să evite să folosească limuzina studioului și să conducă el însuși până la tribunal zilnic. Nu știi niciodată cine ce ar putea vedea și care ar putea fi efectul.

I-am spus lui Patrick să ne ducă la French Garden pe Seventh Street. Apoi l-am sunat pe Harry Bosch pe telefonul mobil, iar el a răspuns imediat.

– Tocmai am vorbit cu reporterul, am spus.

– Și?

– Și va fi publicată în sfârșit duminică sau luni. El spune că pe prima pagină, așa că fii pregătit.

– În sfârșit.

– Mda. Vei fi pregătit?

– Nu-ți face griji. Sunt pregătit.

– Trebuie să-mi fac griji. Este... Alo?

Închisese deja. Am închis și eu.

– Ce a fost asta? a întrebat Lorna.

– Nimic.

Mi-am dat seama că trebuia să schimb subiectul.

– Ascultă, când te întorci la birou astăzi, vreau să o suni pe Julie Favreau și să vezi dacă poate veni la tribunal mâine.

– Credeam că Elliot nu vrea un consultant pentru juriu.

– Nu trebuie să știe că o folosim.

– Atunci cum o vei plăti?

– Scoate banii din contul operațional. Nu-mi pasă. O voi plăti din buzunarul propriu dacă trebuie, dar voi avea nevoie de ea și nu-mi pasă de ce crede Elliot. Deja am irosit două recuzări absolute și am sentimentul că până mâine va trebui să fac orice îmi stă în putință. Voi avea nevoie de ajutorul ei pentru diagrama finală. Spune-i doar că aprodul va avea numele ei și îi va păstra un loc. Spune-i să stea în galerie și să nu se apropie de mine când sunt cu clientul. Spune-i că îmi poate trimite un SMS când are ceva important de zis.

– Bine, o voi suna. Ești bine, Mick?

Probabil că vorbisem prea repede sau transpirasem prea mult. Lorna își dăduse seama că eram agitat. Mă simțeam ușor slăbit și nu știam dacă era din cauza rahatului reporterului, din cauză că Bosch îmi închisese telefonul în nas sau pentru că lucrurile pe care le așteptasem un an aveau în sfârșit să se întâmple. Mărturii și dovezi.

– Sunt bine, am spus pe un ton tăios. Mi-e doar foame. Știi cum sunt când mi-e foame.

– Sigur, a zis ea. Înțeleg.

Adevărul era că nu mi-era foame. Nici măcar nu aveam chef să mănânc. Îmi simțeam sufletul greu. Povara viitorului unui om.

Și nu la viitorul clientului meu mă gândeam.

35

Până la ora trei în cea de-a doua zi de selecție a juriului, eu și Golantz făcusem schimb de recuzări absolute și motivate timp de mai bine de zece ore în instanță. Fusese o luptă. Ne confruntaserăm în liniște, identificându-i fiecare pe jurații doriți de celălalt și recuzându-i fără remușcări. Luasem la rând aproape întregul grup de potențiali jurați, iar diagrama mea era acoperită în unele locuri chiar și cu câte cinci straturi de post-it-uri. Îmi mai rămăseseră două recuzări absolute. Golantz, inițial chibzuit cu recuzările sale, mă ajunsese din urmă și apoi mă întrecuse, iar acum mai avea dreptul la o singură recuzare absolută. Era momentul zero. Boxa juriului era gata să fie completată.

În forma curentă, juriul includea acum un avocat, un programator de calculatoare, alți doi angajați ai poștei și trei proaspăt pensionați, precum și un asistent medical, o persoană care tundea copaci și o artistă.

Din cei doisprezece jurați inițiali din dimineața anterioară mai rămăseseră doi. Inginerul de pe scaunul șapte și unul dintre pensionari, cel de pe scaunul doisprezece, rămăseseră cumva pe poziții. Ambii erau bărbați albi și ambii înclinau, potrivit estimărilor mele, către acuzare. Niciunul nu era în mod fățiș de partea acuzării, dar pe diagrama mea luasem notițe despre fiecare cu cerneală albastră – codul meu pentru un jurat pe care îl percepeam ca fiind ostil apărării. Înclinațiile lor erau însă atât de subtile, încât nu folosisem încă nicio recuzare prețioasă pentru vreunul din ei.

Știam că îi puteam recuza pe amândoi în acordul meu final cu ajutorul recuzărilor absolute, dar acesta era riscul audierii preliminare. Recuzi un jurat din cauza cernelii albastre, iar cel care îl înlocuiește se poate dovedi albastru ca neonul și un risc mai mare la adresa clientului tău decât juratul inițial. Asta făcea ca selecția juriului să fie foarte imprevizibilă.

Cea mai nouă apariție în boxa juraților era o artistă care ocupă scaunul unsprezece, după ce Golantz își folosise cea de-a nouăsprezecea recuzare absolută împotriva unui angajat de la spațiile verzi pe care eu îl înregistrasem ca fiind un jurat roșu. Interogată de judecătorul Stanton, artista a dezvăluit că locuia în Malibu și lucra într-un atelier de lângă Autostrada Pacific Coast. Picta cu vopsea acrilică și studiase la Institutul de Artă din Philadelphia înainte de a veni în California pentru lumină. A susținut că nu deținea un televizor și nu citea niciun ziar în mod regulat. A mai spus că nu știa nimic despre crimele care avuseseră loc cu șase luni în urmă în casa de pe plajă, nu departe de locul unde trăia și lucra.

Aproape de la început luasem notițe despre ea cu roșu, și eram din ce în ce mai fericit că se afla în juriu pe măsură ce interogatoriul se desfășura. Știam că Golantz făcuse o eroare tactică. Eliminase lucrătorul de la spații verzi cu o recuzare absolută și se alesese cu un jurat aparent și mai dăunător pentru cauza sa. Acum trebuia să treacă peste această greșeală sau să-și utilizeze dreptul final la recuzare pentru a scăpa de artistă, riscând astfel încă o dată.

Când judecătorul a încheiat interogatoriul general, a venit rândul avocaților. A început Golantz, care i-a adresat o serie de întrebări cu ajutorul cărora spera să scoată la lumină o prejudecată, pentru ca artista să poată fi recuzată motivat și nu absolut. Femeia s-a menținut însă pe poziție, părând foarte onestă și deschisă la minte.

După ce procurorul se chinuise să adreseze patru întrebări, am simțit o vibrație în buzunar și am băgat mâna după telefonul mobil. L-am ținut jos, între picioare, sub masa apărării și într-un unghi de unde să nu poată fi văzut de către judecător. Julie Favreau îmi trimisese mesaje toată ziua.

Favreau: Trebuie păstrată.

I-am răspuns imediat:

Haller: Știu. Dar 7, 8 și 10? Care e următorul?

Favreau, consultantul meu secret în materie de juriu, se aflase în al patrulea rând al galeriei atât în ședința de dimineață, cât și după-amiază. Mă întâlnisem cu ea și la prânz, în timp ce Walter Elliot se întorsese la studio, și o lăsasem să-mi studieze diagrama ca să-și facă și ea una. Învăța repede și știa exact unde mă aflam cu codurile și recuzările.

Am primit un răspuns la SMS aproape imediat. Ăsta era un lucru care îmi plăcea la Favreau. Nu se gândea de două ori. Lua decizii rapide, instinctiv, bazate doar pe indiciile vizuale legate de răspunsurile verbale.

Favreau: Nu-mi place 8. N-am auzit destule de la 10. Scapă de 7 dacă trebuie.

Juratul 8 era cel care tundea copaci. Îl notasem cu albastru din cauza unor răspunsuri pe care le dăduse la întrebările despre poliție. Îmi părea și prea dornic să facă parte din juriu. Acesta era întotdeauna un semnal într-un caz de crimă. Îmi arăta că potențialul jurat crede cu ardoare în lege și ordine, și nu ezita când venea vorba despre judecarea unei alte persoane. Adevărul era că suspectam orice persoană căreia îi plăcea să judece pe altul. Oricine savura ideea de a fi jurat merita doar cerneală albastră.

Judecătorul Stanton ne permitea multe. Când ne venea rândul să interogăm un potențial jurat, aveam voie să interogăm și pe altcineva din juriu. Permitea, de asemenea, utilizarea liberă de recuzări ulterioare, adică era acceptată recuzarea absolută a oricărui jurat, chiar dacă acesta fusese deja interogat și acceptat.

Când mi-a venit rândul să o interoghez pe artistă, m-am îndreptat către pupitru și i-am spus judecătorului că o accept în juriu

momentan fără alte întrebări. Am cerut voie în schimb să adresez noi întrebări juratului cu numărul 8, iar judecătorul a fost de acord.

– Juratul numărul 8, aș vrea să mă lămuriți în legătură cu câteva lucruri. Mai întâi, permiteți-mi să vă întreb: la finalul acestui proces, după ce veți fi auzit toate mărturiile, dacă veți fi de părere că al meu client ar putea fi vinovat, ați vota pentru condamnarea sa?

Grădinarul s-a gândit puțin înainte de a răspunde.

– Nu, pentru că nu ar fi în afară de orice îndoială firească.

Am dat din cap pentru a-i arăta că dăduse răspunsul corect.

– Deci nu credeți că „posibil" este egal cu „în afară de orice îndoială firească"?

– Nu, domnule. Deloc.

– Bine. Credeți că oamenii sunt arestați dacă fluieră în biserică?

Pe chipul grădinarului se putea citi confuzia, iar în galeria din spatele meu au izbucnit râsete înfundate.

– Nu înțeleg.

– Există o vorbă, cum că oamenii nu sunt arestați dacă fluieră în biserică. Cu alte cuvinte, nu iese fum fără foc. Oamenii nu sunt arestați fără un motiv bun. Poliția are de obicei dreptate și arestează pe cine trebuie. Credeți asta?

– Cred că oricine face greșeli din când în când – chiar și poliția – și că trebuie să analizezi fiecare caz în parte.

– Credeți însă că poliția are *de obicei* dreptate?

Era încolțit. Orice răspuns ar fi reprezentat un semnal pentru o parte sau alta.

– Cred că așa este probabil – sunt profesioniști –, dar aș analiza fiecare caz în parte și nu aș crede că doar pentru că poliția are de obicei dreptate au prins în mod automat pe cine trebuie în acest caz.

Era un răspuns bun, oricât ar fi fost de surprinzător din partea unui grădinar. Am dat din nou din cap. Răspunsurile lui erau corecte, dar era ceva aproape exersat în expunerea sa. Era servilă, fățarnică. Grădinarul își dorea foarte mult să fie în juriu, și asta nu-mi cădea bine.

– Ce fel de mașină conduceți, domnule?

Întrebarea neașteptată era întotdeauna bună pentru o reacție. Juratul cu numărul 8 s-a lăsat pe spate pe scaunul său și s-a uitat la mine ca și cum ar fi crezut că încercam să-l păcălesc în vreun fel.

– Mașina mea?

– Da, cu ce mergeți la muncă?

– Am o camionetă. Îmi țin în ea echipamentul și alte lucruri. Este un Ford 150.

– Aveți vreun indicator autocolant pe spate?

– Mda... câteva.

– Ce scrie pe ele?

A avut nevoie de ceva timp pentru a-și amintit propriile indicatoare autocolante.

– Ăăă, am autocolantul NRA[1] și mai am unul care spune „Dacă poți citi asta, dă înapoi". Ceva de genul acesta. Poate că nu este formulat așa de frumos.

S-au auzit râsete din direcția grupului de potențiali jurați, iar numărul 8 a zâmbit cu mândrie.

– De cât timp sunteți membru al Asociației Naționale a Deținătorilor de Arme? am întrebat. Pe fișa de informații pentru jurați nu ați scris asta.

– Păi, de fapt nu sunt. Adică nu sunt membru. Am doar un autocolant lipit.

Înșelăciune. Fie mințea în legătură cu calitatea sa de membru și nu o inclusese în fișa sa de informații, fie nu era membru și își folosea indicatorul autocolant pentru a se prezenta ca fiind ceva ce nu era sau ca parte a unei organizații în care credea, dar în care nu dorea să se înscrie în mod oficial. În orice caz, era amăgitor și confirma tot ce simțeam. Favreau avea dreptate. Trebuia să plece. I-am spus judecătorului că îmi încheiasem interogatoriul și m-am așezat la loc.

Când judecătorul a întrebat dacă acuzarea și apărarea acceptau juriul în acea formă, Golantz a încercat să o recuze motivat pe artistă. M-am opus, iar judecătorul a fost de partea mea. Golantz nu a avut de ales și s-a folosit de ultima sa recuzare absolută pentru

[1] *National Rifle Association*: Asociația Națională a Deținătorilor de Arme din SUA

a o elimina. Eu mi-am utilizat apoi penultima recuzare împotriva grădinarului. Bărbatul părea mânios când a ieșit din sala de judecată.

Alte două nume de potențiali jurați au fost strigate, și un agent imobiliar și încă un pensionar au ocupat scaunele opt și unsprezece din boxă. Răspunsurile lor la întrebările judecătorului i-au plasat chiar în centru. I-am notat cu negru și nu am auzit nimic alarmant. Pe la jumătatea audierii de către judecător, am primit un alt SMS de la Favreau.

Favreau: Ambii +/ – după părerea mea. Amândoi ușor de dus de nas.

În general, este bine să ai persoane influențabile în juriu. Jurații care nu dau semne că ar avea o personalitate puternică și cu convingeri de centru puteau fi manipulați adesea în timpul deliberărilor. Ei caută pe cineva pe care să-l urmeze. Cu cât ai mai mulți jurați influențabili, cu atât este mai important să ai un jurat cu o personalitate puternică și unul despre care crezi că este predispus să fie de partea apărării. Vrei să ai pe cineva în sala pentru deliberări care să îi tragă pe jurații ușor de influențat după el.

Golantz, din punctul meu de vedere, făcuse o greșeală tactică esențială. Își epuizase recuzările absolute înaintea apărării și, mai rău, lăsase un avocat în juriu. Juratul 3 răzbise, iar instinctul îmi spunea că Golantz își păstrase ultima recuzare absolută pentru el. Artista îi stricase însă socotelile, iar acum Golantz rămăsese cu un avocat în juriu.

Juratul cu numărul 3 nu practica dreptul penal, dar fusese nevoit să-l studieze pentru a-și obține diploma, iar din când în când flirtase probabil cu ideea de a-l practica. Nu se făceau filme și seriale de televiziune despre avocați specializați în litigii imobiliare. Dreptul penal reprezenta o atracție, iar juratul 3 nu avea să fie imun la asta. După părerea mea, asta îl făcea un jurat excelent pentru apărare. Era colorat cu roșu în diagrama mea și reprezenta prima mea alegere pentru juriu. Intra la proces și la deliberările ulterioare cunoscând legea și statutul de perdant absolut al apărării. Asta îl făcea nu

doar solidar cu partea mea, ci și candidatul evident pentru funcția de președinte al juriului – juratul ales de către ceilalți pentru comunicările cu judecătorul și pentru a fi purtător de cuvânt. Când juriul intra în sală pentru a începe deliberările, persoana către care aveau să-și întoarcă atenția cu toții era avocatul. Dacă era roșu, avea să convingă mulți colegi jurați să încline către verdictul de nevinovăție. Iar în cel mai rău caz, egoul său de avocat îl putea face să insiste că verdictul lui era cel corect și să se mențină pe poziții. El singur putea fi cel care monta juriul și îmi ferea clientul de o condamnare.

Contam pe multe, având în vedere că juratul cu numărul 3 răspunsese la întrebările adresate de judecător și de avocați pentru mai puțin de 30 de minute, dar la asta se rezuma selecția juriului. Decizii rapide, instinctive, bazate pe experiență și observație.

Una peste alta, aveam de gând să îi las pe cei doi potențiali jurați ușor de influențat să facă parte din juriu. Mai aveam dreptul la o recuzare absolută și intenționam să o utilizez pentru juratul 7 sau 10. Inginerul sau pensionarul.

I-am solicitat judecătorului o scurtă pauză pentru a mă consulta cu clientul meu. M-am întors apoi spre Elliot și i-am strecurat diagrama în față.

– Acum e acum, Walter. Am rămas cu un singur glonț. Ce crezi? Eu cred că trebuie să scăpăm de șapte și de zece, dar nu putem să scăpăm decât de unul.

Elliot se implicase foarte mult. Încă de când primii doisprezece luaseră loc în boxă în dimineața dinainte, exprimase opinii ferme despre fiecare jurat pe care dorisem să-l recuz, însă nu alesese un juriu până atunci. Eu, da. Îi suportasem comentariile, dar în cele din urmă am luat propriile decizii. Această ultimă decizie era însă o aruncare cu banul. Oricare dintre jurați putea dăuna apărării. Oricare se putea dovedi ușor de influențat. Era o alegere dificilă și eram tentat să las instinctele clientului meu să fie factorul de decizie.

Elliot a bătut cu un deget căsuța aferentă juratului zece de pe grila mea. Un scriitor de cărți tehnice pentru o fabrică de jucării care se pensionase.

– El, a spus. Renunță la el.

– Ești sigur?

– Absolut.

Am privit grila. Era mult albastru în căsuța zece, dar la fel și în cea cu numărul șapte. Inginerul.

Aveam o presimțire că autorul de cărți tehnice era la fel ca grădinarul. Își dorea foarte mult să facă parte din juriu, dar probabil din cu totul alt motiv. Mă gândeam că poate dorea să se folosească de această experiență ca modalitate de cercetare pentru o carte sau poate pentru un scenariu de film. Își făcuse o carieră scriind manuale de instrucțiuni pentru jucării. La pensie, recunoscuse el în timpul audierii preliminare, încerca să scrie ficțiune. Nu era nimic mai interesant decât un loc în rândul din față la un proces de crimă care să ajute la stimularea imaginației și a procesului creativ. Era bine pentru el, dar nu pentru Elliot. Nu doream pe nimeni care savura ideea de a judeca – indiferent de motiv – în juriul meu.

Juratul 7 era colorat în albastru din alt motiv. Figura ca inginer aerospațial. Industria în care lucra era foarte dezvoltată în sudul Californiei și, în consecință, mai interogasem câțiva ingineri în timpul *voire dire* de-a lungul anilor. În general, inginerii erau conservatori din punct de vedere politic și religios, două atribute foarte albastre, și lucrau pentru companii care se bazau pe contracte și subvenții guvernamentale importante. Un vot pentru apărare era un vot împotriva guvernului, iar acesta era un pas dificil pentru ei.

În ultimul rând, și poate cel mai important, inginerii trăiesc într-o lume a logicii și a absolutului. Sunt lucruri pe care uneori nu le poți aplica asupra unei crime sau asupra locului unei crime sau chiar asupra sistemului judiciar penal ca întreg.

– Nu știu, am spus. Cred că inginerul ar trebui să plece.

– Nu, îmi place. Mi-a plăcut de la început. Contactul vizual cu el a fost bun. Vreau să rămână.

M-am întors și m-am uitat spre boxă. Privirea mea a trecut de la juratul 7 la juratul 10 și înapoi. Speram să descopăr vreun semn, vreun indiciu care să-mi arate pe cine să aleg.

– Domnule Haller, a intervenit judecătorul Stanton. Doriți să faceți ultima recuzare sau acceptați juriul în forma sa actuală? Vă reamintesc, este târziu și mai avem de ales și jurații locțiitori.

Telefonul mi-a vibrat în timp ce judecătorul mi se adresa.

– Ăăă, încă un moment, onorată instanță.

M-am întors din nou spre Elliot și m-am aplecat spre el ca și cum i-aș fi șoptit ceva, dar de fapt îmi scoteam telefonul.

– Ești sigur, Walter? am șoptit. Tipul este inginer. Ar putea să ne facă probleme.

– Uite ce e, îmi câștig existența citind oameni și dând cu zarul, mi-a răspuns Elliot în șoaptă. Îl vreau pe omul acela în juriul meu.

Am dat din cap și mi-am coborât privirea între picioare, unde țineam telefonul. Era un SMS de la Favreau.

Favreau: Scoate-l pe 10. E înșelător. 7 se potrivește profilului acuzării, dar văd contact vizual bun și față deschisă. Este interesat de povestea ta. Îl place pe clientul tău.

Contact vizual. Asta hotăra totul. Mi-am strecurat telefonul înapoi în buzunar și m-am ridicat. Elliot m-a apucat de mâneca sacoului. M-am aplecat să-i aud șoapta stăruitoare.

– Ce faci?

M-am desprins din strânsoarea lui pentru că nu-mi plăcea felul în care afișa încercarea de a mă controla în public. M-am îndreptat la loc și mi-am ridicat privirea spre judecător.

– Onorată instanță, apărarea ar dori să îi mulțumească și să îl recuze pe juratul cu numărul 10 în acest moment.

În timp ce judecătorul l-a recuzat pe scriitorul de cărți tehnice și a chemat un alt candidat pe scaunul cu numărul zece din boxă, m-am așezat și m-am întors spre Elliot.

– Walter, să nu mă mai apuci așa în fața juriului. Te face să pari un ticălos și oricum îmi va fi destul de greu să îi conving că nu ești un criminal.

I-am întors spatele în timp ce priveam cum cel mai nou și probabil ultimul jurat ocupă scaunul liber din boxă.

PARTEA A PATRA

File de suflet

Păşind pe urmele unui mort

Un avocat preia cazurile colegului ucis
Primul caz; Procesul deceniului

De JACK McEVOY, jurnalist *Times*

Nu cele 31 de cazuri care i-au picat din cer erau o problemă, ci cazul cel mare, cu un client important şi miza uriaşă a dosarului. Avocatul apărării, Michael Haller, i-a luat locul răposatului Jerry Vincent în urmă cu două săptămâni şi acum se află prins în iureşul aşa-numitului Proces al Deceniului de anul acesta.

Astăzi este programată începerea audierilor în procesul lui Walter Elliot, în vârstă de 54 de ani, director al studiourilor Archway, acuzat de uciderea soţiei sale şi a presupusului ei amant, crimă ce a avut loc în urmă cu şase luni în Malibu. Haller a preluat cazul după ce Vincent, în vârstă de 45 de ani, a fost găsit mort în maşina sa, în centrul Los Angelesului.

Vincent a lăsat dispoziţii legale care îi permiteau lui Haller să îi preia cabinetul în cazul morţii sale. Haller, care se afla la finalul unui concediu sabatic de un an, s-a culcat într-o noapte cu zero cazuri şi s-a trezit a doua zi cu 31 de clienţi noi.

„Mă entuziasma ideea de a mă întoarce la lucru, dar nu mă aşteptam la aşa ceva", a spus Haller, în vârstă de 42 de ani, fiul regretatului Michael Haller Sr, unul dintre avocaţii legendari ai Los Angelesului anilor 1950 şi 1960. „Jerry Vincent a fost un prieten şi un coleg şi, bineînţeles, aş prefera să nu am niciun caz dacă el ar putea fi în viaţă astăzi."

Ancheta în cazul uciderii lui Vincent este în curs de desfăşurare. Nu au fost efectuate arestări, iar detectivii susţin că nu există suspecţi. A fost împuşcat de două ori în cap în timp ce se afla în maşina sa în garajul de lângă clădirea unde-şi avea cabinetul, în blocul 200 de pe Broadway.

Ulterior morţii lui Vincent, întregul cabinet al avocatului decedat a fost predat lui Haller. Datoria sa era de a coopera cu anchetatorii în limitele permise de confidenţialitatea avocat–client, de a inventaria cazurile şi de a lua legătura cu toţi clienţii activi. Imediat a apărut o surpriză. Unul dintre clienţii lui Vincent trebuia să apară în instanţă a doua zi după comiterea crimei.

„Eu şi angajaţii mei tocmai începeam să punem cap la cap toate cazurile când am văzut că Jerry – şi acum, bineînţeles, eu – trebuia să participe la citirea sentinţei unui client, a spus Haller. A trebuit să las totul baltă, să mă grăbesc să ajung la Curtea Penală şi să fiu acolo pentru client."

Cu asta încheiase un caz şi mai rămâneau 30 de alte cazuri active. Fiecare client de pe acea listă trebuia să fie contactat de urgenţă şi informat cu privire la moartea lui Vincent şi la posibilitatea de a angaja un avocat nou sau de a continua cu Haller la cârma cazului.

O mână de clienţi au decis să caute alţi reprezentanţi, dar vasta majoritate a cazurilor îi rămân lui Haller. De departe cel mai important dintre acestea este cazul „Crimă în Malibu". A atras atenţia publicului larg. Fragmente din proces sunt programate să fie transmise în direct la nivel naţional de către Court TV. Dominick Dunne, principalul cronicar al instanţelor şi infracţiunilor pentru Vanity Fair, *se află printre reprezentanţii presei care au solicitat locuri în sala de judecată.*

Cazul i-a revenit lui Haller cu o singură condiţie importantă. Elliot îl accepta pe Haller ca avocat doar dacă acesta era de acord să nu amâne procesul.

„Walter este nevinovat şi a insistat asupra acestui aspect încă din prima zi", a declarat Haller pentru Times *în primul interviu acordat de la preluarea acestui caz. „Au existat amânări la început şi el a aşteptat timp de şase luni să apară în instanţă şi să aibă ocazia de a-şi dovedi nevinovăţia. Nu îl interesa o altă amânare în justiţie şi am fost*

de acord cu el. Dacă ești nevinovat, de ce să aștepți? Am lucrat aproape fără întrerupere și cred că suntem pregătiți."

Pregătirea nu a fost ușoară. Ucigașul lui Vincent i-a furat și servieta din mașină. Aceasta conținea laptopul lui Vincent și calendarul său.

„Nu a fost prea greu să refacem calendarul, dar laptopul a reprezentat o pierdere importantă, a spus Haller. Era cel mai important loc de depozitare a informațiilor și a strategiei pentru caz. Dosarele printate pe care le-am găsit în birou erau incomplete. Aveam nevoie de laptop și, la început, am crezut că suntem într-un punct mort."

Apoi însă Haller a găsit ceva ce criminalul nu luase. Vincent salvase tot ce avea în computer pe o memorie flash digitală atașată brelocului său. Înotând printre megabiții de date, Haller a început să găsească fragmente de strategie pentru procesul Elliot. Selecția juriului a avut loc săptămâna trecută, iar astăzi, când încep audierile, va fi complet pregătit, a declarat el.

„Nu cred că domnul Elliot va avea vreo problemă cu apărarea sa, a spus Haller. Suntem înarmați și pregătiți de luptă."

Elliot nu a putut fi contactat prin telefon pentru a comenta situația și a evitat să discute cu mass-media, excepție făcând o conferință de presă ulterioară arestării sale, în care a negat vehement implicarea sa în crime și a plâns pierderea soției sale.

Procurorii și anchetatorii din cadrul Departamentului Șerifului din Comitatul Los Angeles au spus că Elliot i-a ucis pe soția sa, Mitzi, în vârstă de 39 de ani, și pe Johan Rilz, în vârstă de 35 de ani, într-un acces de furie după ce i-a găsit pe cei doi împreună într-o casă de weekend aparținând familiei Elliot, pe plaja din Malibu. Elliot a chemat poliția și a fost arestat ulterior cercetării locului crimei. Deși arma crimei nu a fost găsită, analizele criminalistice au stabilit că Elliot trăsese recent cu o armă. Anchetatorii au spus că el a dat și declarații inconsecvente în timpul interogatoriului inițial de la locul crimei și mai târziu. Este de așteptat ca alte dovezi împotriva mogulului de film să fie dezvăluite la proces.

Elliot rămâne în libertate contra unei cauțiuni de 20 de milioane de dolari, cea mai ridicată sumă solicitată vreodată unui suspect în întreaga istorie a comitatului Los Angeles.

Experții juridici, precum și diverși observatori spun că este de așteptat ca apărarea să atace modul în care au fost mânuite dovezile în cadrul anchetei, precum și procedurile de testare care au stabilit că Elliot trăsese cu o armă.

Procurorul adjunct Jeffrey Golantz, care instrumentează cazul, a refuzat să comenteze. El nu a pierdut niciodată un proces în calitate de procuror, iar acesta va fi al unsprezecelea caz de crimă al său.

36

Juraţii şi-au făcut intrarea în şir indian, precum jucătorii echipei Lakers pe terenul de baschet. Nu purtau toţi aceeaşi uniformă, dar în aer se simţea acelaşi sentiment de anticipare. Jocul era pe punctul de a începe. S-au împărţit în două şi s-au aşezat pe cele două rânduri din boxa juriului. Aveau la ei carneţele şi pixuri. Ocupau aceleaşi locuri ca şi vineri, când juriul se reunise pentru depunerea jurământului.

Era aproape ora zece, luni dimineaţa, şi procesul începea mai târziu decât fusese stabilit. Mai devreme însă, judecătorul Stanton îi chemase pe avocaţi şi pe inculpat în biroul său, unde timp de aproape patruzeci de minute comunicase reguli de bază de ultim moment şi îşi făcuse timp să se uite chiorâş la mine şi să îşi exprime neplăcerea în legătură cu articolul publicat pe prima pagină din *Los Angeles Times* în acea dimineaţă. Principala lui nemulţumire era că articolul atârna greu de partea apărării şi mă prezenta pe mine în postura de defavorizat înduioşător. Deşi vineri după-amiază prevenise noul juriu să nu citească sau să privească la televizor ştiri despre caz sau proces, judecătorul era îngrijorat că articolul le-ar fi putut cădea în mâini.

În apărarea mea, i-am mărturisit judecătorului că dădusem interviul cu zece zile în urmă pentru un articol despre care mi se spusese că avea să fie publicat cu cel puţin o săptămână înainte de începerea procesului. Golantz a rânjit, replicând că explicaţia mea sugera că încercasem să influenţez selecţia juriului dând acel

interviu mai devreme, dar că, apărând acum, viciam procesul. L-am contracarat subliniind faptul că articolul arăta clar că procuratura fusese contactată, dar refuzase să comenteze. Dacă articolul era părtinitor, acela era motivul.

Stanton a părut să îmi accepte morocănos explicațiile, dar ne-a avertizat să nu vorbim cu presa. Am știut atunci că trebuia să anulez înțelegerea de a oferi comentarii pentru Court TV la finalul fiecărei ședințe de judecată. Publicitatea ar fi fost plăcută, dar nu voiam să mă pun rău cu judecătorul.

Am trecut la alte chestiuni. Stanton era foarte interesat de gestionarea timpului alocat pentru proces. La fel ca oricare alt judecător, trebuia să țină lucrurile în mișcare. Avea multe cazuri nerezolvate, iar un proces lung nu făcea decât să înrăutățească situația. Dorea să știe cât credea fiecare parte că va dura susținerea cauzei sale. Golantz a zis că avea nevoie de cel puțin o săptămână, iar eu am spus că aveam nevoie de tot atâta timp, deși știam că, de fapt, avea să-mi ia mult mai puțin. Cea mai mare parte a strategiei apărării avea să fie prezentată, sau cel puțin pregătită, în timpul fazei de acuzare.

Stanton s-a încruntat auzind asta și a sugerat ca atât acuzarea, cât și apărarea să se gândească în mod serios la o raționalizare. A zis că dorea să dea cazul pe mâna juriului cât timp nivelul lor de atenție era încă ridicat.

Am studiat jurații pe măsură ce se așezau și am căutat indicii de părtinire sau altceva. Eram încă mulțumit de juriu, în special de juratul numărul 3, avocatul. Alți câțiva erau discutabili, dar hotărâsem în weekend că îmi voi prezenta cauza avocatului și speram ca el să-i atragă pe ceilalți de partea sa când va vota pentru achitare.

Toți jurații se priveau între ei sau îl priveau pe judecător, masculul alfa al sălii de judecată. Din câte îmi dădeam seama, niciun jurat nu arunca măcar o ocheadă spre masa acuzării sau a apărării.

M-am întors și am privit în spate spre galerie. Sala de judecată era din nou plină până la refuz cu membri ai presei și public, precum și cu rude de sânge ale victimelor.

Chiar în spatele mesei acuzării stătea mama lui Mitzi Elliot, care venise cu avionul de la New York. Lângă ea se aflau tatăl lui

Johan Rilz și doi frați, care veniseră tocmai de la Berlin. Am observat că Golantz o poziționase pe mama îndurerată la capătul intervalului, unde ea și fluxul ei constant de lacrimi puteau fi complet vizibile juriului.

Apărarea avea cinci locuri rezervate în primul rând din spatele meu. Acolo stăteau Lorna, Cisco, Patrick și Julie Favreau – ultima la îndemână pentru că o angajasem să fie prezentă la proces și să observe juriul pentru mine. Nu puteam privi spre jurați tot timpul, și uneori se dezvăluiau când credeau că niciunul din avocați nu le acordă atenție.

Cel de-al cincilea loc, care era gol, fusese rezervat pentru fiica mea. Sperasem ca în weekend să o pot convinge pe fosta mea soție să îmi permită să o învoiesc pe Hayley de la școală în acea zi pentru a veni cu mine în instanță. Nu mă văzuse la lucru până atunci, și credeam că pledoariile de început reprezentau o ocazie perfectă. Mă simțeam foarte încrezător în cauza mea. Mă simțeam imun în fața gloanțelor și doream ca fiica mea să-și vadă tatăl în această postură. Planul era ca ea să stea lângă Lorna, pe care o cunoștea și o plăcea, și să mă privească evoluând în fața juriului. Drept argument, folosisem până și replica lui Margaret Mead despre învoirea copiilor de la școală pentru a îi educa. Era însă un caz pe care în cele din urmă nu l-am câștigat. Fosta mea soție a refuzat să-mi acorde permisiunea. Fiica mea s-a dus la școală, iar locul rezervat a rămas gol.

Walter Elliot nu avea pe nimeni în galerie. Nu avea copii și nici rude apropiate. Nina Albrecht mă întrebase dacă avea voie să stea în galerie pentru a-și arăta sprijinul, dar pentru că era înregistrată pe listele de martori ale acuzării și apărării, era exclusă de la vizionarea procesului până la depunerea mărturiei. Prin urmare, clientul meu nu avea pe nimeni, și asta cu premeditare. Avea destui asociați, amici binevoitori și simpatizanți care doreau să fie acolo pentru el. Avea chiar și actori foarte buni dispuși să stea în spatele lui și să-și arate sprijinul, dar i-am spus că, dacă avea un anturaj de la Hollywood sau pe avocații săi corporatiști pe locurile din spate, transmitea mesajul și imaginea greșite juriului. Totul ține de juriu,

i-am explicat. Fiecare mișcare – de la alegerea cravatei pe care o porți până la martorii aduși la bară – este făcută în deferență față de juriu. Juriul nostru anonim.

După ce jurații s-au așezat și s-au făcut comozi, judecătorul Stanton a cerut consemnarea discuțiilor în procesul-verbal și a început demersul întrebând dacă vreun jurat văzuse articolul din ziarul *Times* apărut de dimineață. Niciunul nu a ridicat mâna, iar Stanton a răspuns cu o nouă atenționare de a nu citi sau urmări la televizor știri despre proces.

Le-a spus apoi juraților că procesul avea să înceapă cu pledoarii inițiale din partea avocaților.

– Doamnelor și domnilor, țineți minte, a subliniat el, acestea sunt pledoarii. Nu sunt dovezi. Fiecare parte este datoare să prezinte dovezile care sprijină pledoariile. Iar dumneavoastră veți fi cei care la finalul procesului veți decide dacă au făcut asta.

Acestea fiind spuse, a făcut un gest spre Golantz și a anunțat că acuzarea putea să înceapă. După cum ni se explicase într-o ședință preliminară, fiecare parte avea o oră la dispoziție pentru pledoaria inițială. Nu știam ce avea de gând Golantz, dar mie nu îmi trebuia atât de mult.

Chipeș și impresionant într-un costum negru, cămașă albă și cravată maro, Golantz s-a ridicat și s-a adresat juriului de la masa acuzării. Pentru proces avea un al doilea avocat, o colegă tânără și atrăgătoare pe nume Denise Dabney. Ea a stat lângă el și a privit juriul tot timpul cât a vorbit el. Era un mod de a juca la dublu, două perechi de ochi trecând constant peste chipurile juraților, transmițând de două ori seriozitatea și gravitatea sarcinii pe care o aveau de îndeplinit.

După ce s-a prezentat pe sine și pe colega sa, Golantz a trecut la treabă.

– Doamnelor și domnilor din juriu, ne aflăm astăzi aici din cauza lăcomiei și a furiei nestăvilite. Simplu și la obiect. Inculpatul, Walter Elliot, este un om cu multă putere, bani și cu un statut important în comunitatea noastră, însă asta nu a fost de ajuns pentru el. Nu a dorit să își împartă banii și puterea. Nu a vrut să întoarcă

obrazul când a fost trădat. În schimb, a reacționat în cel mai violent mod posibil. A luat nu doar o viață, ci două. Într-un moment de furie și umilință maximă, a ridicat o armă și și-a ucis atât soția, pe Mitzi Elliot, cât și pe Johan Rilz. A crezut că banii și puterea îl fac să fie deasupra legii și că îl vor salva de pedeapsă pentru aceste infracțiuni atroce, dar nu va fi cazul. Acuzarea vă va demonstra în afară de orice îndoială firească faptul că Walter Elliot a apăsat pe trăgaci și este responsabil pentru moartea a doi oameni nevinovați.

Eram întors pe scaun, pe jumătate pentru a-mi ascunde clientul de privirea juriului și pe jumătate pentru a-i supraveghea pe Golantz și rândurile de galerie din spatele lui. Înainte să termine prima parte a expunerii sale, lacrimile curgeau pe obrajii mamei lui Mitzi Elliot, iar asupra acestui lucru trebuia să-i atrag atenția judecătorului când aveam să ne aflăm departe de urechile juriului. Manifestările teatrale erau prejudiciabile și urma să-l rog pe judecător să o mute pe mama victimei într-un loc care să nu fie chiar un punct focal pentru juriu.

Mi-am trecut privirea de la femeia înlăcrimată la expresiile aspre de pe chipurile bărbaților din Germania. Mă interesa foarte mult persoana lor și impresia pe care o făceau jurații. Voiam să văd cum făceau față emoțiilor și ambianței unei săli de judecată americane. Voiam să văd cât de fioroși puteau fi făcuți să pară. Cu cât arătau mai sumbri și mai amenințători, cu atât mai bine avea să funcționeze strategia apărării când mă concentram asupra lui Johan Rilz. Privindu-i acum, știam că era un semn bun. Păreau furioși și meschini.

Golantz și-a prezentat cauza jurații, spunându-le că avea să aducă mărturii și dovezi și ce anume credea el că însemnau acestea. Nu era nicio surpriză. La un moment dat, am primit un mesaj de un rând de la Favreau, pe care l-am citit sub masă.

Favreau: Înghit tot ce le spune. Trebuie să fii bun.

„Corect, m-am gândit. Spune-mi ceva ce nu știu."

Acuzarea se bucura de un avantaj nedrept la fiecare proces. Statul are forța și puterea de partea sa. Vine cu o presupunere de

onestitate, integritate și corectitudine. O presupunere în mintea fiecărui jurat și privitor, cum că nu ne-am afla aici dacă ar ieși fum fără foc.

Această presupunere este ceea ce fiecare apărare trebuie să contracareze. Persoana judecată ar trebui să beneficieze de prezumția de nevinovăție, dar oricine a pus vreodată piciorul într-o sală de judecată în calitate de avocat sau inculpat știe că prezumția de nevinovăție este doar una dintre noțiunile idealiste care îți sunt predate la Drept. Nu exista nicio îndoială în mintea mea sau a oricui altcuiva că începeam acest proces cu un inculpat care era presupus vinovat. Trebuia să găsesc o modalitatea de a dovedi că este nevinovat sau de a dovedi că acuzarea se face vinovată de abuz, incapacitate sau corupție în pregătirea cazului.

Golantz și-a folosit întreaga oră care îi fusese alocată, dând impresia că nu avea nimic de ascuns cu privire la strategia sa. Dădea dovadă de o aroganță tipică procurorilor; pune totul pe masă și provoacă apărarea să încerce să îi contrazică. Acuzarea era întotdeauna gorila de 270 de kilograme, atât de mare și de puternică, încât nu trebuia să-și facă griji în legătură cu finețurile. Când își picta imaginea, folosea o pensulă de 15 centimetri și o atârna pe perete cu un baros și un piron.

Judecătorul ne spusese în ședința preliminară că ni se cerea să rămânem la mesele noastre sau să folosim pupitrul plasat între ele când ne adresam martorilor în timpul depunerii mărturiilor, dar pledoariile inițiale și argumentele finale reprezentau o excepție de la această regulă. În aceste două etape ale procesului, eram liberi să folosim spațiul din fața boxei juraților – un loc pe care veteranii barei apărării l-au numit „ocolul doveditor" pentru că erau singurele ocazii în timpul unui proces când avocații se adresau direct juriului și fie erau convingători, fie nu.

Golantz s-a mutat în cele din urmă de la masa acuzării la ocolul doveditor când a venit momentul marelui final. S-a așezat drept în fața punctului de mijloc al boxei și și-a desfăcut larg mâinile, ca un predicator în fața turmei sale.

– Mi s-a scurs timpul, oameni buni, a zis el. Așa că, în încheiere, vă îndemn să aveți mare grijă când ascultați dovezile și mărturiile.

Judecata vă va îndruma. Vă îndemn să nu vă lăsați derutați sau distrași de obstacolele pe care le va ridica apărarea în calea justiției. Păstrați-vă scopul în câmpul conștiinței. Țineți minte, doi oameni și-au pierdut viața. Le-a fost răpit viitorul. De aceea suntem aici astăzi. Pentru ei. Vă mulțumesc foarte mult.

Vechea replică „păstrați-vă scopul în câmpul conștiinței". Asta fusese aruncată prin tribunale de pe vremea când eram avocat din oficiu. Totuși, era un început temeinic din partea lui Golantz. Nu avea să câștige niciun trofeu pentru oratorul anului, dar își expusese ideile. Se mai și adresase jurașilor cu apelativul „oameni buni" de cel puțin patru ori din câte numărasem eu, iar acestea erau cuvinte pe care nu le-aș folosi niciodată pentru un juriu.

Favreau îmi mai trimisese două mesaje în ultima jumătate de oră a discursului acuzării, raportând scăderea interesului juriului. Poate că or fi înghițit totul la început, dar acum păreau să se fi cam săturat. Uneori te poți lungi prea mult. Golantz se târâse prin 15 runde întregi ca un boxer de categorie grea. Eu urma să fiu de categorie semimijlocie. Mă interesau loviturile neașteptate. Urma să intru și să ies, să expun câteva idei, să plantez câteva semințe și să dau naștere câtorva întrebări. Urma să-i fac să mă placă. Asta era cel mai important. Dacă mă plăceau, avea să le placă și cauza mea.

De îndată ce judecătorul a dat din cap spre mine, m-am ridicat și m-am îndreptat imediat spre ocolul doveditor. Nu doream să fie nimic între mine și juriu. Eram conștient și de faptul că asta mă plasa chiar în fața camerei Court TV montate pe perete deasupra boxei juriului.

Am înfruntat juriul fără niciun gest fizic, cu excepția unui semn vag cu capul.

– Doamnelor și domnilor, permiteți-mi să mă prezint. Eu sunt Michael Haller, avocatul care îl reprezintă pe Walter Elliot, pe care îl vedeți aici stând singur la masă.

Am arătat spre Elliot, și așa cum plănuisem dinainte, el a dat din cap posomorât, fără a oferi vreun zâmbet care să pară la fel de fals și mieros precum apelativul „oameni buni" adresat jurașilor.

– Acum, nu voi avea nevoie de mult timp aici, pentru că vreau să ajung la mărturii și dovezi – puținele care există – și să ne punem

pe treabă. Ajunge cu vorba. Este timpul să arătăm sau să tăcem din gură. Domnul Golantz a țesut o imagine lungă și complicată pentru dumneavoastră. I-a luat o oră întreagă doar să o obțină. Însă eu sunt aici ca să vă spun că acest caz nu este atât de complicat. Dovezile acuzării se rezumă la un labirint de fum și oglinzi. Iar când vom împrăștia fumul și vom străbate labirintul, veți înțelege asta. Veți afla că nu există niciun foc, că nu există nicio dovadă împotriva lui Walter Elliot. Că există mai mult decât îndoială firească aici, că este cumplit că aceste acuzări i-au fost aduse lui Walter Elliot.

Din nou m-am întors și am arătat spre clientul meu. Stătea cu privirea plecată asupra blocului de hârtie pe care lua notițe – din nou, cu premeditare, pentru a-l înfățișa pe clientul meu ca fiind ocupat, implicat activ în propria apărare, curajos și netulburat de lucrurile teribile pe care procurorul tocmai le afirmase despre el. Avea dreptatea de partea lui, iar dreptatea îți dă tărie.

M-am întors spre juriu și am continuat:

– Am numărat șase ocazii în care domnul Golantz a menționat cuvântul „armă" în discursul său. De șase ori a spus că Walter a luat o armă și a împușcat-o pe femeia pe care o iubea și pe un al doilea spectator nevinovat. De șase ori. Ceea ce nu v-a spus însă de șase ori este că nu există nicio armă. Nu are nicio armă. Departamenul Șerifului nu are nicio armă. Nu au nicio armă și nici nu au reușit să facă legătura între Walter și o armă pentru că el nu a deținut sau avut vreodată așa ceva. Domnul Golantz v-a promis că va prezenta dovezi incontestabile că Walter a tras cu o armă, dar lăsați-mă să vă spun să vă țineți bine pălăriile. Păstrați acea promisiune în buzunar și haideți să vedem la finalul acestui proces dacă așa-numita dovadă este incontestabilă. Haideți să vedem dacă măcar rămâne în picioare.

În timp ce vorbeam, privirea mea se plimba dintr-o parte în alta asupra juriului, precum reflectoarele care străbat cerul deasupra Hollywoodului noaptea. M-am mișcat constant, dar calm. Am simțit un anume ritm în gândurile și cadența mea, și am știut instinctiv că stăpâneam juriul. Fiecare dintre ei mă urmărea.

– Știu că în societatea noastră dorim ca ofițerii noștri de poliție să fie profesioniști și minuțioși și cât mai buni posibili. Vedem

infracțiuni la știri și pe străzi și știm că acești bărbați și aceste femei reprezintă granița subțire dintre ordine și dezordine. Adică vreau asta la fel de mult ca dumneavoastră. Și eu am fost victima unei infracțiuni violente. Știu cum este. Și vrem ca polițiștii noștri să intervină și să fie eroii zilei. La urma urmelor, pentru asta sunt aici.

M-am oprit și am cuprins cu privirea întreaga boxă a juriului, țintuind fiecare pereche de ochi pentru un scurt moment înainte de a continua:

– Însă asta nu este ceea ce s-a întâmplat aici. Dovezile – și vorbesc despre dovezile și mărturiile acuzării – vor arăta că încă de la început anchetatorii s-au concentrat asupra unui suspect, Walter Elliot. Dovezile vor arăta că, odată ce Walter a devenit acea țintă, toate celelalte jocuri s-au terminat. Toate celelalte piste ale anchetei au fost blocate sau nu au fost niciodată măcar urmărite. Aveau un suspect și ceea ce credeau că este un motiv, și nu s-au mai uitat înapoi. Nu s-au uitat în altă parte.

Pentru prima dată mi-am schimbat poziția. Am pășit înainte către balustradă în fața juratului cu numărul 1. Am mers încet prin fața boxei, mâna alunecându-mi peste balustradă.

– Doamnelor și domnilor, cazul acesta a fost abordat cu ochelari de cal. Concentrarea atenției asupra unui suspect și lipsa completă de atenție acordată altor aspecte. Și vă promit că, atunci când vă veți da jos ochelarii de cal ai acuzării, vă veți privi unul pe celălalt și veți închide ochii pe jumătate pentru a vă apăra de lumina puternică. Și vă veți întreba unde naiba sunt dovezile lor. Vă mulțumesc foarte mult.

Mâna mea s-a desprins încet de balustradă și m-am îndreptat înapoi spre locul meu. Înainte ca eu să mă așez, judecătorul a suspendat ședința pentru pauza de prânz.

37

Din nou clientul meu a evitat să ia prânzul cu mine pentru a se întoarce la studio și a-și face apariția obișnuită în birourile executive. Începeam să cred că el vedea procesul ca pe o inconvenientă enervantă în programul său. Fie era mai încrezător decât mine în cauza apărării, fie procesul pur și simplu nu era o prioritate.

Oricare ar fi fost motivul, asta mă lăsa cu anturajul meu din primul rând. Am mers la Traxx în Union Station pentru că era suficient de departe de tribunal, încât să evităm să dăm peste vreun jurat. Patrick a condus și l-am pus să lase Lincolnul în grija valetului și să ne însoțească pentru a simți că face și el parte din echipă.

Am fost așezați la o masă într-un separeu liniștit, lângă o fereastră care dădea spre sala de așteptare imensă și minunată a gării. Lorna stabilise cum să ne așezăm, iar eu am ajuns lângă Julie Favreau. De când Lorna se cuplase cu Cisco, hotărâse că aveam nevoie să fiu cu cineva și se străduia să facă pe peițitoarea. Efortul acesta venit din partea unei foste soții – o fostă soție la care încă țineam din multe puncte de vedere – nu-mi pica bine, iar gestul Lornei de a îmi arăta scaunul de lângă consultantul meu pentru juriu mi s-a părut deplasat. Eram în toiul primei zile a unui proces și posibilitatea unei relații romantice era ultimul lucru la care mă gândeam. În plus, eram incapabil de a avea o relație. Dependența mea mă plasase la o distanță emoțională de oameni și lucruri pe care abia acum începeam să o depășesc. Prin urmare, îmi făcusem o prioritatea din încercarea de a recrea legătura cu fiica mea.

După aceea, puteam să încerc să găsesc o femeie cu care să îmi petrec timpul.

Lăsând romantismul la o parte, era minunat să lucrez cu Julie Favreau. Era o femeie mititică și atrăgătoare, cu trăsături delicate și păr negru ca pana corbului care îi cădea în inele în jurul feței. Pistruii de pe nas o făceau să pară mai tânără. Știam că avea treizeci și trei de ani. Îmi spusese cândva povestea ei. Venise de la Londra în Los Angeles ca să joace în filme și studiase cu un profesor care credea că trăirile interioare ale unui personaj pot fi exteriorizate cu ajutorul indiciilor faciale, al ticurilor și al mișcărilor corpului. Ca actriță, era de datoria ei să aducă aceste semne la suprafață fără a le face evidente. Exercițiile sale de studentă au devenit observarea, identificarea și interpretarea acestori indicii la alții. Temele sale o purtaseră peste tot, de la sălile de poker din comitatul sudic, unde învățase să citească fețele oamenilor care încearcă să nu trădeze nimic, până la sălile de judecată de la CCB, unde erau întotdeauna o mulțime de chipuri și semne de citit.

După ce o văzusem în galerie timp de trei zile la rând la un proces în care apăram un suspect de viol în serie, am abordat-o și am întrebat-o cine era. Mă așteptam să aflu că era o victimă necunoscută a bărbatului de la masa apărării, așa că am fost surprins să-i aud povestea și să aflu că era acolo doar pentru a exersa citirea chipurilor. Am luat prânzul împreună, i-am cerut numărul, iar data următoare când am ales un juriu am angajat-o să mă ajute. Observațiile ei fuseseră exacte, și am folosit-o de mai multe ori de atunci.

– Deci, am spus în timp ce îmi întindeam un șervet negru în poală. Ce mai face juriul meu?

Credeam că fusese evident că întrebarea mea îi era adresată lui Julie, dar Patrick a vorbit primul.

– Cred că vor să îl condamne pe tipul tău, a spus el. Cred că ei sunt de părere că este un bogătan înfumurat care are impresia că poate scăpa nepedepsit pentru crimă.

Am dat din cap. Probabil că nu era prea departe de adevăr.

– Ei bine, mulțumesc pentru cuvintele încurajatoare, am zis. O să am grijă să-i spun lui Walter să nu mai fie așa de înfumurat și de bogătan de acum încolo.

Patrick și-a plecat privirea rușinat.

– Doar spuneam și eu așa.

– Nu, Patrick, îți apreciez părerea. Orice opinie este bine-venită, și toate contează, dar nu poți schimba unele lucruri. Clientul meu este mai bogat decât își poate imagina vreunul dintre noi, iar asta îi dă un anume stil și o anume imagine. O înfățișare care te face să-l eviți și pe care nu cred că o pot schimba în vreun fel. Julie, ce crezi despre juriu până acum?

Înainte ca ea să poată răspunde, ospătarul a venit și ne-a luat comenzile pentru băuturi. Eu m-am limitat la apă cu lămâie verde, ceilalți au comandat ceai cu gheață, iar Lorna a cerut un pahar de Mad Housewife Chardonnay. I-am aruncat o privire, iar ea a protestat imediat.

– Ce e? Nu lucrez. Doar privesc. În plus, sărbătoresc. Ai un proces din nou și ne-am reapucat de muncă.

Am dat din cap fără tragere de inimă.

– Apropo, trebuie să te duci la bancă.

Am scos un plic din buzunarul sacoului și i l-am înmânat peste masă. A zâmbit, pentru că știa ce era înăuntru: un cec de la Elliot în valoare de 150 000 de dolari, restul onorariului convenit pentru serviciile mele.

Lorna a pus plicul deoparte, iar eu mi-am îndreptat din nou atenția către Julie.

– Deci, ce ai observat?

– Cred că este un juriu bun, a spus. În mare, văd o grămadă de chipuri sincere. Sunt dispuși să-ți asculte cauza. Cel puțin deocamdată. Știm cu toții că sunt predispuși să dea crezare acuzării, dar nu au închis nicio ușă.

– Vezi vreo schimbare față de ce-am discutat vineri? Încă îi mai prezint numărului 3?

– Cine este numărul 3? a întrebat Lorna înainte ca Julie să poată răspunde.

– Gafa lui Golantz. Numărul trei este avocat, iar acuzarea nu ar fi trebuit să-l lase să rămână în boxă.

– Încă mai cred că este bine să îi prezinți lui, a spus Julie, dar sunt și alții. Îmi plac și 11, și 12. Amândoi sunt pensionari și stau chiar unul lângă celălalt. Simt că se vor împrieteni și că vor lucra aproape ca o echipă când se va ajunge la deliberări. Câștigi unul de partea ta și îi câștigi pe amândoi.

Îmi plăcea la nebunie accentul ei englezesc. Nu era nicidecum aristocratic. Avea o tonalitate de stradă care conferea validitate spuselor ei. Nu avusese prea mare succes în cariera de actriță deocamdată și îmi mărturisise cândva că primea multe cereri de audiție pentru roluri istorice care solicitau un accent englezesc elegant pe care nu-l stăpânea prea bine. Venitul ei provenea în mare parte din sălile de poker, unde juca acum pe bune, și din „citirea" juraților pentru mine și pentru micul grup de avocați cărora le-o prezentasem.

– Dar juratul 7? am întrebat. În timpul selecției era numai ochi. Acum refuză să mă privească.

Julie a dat din cap.

– Ai observat și tu. Contactul vizual a dispărut complet. Ca și cum ceva s-a schimbat de vineri până azi. Trebuie să spun în acest punct că ăsta e un semn că se află în tabăra acuzării. În timp ce tu-i prezinți numărului 3, poți pune pariu că domnul Neînvins merge pe mâna numărului 7.

– Așa-mi trebuie dacă-mi ascult clientul, am spus în șoaptă.

Am comandat prânzul și i-am spus ospătarului să ne aducă mâncarea repede pentru că trebuia să ne întoarcem în instanță. În timp ce așteptam, am discutat cu Cisco despre martorii noștri, iar el m-a asigurat că eram pregătiți din punctul ăsta de vedere. L-am rugat apoi să rămână după ședință și să vadă dacă îi poate urmări pe nemți în afara tribunalului până ajungeau la hotel. Voiam să știu unde stăteau. Era doar o măsură de precauție. Nu aveau să fie prea mulțumiți de mine până nu se termina procesul. Era o bună strategie să știi unde îți sunt inamicii.

Îmi mâncasem jumătate din salata mea cu pui la grătar când am aruncat o privire pe fereastră în sala de așteptare. Era un amestec grandios de stiluri, dar predomina art déco. Erau rânduri peste

rânduri de scaune mari de piele pentru călătorii care așteptau, iar candelabre imense atârnau deasupra. Am văzut oameni dormind pe scaune sau șezând cu valizele și lucrurile adunate în jurul lor.

Iar apoi l-am văzut pe Bosch. Stătea singur pe al treilea rând de la fereastra mea. Avea căștile pe urechi. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă, iar apoi el și-a întors privirea. Mi-am pus furculița jos și am băgat mâna în buzunar după bani. Nu aveam idee cât costa un pahar de Mad Housewife, dar Lorna era la al doilea. Am pus cinci bancnote de douăzeci de dolari pe masă și le-am spus celorlalți să termine de mâncat pentru că eu trebuia să ies și să dau un telefon.

Am părăsit restaurantul și l-am sunat pe Bosch pe mobil. Și-a scos căștile și a răspuns în timp ce mă apropiam de al treilea rând de scaune.

– Ce e? a spus în loc de salut.

– Frank Morgan iar?

– De fapt, Ron Carter. De ce mă suni?

– Cum ți s-a părut articolul?

M-am așezat pe scaunul liber din fața lui și i-am aruncat o privire, dar mă purtam de parcă vorbeam cu cineva de la depărtare.

– E cam stupid, a spus Bosch.

– Păi, nu știam dacă vrei să rămâi sub acoperire sau...

– Închide odată.

Am închis telefoanele și ne-am privit.

– Ei bine? am întrebat. Suntem în joc?

– Nu vom ști până nu știm.

– Ce înseamnă asta?

– Articolul a apărut. Cred că a avut efectul dorit de noi. Acum așteptăm să vedem. Dacă se întâmplă ceva, atunci da, suntem în joc. Nu vom ști dacă suntem în joc până nu suntem în joc.

Am dat din cap, deși nu înțelegeam o iotă.

– Cine este femeia în negru? a întrebat. Nu mi-ai spus că ai o prietenă. Probabil că ar trebui să o acoperim și pe ea.

– Este cea care mă ajută cu juriul, atâta tot.

– Aaa, te ajută să îi alegi pe cei care-i urăsc pe polițiști și pe ăia care sunt împotriva sistemului?

– Ceva de genul ăsta. Doar tu ești aici? Mă supraveghezi singur?

– Știi, am avut o prietenă cândva. Întotdeauna punea o sumedenie de întrebări. Niciodată una singură.

– Îi răspundeai vreodată? Sau deviai subtil de la subiect, așa cum faci acum?

– Nu sunt singur, domnule avocat. Stai liniștit. Ai în jurul tău oameni pe care nu-i vei vedea niciodată. Am oameni care-ți supraveghează cabinetul, fie că ești acolo sau nu.

Și camere de filmat. Fuseseră instalate cu zece zile mai devreme, când credeam că apariția articolului în *Times* era iminentă.

– Mda, bine, dar nu vom mai sta mult acolo.

– Am observat. Unde vă mutați?

– Nicăieri. Lucrez din mașină.

– Pare distractiv.

L-am studiat preț de o clipă. Rostise cuvintele pe un ton sarcastic, la fel ca de obicei. Era un tip enervant, dar cumva mă făcuse să las pe mâinile lui siguranța mea.

– Ei bine, trebuie să ajung în instanță. Este ceva ce ar trebui să fac? Vreun mod anume în care vrei să mă port sau vreun loc în care vrei să merg?

– Fă doar ceea ce faci mereu. Ar fi ceva însă. E nevoie de o mulțime de oameni pentru a te supraveghea în mișcare. Deci, la sfârșitul zilei, când ajungi acasă, sună-mă și spune-mi ca să le dau drumul unora.

– Bine, dar tot vei pune pe cineva să mă supravegheze, corect?

– Stai liniștit. Vei fi acoperit 24 din 24, șapte zile pe săptămână. Aaa, și încă ceva.

– Ce?

– Nu mă mai aborda niciodată așa.

Am dat din cap. Eram alungat.

– Am înțeles.

M-am ridicat și am privit spre restaurant. O puteam vedea pe Lorna numărând bancnotele de douăzeci pe care le lăsasem și punându-le pe nota de plată. Părea că le folosește pe toate. Patrick plecase de la masă și se dusese să ia mașina de la valet.

– Pe mai târziu, domnule detectiv, am spus fără a-l privi.

Nu a răspuns. Am plecat și i-am prins pe ceilalți din urmă în timp ce ieșeau din restaurant.

– Ăla cu care vorbeai era detectivul Bosch? a întrebat Lorna.

– Mda, l-am văzut acolo.

– Ce făcea?

– A spus că îi place să vină aici la prânz, să stea pe scaunele alea mari și comode și să se gândească pur și simplu.

– Ce coincidență că eram și noi aici!

Julie Favreau a clătinat din cap.

– Nu există coincidențe, a decretat ea.

38

După prânz, Golantz a început să-și prezinte cazul. A ales ceea ce eu numeam prezentarea „de la punctul 1". A început chiar cu primele date – apelul de urgență care adusese la lumină dubla crimă – și a continuat într-o manieră liniară. Primul martor era o operatoare din cadrul centrului regional de comunicații. A fost folosită pentru a introduce înregistrările apelurilor de ajutor ale lui Walter Elliot. Încercasem să opresc prezentarea celor două casete printr-o moțiune preliminară în care argumentam că stenogramele ar fi fost mai clare și mai utile juraților, însă judecătorul hotărâse în favoare acuzării. I-a ordonat lui Golantz să le ofere juraților stenograme pentru ca aceștia să poată urmări înregistrarea de pe casete în instanță.

Încercasem să împiedic prezentarea casetelor pentru că știam că erau dăunătoare clientului meu. Elliot îi vorbise dispecerei calm în timpul primului apel, raportând uciderea soției sale și a unei alte persoane. Atitudinea aceea calmă putea fi interpretată drept o răceală calculată, și nu doream asta. A doua casetă era și mai nocivă din punctul de vedere al apărării. Elliot părea contrariat și indica faptul că îl cunoștea și nu îl plăcea pe bărbatul care fusese ucis împreună cu soția sa.

Caseta 1 – 13.05 – 05/02/07

Dispecer: Nouă-unu-unu. Aveți o urgență?
Walter Elliot: Eu... păi, par morți. Nu cred că îi poate ajuta cineva.
Dispecer: Mă scuzați, domnule. Cu cine vorbesc?

Walter Elliot: Sunt Walter Elliot. Aceasta este casa mea.

Dispecer: Da, domnule. Și spuneți că cineva este mort?

Walter Elliot: Am găsit-o pe soția mea. Este împușcată. Și este un bărbat aici. Și el este împușcat.

Dispecer: Așteptați un moment, domnule. Permiteți-mi să scriu asta și să vă trimit ajutoare.

– Pauză –

Dispecer: Bine, domnule Elliot, paramedicii și agenții de poliție sunt pe drum.

Walter Elliot: Este prea târziu pentru ei. Pentru paramedici adică.

Dispecer: Trebuie să îi trimit, domnule. Ați spus că sunt împușcați? Sunteți în pericol?

Walter Elliot: Nu știu. Abia am ajuns aici. Nu am făcut eu asta. Înregistrați asta?

Dispecer: Da, domnule. Totul este înregistrat. Sunteți în casă acum?

Walter Elliot: Sunt în dormitor. Nu am făcut-o eu.

Dispecer: Mai este cineva în casă în afară de dumneavoastră și de cei doi oameni împușcați?

Walter Elliot: Nu cred.

Dispecer: Bine, vreau să ieșiți, ca agenții să vă vadă când ajung. Stați afară, unde vă pot vedea.

Walter Elliot: Bine, ies.

– Final –

A doua casetă implica un alt dispecer, dar i-am permis lui Golantz să o prezinte. Pierdusem oricum bătălia legată de prezentarea casetelor. Nu avea rost să irosesc timpul instanței forțându-l pe procuror să-l aducă pe cel de-al doilea dispecer pentru a stabili și a prezenta a doua casetă.

Acest apel era făcut de pe telefonul mobil al lui Elliot. Era afară, și sunetul vag al valurilor oceanului se putea auzi în fundal.

Caseta 2 – 13.24 – 05/02/07

Dispecer: Nouă-unu-unu, ce urgență aveți?
Walter Elliot: Mda, am mai sunat. Unde este toată lumea?
Dispecer: Ați sunat la nouă-unu-unu?
Walter Elliot: Mda, soția mea este împușcată. La fel și neamțul. Unde este toată lumea?
Dispecer: Acesta este apelul din Malibu de pe Crescent Cove Road?
Walter Elliot: Mda, eu sunt. Am sunat acum cel puțin cincisprezece minute și nu este nimeni aici.
Dispecer: Domnule, monitorul meu îmi arată că unitatea alfa are un TES[1] de mai puțin de un minut. Închideți telefonul și ieșiți în față ca să vă vadă când sosesc. Puteți face asta, domnule?
Walter Elliot: Deja stau afară.
Dispecer: Atunci așteptați chiar acolo, domnule.
Walter Elliot: Dacă spuneți dumneavoastră. La revedere.

– Final –

Elliot nu părea doar contrariat de întârziere la cel de-al doilea apel, dar rostise cuvântul „neamț" aproape cu dispreț în glas. Nu conta dacă din tonul vocii lui putea fi extrapolată vinovăția. Casetele ajutaseră acuzarea să stabilească tema aroganței lui Walter Elliot și a faptului că se vedea deasupra legii. Era un început bun pentru Golantz.

Am sărit peste interogarea dispecerei pentru că știam că apărarea nu avea nimic de câștigat. Următorul martor al acuzării era un agent al șerifului, Brendan Murray, cel care conducea mașina alfa care răspunsese prima apelului de urgență. Preț de o jumătate de oră, Golantz i-a pus agentului întrebări amănunțite legate de circumstanțele sosirii sale și ale descoperirii cadavrelor. A acordat o atenție specială amintirilor lui Murray despre comportamentul, conduita și declarațiile lui Elliot. Potrivit lui Murray, inculpatul nu

[1] Timp estimat de sosire (n. tr.)

arătase niciun fel de emoții când îi condusese pe scări către dormitorul unde zăcea soția sa împușcată mortal și goală pe pat. Păși cu calm peste picioarele mortului din cadrul ușii și arătase spre cadavrul de pe pat.

– A spus: „Asta e soția mea. Sunt destul de sigur că este moartă", a declarat Murray.

Potrivit lui Murray, Elliot mai spusese de cel puțin trei ori că nu îi ucisese pe cei doi oameni din dormitor.

– Păi, asta era ceva neobișnuit? a întrebat Golantz.

– Păi, nu este de competența noastră să ne implicăm în anchete criminalistice, a explicat Murray. Nu e permis. Așa că nu l-am întrebat pe domnul Elliot dacă a săvârșit crimele. El doar continua să ne spună că nu el a făcut-o.

Nu aveam întrebări nici pentru Murray. Era pe lista mea de martori și puteam să îl chem din nou în timpul fazei apărării dacă aveam nevoie, însă doream să aștept următorul martor al acuzării, pe Christopher Harber, care era partenerul lui Murray și boboc în Departamentul Șerifului. Mă gândeam că, dacă se întâmpla ca unul dintre agenți să facă o greșeală care ar fi putut ajuta apărarea, acela ar fi fost bobocul.

Mărturia lui Harber a fost mai scurtă decât cea a lui Murray, fiind folosită în primul rând pentru a confirma declarația partenerului său. Auzise aceleași lucruri pe care le auzise și Murray. Văzuse și aceleași lucruri.

– Am doar câteva întrebări, onorată instanță, am spus când Stanton m-a întrebat dacă doresc o interogare încrucișată.

Dacă Golantz își efectuase interogarea directă de la pupitru, eu am rămas la masa apărării pentru interogarea încrucișată. Era un truc. Voiam ca juriul, martorul și procurorul să creadă că pun câteva întrebări de rutină. Adevărul era că voiam să plantez ceea ce avea să fie un punct cheie în strategia apărării.

– Acum, domnule agent Harber, sunteți boboc, corect?

– Corect.

– Ați mai depus mărturie în instanță până acum?

– Nu într-un caz de crimă.

– Ei bine, nu trebuie să aveți emoții. În ciuda celor spuse de domnul Golantz, nu mușc.

S-a auzit un murmur politicos de râsete în sala de judecată. Harber s-a înroșit ușor. Era un bărbat înalt și bine făcut, cu păr de culoarea nisipului tuns milităreşte, așa cum le place celor din Departamentul Șerifului.

– Acum, când dumneavoastră și partenerul dumneavoastră ați ajuns acasă la Elliot, ați spus că l-ați văzut pe clientul meu stând afară în fața sensului giratoriu. Este corect?

– Corect.

– Bine, ce făcea?

– Doar stătea acolo. I se spusese să ne aștepte acolo.

– Bine, acum, ce știați despre situație când mașina alfa a intrat acolo?

– Știam doar ceea ce ne spusese dispecera. Că un bărbat pe nume Walter Elliot sunase de acasă și spusese că doi oameni erau morți înăuntru. Fuseseră împușcați.

– Ați mai primit un astfel de apel până atunci?

– Nu.

– Erați speriat, agitat, amețit, cum?

– Aș spune că adrenalina curgea, dar că eram destul de calmi.

– Ați scos arma când ați coborât din mașină?

– Da.

– Ați îndreptat-o spre domnul Elliot?

– Nu, am ținut-o într-o parte.

– Partenerul dumneavoastră și-a scos arma?

– Cred că da.

– A îndreptat-o spre domnul Elliot?

Harber a ezitat. Îmi plăcea ca martorii acuzării să ezite.

– Nu țin minte. Nu mă uitam la el de fapt. Mă uitam la inculpat.

Am dat din cap cu înțelegere.

– Trebuia să fiți în siguranță, corect? Nu-l cunoșteați pe tipul ăsta. Știați doar că aparent se aflau doi morți înăuntru.

– Așa este.

– Deci, ar fi corect să spunem că v-ați apropiat de domnul Elliot cu precauție?

– Așa este.

– Când ați lăsat arma deoparte?

– Asta s-a întâmplat după ce am percheziționat casa și ne-am asigurat că locuința nu prezintă pericole.

– Adică după ce ați intrat și ați confirmat decesele și că nu mai era nimeni altcineva înăuntru?

– Corect.

– Bine, deci în timp ce dumneavoastră făceați asta, domnul Elliot era cu dumneavoastră?

– Da, trebuia să ne însoțească ca să ne arate unde erau cadavrele.

– Acum era în stare de arest?

– Nu. S-a oferit să ne arate.

– Dar l-ați încătușat, nu-i așa?

Harber a răspuns la această întrebare cu o a doua ezitare. Se afla pe teren necunoscut și își amintea probabil replicile pe care le exersase cu Golantz sau cu tânăra colegă a acestuia.

– De bunăvoie a fost de acord să fie încătușat. I-am explicat că nu îl arestam, dar că era o situație volatilă în casă și că ar fi fost cel mai bine pentru siguranța lui și a noastră să îl încătușăm până când asiguram clădirea.

– Iar el a fost de acord.

– Da, a fost de acord.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Elliot clătinând din cap. Speram să-l fi văzut și juriul.

– Mâinile îi erau încătușate la spate sau în față?

– La spate, în conformitate cu procedura. Nu avem voie să încătușăm un subiect în față.

– Un subiect? Ce înseamnă asta?

– Un subiect poate fi orice persoană implicată într-o anchetă.

– Cineva care este arestat?

– Inclusiv asta, da, dar domnul Elliot nu se afla în stare de arest.

– Știu că sunteți novice, dar cât de des ați încătușat o persoană care nu se afla în stare de arest?

– S-a întâmplat ocazional, dar nu țin minte de câte ori.

Am dat din cap, dar speram că era limpede că nu făcusem asta pentru că îl credeam.

– Acum, partenerul dumneavoastră a declarat, iar dumneavoastră ați confirmat, că domnul Elliot v-a spus amândurora de trei ori că nu era responsabil pentru crimele din acea casă. Așa este?

– Așa este.

– Ați auzit acele declarații?

– Da.

– Asta s-a întâmplat când erați afară, înăuntru sau unde?

– Asta a fost înăuntru, când eram sus în dormitor.

– Deci, asta înseamnă că a făcut aceste declarații presupus neinventate despre nevinovăția sa în timp ce era încătușat cu brațele la spate, iar dumneavoastră și partenerul dumneavoastră aveați armele scoase și pregătite, este corect?

A treia ezitare.

– Da, cred că așa este.

– Și spuneți că nu era în stare de arest la acel moment?

– Nu se afla în stare de arest.

– Bine, deci ce s-a întâmplat după ce domnul Elliot v-a condus înăuntru și sus la cadavre, iar dumneavoastră și partenerul dumneavoastră ați stabilit că nu se mai afla nimeni altcineva în casă?

– L-am scos pe domnul Elliot din nou afară, am sigilat casa și am sunat la secție, solicitând să se trimită o echipă de detectivi pentru un caz de omucidere.

– Și asta era în conformitate cu procedura șerifului?

– Da.

– Bine. Acum, domnule agent Harber, i-ați scos cătușele domnului Elliot atunci, din moment ce nu era în stare de arest?

– Nu, domnule. L-am așezat pe domnul Elliot în spatele mașinii, și procedura nu ne permite să plasăm un subiect într-o mașină a șerifului fără cătușe.

– Din nou, apare cuvântul „subiect". Sunteți sigur că domnul Elliot nu era în stare de arest?

– Sunt sigur. Nu l-am arestat.

– Bine, cât timp a stat pe bancheta din spate a acelei mașini?

– Aproximativ o jumătate de oră, timp în care am așteptat echipa de la Omucideri.

– Și ce s-a întâmplat când a sosit echipa?

– Când au sosit anchetatorii, s-au uitat mai întâi în casă. Apoi au ieșit și au preluat custodia domnului Elliot. Adică l-au scos din mașină.

Era o scăpare de care am profitat.

– Se afla în custodie în acel moment?

– Nu, am greșit aici. A acceptat în mod voluntar să aștepte în mașină, iar apoi ei au sosit și l-au scos.

– Spuneți că a fost de bunăvoie de acord să stea încătușat în spatele unei mașini de patrulă?

– Da.

– Dacă ar fi dorit, ar fi putut deschide ușa și coborî?

– Nu cred. Ușile din spate au încuietori de siguranță. Nu le poți deschide din interior.

– Dar el se afla acolo de bunăvoie.

– Da.

Nici Harber nu părea să creadă ce spunea. Chipul său se înroșise și mai tare.

– Domnule agent Harber, când i-au fost scoase cătușele domnului Elliot în cele din urmă?

– Când l-au scos detectivii din mașină, i-au desfăcut cătușele și i le-au înapoiat partenerului meu.

– Bine.

Am dat din cap de parcă aș fi terminat și am răsfoit câteva pagini ca să văd dacă am uitat vreo întrebare. Mi-am ținut privirea plecată asupra notițelor când am vorbit.

– Ah, domnule agent, încă ceva. Primul apel la nouă-unu-unu a fost făcut la unu și cinci minute potrivit registrului dispeceratului. Domnul Elliot a fost nevoit să mai sune o dată nouăsprezece minute mai târziu pentru a se asigura că nu fusese uitat, apoi dumneavoastră și partenerul dumneavoastră ați sosit în cele din urmă după alte patru minute. În total, a durat douăzeci și trei de minute pentru a răspunde.

În acel moment, mi-am ridicat privirea spre Harber.

– Domnule agent, de ce v-a luat atât de mult timp să răspundeți la ceea ce trebuie să fi fost un apel prioritar?

– Districtul Malibu este cel mai mare district al nostru din punct de vedere geografic. A trebuit să venim tocmai de peste munte de la un alt apel.

– Nu era nicio altă mașină de patrulă mai aproape și disponibilă?

– Eu și partenerul meu ne aflam în mașina alfa. Este o mașină specială. Ne ocupăm de apelurile prioritare, și l-am acceptat pe acesta când a fost transmis de către dispecerat.

– Bine, domnule agent, nu mai am nimic de adăugat.

Când i-a venit rândul, Golantz a urmărit direcția greșită spre care îl îndreptasem eu. I-a adresat lui Harber o serie de întrebări care se învârteau în jurul chestiunii arestării lui Elliot. Procurorul a încercat să propage această idee, ca și cum și-ar fi pus ochelarii de cal ai apărării. Asta dorisem ca el să creadă că făceam, și funcționase. Golantz și-a petrecut alte cincisprezece minute obținând din partea lui Harber declarații care subliniau că bărbatul pe care el și partenerul său îl arestaseră în afara locului unei crime duble nu se afla în stare de arest. Sfida bunul-simț, dar acuzarea o ținea una și bună.

Când a terminat procurorul, judecătorul a suspendat ședința pentru pauza de după-amiază. Imediat ce juriul a părăsit sala de judecată, am auzit pe cineva șoptindu-mi numele. M-am întors și am văzut-o pe Lorna, care arăta cu degetul spre spatele sălii. M-am întors și mai mult ca să mă uit în spate, unde se aflau fiica mea și mama ei, înghesuite pe ultimul rând al galeriei. Fiica mea mi-a făcut cu mâna pe ascuns, iar eu i-am zâmbit.

39

Ne-am întâlnit pe coridorul din afara sălii de judecată, departe de puzderia de reporteri care înconjura celelalte personaje principale ale procesului pe măsură ce ieșeau. Hayley m-a îmbrățișat, iar eu m-am simțit copleșit de prezența ei. Am văzut o bancă liberă.

– Cât timp ați fost acolo, fetelor? am întrebat. Nu v-am văzut.

– Din păcate, nu prea mult, a spus Maggie. Ultima ei oră de astăzi a fost educația fizică, așa că am hotărât să îmi iau liber după-amiază, am luat-o de la școală mai devreme și am venit. Am văzut aproape toată interogarea încrucișată a agentului.

Mi-am întors privirea de la Maggie către fiica noastră, care stătea între noi. Semăna cu mama sa; părul și ochii erau de culoare închisă, pielea rămânea bronzată chiar și în timpul iernii.

– Cum ți s-a părut, Hay?

– Ăăă, mi s-a părut foarte interesant. I-ai pus o grămadă de întrebări. Părea că se supără.

– Stai liniștită, îi trece.

Mi-am ridicat privirea deasupra capului ei și i-am făcut cu ochiul fostei mele soții.

– Mickey?

M-am întors și am văzut că era McEvoy de la *Times*. Venise cu carnețelul și pixul pregătite.

– Nu acum, am zis.

– Aveam doar o...

– Iar eu tocmai am spus că nu acum. Lasă-mă în pace.

McEvoy s-a întors și s-a îndreptat spre unul dintre grupurile care îl înconjurau pe Golantz.

– Cine era ăla? a întrebat Hayley.

– Un ziarist. Voi vorbi cu el mai târziu.

– Mama a spus că a apărut un articol mare despre tine astăzi.

– Nu era chiar despre mine. Era despre caz. De asta speram că poți veni să vezi un pic din el.

Mi-am privit din nou fosta soție și am dat din cap în semn de mulțumire. Lăsase deoparte orice urmă de furie pe care o simțea față de mine și o pusese pe fiica noastră pe primul loc. Indiferent ce se întâmpla, mă puteam baza pe ea întotdeauna în privința asta.

– Te întorci acolo? a întrebat Hayley.

– Da, asta este doar o pauză scurtă pentru ca oamenii să-și ia ceva de băut sau să meargă la toaletă. Mai avem o sesiune și apoi vom merge acasă și o luăm de la capăt mâine.

A dat din cap și a privit de-a lungul coridorului spre ușa sălii de judecată. I-am urmărit privirea și am văzut că lumea începea să intre.

– Ăăă, tati, omul ăla a omorât pe cineva?

Am privit-o pe Maggie, iar ea a ridicat din umeri ca și cum ar fi spus: „Nu i-am zis eu să întrebe".

– Ei bine, scumpa mea, nu știm. Este acuzat de asta, da, și o grămadă de oameni cred că a omorât pe cineva, dar nimic nu a fost dovedit încă și vom folosi procesul ăsta pentru a decide acest lucru. Pentru asta este procesul. Ții minte cum ți-am explicat asta?

– Țin minte.

– Mick, asta este familia ta?

Am privit peste umăr și am înghețat când am întâlnit privirea lui Walter Elliot. Zâmbea cu căldură, așteptând să-i fac cunoștință. Habar n-avea el cine era Maggie McFierce.

– Ăăă, salut, Walter. Aceasta este fiica mea, Hayley, iar aceasta este mama ei, Maggie McPherson.

– Salut, a spus Hayley cu timiditate.

Maggie a dat din cap și a părut stânjenită.

Walter a făcut greșeala de a-și întinde mâna spre Maggie. Nu-mi pot imagina o purtare mai rigidă decât a ei în momentul acela. I-a

strâns mâna o dată, iar apoi și-a retras-o. Când mâna lui s-a mișcat în direcția lui Hayley, Maggie a sărit la propriu, și-a pus brațele pe umerii fiicei noastre și a tras-o de pe bancă.

– Hayley, hai să mergem la toaletă repede de tot înainte să reînceapă ședința.

A zorit-o pe Hayley spre toaletă. Walter le-a privit cum pleacă, iar apoi s-a uitat la mine cu mâna încă întinsă și goală. M-am ridicat.

– Scuze, Walter, fosta mea soție este procuror.

A ridicat din sprâncene.

– Atunci, cred că înțeleg de ce este o fostă soție.

Am dat din cap doar ca să-l fac să se simtă mai bine. I-am spus să se întoarcă în sala de judecată și că aveam să intru și eu imediat.

Am mers către toaletă și m-am întâlnit cu Maggie și Hayley în timp ce ieșeau.

– Cred că vom merge acasă, a spus Maggie.

– Serios?

– Are multe teme și cred că a văzut destule pe ziua de azi.

Aș fi putut-o contrazice în această ultimă privință, dar am renunțat.

– Bine, am încuviințat. Hayley, îți mulțumesc că ai venit. Înseamnă foarte mult pentru mine.

– Bine.

M-am aplecat și am sărutat-o pe creștetul capului, apoi am tras-o aproape ca să o îmbrățișez. Numai în astfel de momente cu fiica mea se micșora distanța pe care o creasem în viața mea. Mă simțeam legat de ceva ce conta. Mi-am ridicat privirea spre Maggie.

– Îți mulțumesc că ai adus-o.

A dat din cap.

– În măsura în care contează, te descurci bine.

– Contează mult. Îți mulțumesc.

A ridicat din umeri și a lăsat să îi mijească un zâmbet. Și acesta era plăcut.

Le-am privit îndreptându-se spre nișa liftului, știind că nu mergeau acasă la mine și întrebându-mă cum reușisem să-mi distrug în felul ăsta viața.

– Hayley! am strigat după ele.

Fiica mea și-a întors privirea spre mine.

– Ne vedem miercuri. Clătite!

Zâmbea când s-au alăturat mulțimii care aștepta liftul. Am observat că și fosta mea soție zâmbea. Am arătat spre ea în timp ce mergeam înapoi către sala de judecată.

– Și poți veni și tu.

A dat din cap.

– Vom vedea, a spus.

Un lift s-a deschis și s-au urcat în el. „Vom vedea." Acele două cuvinte păreau să însemne totul pentru mine.

40

În orice proces de crimă, cel mai important martor al acuzării este întotdeauna anchetatorul principal. Pentru că nu există victime în viață care să explice juriului ce li s-a întâmplat, asupra anchetatorului cade sarcina de a spune povestea investigației, dar și de a vorbi în numele morților. Anchetatorul principal aduce ciocanul. Pune totul cap la cap pentru juriu, clarifică lucrurile și stârnește compasiune. Misiunea lui este să vândă cazul juriului și, la fel ca în orice schimb sau tranzacție, ține de agentul de vânzări la fel de mult ca de bunurile vândute. Cei mai buni oameni de la Omucideri sunt cei mai buni agenți de vânzări. Am văzut la bară oameni tot atât de duri precum Harry Bosch care vărsau o lacrimă când descriau ultimele clipe petrecute pe pământ de victima unei crime.

Golantz l-a chemat la bară pe anchetatorul principal al cazului după pauza de după-amiază. Era o sclipire de geniu și o planificare de maestru. John Kinder avea să fie în centrul atenției până la suspendarea ședinței din acea zi, iar jurații aveau să meargă acasă și să se gândească la cuvintele sale în timpul cinei și apoi târziu în noapte. Iar eu nu puteam face nimic altceva decât să privesc.

Kinder era un bărbat de culoare, mare și afabil, care vorbea pe un ton părintesc cu o voce de bariton. Purta ochelari de citit pe vârful nasului când citea din dosarul gros pe care și-l adusese la bară. Între întrebări se uita pe deasupra ramei la Golantz sau la juriu. Privirea sa părea reconfortantă, binevoitoare, alertă și înțeleaptă. Era singurul martor pentru care nu aveam nicio replică.

Cu interogarea precisă a lui Golantz și cu o serie de fotografii mărite de la locul crimei – pe care încercasem fără succes să le elimin pe motiv că erau vătămătoare –, Kinder le-a făcut juraților un tur al locului crimei și al poveștii pe care dovezile o spuneau echipei de anchetatori. Era o relatare clinică și metodică, dar extrem de interesantă. Cu vocea sa profundă și plină de autoritate, Kinder semăna mult cu un profesor care preda un curs de criminalistică persoanelor aflate în sala de judecată.

Am obiectat din când în când, atunci când am putut, într-o încercare de a întrerupe ritmul Golantz/Kinder, dar nu prea aveam ce face în afară de a simți că înnebunesc și de a aștepta. La un moment dat, am primit un mesaj pe telefon din galerie care însă nu m-a ajutat să mă liniștesc.

Favreau: Ăștia îl iubesc pe tipul ăsta! Nu poți face nimic?

Fără a mă întoarce să-i arunc o privire lui Favreau, am clătinat pur și simplu din cap în timp ce priveam ecranul telefonului sub masa apărării.

M-am uitat apoi spre clientul meu și părea că nu prea acordă atenție declarației lui Kinder. Nota ceva pe un carnet, dar nu avea legătură cu procesul sau cu cazul. Am văzut o mulțime de numere și titlul DISTRIBUȚIE ÎN STRĂINĂTATE subliniat pe o pagină. M-am aplecat spre el și i-am șoptit:

– Tipul ăsta ne omoară aici, am spus. Asta în caz că te interesează.

Un zâmbet lipsit de umor i-a arcuit buzele și mi-a răspuns în șoaptă:

– Cred că ne descurcăm bine. Ai avut o zi bună.

Am clătinat din cap și m-am întors să urmăresc interogatoriul. Aveam un client căruia nu-i păsa de realitatea situației sale. Era conștient de strategia mea pentru proces și de faptul că aveam glonțul magic în armă, dar nimic nu este sigur într-un proces. De aceea, asupra a nouăzeci la sută din toate cazurile se convine prin dispoziție înainte de proces. Nimeni nu vrea să dea cu zarul. Miza este prea mare. Iar un proces pentru crimă este cel mai mare pariu dintre toate.

Din prima zi însă, Walter Elliot nu păruse să înțeleagă asta. Își vedea pur și simplu de afacerea sa, făcând filme și socotind distribuția în străinătate, și credea pesemne că nu se punea problema să nu

scape la finalul procesului. Simțeam că strategia mea era infailibilă, dar nici chiar eu nu aveam genul ăsta de încredere.

După ce a discutat cu Kinder în detaliu despre elementele de bază ale anchetei de la locul crimei, Golantz a îndreptat interogarea către Elliot și interacțiunea dintre el și anchetator.

– Acum, ați declarat că inculpatul a rămas în mașina de patrulă a agentului Murray în timp ce dumneavoastră ați cercetat pentru prima dată locul crimei și v-ați familiarizat cu el, corect?

– Da, este corect.

– Când ați vorbit prima dată cu Walter Elliot?

Kinder s-a uitat într-un document din dosarul deschis pe suprafața din fața boxei martorului.

– În jur de două jumătate, am ieșit din casă după ce încheiasem cercetarea inițială a locului crimei și i-am rugat pe agenți să-l scoată pe domnul Elliot din mașină.

– Și ce ați făcut?

– I-am spus unuia dintre agenți să-i scoată cătușele pentru că nu credeam că mai era nevoie de ele. Erau mai mulți agenți și anchetatori la fața locului în acel moment, iar împrejurimile erau asigurate.

– Ei bine, domnul Elliot era în stare de arest în acel moment?

– Nu, nu era, și i-am explicat asta. I-am spus că băieții – agenții – luaseră toate măsurile de precauție până să afle cu ce aveau de-a face. Domnul Elliot a spus că înțelegea asta. L-am întrebat dacă dorea să continue să coopereze și să le arate membrilor echipei mele interiorul casei, iar el a spus că este de acord.

– Deci, l-ați dus din nou în casă?

– Da. L-am pus să-și ia mai întâi papuci sterili ca să nu contamineze nimic, iar apoi am intrat din nou. L-am pus pe domnul Elliot să reconstituie pașii exacți pe care spunea că îi făcuse când intrase și găsise cadavrele.

Am notat că era cam târziu pentru papuci, din moment ce Elliot le arătase deja primilor agenți interiorul casei. Aveam de gând să-l atac pe Kinder cu asta la interogarea încrucișată.

– A fost ceva neobișnuit legat de pașii pe care spunea că îi făcuse sau în ceea ce v-a spus?

Am obiectat la adresa întrebării pe motiv că era prea vagă. Judecătorul Stanton a fost de acord. Apărarea câștigase un punct

neînsemnat. Golantz a reformulat pur și simplu și a adresat o întrebare mai specifică.

– Unde v-a condus domnul Elliot în casă, domnule detectiv Kinder?

– Am intrat și am urcat imediat pe scări către dormitor. Ne-a spus că asta făcuse când a intrat. A spus că a găsit apoi cadavrele și a sunat la nouă-unu-unu de pe telefonul de lângă pat. A spus că dispecera i-a zis să iasă din casă și să aștepte în față, iar el a făcut asta. L-am întrebat anume dacă mai fusese undeva în casă și a spus că nu.

– Asta vi s-a părut neobișnuit sau nefiresc?

– Păi, în primul rând, mi s-a părut ciudat, dacă era adevărat, că intrase și se dusese direct în dormitor fără a se uita mai întâi la parter. Nu corespundea nici cu ce ne-a spus când am ieșit din casă. A arătat spre mașina soției sale, care era parcată în cercul din față, și a declarat că așa își dăduse seama că era cu cineva în casă. L-am întrebat ce voia să spună, iar el a zis că ea parcase în față pentru ca Johan Rilz, cealaltă victimă, să poată folosi spațiul disponibil din garaj. Depozitaseră niște mobilă și alte chestii acolo și nu mai rămăsese decât un loc. A spus că neamțul își ascunsese Porsche-ul acolo, iar soția lui fusese nevoită să parcheze afară.

– Și ce semnificație avea asta pentru dumneavoastră?

– Păi, mie îmi indica lipsă de sinceritate. Ne declarase că nu fusese nicăieri în casă în afară de dormitorul de la etaj, dar mie mi s-a părut destul de limpede că aruncase o privire în garaj și văzuse Porsche-ul celei de-a doua victime.

Golantz a dat din cap cu emfază de la pupitru pentru că se demonstrase că Elliot mințise. Știam că puteam să mă ocup de acest punct în interogarea încrucișată, dar nu aveam ocazia până a doua zi, când ideea avea să se cuibărească deja în creierele juraților 24 de ore.

– Ce s-a întâmplat după asta? a întrebat Golantz.

– Păi, încă mai erau multe de făcut în casă, așa că i-am pus pe doi membri ai echipei mele să-l ducă pe domnul Elliot la subsecția Malibu ca să aștepte acolo și să stea comod.

– Era arestat în acel moment?

– Nu, din nou i-am explicat că trebuia să vorbim cu el și că, dacă mai era dispus să fie cooperant, aveam să-l ducem într-o sală

de interogatoriu la secție; i-am spus că aveam să ajung acolo cât mai curând posibil. Din nou a fost de acord.

– Cine l-a transportat?

– Anchetatorii Joshua și Tooles l-au luat în mașina lor.

– De ce nu au început să-l interogheze imediat ce au ajuns la secția Malibu?

– Pentru că voiam să știm mai multe despre el și despre locul crimei înainte de a vorbi cu el. Uneori ai o singură ocazie, chiar și cu un martor cooperant.

– Ați folosit cuvântul „martor". Nu era domnul Elliot un suspect în acel moment?

Era un joc de-a șoarecele și pisica cu adevărul. Nu conta cum răspundea Kinder, toți cei din sala de judecată știau că îl țintiseră pe Elliot.

– Păi, într-o oarecare măsură oricine este un suspect, a răspuns Kinder. Dai de o astfel de situație și suspectezi pe toată lumea. În acel moment însă, nu știam prea multe despre victime, nu știam prea multe despre domnul Elliot și nu știam exact ce aveam, așa că atunci îl vedeam mai mult ca pe un martor foarte important. Găsise cadavrele și cunoștea victimele. Ne putea ajuta.

– Bine, deci l-ați ținut la secția Malibu în timp ce dumneavoastră v-ați făcut treaba la locul crimei. Ce ați făcut?

– Datoria mea a fost să supraveghez locul crimei și colectarea de dovezi din acea casă. Am lucrat de asemenea la telefon și la computer, am confirmat identitățile și am aflat date despre trecutul părților implicate.

– Ce ați aflat?

– Am aflat că niciunul din soții Elliot nu avea cazier sau arme înregistrate pe numele lor. Am aflat că cealaltă victimă, Johan Rilz, era de naționalitate germană și nu părea să aibă cazier sau să dețină arme. Am aflat că domnul Elliot este directorul unui studio și un om de succes în domeniul filmelor, astfel de lucruri.

– A întocmit un membru al echipei dumneavoastră mandate de percheziție în acest caz la un moment dat?

– Da, am făcut asta. Acționând cu foarte multă precauție, am întocmit o serie de mandate de percheziție pe care le-a semnat un

judecător, astfel încât aveam autoritatea de a ne continua ancheta indiferent încotro ne ducea.

– Este neobișnuit să luați astfel de măsuri?

– Poate. Instanțele au pus la dispoziția organelor de aplicare a legii foarte multe drepturi în ceea ce privește colectarea dovezilor, dar am hotărât ca, având în vedere părțile implicate în acest caz, să facem un efort suplimentar. Ne-am dus după mandate de percheziție chiar dacă nu aveam neapărată nevoie de ele.

– Pentru ce anume erau mandatele de percheziție?

– Am avut mandate pentru casa familiei Elliot și pentru cele trei mașini: a domnului Elliot, a soției sale și a Porsche-ului din garaj. Am obținut, de asemenea, un mandat care ne permitea să îl supunem pe domnul Elliot, dar și hainele pe care le purta unor teste pentru a vedea dacă trăsese cu o armă în ultimele ore.

Procurorul a continuat să-i pună întrebări lui Kinder despre cum se acționase până la momentul degajării locului crimei și al interogării lui Elliot la secția Malibu. A urmat prezentarea unei casete video a primului interogatoriu cu Elliot așezat pe scaun. Aceasta era o casetă pe care o văzusem de mai multe ori în timpul pregătirii pentru proces. Știam că nu era ieșită din comun în ceea ce privea conținutul celor spuse de Elliot lui Kinder și partenerului său, Roland Ericsson. Ce era important pentru acuzare în legătură cu această casetă părea conduita lui Elliot. Nu arăta ca un bărbat care tocmai descoperise trupul gol al soției sale decedate cu o gaură de glonț în mijlocul frunții și alte două în piept. Părea la fel de calm ca un apus de vară, iar asta îl făcea să semene cu un criminal cu sânge-rece.

Un ecran video a fost montat în fața boxei juriului, iar Golantz a dat drumul casetei, oprind-o adesea pentru a-i adresa o întrebare lui Kinder, iar apoi pornind-o din nou. Interogatoriul înregistrat pe casetă a durat zece minute și nu era o confruntare. Era doar un exercițiu în care anchetatorii imortalizau povestea lui Elliot. Nu erau întrebări grele. Elliot era întrebat în mare ce făcuse și când. S-a încheiat cu imaginea lui Kinder prezentându-i lui Elliot un mandat de percheziție și explicându-i că asta asigura dreptul Departamentului Șerifului de a-i testa mâinile, brațele și hainele pentru reziduuri de împușcare.

Elliot zâmbea ușor în timp ce răspundea: „N-aveți decât, domnilor. Faceți ce aveți de făcut".

Golantz s-a uitat la ceasul de pe peretele din spate al sălii de judecată și, folosind telecomanda, a oprit înregistrarea pe imaginea jumătății de zâmbet al lui Elliot pe ecranul video. Aceea era imaginea pe care dorea să o ia cu ei jurații. Voia ca ei să se gândească la acel zâmbet care parcă spunea „prindeți-mă dacă puteți" în timp ce conduceau spre casă în traficul de la ora cinci.

– Onorată instanță, a spus el. Cred că ar fi bine să terminăm pe ziua de azi. Mă voi îndrepta cu agentul Kinder într-o altă direcție după asta și poate că ar trebui să reluăm mâine-dimineață.

Judecătorul a fost de acord, suspendând ședința din acea zi după ce i-a prevenit încă o dată pe jurați să evite toate știrile despre proces din presă.

Am rămas în picioare la masa apărării și i-am privit pe jurați intrând în șir în sala de deliberări. Eram destul de sigur că acuzarea câștigase în prima zi, dar mă așteptasem la asta. Avea să ne vină și nouă rândul la lovituri. Am privit spre clientul meu.

– Walter, ce faci în seara asta? am întrebat.

– O mică cină festivă cu niște prieteni. L-au invitat pe Dominick Dunne. Apoi voi urmări prima parte a unui film pe care îl produce studioul meu cu Johnny Depp în rolul unui detectiv.

– Ei bine, sună-ți prietenii și sună-l pe Johnny și anulează tot. Iei cina cu mine. Vom lucra.

– Nu înțeleg.

– Ba da, înțelegi. Te-ai ferit de mine de când a început procesul. A fost în regulă pentru că nu voiam să știu ce nu aveam nevoie să știu. Acum e altceva. Suntem în mijlocul unui proces, am trecut de prezentarea faptelor, și trebuie să știu. Totul, Walter. Așa că vom vorbi în seara aceasta, altfel va trebui să angajezi un alt avocat de dimineață.

Am văzut cum furia ținută sub control îi schimonosește chipul. În acel moment, am știut că ar putea fi un criminal sau cel puțin o persoană care să ordone comiterea unei crime.

– N-ai îndrăzni, a spus.

– Pune-mă la încercare.

Ne-am privit fix pentru o clipă și am văzut cum ceva de pe chipul său se relaxează.

– Sună pe cine trebuie, am zis în cele din urmă. Mergem cu mașina mea.

41

Dacă eu insistasem să ne întâlnim, Elliot a insistat să aleagă locul. După o convorbire telefonică de treizeci de secunde, a obținut un separeu privat la Water Grill lângă Biltmore și a cerut să fie așteptat cu un martini pe masă când ajungeam acolo. În timp ce ne așezam, am cerut o sticlă de apă plată și niște felii de lămâie.

M-am așezat în fața clientului meu și l-am privit în timp ce studia meniul cu pește proaspăt. O perioadă poate prea lungă nu am vrut să știu nimic despre Walter Elliot. De obicei, cu cât știi mai puțin despre clientul tău, cu atât poți să-l aperi mai bine, dar trecusem deja de acea etapă.

– Ai numit-o întâlnire la cină, a spus Elliot fără a-și ridica privirea de pe meniu. Nu ai de gând să te uiți?

– Iau ce iei și tu, Walter.

A pus meniul deoparte și m-a privit.

– File de limbă-de-mare.

– Sună bine.

A făcut semn unui ospătar care stătea în apropiere, dar care nu îndrăznise să ne abordeze. Elliot a comandat pentru amândoi, adăugând o sticlă de Chardonnay care să vină odată cu peștele, atrăgându-i atenția ospătarului să nu uite de apa mea plată și de lămâie. Apoi și-a împreunat mâinile pe masă și m-a privit.

– Aș fi putut lua cina cu Dominick Dunne, a spus el. Ar face bine să merite.

– Walter, *va merita.* Din acest moment, nu te vei mai ascunde de mine. Acum îmi vei spune întreaga poveste. Adevărata poveste.

Vezi tu, dacă eu știu ce știi și tu, atunci nu voi fi bumbăcit de către acuzare. Voi ști ce mișcări va face Golantz înainte ca el să le facă.

Elliot a dat din cap ca și cum ar fi fost de acord că era timpul să vorbească.

– Nu mi-am ucis soția sau pe prietenul ei nazist, a spus el. Ți-am zis asta din prima zi.

Am clătinat din cap.

– Nu e destul de bine. Am spus că vreau povestea. Vreau să știu ce s-a întâmplat de fapt, Walter. Vreau să știu ce se întâmplă sau voi trece mai departe.

– Nu fi ridicol. Niciun judecător nu te va lăsa să pleci în mijlocul unui proces.

– Vrei să pui pariu pe libertatea ta, Walter? Dacă vreau să scap de cazul ăsta, voi găsi o modalitate de a scăpa.

A ezitat și m-a studiat înainte de a răspunde.

– Ar trebui să ai grijă ce dorești. Prezumția de vinovăție ar putea fi un lucru periculos, i-am zis.

– Îmi asum riscul.

– Dar nu sunt sigur că eu pot.

M-am aplecat peste masă spre el.

– Ce înseamnă asta, Walter? Ce se întâmplă? Sunt avocatul tău. Poți să-mi spui ce ai făcut și rămâne între noi.

Înainte ca el să poată vorbi, ospătarul a adus la masă o sticlă de apă, marcă europeană, și o farfurie cu felii de lămâie. Destule pentru toți cei din restaurant. Elliot a așteptat până mi-a umplut paharul și s-a îndepărtat suficient, încât să nu ne audă înainte de a răspunde.

– Se întâmplă că ai fost angajat să mă aperi în fața juriului. Potrivit estimărilor mele, te-ai descurcat excelent până acum și pregătirile pentru faza apărării sunt la cel mai înalt nivel. Toate astea în doar două săptămâni. Uimitor!

– Termină cu rahatul!

Am spus asta prea tare. Elliot s-a uitat în jur și s-a holbat la o femeie de la o masă din apropiere care auzise expletivul.

– Va trebui să vorbești încet, m-a sfătuit el. Legătura de confidențialitate avocat–client este limitată la această masă.

L-am privit. Zâmbea, dar știam și că îmi amintea că ceea ce discutam aici rămânea doar între noi. Era oare un semn că era dispus să vorbească în sfârșit? Am mizat totul pe singurul as pe care îl aveam.

– Spune-mi despre mita pe care a plătit-o Jerry Vincent, l-am îndemnat.

La început am detectat șocul în privirea sa. Apoi a venit rândul unei priviri semnificative pe măsură ce i se învârteau rotițele, iar el punea ceva cap la cap. După aceea mi s-a părut că am văzut o sclipire rapidă de regret. Aș fi vrut ca Julie Favreau să fie prin preajmă. L-ar fi putut citi mai bine decât mine.

– Aceea este o informație foarte periculoasă pentru cel care o posedă, a spus el. Cum ai aflat?

Evident că nu îi puteam spune clientului meu că am aflat de la un detectiv de poliție cu care cooperam acum.

– Cred că se poate spune că a venit odată cu cazul, Walter. Am toate registrele lui Vincent, inclusiv pe cele financiare. Nu a fost greu să-mi dau seama că a băgat cu pâlnia o sută de mii din avansul tău unei părți necunoscute. Mita este motivul care a dus la moartea lui?

Elliot și-a ridicat paharul de martini cu două degete încleștate pe piciorul delicat și a băut ce mai rămăsese în el. Apoi a făcut semn cu capul către o persoană nevăzută din spatele meu. Mai voia unul. Pe urmă m-a privit.

– Cred că este prudent să spun că o confluență de evenimente a dus la moartea lui Jerry.

– Walter, nu-mi arde de prostii. Trebuie să știu – nu doar pentru a te apăra pe tine, dar și pentru a mă proteja pe mine.

A pus paharul gol deoparte pe masă și cineva l-a luat în două secunde. A dat din cap, iar apoi a vorbit:

– Cred că este posibil să fi găsit motivul morții lui, a zis el. Era în dosar. Chiar mi l-ai menționat.

– Nu înțeleg. Ce am menționat?

Elliot a răspuns pe un ton impacientat:

– Plănuia să amâne procesul. Ai găsit moțiunea. A fost ucis înainte de a o depune.

Am încercat să pun lucrurile cap la cap, dar nu aveam destule piese.

– Nu înțeleg, Walter. Voia să amâne procesul și asta i-a provocat moartea? De ce?

Elliot s-a aplecat peste masă spre mine. Mi s-a adresat aproape în șoaptă:

– Bine, tu ai cerut-o și îți voi spune, dar să nu dai vina pe mine când vei dori să nu știi ceea ce știi. Da, a existat o mită. A plătit-o și totul părea în regulă. Procesul era programat și tot ce trebuia să facem era să fim pregătiți. Trebuia să respectăm programul. Fără întârzieri, fără amânări. Apoi însă s-a răzgândit și a vrut să amâne.

– De ce?

– Nu știu. Cred că el chiar credea că poate câștiga acest caz fără ajutor.

Părea că Elliot nu știa despre telefoanele FBI-ului și despre aparentul lor interes față de Vincent. Dacă știa, acum ar fi fost timpul să menționeze asta. Atenția FBI-ului îndreptată asupra lui Vincent ar fi fost un motiv la fel de bun ca oricare altul pentru a amâna un proces care implica mituirea.

– Deci, amânarea procesului i-a provocat moartea?

– Eu așa cred, da.

– Tu l-ai ucis, Walter?

– Eu nu ucid oameni.

– Ai pus pe cineva să-l ucidă.

Elliot a clătinat din cap obosit.

– Nici nu *pun* pe cineva să ucidă oameni.

Un ospătar s-a apropiat de separeu cu o tavă și o stație și amândoi ne-am lăsat pe spate ca să-l lăsăm să-și facă treaba. Ne-a dezosat peștii, i-a pus pe farfurii și i-a așezat pe masă împreună cu două sosiere mici cu sos alb de unt. Apoi martini-ul proaspăt al lui Elliot împreună cu două pahare de vin. A scos dopul sticlei comandate de Elliot și l-a întrebat dacă dorea să deguste vinul. Elliot a refuzat și i-a zis ospătarului să plece.

– Bine, am spus când am rămas singuri. Să ne întoarcem la mită. Cine a fost mituit?

Elliot a băut jumătate din noul său martini dintr-o singură înghițitură.

– Asta ar trebui să fie evident dacă te gândești bine.

– Atunci sunt prost. Ajută-mă.

– Un proces care nu poate fi amânat. De ce?

Aveam privirea ațintită asupra sa, dar nu mă mai uitam la el. Am reflectat încercând să dezleg ghicitoarea până când, în cele din urmă, m-am prins. Am eliminat posibilitățile – judecător, procuror, polițiști, martori, juriu... Mi-am dat seama că era un singur loc în care mita și un proces fixat se intersectau. Era un singur aspect care s-ar fi schimbat dacă procesul era amânat și reprogramat. Judecătorul, procurorul și toți martorii ar fi rămas aceiași indiferent când era programat, dar grupul de potențiali jurați se schimbă de la o săptămână la alta.

– E un „adormit" în juriu, am spus. Ai ajuns la cineva.

Elliot nu a reacționat. M-a lăsat să continui, ceea ce am și făcut. Am trecut repede în revistă fețele din boxa juriului. Două rânduri de câte șase. M-am oprit la juratul numărul 7.

– Numărul 7. L-ai vrut în boxă. Știai. El este adormitul. Cine este?

Elliot a dat ușor din cap și a zâmbit cu jumătate de gură. A gustat prima înghițitură de pește înainte de a-mi răspunde calm la întrebare de parcă am fi vorbit despre șansele echipei Lakers în play-off, și nu despre măsluirea unui proces pentru crimă.

– Habar nu am cine este și nu țin atât de tare să aflu, dar este al nostru. Ni s-a promis că numărul 7 va fi al nostru. Și nu este un adormit. Este un convingător. Când se ajunge la deliberări, va intra acolo și îi va face pe toți să treacă de partea apărării. Cu strategia pe care a construit-o Vincent și pe care o prezinți tu, probabil că nu va fi nevoie decât de un mic imbold. Mizez pe faptul că ne obținem verdictul, dar, în cel mai rău caz, va insista pentru achitare, și vom avea un juriu divergent. Dacă se întâmplă asta, o luăm pur și simplu de la capăt și o mai facem o dată. Nu mă vor condamna niciodată, Mickey. Niciodată.

Mi-am împins farfuria într-o parte. Nu puteam să mănânc.

– Walter, gata cu ghicitorile. Spune-mi cum s-a petrecut asta. Spune-mi de la început.

– De la început?

– De la început.

Ideea asta l-a făcut pe Elliot să chicotească și și-a turnat un pahar de vin fără a-l degusta mai întâi. Un ospătar s-a năpustit să preia operațiunea, dar Elliot l-a expediat cu un gest.

– Asta este o poveste lungă, Mickey. Ai dori un pahar de vin să meargă cu ea?

A ținut gura sticlei ridicată deasupra paharului meu gol. Eram tentat, dar am clătinat din cap.

– Nu, Walter, nu beau.

– Nu sunt sigur că pot avea încredere în cineva care nu bea din când în când.

– Sunt avocatul tău. Poți avea încredere în mine.

– Și în ultimul am avut încredere, și uite ce a pățit.

– Nu mă amenința, Walter. Spune-mi povestea odată.

A băut cu sete din paharul de vin, iar apoi l-a trântit prea tare pe masă. S-a uitat în jur să vadă dacă observase cineva din restaurant și am simțit că juca teatru. Verifica de fapt dacă eram urmăriți. Am scrutat discret localul. Nu l-am văzut pe Bosch și nici o altă persoană care să semene a polițist.

Elliot și-a început povestea:

– Când vii la Hollywood, nu contează cine ești sau de unde vii atâta timp cât ai ceva în buzunar.

– Bani.

– Exact. Am venit aici în urmă cu 25 de ani și aveam bani. I-am investit în vreo două filme la început, iar apoi într-un studio de pomină pe care nu dădea nimeni doi bani. Și am făcut din el un concurent. În cinci ani nu se va mai vorbi despre Cele Patru Mari, ci despre Cele Cinci Mari. Archway va fi la același nivel cu Paramount, Warner și restul.

Nu mă așteptam să se întoarcă douăzeci și cinci de ani în timp când i-am spus să înceapă povestea de la capăt.

– Bine, Walter, înțeleg toată povestea succesului tău. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu erau banii mei. Când am venit aici, nu erau banii mei.

– Credeam că provii dintr-o familie care deținea o mină de fosfat sau o firmă de operațiuni portuare în Florida.

A dat din cap cu emfază.

– E adevărat, dar depinde cum definești tu familia.

Începeam să înțeleg.

– Vorbești despre mafie, Walter?

– Vorbesc despre o organizație din Florida cu un flux de numerar care avea nevoie de afaceri legitime pentru a spăla banii și de marionete care să opereze acele afaceri. Eram contabil. Eram una dintre acele marionete.

Era ușor de pus cap la cap. Florida acum douăzeci și cinci de ani. Apogeul fluxului neinhibat de cocaină și bani.

– Am fost trimis în Vest, a spus Elliot. Aveam o poveste și aveam valize pline cu bani. Și iubeam filmele. Știam cum să le aleg și să le combin. Am preluat Archway și l-am transformat într-o afacere de miliarde de dolari. Iar apoi soția mea...

Pe față i se citea regretul.

– Ce e, Walter?

A clătinat din cap.

– În dimineața de după aniversarea a doisprezece ani de căsătorie – după ce înțelegerea prenupțială a fost asigurată – mi-a spus că voia să plece. Avea de gând să divorțeze.

Am dat din cap. Înțelegeam. Cu contractul prenupțial asigurat, Mitzi Elliot avea dreptul la jumătate din acțiunile lui Walter Elliot la studiourile Archway. Numai că el era doar o marionetă. Acțiunile sale aparțineau de fapt organizației, și nu era tipul de organizație care ar permite ca jumătate din investițiile sale să iasă pe ușă odată cu o fustă.

– Am încercat să o fac să se răzgândească, a zis Elliot. Era neînduplecată. Se îndrăgostise de nenorocitul ăla de nazist și credea că el o putea proteja.

– Organizația a pus să fie omorâtă.

Rostite cu voce tare, cuvintele acelea sunau straniu. M-au făcut să privesc în jur și să măsor restaurantul cu privirea.

– Nu trebuia să fiu acolo în acea zi, a continuat Elliot. Mi se spusese să stau deoparte, să mă asigur că am un alibi solid.

– Atunci de ce te-ai dus?

M-a privit în ochi înainte de a răspunde.

– Încă o iubeam într-un fel. Cumva o iubeam încă și o doream. Doream să lupt pentru ea. M-am dus acolo pentru a încerca să opresc totul, poate să fiu eroul, să salvez situația și să o recâștig. Nu știu. Nu aveam un plan. Pur și simplu nu doream să se întâmple asta. Așa că m-am dus acolo... dar era prea târziu. Erau amândoi morți când am ajuns. Cumplit...

Elliot privea fix, amintindu-și poate scena din dormitorul din Malibu. Mi-am aplecat privirea asupra feței de masă albe. Un avocat al apărării nu se așteaptă niciodată ca un client să-i spună tot adevărul. Părți de adevăr, da, dar niciodată adevărul complet, dur și rece. Trebuia să cred că erau lucruri pe care Elliot nu le menționase, dar ceea ce-mi spusese era de ajuns pentru moment. Sosise timpul să vorbim despre mită.

– Și apoi a venit Jerry Vincent, i-am sugerat.

– Da.

– Vorbește-mi despre mită.

– Nu am multe de spus. Avocatul corporației mele mi-a făcut cunoștință cu Jerry și totul părea în regulă. Am ajuns la o înțelegere cu privire la onorariu și apoi a venit la mine – asta era devreme, acum cel puțin cinci luni – și mi-a zis că fusese abordat de cineva care putea mișca juriul. Știi tu, să pună în juriu pe cineva care să fie de partea noastră. Indiferent ce se întâmpla, el avea să susțină achitarea, dar avea să lucreze pentru apărare și din interior – în timpul deliberărilor. Avea să fie un palavragiu, un om capabil să-i convingă pe alții – un escroc. Tertipul era că, odată planul pus în joc, procesul trebuia să respecte programul pentru ca această persoană să ajungă în juriul meu.

– Iar tu și Jerry ați acceptat oferta.

– Am acceptat-o. Asta se întâmpla acum cinci luni. În acel moment nu aveam cine știe ce apărare. Nu mi-am ucis soția, dar nu părea să am sorți de izbândă. Nu aveam niciun glonț magic... și eram speriat. Eram nevinovat, dar îmi dădeam seama că aveam să fiu condamnat. Așa că am acceptat oferta.

– Cât?

– O sută de mii în avans. După cum ai aflat, Jerry a plătit din onorariul său. Și-a umflat onorariul și l-am plătit, iar apoi el a plătit

pentru jurat. Apoi aveam să plătim încă o sută pentru un juriu divergent și 250 pentru o achitare. Jerry mi-a spus că oamenii ăștia mai făcuseră asta.

– Adică mai măsluiseră și alte jurii?

– Da, asta a spus.

M-am gândit că poate FBI-ul depistase măsluirile anterioare și de aceea veniseră la Vincent.

– Procesele măsluite anterior erau ale lui Jerry? am întrebat.

– Nu mi-a spus și nu am întrebat.

– A spus vreodată că FBI-ul ți-ar fi adulmecat cazul?

Elliot s-a lăsat pe spate de parcă tocmai aș fi spus ceva respingător.

– Nu. Asta se întâmplă?

Părea foarte îngrijorat.

– Nu știu, Walter. Eu doar pun niște întrebări. Jerry ți-a spus însă că avea să amâne procesul, nu-i așa?

Elliot a dat din cap.

– Da. În acea luni. A spus că nu aveam nevoie de măsluire. Avea glonțul magic și avea să câștige procesul fără adormitul din juriu.

– Și asta i-a provocat moartea.

– Trebuie să fi fost asta. Nu cred că oamenii de genul ăsta te lasă pur și simplu să te răzgândești.

– Ce fel de oameni? Organizația?

– Nu știu. Pur și simplu oamenii de genul ăsta. Oricine face așa ceva.

– Ai spus cuiva că Jerry voia să amâne cazul?

– Nu.

– Ești sigur?

– Normal că sunt sigur.

– Atunci, cui i-a spus Jerry?

– Nu am de unde să știu.

– Păi, cu cine a făcut Jerry afacerea? Pe cine a mituit?

– Nici asta nu știu. Nu a vrut să-mi spună. A spus că ar fi mai bine să nu știu nume. Ceea ce-ți spun și ție.

Era un pic prea târziu pentru asta. Trebuia să închei și să plec ca să mă gândesc. Am aruncat o privire spre porția de pește de care

nu mă atinsesem și m-am întrebat dacă ar trebui să o iau la pachet pentru Patrick sau dacă ar mânca-o cineva de la bucătărie.

– Știi, a spus Elliot, nu vreau să pun și mai multă presiune asupra ta, dar, dacă sunt condamnat, sunt un om mort.

L-am privit.

– Organizația?

A dat din cap.

– Dacă un tip este arestat, devine o răspundere. În mod normal, îl lichidează chiar înainte să ajungă în instanță. Nu riscă să ajungă la o înțelegere. Eu însă dețin în continuare controlul asupra banilor lor, înțelegi? Mă lichidează și pierd tot: Archway, averea imobiliară, totul. Așa că ezită și urmăresc din umbră. Dacă scap, atunci revenim la normal și totul e bine. Dacă sunt condamnat, reprezint un risc prea mare și nu voi rezista nici două nopți în închisoare. Vor ajunge la mine acolo.

Întotdeauna este bine să știi exact care este miza, dar eu probabil că m-aș fi descurcat și fără acest memento.

– Avem de-a face cu o autoritate mai înaltă aici, a continuat Elliot. Trece de lucruri precum confidențialitatea avocat–client. Ăsta e un fleac, Mickey. Lucrurile pe care ți le-am spus în seara aceasta nu pot ajunge mai departe de masa aceasta. Nici în instanță, nici altundeva. Ce ți-am spus aici ți-ar putea aduce moartea într-o clipită. Exact ca în cazul lui Jerry. Ține minte asta.

Elliot vorbise franc și și-a încheiat spusele sorbind calm vinul din pahar până la ultimul strop. Amenințarea era însă implicită în fiecare cuvânt pe care îl rostise. Nu se punea problema să nu țin minte.

Elliot a făcut semn unui ospătar și a cerut nota de plată.

42

Eram recunoscător că lui Elliot îi plăcea să bea martini înainte de cină și Chardonnay împreună cu mâncarea. Nu eram sigur că aș fi aflat ceea ce am aflat de la Elliot fără ca alcoolul să îl calmeze și să-i dezlege limba. Nu voiam însă ca el să riște să fie tras pe dreapta pentru conducere sub influența alcoolului în toiul unui proces pentru crimă. Am insistat să nu conducă spre casă, însă Elliot nu avea de gând să-și lase peste noapte Maybachul în valoare de 400 000 de dolari într-un garaj din centrul orașului, așa că l-am pus pe Patrick să ne însoțească la mașină, iar apoi l-am dus pe Elliot acasă în timp ce Patrick ne urmărea.

– Mașina asta a costat 400 000? l-am întrebat. Mi-e frică să o conduc.

– Un pic mai puțin, de fapt.

– Mda, păi, ai altă mașină pe care să o conduci? Când ți-am zis să nu iei limuzina, nu mă așteptam să alegi una ca asta ca să vii la procesul în care ești judecat pentru crimă. Gândește-te ce impresie lași, Walter. Asta nu dă bine. Mai ții minte ce mi-ai zis în prima zi în care ne-am întâlnit? Cum că trebuie să câștigăm și în afara sălii de judecată? O mașină ca asta nu te ajută.

– Cealaltă mașină a mea este o Carrera GT.

– Grozav. Aia cât valorează?

– Mai mult decât asta.

– Știi ce, ce-ar fi să împrumuți un Lincoln de-al meu? Chiar am una cu o plăcuță de înmatriculare pe care scrie NEVINOVAT. Îl poți conduce pe acela.

– E în regulă. Am acces la un Mercedes drăguț și modest. E bine așa?

– Perfect. Walter, în ciuda a tot ceea ce mi-ai spus astă-seară, îmi voi da toată silința să te apăr. Cred că avem o șansă bună.

– Atunci, crezi că sunt nevinovat.

Am ezitat.

– Cred că nu ți-ai împușcat soția și nici pe Rilz. Nu sunt sigur că asta te face nevinovat, dar s-o luăm altfel: nu cred că ești vinovat de acuzațiile care ți se aduc. Și asta e de ajuns.

A dat din cap.

– Poate că mai mult nu pot să cer. Îți mulțumesc, Mickey.

După asta, nu prea am mai vorbit pentru că mă concentram să nu distrug mașina care valora mai mult decât casele multor oameni.

Elliot locuia în Beverly Hills, pe un domeniu împrejmuit la sud de Sunset. A apăsat un buton de pe plafonul mașinii care a deschis poarta de oțel de la intrare și ne-am strecurat înăuntru, cu Patrick venind în urma mea cu Lincolnul. Am coborât și i-am dat lui Elliot cheile. M-a întrebat dacă voiam să intru să mai bem ceva, iar eu i-am amintit că nu beam. Mi-a întins mâna și i-am strâns-o, iar asta mi s-a părut jenant, de parcă pecetluiam un soi de înțelegere legată de ceea ce îmi dezvăluise mai devreme. I-am urat noapte bună și am urcat pe bancheta din spatele Lincolnului meu.

Am reflectat pe durata întregului drum spre casă. Patrick ajunsese să mă cunoască și părea să-și fi dat seama că nu era momentul potrivit să mă deranjeze pentru a sta la taifas. M-a lăsat să lucrez.

Stăteam rezemat de ușă, cu privirea pironită pe geam, dar nu vedeam lumea de neon care trecea prin fața ochilor mei. Mă gândeam la Jerry Vincent și la înțelegerea făcută cu o parte necunoscută. Nu era greu să-ți dai seama cum se întâmplase. Nu puteam spune același lucru despre persoanele implicate.

Știam că sistemul cu jurați se baza pe selecție aleatorie la mai multe niveluri. Asta asigura integritatea și componența diversă din punctul de vedere al juriilor. Grupul inițial de sute de cetățeni convocați săptămânal pentru a-și îndeplini datoria de jurați era compus în mod aleatoriu cu ajutorul înregistrărilor alegătorilor, al intabulărilor imobiliare și al arhivelor utilităților publice. Jurații

selectați din acest grup mai mare pentru procedura de selecție a juriului într-un proces specific erau aleși din nou în mod aleatoriu – de această dată, de un computer al tribunalului. Lista acelor potențiali jurați era înmânată judecătorului care prezida procesul, iar primele douăsprezece nume sau numere de cod de pe listă erau strigate pentru ocuparea locurilor din boxă în vederea rundei inițiale *voir dire*. Din nou, ordinea numelor sau a numerelor de pe listă era determinată de o selecție aleatorie generată de computer.

Elliot îmi spusese că după ce se fixase data procesului pentru cazul său, Jerry Vincent fusese abordat de o parte necunoscută și i se promisese că un adormit putea fi plasat în juriu. Tertipul era că nu puteau exista amânări. Dacă se schimba data procesului, adormitul nu putea fi schimbat odată cu el. Toate astea îmi spuneau că această parte necunoscută avea acces deplin la toate nivelurile procedurilor aleatorii ale sistemului juriului: citațiile inițiale pentru prezentarea ca potențial jurat la un tribunal anume într-o anume săptămână; selecția aleatorie a grupului de jurați pentru proces; și selecția aleatorie a primilor doisprezece jurați care intră în boxă.

Din momentul în care adormitul ajungea în boxă era de datoria lui să rămână acolo. Apărarea știa că nu trebuie să-l îndepărteze cu o revocare absolută și, dând de înțeles că ar fi de partea acuzării, ar fi evitat să fie revocat de către procuror. Era destul de simplu, atâta timp cât data procesului nu se schimba.

Urmărirea pașilor în acest mod mă ajuta să înțeleg mai bine manipularea implicată și cine ar fi putut să o pună la cale. Mă ajuta să înțeleg mai bine și impasul etic în care mă aflam. Elliot recunoscuse în fața mea o serie de infracțiuni în timpul cinei, dar eram avocatul lui și aceste mărturisiri aveau să rămână sub protecția confidențialității avocat–client. Excepția de la această regulă se aplica dacă eram pus în pericol de cunoștințele mele sau dacă aveam informații despre o infracțiune care se punea la cale, dar care nu fusese comisă încă. Știam că cineva fusese mituit de către Vincent. Acea infracțiune fusese deja comisă. Infracțiunea de manipulare a juriului nu fusese însă comisă. Acea infracțiune nu avea să se producă până la începerea deliberărilor, astfel încât eram obligat să o raportez. Se pare că Elliot nu cunoștea această excepție de la

regulile confidențialității clientului sau era convins că amenințarea de a sfârși precum Jerry Vincent avea să mă oprească.

M-am gândit la toate astea și mi-am dat seama că mai era o excepție pe care trebuia să o iau în considerare. Nu trebuia să raportez intenția de manipulare a juriului pentru a împiedica săvârșirea unei infracțiuni.

M-am îndreptat de spate și am privit în jur. Eram pe Sunset și intram în West Hollywood. Am zărit un semn familiar.

– Patrick, trage pe dreapta aici, în față la Book Soup. Vreau să dau o fugă înăuntru.

Patrick a tras Lincolnul lângă bordura din fața librăriei. I-am spus să aștepte în față și am sărit din mașină. Am intrat în magazin și m-am dus spre rafturile din spate. Deși îmi plăcea magazinul, nu eram acolo la cumpărături. Trebuia să dau un telefon și nu voiam ca Patrick să audă.

Sectorul cărților de mister era prea aglomerat. M-am dus și mai în spate și am găsit un ungher pustiu unde o mulțime de cărți voluminoase erau stivuite pe rafturi și pe mese. Mi-am scos telefonul și mi-am sunat anchetatorul.

– Cisco, eu sunt. Unde ești?

– Acasă. Ce e?

– Lorna e acolo?

– Nu, s-a dus la film cu soră-sa. Ar trebui să se întoarcă în...

– E în regulă. Voiam să vorbesc cu tine. Vreau să faci ceva și s-ar putea să nu accepți. Dacă mă refuzi, înțeleg. Oricum, nu vreau să vorbești despre asta cu nimeni. Nici măcar cu Lorna.

A ezitat înainte de a răspunde.

– Pe cine ucid?

Am izbucnit în râs amândoi, ceea ce a mai risipit puțin tensiunea pe care o acumulasem pe parcursul serii.

– Putem să vorbim despre asta mai târziu, dar și atunci ar putea fi chiar la fel de riscant. Vreau să filezi pe cineva și să afli tot ce poți despre el. Chestia este că, dacă ești prins, probabil o sfeclim amândoi.

– Cine este?

– Juratul numărul 7.

43

De îndată ce m-am întors în Lincoln, am început să regret ceea ce făceam. Treceam o linie gri și subțire care mă putea băga în mari belele. Pe de o parte, este perfect rezonabil ca un avocat să ancheteze un raport de conduită blamabilă și manipulare a juriului. Pe de altă parte, acea anchetă ar putea fi privită ca o formă de manipulare în sine. Judecătorul Stanton luase măsuri pentru a asigura anonimatul juriului. Eu tocmai îi cerusem anchetatorului meu să încalce asta. Dacă s-ar fi aflat, Stanton ar fi fost mai mult decât supărat și ar fi făcut mai mult decât să îmi arunce o privire răutăcioasă. Asta nu era o infracțiune pentru care să fac o donație la Make-A-Wish. Stanton s-ar fi plâns baroului, președintelui curții și tot mai sus pe scara ierarhică până la Curtea Supremă dacă i-ar fi convins să-l asculte. Ar fi avut grijă ca procesul Elliot să fie ultimul meu proces.

Patrick a intrat pe Fareholm și a tras mașina în garajul de sub casa mea. Am ieșit și apoi am urcat scările spre verandă. Se făcuse aproape ora zece și eram mort de oboseală după paisprezece ore de muncă, dar adrenalina și-a făcut efectul când am văzut un bărbat într-unul dintre șezlonguri, cu fața în profil și cu luminile orașului în spate. Mi-am întins brațul pentru a-l împiedica pe Patrick să avanseze, la fel cum un părinte împiedică un copil să pășească pe carosabil fără să se uite.

– Bună, domnule avocat.

Bosch. Am recunoscut vocea și salutul. M-am relaxat și l-am lăsat pe Patrick să-și continue drumul. Am pășit pe verandă și am

descuiat pentru a-l lăsa pe Patrick să intre. Apoi am închis ușa și m-am întors spre Bosch.

– Frumoasă priveliște, a spus el. Apărarea ticăloșilor te-a ajutat să obții casa asta?

Eram prea obosit pentru a mă prinde în horă cu el.

– Ce faci aici, domnule detectiv?

– M-am gândit că s-ar putea să te îndrepți spre casă după librărie, a spus el. Așa că am luat-o înainte și te-am așteptat aici.

– Ei bine, am terminat pe seara asta. Poți să-ți anunți echipa, dacă există o echipă.

– Ce te face să crezi că nu există?

– Nu știu. Doar că nu am văzut pe nimeni. Sper că nu îți băteai joc de mine, Bosch. Mi-am pus fundul la bătaie pentru asta.

– După ce ai plecat de la tribunal, ai luat cina cu clientul tău la Water Grill. Amândoi ați mâncat file de limbă-de-mare și amândoi ați ridicat tonul din când în când. Clientul tău a băut din belșug, așa că l-ai dus acasă cu mașina lui. La întoarcere, ai oprit la Book Soup și ai avut o convorbire telefonică pe care în mod evident nu ai vrut s-o audă șoferul tău.

Eram impresionat.

– Bine atunci, nu mai contează. Înțeleg. Sunt pe acolo pe undeva. Ce vrei, Bosch? Ce se întâmplă?

Bosch s-a ridicat și s-a apropiat de mine.

– Aveam de gând să te întreb același lucru, a spus. De ce era Walter Elliot atât de însuflețit și iritat în seara asta la cină? Și pe cine ai sunat din spatele unei librării?

– În primul rând, Elliot mi-e client și nu-ți spun despre ce am vorbit. Nu trec acea limită cu tine. Iar în ceea ce privește convorbirea telefonică din librărie, comandam pizza pentru că, așa cum probabil ați observat tu și colegii tăi, nu mi-am mâncat cina în seara aceasta. Rămâi dacă vrei o felie.

Bosch s-a uitat la mine cu jumătatea aia a sa de zâmbet, cu chipul său cunoscător și cu privirea sa moartă și anostă.

– Deci, așa vrei să joci, domnule avocat?

– Deocamdată.

Am rămas tăcuți mult timp. Pur și simplu stăteam acolo, așteptând următoarea replică inteligentă. Nu a venit, iar eu mi-am dat seama că eram într-adevăr obosit și flămând.

– Noapte bună, domnule detectiv Bosch.

Am intrat și am închis ușa, lăsându-l pe Bosch afară pe verandă.

44

Nu mi-a venit rândul să-l interoghez pe detectivul Kinder decât marți, după ce procurorul mai petrecuse câteva ore scoțând la iveală detaliile anchetei în timpul interogării directe. Asta era în avantajul meu. Mă gândeam că juriul – și Julie Favreau mi-a confirmat asta prin SMS – se plictisise de detaliile tehnice ale mărturiei și avea să primească plin de bucurie o schimbare de direcție.

Interogarea directă se referea în principal la eforturile de investigație care fuseseră depuse după arestarea lui Walter Elliot. Kinder a descris în detaliu cercetările sale cu privire la căsnicia inculpatului, descoperirea unui acord prenupțial recent, precum și eforturile făcute de Elliot în săptămânile de dinaintea comiterii crimelor pentru a determina câți bani și ce parte din controlul asupra studiourilor Archway ar fi pierdut într-un divorț. Cu ajutorul unei diagrame a timpului și folosindu-se de declarațiile lui Elliot și de verificarea acestora a reușit, de asemenea, să stabilească faptul că inculpatul nu avea niciun alibi credibil pentru timpul estimat al crimelor.

Golantz a avut grijă să îl interogheze pe Kinder și în legătură cu toate pistele colaterale ale anchetei, ceea ce se dovedise a fi prea mult. Kinder a descris numeroasele ponturi lipsite de temei primite prin telefon și care fuseseră verificate, ancheta asupra lui Johan Rilz demarată în încercarea de a determina dacă el fusese principala țintă a ucigașului, precum și compararea crimei duble cu alte cazuri similare care rămăseseră nerezolvate.

În concluzie, Golantz și Kinder păreau să se fi descurcat de minune în încercarea lor de a-l lega pe clientul meu de crimele din Malibu, iar la mijlocul după-amiezii, tânărul procuror era destul de mulțumit încât să spună: „Nu mai am întrebări, onorată instanță".

Acum era în sfârșit rândul meu și hotărâsem să-l hăituiesc pe Kinder cu o interogare încrucișată care să se concentreze numai asupra a trei aspecte ale declarației sale directe, iar apoi să-l surprind cu o lovitură neașteptată în plex. M-am mutat la pupitru pentru a dirija interogarea.

– Domnule detectiv Kinder, știu că îl vom asculta pe medicul legist mai târziu în timpul procesului, dar ați declarat că ați fost informat după autopsie că momentul morții doamnei Elliot și a domnului Rilz era estimat între ora unsprezece și prânz în ziua crimelor.

– Corect.

– A fost mai aproape de unsprezece sau de prânz?

– Este imposibil să spunem cu siguranță. Acela este doar intervalul în care s-a întâmplat.

– Bine, și din momentul în care ați aflat despre acel interval, ați acționat pentru a vă asigura că bărbatul pe care îl arestaserăți deja nu avea niciun alibi, corect?

– Nu m-aș exprima în acest mod, nu.

– Atunci, cum v-ați exprima?

– Aș spune că era de datoria mea să continui să anchetez cazul și să îl pregătesc pentru proces. Parte a acelui efort cuvenit era să fiu deschis către posibilitatea ca suspectul să aibă un alibi pentru crime. Ducându-mi acea sarcină la bun sfârșit, am determinat, potrivit unor interogări multiple și registrelor păstrate la intrarea în studiourile Archway, că domnul Elliot a părăsit studioul, singur la volanul mașinii, la ora 10.40 în acea dimineață. Asta îi dădea destul timp să...

– Vă mulțumesc, domnule detectiv. Ați răspuns la întrebare.

– Nu mi-am terminat răspunsul.

Golantz s-a ridicat și l-a întrebat pe judecător dacă martorul își putea termina răspunsul, iar Stanton i-a dat permisiunea. Kinder a continuat pe tonul său de profesor.

– După cum spuneam, asta îi dădea domnului Elliot destul timp să ajungă la casa din Malibu în parametrii momentului estimat al morții.

– Ați spus destul timp să ajungă acolo?

– Timp suficient.

– Mai devreme ați vorbit despre drumurile făcute chiar de dumneavoastră cu mașina până acolo. Când s-a întâmplat asta?

– Prima dată a fost la exact o săptămână după comiterea crimelor. Am plecat de la poarta Archway la 10.40 dimineața și am condus până la casa din Malibu. Am ajuns la 11.42, încadrându-mă perfect în intervalul crimei.

– Cum ați știut că urmați aceeași rută pe care ar fi urmat-o domnul Elliot?

– Nu am știut. Așa că am urmat ruta pe care am considerat-o cea mai evidentă și rapidă pentru oricine. Cei mai mulți oameni nu lungesc drumul. O iau pe scurtătură – aleg cea mai scurtă rută până la destinația lor. De la Archway am mers pe Melrose până la La Brea și apoi am mers pe La Brea până pe Ten Street. Din acel punct m-am îndreptat spre vest către Autostrada Pacific Coast.

– Cum ați știut că traficul ar fi la fel precum cel întâlnit de domnul Elliot?

– Nu am știut.

– Traficul în Los Angeles poate fi o chestiune foarte imprevizibilă, nu-i așa?

– Da.

– De aceea ați condus pe acea rută de mai multe ori?

– Ăsta e un motiv, da.

– Bine, domnule Kinder, ați declarat că ați condus pe ruta aceasta de cinci ori în total și că ați ajuns la casa din Malibu de fiecare dată în intervalul crimei, adevărat?

– Corect.

– Cu privire la aceste cinci teste de conducere, când ați ajuns la casa din Malibu cel mai devreme?

Kinder și-a privit notițele.

– Asta s-a întâmplat prima dată, când am ajuns acolo la 11.42.

– Și cel mai rău timp?

– Cel mai rău?

– Care a fost cea mai lungă durată pe care ați înregistrat-o în timpul celor cinci călătorii?

Kinder și-a verificat din nou notițele.

– Cel mai târziu am ajuns acolo la 11.51.

– Bine, deci cel mai bun timp al dumneavoastră a fost totuși în ultima treime a intervalului pe care medicul legist l-a stabilit pentru momentul acestor crime, iar cel mai rău timp i-ar fi lăsat domnului Elliot mai puțin de zece minute pentru a se strecura în casă și a ucide doi oameni. Corect?

– Da, dar ar fi fost posibil.

– Ar fi fost? Nu păreți prea sigur, domnule detectiv.

– Sunt foarte sigur că inculpatul a avut timp să comită aceste crime.

– Dar numai dacă aceste crime au fost comise la cel puțin 42 de minute de la începerea intervalului uciderii, corect?

– Dacă așa vreți să vedeți lucrurile.

– Nu este vorba de modul în care privesc lucrurile, domnule detectiv. Mă bazez pe informațiile oferite de către medicul legist. Deci, să facem un rezumat pentru juriu: spuneți că domnul Elliot a părăsit studioul la 10.40 și a ajuns tocmai în Malibu, s-a strecurat în propria casă, i-a surprins pe soția sa și pe amantul acesteia în dormitorul de la etaj și i-a ucis pe amândoi, iar toate astea s-au întâmplat în acel interval până la prânz. Am înțeles bine?

– În esență. Da.

Am clătinat din cap de parcă era prea mult de înghițit.

– Bine, domnule detectiv, să trecem mai departe. Vă rog să spuneți juriului de câte ori ați pornit la drum spre Malibu, dar v-ați oprit când v-ați dat seama că nu puteați ajunge până la prânz.

– Asta nu s-a întâmplat niciodată.

Se simțise însă o ușoară ezitare în răspunsul lui Kinder. Eram sigur că juriul observase.

– Răspundeți cu da sau nu, domnule detectiv: dacă aș prezenta registre și chiar materiale video care arată că ați pornit de la poarta Archway la 10.40 dimineața de șapte ori în loc de cinci, atunci acele registre ar fi false?

Kinder și-a mutat repede privirea spre Golantz și apoi spre mine.

– Ceea ce sugerați că s-a întâmplat nu s-a întâmplat, a spus el.

– Iar dumneavoastră nu răspundeți la întrebare, domnule detectiv. Încă o dată, da sau nu: dacă aș prezenta registre care arată că ați efectuat testul de conducere de cel puțin șapte ori, dar ați declarat că ați făcut-o doar de cinci ori, acele registre ar fi false?

– Nu, dar nu am...

– Vă mulțumesc, domnule detectiv. Am cerut doar un răspuns cu da sau nu.

Golantz s-a ridicat și i-a cerut judecătorului să-i permită martorului să dea un răspuns întreg la întrebare, dar Stanton i-a spus că putea relua subiectul la redirecționare. Acum am ezitat eu. Știind că Golantz avea să solicite o explicație din partea lui Kinder la redirecționare, aveam ocazia să o obțin acum și poate să o controlez încă în avantajul meu. Era un risc, pentru că momentan simțeam că îi șifonasem reputația destul de tare și, dacă aș fi continuat până la suspendarea ședinței la finalul zilei, atunci jurații s-ar fi dus acasă cu suspiciuni în privința poliției strecurate în creier. Asta nu era niciodată ceva rău.

Am decis să risc și să încerc să controlez situația.

– Domnule detectiv, spuneți-ne câte astfel de teste de conducere ați întrerupt înainte de a ajunge la casa din Malibu.

– Au fost două.

– Care?

– A doua oară și ultima – a șaptea.

Am dat din cap.

– Și v-ați oprit pentru că știați că nu aveați cum să ajungeți la casa din Malibu în intervalul crimei, corect?

– Nu, este cât se poate de incorect.

– Atunci, care a fost motivul pentru care ați întrerupt testele de conducere?

– O dată am fost chemat înapoi la birou pentru a interoga pe cineva care aștepta acolo, iar a doua oară ascultam radioul și am auzit un agent care solicita întăriri. M-am abătut pentru a-l ajuta.

– De ce nu ați notat asta în procesul-verbal referitor la investigarea timpului de conducere?

– Nu m-am gândit că ar fi relevant, pentru că erau teste incomplete.

– Deci, aceste teste incomplete nu au fost notate nicăieri în dosarul acela gros al dumneavoastră?

– Nu.

– Și deci avem doar cuvântul dumneavoastră despre ceea ce v-a determinat să le întrerupeți înainte de a ajunge la casa familiei Elliot din Malibu, corect?

– Este corect.

Am dat din cap și am hotărât că îl chinuisem destul pe partea asta. Știam că Golantz putea să-l reabiliteze pe Kinder la redirecționare, poate chiar să facă rost de documentare pentru apelurile care îl scoseseră pe Kinder de pe ruta spre Malibu. Speram însă că dădusem naștere cel puțin unei întrebări cu privire la încrederea acordată detectivului în mințile juraților. M-am bucurat de mica mea victorie și am trecut mai departe.

În continuare l-am făcut praf și pulbere pe Kinder pentru că nu fusese recuperată nicio armă a crimei, iar ancheta lui de șase luni asupra lui Walter Elliot nu reușise niciodată să stabilească o legătură între clientul meu și orice fel de armă. Am atins chestiunea asta din mai multe unghiuri, astfel încât Kinder a fost nevoit să admită în mod repetat că un element-cheie al anchetei și al acuzării nu fusese niciodată localizat, deși, dacă Elliot era criminalul, ar fi avut puțin timp la dispoziție ca să ascundă arma.

În cele din urmă, plin de frustrare, Kinder a spus:

– Păi, e un ocean mare acolo, domnule Haller.

Era un prilej pe care îl așteptam.

– Un ocean mare, domnule detectiv? Sugerați că domnul Elliot a avut o barcă și a aruncat arma în mijlocul Pacificului?

– Nu, nimic de acest gen.

– Atunci, ce?

– Spun doar că arma ar fi putut ajunge în apă, iar curenții să o fi dus departe înainte ca scafandrii noștri să ajungă acolo.

– *Ar fi putut* ajunge acolo? Vreți să-i luați viața și mijloacele de trai domnului Elliot pentru un „ar fi putut", domnule detectiv Kinder?

– Nu, nu asta vreau să spun.

– Ceea ce vreți să spuneți e că nu aveți o armă, nu puteți face legătura între o armă și domnul Elliot, dar nu ați șovăit nicio clipă să credeți că el este omul pe care îl căutați, corect?

– S-a efectuat o testare pentru reziduuri de împușcare, care a ieșit pozitivă. În mintea mea, asta l-a legat pe domnul Elliot de o armă.

– Despre care armă este vorba?

– Nu o avem.

– Hm, și puteți sta acolo și afirma cu certitudine științifică faptul că domnul Elliot a tras cu o armă în ziua în care soția sa și Johan Rilz au fost uciși?

– Păi, nu aș zice chiar certitudine științifică, dar testul...

– Vă mulțumesc, domnule detectiv Kinder. Cred că răspunsul acesta este suficient. Să trecem mai departe.

Am dat pagina blocnotesului și am studiat următorul set de întrebări pe care le scrisesem cu o noapte în urmă.

– Domnule detectiv Kinder, în cursul anchetei dumneavoastră, ați stabilit când s-au cunoscut Johan Rilz și Mitzi Elliot?

– Am stabilit că ea a apelat la serviciile sale de decorator de interioare în toamna anului 2005. Dacă îl cunoștea dinainte, nu știu.

– Și când au devenit amanți?

– Asta a fost imposibil să stabilim. Știu din agenda domnului Rilz că se întâlnea regulat cu doamna Elliot la o casă sau alta. Frecvența a crescut cam cu șase luni înainte de moartea sa.

– Era plătit pentru fiecare întâlnire?

– Evidențele contabile ale domnului Rilz sunt incomplete. A fost greu să stabilim dacă era plătit pentru anumite întâlniri, dar, în general, plățile doamnei Elliot către domnul Rilz au crescut odată cu frecvența întâlnirilor.

Am dat din cap ca și cum acest răspuns se potrivea cu imaginea din mintea mea.

– Bine, și ați mai declarat că ați aflat că aceste crime au fost comise la doar 32 de zile după garantarea acordului prenupțial dintre Walter și Mitzi Elliot, care-i dădea doamnei Elliot drepturi depline asupra holdingurilor financiare ale cuplului în cazul unui divorț.

– Așa este.

– Și acesta considerați că este mobilul crimelor?

– În parte, da. Îl numesc un factor agravant.

– Vedeți vreo inconsecvență în teoria dumneavoastră asupra crimei, domnule detectiv Kinder?

– Nu, nu văd.

– Nu era evident din registrele financiare și frecvența întâlnirilor că exista un soi de relație romantică, sau cel puțin sexuală, între domnul Rilz și doamna Elliot?

– N-aș putea spune că era evident.

– Nu?

Am spus asta cu uimire în glas. Reușisem să-l încolțesc. Dacă spunea că aventura era evidentă, mi-ar fi dat răspunsul pe care știa că îl voiam. Dacă spunea că nu era evidentă, putea părea un prost pentru că toți ceilalți din sala de judecată credeau că era evidentă.

– În retrospectivă, ar putea părea evidentă, dar în acel moment cred că era secretă.

– Atunci cum a aflat Walter Elliot?

– Nu știu.

– Faptul că nu ați fost în stare să găsiți o armă a crimei nu indică o planificare a acestor crime?

– Nu neapărat.

– Atunci este ușor să ascunzi o armă de întregul Departament al Șerifului?

– Nu, dar așa cum v-am spus, putea fi pur și simplu aruncată în ocean de pe pontonul din spate, iar curenții să o fi purtat în larg. Asta nu ar necesita multe planuri.

Kinder știa ce voiam și unde încercam să ajung. Nu-l puteam îndrepta în acea direcție, așa că am hotărât să-i dau un brânci.

– Domnule detectiv, nu v-a trecut prin cap că, dacă Walter Elliot știa despre aventura soției sale, ar fi fost mai logic să divorțeze pur și simplu înainte de garantarea acordului prenupțial?

– Nu a existat nicio indicație referitoare la momentul în care a aflat despre aventură. Iar întrebarea dumneavoastră nu ține cont de lucruri precum sentimente și furie. E posibil ca banii să nu fi fost un factor motivant în cazul acestor crime. Ar fi putut fi vorba doar de trădare și furie, pur și simplu.

Nu obținusem ceea ce doream. Eram nemulțumit de mine însumi și am pus asta pe seama faptului că stătusem pe tușă un an. Eram pregătit pentru interogarea încrucișată, dar nu mai fusesem de mult timp față în față cu un martor circumspect și uns cu toate alifiile. Am hotărât să dau înapoi aici și să-l lovesc pe Kinder unde se aștepta mai puțin.

45

I-am cerut judecătorului o pauză de câteva clipe, apoi m-am dus la masa apărării. M-am aplecat spre urechea clientului meu.

– Dă pur și simplu din cap de parcă ți-aș spune ceva foarte important, am șoptit.

Elliot a făcut întocmai, iar eu am luat un dosar și m-am întors la pupitru. Am deschis dosarul și am privit spre boxa martorului.

– Domnule detectiv Kinder, în ce punct al anchetei dumneavoastră ați stabilit că Johan Rilz era ținta principală a acestei crime duble?

Kinder a deschis gura ca să răspundă imediat, apoi a închis-o, s-a așezat mai bine pe scaun și s-a gândit pentru o clipă. Era exact tipul de limbaj al trupului pe care speram să îl observe juriul.

– În niciun punct nu am stabilit asta, a răspuns Kinder în cele din urmă.

– În niciun punct nu a fost Johan Rilz în fruntea și în centrul anchetei dumneavoastră?

– Păi, era victima unei omucideri. Asta îl punea în frunte și în centru tot timpul după părerea mea.

Kinder părea destul de mândru de acel răspuns, dar nu i-am dat timp să se bucure.

– Atunci, plasarea sa în frunte și în centru explică de ce v-ați dus în Germania pentru a-i cerceta trecutul, corect?

– Nu am fost în Germania.

– Dar în Franța? Pașaportul său indică faptul că a locuit acolo înainte de a veni în Statele Unite.

– Nu m-am dus nici acolo.

– Atunci, cine din echipa dumneavoastră s-a dus?

– Nimeni. Nu ne-am gândit că ar fi necesar.

– De ce nu?

– Cerusem Interpolului să verifice trecutul lui Johan Rilz și am aflat că era curat.

– Ce este Interpolul?

– Reprezintă o organizație internațională a poliției judiciare. Organizația reunește serviciile de poliție din mai mult de o sută de țări și facilitează cooperarea peste granițe. Are mai multe birouri în Europa și se bucură de acces și cooperare totală din partea țărilor gazdă.

– Drăguț, dar asta înseamnă că nu v-ați dus direct la poliția din Berlin, de unde era Rilz?

– Nu.

– Ați verificat direct la poliția din Paris, unde a locuit Rilz în urmă cu cinci ani?

– Nu, ne-am bazat pe contactele noastre de la Interpol pentru a verifica trecutul domnului Rilz.

– Verificarea Interpolului a fost în mare o verificare a cazierului, corect?

– Asta era inclusă, da.

– Ce altceva?

– Nu sunt sigur. Nu lucrez pentru Interpol.

– Dacă domnul Rilz ar fi lucrat pentru poliția din Paris în calitate de informator secret într-un caz cu narcotice, Interpolul v-ar fi dat această informație?

Kinder a făcut ochii mari înainte de a răspunde. Era clar că nu se aștepta la o astfel de întrebare, dar nu-mi puteam da seama dacă știa încotro mă îndreptam sau dacă toate astea îi erau necunoscute.

– Nu știu dacă ne-ar fi dat acea informație sau nu.

– Agențiile de aplicare a legii nu dau de obicei numele informatorilor lor secreți, nu-i așa?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că ar putea pune informatorii în pericol.

– Deci, poate fi periculos să fii informator într-un caz penal?

– Ocazional, da.

– Domnule detectiv, ați anchetat vreodată moartea unui informator secret?

Golantz s-a ridicat înainte ca martorul să poată răspunde și i-a solicitat judecătorului o întrevedere. Judecătorul ne-a făcut semn să ne apropiem. Am înșfăcat dosarul de pe pupitru și l-am urmat pe Golantz. Grefiera s-a mutat cu mașina de stenografiat. Judecătorul și-a mutat scaunul, iar noi ne-am ghemuit.

– Domnule Golantz? a început judecătorul.

– Domnule judecător, aș vrea să știu încotro se îndreaptă asta, pentru că simt că mi s-a întins o cursă aici. Nu a existat nimic în nicio comunicare prealabilă a apărării care să facă măcar aluzie la ceea ce domnul Haller îl întreabă pe martor.

Judecătorul s-a rotit în scaun și m-a privit.

– Domnule Haller?

– Domnule judecător, dacă i s-a întins cuiva o cursă, acela este clientul meu. Aceasta a fost o anchetă neglijentă care...

– Păstrați asta pentru juriu, domnule Haller? Ce-aveți?

Am deschis dosarul și am pus un document în fața judecătorului.

– Ce am este un articol care a apărut în *Le Parisien* acum patru ani și jumătate. Spune că Johan Rilz a fost martor al acuzării într-un important caz cu narcotice. A fost folosit de către Direction de la Police Judiciaire pentru a cumpăra droguri și a obține informații din interior despre o bandă de traficanți. A fost un informator secret, onorată instanță, iar băieții ăștia nici măcar nu l-au avut în vedere. Și-au pus ochelari de cal...

– Domnule Haller, din nou, păstrați-vă argumentul pentru juriu. Documentul ăsta este în franceză. Aveți traducerea?

– Scuze, onorată instanță.

Am luat a doua foaie dintre cele trei existente în dosar și am așezat-o peste prima, din nou în direcția judecătorului. Golantz își sucea capul, încercând să-l citească.

– De unde știm că este același Johan Rilz? a întrebat Golantz. E un nume comun acolo.

– Poate în Germania, dar nu în Franța.

– Deci, cum știm că este el? a întrebat judecătorul de această dată. Ăsta este un articol de ziar tradus. Nu-i niciun fel de act oficial.

Am scos ultima foaie din dosar și am pus-o jos.

– Aceasta este o fotocopie a unei file din pașaportul lui Rilz. Am obținut-o chiar din dosarul de cercetare penală al acuzării. Arată că Rilz a plecat din Franța spre Statele Unite în martie 2003. La o lună după publicarea acestui articol. În plus, aveți vârsta. În articol este menționată vârsta lui și scrie că el cumpăra droguri pentru polițiști folosindu-se de firma sa de decorațiuni de interioare. Evident că este el, onorată instanță. A trădat o grămadă de oameni acolo și i-a băgat la închisoare, apoi vine aici și o ia de la capăt.

Golantz a început să clatine din cap oarecum disperat.

– Tot nu e în regulă, a spus el. Aceasta reprezintă o violare a regulilor de procedură penală și este inadmisibilă. Nu poți să ții asta secret și apoi să iei acuzarea prin surprindere.

Judecătorul și-a rotit privirea spre mine și și-a mijit ochii.

– Onorată instanță, dacă cineva a ținut ceva secret, aceea a fost acuzarea. Acestea sunt chestiuni pe care acuzarea ar fi trebuit să le afle și să mi le dea. De fapt, cred că martorul știa despre asta și că *el* a ținut povestea în secret.

– Aceasta este o acuzație gravă, domnule Haller, a rostit judecătorul. Aveți dovezi?

– Domnule judecător, am aflat asta întâmplător. Duminică revizuiam ceea ce a pregătit anchetatorul meu și am observat că el a căutat toate numele asociate cu acest caz cu ajutorul motorului de căutare LexisNexis. Folosise computerul și contul pe care le-am moștenit odată cu cabinetul de avocatură al lui Jerry Vincent. Am verificat contul și am observat că setarea implicită era pentru căutare strict în limba engleză. Cum văzusem fotocopia pașaportului lui Rilz în dosarul de cercetare și știam de trecutul său în Europa, am căutat din nou, de această dată incluzând limbile franceză și germană. Am dat peste articolul ăsta de ziar francez în vreo două minute, și mi-e greu să cred că am găsit atât de ușor ceva despre care întregul Departament al Șerifului, procuratura și Interpolul nu știau. Așa că, domnule judecător, nu știu dacă asta reprezintă

vreo dovadă, dar apărarea, cu siguranță, se simte parte vătămată aici.

Nu-mi venea să cred. Judecătorul și-a rotit privirea în direcția lui Golantz și s-a uitat chiorâș la el. Pentru prima dată. M-am întors spre dreapta pentru ca o bună parte a juriului să vadă asta.

– Ce spuneți despre asta, domnule Golantz? a întrebat judecătorul.

– Este absurd, onorată instanță. Nu am ascuns nimic, și tot ce am găsit a ajuns în dosar. Și aș vrea să întreb de ce domnul Haller nu ne-a avertizat în legătură cu asta ieri dacă tocmai a recunoscut că a făcut această descoperire duminică, iar documentul este datat tot atunci.

M-am uitat la Golantz când am răspuns.

– Dacă știam că vorbești franceza fluent, ți l-aș fi dat, Jeff, și poate ai fi fost de ajutor, dar eu nu sunt vorbitor fluent și nu știam ce scrie, așa că a trebuit să îl dau la tradus. Mi-a fost înmânată acea traducere cu vreo zece minute înainte de a-mi începe interogarea încrucișată.

– În regulă, a spus judecătorul întrerupând concursul de priviri. Ăsta tot este doar un articol de ziar. Ce aveți de gând să faceți în legătură cu verificarea informațiilor pe care le conține, domnule Haller?

– Păi, imediat ce luăm pauză, îl voi pune pe anchetatorul meu să se ocupe de asta și să vadă dacă putem contacta pe cineva de la Police Judiciaire. Vom face treaba pe care ar fi trebuit să o facă Departamentul Șerifului acum șase luni.

– Evident că vom verifica și noi, a adăugat Golantz.

– Tatăl lui Rilz și doi frați stau în galerie. Poate puteți începe cu ei.

Judecătorul a ridicat o mână într-un gest de calmare, de parcă ar fi fost un părinte care înăbușă o ceartă între doi frați.

– Bine, a spus el. Voi opri examinarea încrucișată a acestui martor. Domnule Haller, vă voi permite să o pregătiți în timpul prezentării apărării. Puteți chema martorul înapoi atunci și, dacă puteți verifica raportul și identitatea, vă voi da libertatea de a continua.

– Onorată instanță, asta dezavantajează apărarea, am protestat.

– Cum așa?

– Pentru că acum că acuzarea a aflat această informație, poate lua măsuri pentru a obstrucționa verificarea mea.

– Este absurd! a exclamat Golantz.

Judecătorul a dat însă din cap.

– Vă înțeleg îngrijorarea și îl avertizez pe domnul Golantz că dacă găsesc vreo indicație a acestui fapt voi deveni... hai să spunem, foarte agitat. Cred că am terminat aici, domnilor.

Judecătorul a revenit la poziția inițială, iar avocații la locurile lor. La întoarcere, m-am uitat la ceasul de pe peretele din spatele sălii de judecată. Mai erau zece minute până la ora cinci. M-am gândit că, dacă puteam să trag de timp încă puțin, judecătorul va suspenda ședința din acea zi, iar jurații ar putea cugeta peste noapte asupra filierei franceze.

M-am așezat la pupitru și i-am solicitat judecătorului câteva minute în plus. Apoi m-am prefăcut că îmi studiez notițele, încercând să hotărăsc dacă mai era ceva ce voiam să-l întreb pe Kinder.

– Domnule Haller, cum stăm? a sugerat judecătorul în cele din urmă.

– Stăm bine, domnule judecător. Și abia aștept să explorez activitățile domnului Rilz în Franța. Până atunci, nu mai am întrebări pentru domnul detectiv Kinder.

M-am întors la masa apărării și m-am așezat. Judecătorul a anunțat apoi că ședința era suspendată pentru acea zi.

Am privit juriul ieșind în șir din sala de judecată și nu am citit nimic pe fețele lor. Apoi am aruncat o privire în spatele lui Golantz spre galerie. Toți cei trei bărbați din familia Rilz mă țințeau cu o privire aspră și înghețată.

46

Cisco m-a sunat acasă la ora zece. Mi-a zis că era prin apropiere, în Hollywood, și că putea veni imediat, fiindcă avea deja niște vești despre juratul numărul 7.

După ce am închis, i-am spus lui Patrick că ies pe verandă ca să vorbesc cu Cisco între patru ochi. Era răcoare, așa că mi-am pus un pulover, am înșfăcat dosarul pe care-l folosisem în instanță mai devreme și am ieșit să-mi aștept anchetatorul.

Sunset Strip strălucea dincolo de dealuri precum focul dintr-un furnal. Cumpărasem casa într-un an prosper mai mult pentru verandă și priveliștea pe care o oferea asupra orașului. Nu înceta niciodată să mă vrăjească, zi sau noapte. Nu înceta niciodată să mă încarce și să-mi spună adevărul. Adevărul fiind că orice era posibil, că orice se putea întâmpla, bun sau rău.

– Hei, șefu'!

Am tresărit și m-am întors. Cisco urcase scările și ajunsese în spatele meu fără ca eu să-l aud. Probabil o luase pe Fairfax, apoi oprise motorul și pedalase în jos spre casa mea. Știa că m-aș fi supărat dacă țevile lui ar fi trezit vecinii.

– Nu mă speria așa, omule.

– De ce ești agitat?

– Pur și simplu nu-mi place ca oamenii să se furișeze așa în spatele meu. Stai jos aici.

I-am arătat spre masa și scăunelele amplasate sub streașina acoperișului și în fața ferestrei de la sufragerie. Era mobilă de exterior incomodă pe care nu o foloseam aproape niciodată. Îmi plăcea să

contemplu orașul de pe verandă și să mă încarc. Singurul mod în care puteam face asta era stând în picioare.

Dosarul pe care îl adusesem afară era pe masă. Cisco a tras un scaun și era cât pe ce să se așeze când s-a oprit și a scuturat cu mâna praful de pe el.

– Omule, nu cureți niciodată chestia asta?

– Porți jeanși și un tricou, Cisco. Stai jos odată.

S-a așezat și la fel am făcut și eu și l-am văzut privind prin perdeaua transparentă în sufragerie. Televizorul era aprins, iar Patrick stătea acolo și se uita la canalul de sporturi extreme. Oamenii se răsturnau cu snowmobilele.

– Ăla e sport? a întrebat Cisco.

– Pentru Patrick, cred că da.

– Cum merge cu el?

– Merge. Stă doar vreo două săptămâni. Îmi spui despre numărul 7?

– La treabă. Bine.

Și-a întins mâna la spate și a scos un carnețel din buzunar.

– Ai lumină aici?

M-am ridicat, m-am dus la ușa din față și am întins mâna înăuntru să aprind lumina de pe verandă. Am aruncat o privire la TV și am văzut personalul medical ajutând un conducător de snowmobil care aparent nu reușise să-și termine saltul și era îngropat sub greutatea saniei.

Am închis ușa și m-am așezat la loc în fața lui Cisco. Studia ceva din agenda sa.

– Bine, a spus el. Juratul numărul 7. Nu am avut prea mult timp, dar am câteva chestii pe care voiam să ți le spun direct. Numele lui este David McSweeney și cred că aproape tot ce a trecut pe fișa J este fals.

Fișa J era formularul de o singură pagină pe care fiecare jurat îl completează ca parte a procedurii *voir dire*. Fișele indică numele juratului, profesia și zona rezidențială cu ajutorul codului poștal, precum și o listă de verificare cu întrebări de bază menite să îi ajute pe avocați să-și formeze opinii în legătură cu dorința lor de a-l menține pe individ în juriu. În acest caz, numele era tăiat, dar

toate celelalte informații erau pe fișa pe care i-o dădusem lui Cisco pentru început.

– Dă-mi niște exemple.

– Păi, potrivit codului poștal de pe fișă, locuiește în Palos Verdes. Neadevărat. L-am urmărit de la tribunal direct la un apartament de lângă Beverly, chiar în spate la CBS.

Cisco arătă spre sud, în direcția Beverly Boulevard și Fairfax Avenue, unde se afla studioul de televiziune CBS.

– L-am pus pe un prieten să caute numărul de înmatriculare de la camioneta cu care a plecat acasă de la tribunal și a reieșit că îi aparține lui David McSweeney de pe Beverly, aceeași adresă la care l-am văzut pe el intrând. Apoi l-am pus pe prietenul meu să-i verifice permisul de conducere și să-mi trimită poza. M-am uitat la ea pe telefonul meu și McSweeney este tipul nostru.

Informația părea intrigantă, dar eram mai îngrijorat de modul în care Cisco își desfășura ancheta asupra juratului numărul 7. Deja rămăsesem fără o sursă în ancheta asupra morții lui Vincent.

– Cisco, omule, îți lași amprentele peste tot. Ți-am zis că nu-mi permit niciun recul în chestia asta.

– Liniștește-te, omule. Nu există amprente. Tipul meu nu va spune că a căutat ceva pentru mine. Este ilegal ca un polițist să efectueze o căutare pentru exterior. Și-ar pierde slujba. Și dacă vine cineva să se uite, tot nu trebuie să ne facem griji, pentru că nu se folosește de propriul terminal sau nume de utilizator când face asta. A cerșit parola unui fost locotenent, așa că nu există amprente, bine? Fără urme. Suntem în siguranță în privința asta.

Am dat din cap fără tragere de inimă. Polițiști care fură de la polițiști. De ce nu mă surprindea asta?

– În regulă, am spus. Altceva?

– Păi, în primul rând, are cazier și a bifat pe fișă căsuța care spune că nu a fost umflat până acum.

– Pentru ce a fost arestat?

– A fost arestat de două ori: pentru atac armat în 1997 și pentru conspirație în vederea comiterii de fraudă în 1999. Nu a fost condamnat, dar asta e tot ce știu momentan. Când se deschide tribunalul, pot obține mai multe informații dacă vrei.

Voiam să știu mai multe, în special de ce arestările pentru fraudă și atac armat nu se încheiaseră cu o condamnare, dar dacă Cisco scotea registrele despre vreun caz trebuia să prezinte cartea de identitate, și asta ar fi lăsat o urmă.

– Nu și dacă trebuie să iei dosarele pe semnătură. Las-o baltă deocamdată. Mai ai ceva?

– Mda, îți spun, cred că este fals totul. Pe fișă spune că este inginer la Lockheed. Din câte îmi dau seama, nu este adevărat. Am sunat la Lockheed și nu au niciun David McSweeney în cartea de telefon, așa că dacă tipul nu a primit slujbă fără să fi avut telefon...

Și-a ridicat palmele ca pentru a spune că nu exista altă explicație în afară de înșelătorie.

– N-am avut la dispoziție decât seara aceasta, dar totul pare fals și asta include probabil și numele tipului.

– Ce vrei să spui?

– Păi, oficial nu-i știm numele, nu-i așa? A fost înnegrit pe fișa J.

– Așa-i.

– Deci, l-am urmărit pe juratul numărul 7 și l-am identificat în persoana lui David McSweeney, dar de unde știm dacă ăsta e același nume care a fost înnegrit pe fișă? Înțelegi ce vreau să spun?

M-am gândit un moment și apoi am dat din cap.

– Vrei să spui că McSweeney ar fi putut fura numele unui jurat legitim și poate chiar și citațiile acestuia pentru juriu și se dă drept acea persoană la tribunal.

– Exact. Când primești o citație și te prezinți la ghișeul de registratură al juraților, funcționarii nu fac altceva decât să confrunte permisul tău de conducere cu lista. Ăștia sunt funcționari ai tribunalului cu un salariu minim, Mick. Nu ar fi dificil să îl păcălești pe unul dintre ei cu un permis de conducere fals, și amândoi știm cât de ușor este să obții un act fals.

Am dat din cap. Majoritatea oamenilor vor să scape de datoria de jurat. Asta era o soluție de a o obține. Îndatorire civică dusă la extrem.

– Dacă ai putea cumva să îmi obții numele pe care tribunalul îl are pentru numărul 7, l-aș putea verifica, a zis Cisco, și pun pariu că o să aflu că *există* un tip la Lockheed cu acel nume.

Am clătinat din cap.

– Nu l-aș putea obține fără a lăsa o urmă.

Cisco a ridicat din umeri.

– Deci, ce se petrece aici, Mick? Nu-mi spune că nenorocitul ăla de procuror a băgat un adormit în juriu.

Preț de o clipă m-am gândit să-i spun, dar am decis să nu o fac totuși.

– Momentan este mai bine dacă nu-ți spun.

– Coborâm periscopul.

Asta însemna că luam submarinul – compartimentam, astfel încât dacă unul din noi avea o spărtură, nu se scufunda tot submarinul.

– E cel mai bine așa. L-ai văzut pe tipul ăsta cu cineva? Alte zone de interes?

– L-am urmărit până la Grove în seara asta și s-a întâlnit cu cineva la o cafea în Marmalade, un restaurant de acolo. Era o femeie. Părea o chestie nearanjată, ca și cum ar fi dat unul peste altul din întâmplare și au luat loc la o masă ca să mai stea de vorbă. În afară de asta, nu am aflat de niciun asociat până acum. L-am urmărit pe tip doar de la ora cinci, când judecătorul le-a dat drumul juraților.

Am dat din cap. Obținuse multe informații într-un timp foarte scurt. Mai multe decât anticipasem.

– Cât de mult te-ai apropiat de el și de femeie?

– Nu prea mult. Mi-ai spus să iau toate măsurile de precauție.

– Deci, nu o poți descrie?

– Am spus doar că nu m-am apropiat, Mick. O pot descrie. I-am făcut chiar și o poză cu aparatul meu.

A trebuit să se ridice ca să-și bage mâna sa mare într-unul din buzunarele din față ale jeanșilor. A scos un aparat foto mic, negru și care nu atrăgea atenția, și s-a așezat la loc. L-a aprins și a privit ecranul din spate. A apăsat niște butoane de deasupra și apoi mi l-a înmânat peste masă.

– Începe acolo și poți să le parcurgi până ajungi la femeie.

Am manevrat camera și am parcurs o serie de poze digitale care îl înfățișau pe juratul numărul 7 în diferite momente ale serii. Ultimele trei poze îl arătau stând jos împreună cu o femeie în

Marmalade. Avea părul negru ca smoala, care atârna desfăcut și îi umbrea fața. Nici pozele nu erau foarte clare pentru că fuseseră făcute de la o distanță mare fără bliț.

Nu am recunoscut-o pe femeie. I-am dat aparatul înapoi lui Cisco.

– Bine, Cisco, ai făcut o treabă bună. Poți renunța acum.

– Să renunț pur și simplu?

– Mda, și întoarce-te la asta.

Am împins dosarul spre el. A dat din cap și a zâmbit viclean în timp ce-l lua.

– Deci, ce i-ai spus judecătorului acolo sus la discuția cu el și procurorul?

Uitasem că fusese în sala de judecată, așteptând să înceapă filajul juratului 7.

– I-am spus că mi-am dat seama că ai făcut verificarea inițială în limba engleză setată implicit, așa că am refăcut-o și eu incluzând limbile franceză și germană. Ba chiar am tipărit articolul din nou duminică pentru a avea o dată recentă pe el.

– Frumos, dar par un ratat.

– Trebuia să vin cu ceva. Dacă i-aș fi spus că ai dat peste el acum o săptămână și că l-am ținut secret încă de atunci, nu am mai purta această conversație. Probabil că aș fi închis pentru sfidare. În plus, judecătorul crede că Golantz este ratatul pentru că nu l-a găsit înaintea apărării.

Asta a părut să-l împace pe Cisco. A ridicat dosarul.

– Păi, și atunci ce vrei să fac eu cu el? a întrebat.

– Unde este translatorul pe care l-ai folosit pentru document?

– Probabil în camera ei de cămin din Westwood. Este o studentă venită în schimb de experiență pe care am găsit-o pe net.

– Păi, sun-o și du-te să o iei, pentru că vei avea nevoie de ea diseară.

– Simt că Lornei nu o să-i placă asta. Eu și o franțuzoaică de douăzeci de ani.

– Lorna nu vorbește franceza, așa că va înțelege. Cu cât sunt înaintea noastră în Paris, nouă ore?

– Mda, nouă sau zece. Uit mereu.

– Bine, atunci vreau să te întâlnești cu traducătoare și la miezul nopții să începeți să dați telefoane. Sună toți jandarmii, sau cum

s-or chema ei, care au lucrat la cazul cu narcotice și adu-l pe unul dintre ei până aici cu avionul. Cel puțin trei dintre ei sunt menționați în articolul ăla. Poți începe de acolo.

– Așa, pur și simplu? Crezi că unul dintre tipii ăia va sări imediat într-un avion ca să ne facă un serviciu?

– Probabil că se vor înjunghia pe la spate pentru a obține biletul. Spune-le că oferim bilet la clasa întâi și cazare la hotelul unde stă Mickey Rourke.

– A da, ce hotel e ăla?

– Nu știu, dar am auzit că e iubit acolo. Ăștia cred că e un geniu sau ceva de genul ăsta. În fine, uite, eu zic să le spui pur și simplu orice vor să audă. Cheltuiește oricât e nevoie. Dacă vor să vină doi, atunci adu doi, îi interogăm și îl aducem pe cel mai bun la bară. Doar adu pe cineva aici. Este Los Angeles, Cisco! Orice polițist din lume vrea să vadă locul ăsta și apoi să se întoarcă acasă și să le povestească tuturor ce și pe cine a văzut.

– Bine, urc eu pe cineva într-un avion. Dar dacă nu poate pleca imediat?

– Atunci pune-l să vină cât mai curând posibil și anunță-mă. Pot să trag de timp în instanță. Judecătorul vrea să grăbească totul, dar pot încetini procesul dacă trebuie. Probabil că nu se poate mai târziu de marțea sau miercurea viitoare. Adu pe cineva aici până atunci.

– Vrei să te sun la noapte după ce aranjez totul?

– Nu, am nevoie să-mi fac somnul de frumusețe. M-am dezobișnuit să mă agit în instanță toată ziua și sunt mort de oboseală. Mă duc la culcare. Sună-mă de dimineață.

– Bine, Mick.

S-a ridicat și la fel am făcut și eu. M-a plesnit prietenește pe umăr cu dosarul, iar apoi și l-a vârât la cureaua de la jeanși. A coborât treptele, iar eu am mers până la marginea verandei pentru a-l privi în timp ce se suie pe motocicleta parcată lângă bordură, o bagă în viteză și începe să alunece în tăcere în jos pe Fareholm către Laurel Canyon Boulevard.

Apoi mi-am ridicat privirea și am îndreptat-o către oraș, gândindu-mă la mișcările pe care le făceam, la situația mea personală

și la cum îl înșelasem pe judecător în instanță. Nu am cugetat prea mult la tot și nu m-am simțit vinovat de nimic. Apăram un om despre care credeam că nu era vinovat de crimele de care era acuzat, însă era complice la motivul pentru care fuseseră comise. Aveam în juriu un adormit a cărui plasare era legată în mod direct de uciderea predecesorului meu. Și aveam un detectiv care mă păzea și căruia îi ascundeam unele lucruri, căci nu puteam fi sigur că îmi punea siguranța mai presus de propria dorință de a rezolva cazul.

Aveam toate astea și nu mă simțeam vinovat sau speriat de ceva. Mă simțeam ca un tip care se rotea în aer cu un snowmobil de o sută și ceva de kilograme. Poate că nu era un sport, dar era al dracului de periculos și făcea ceea ce eu nu fusesem în stare să fac de mai bine de un an. Scutura rugina și îmi punea din nou sângele în mișcare.

Îi dădea un avânt puternic.

Am auzit în cele din urmă zgomotul țevilor de la motocicleta lui Cisco. Ajunsese tocmai pe Laurel Canyon fără să pornească motorul... și s-a pierdut în noapte.

PARTEA A CINCEA

Nu spune nimic

47

Luni dimineață purtam costumul meu Corneliani. Stăteam lângă clientul meu în sala de judecată și eram pregătit să încep să-i prezint apărarea. Jeffrey Golantz, procurorul, ședea la masa lui, gata să-mi zădărnicească eforturile. Iar galeria din spatele nostru era din nou plină ochi. Banca din față era însă goală. Judecătorul se retrăsese în biroul său și întârziase cu aproape 60 de minute față de ora de începere stabilită chiar de el, nouă fix. Ceva nu era în regulă sau intervenise ceva, dar nu fuseserăm informați încă. Îi văzusem pe agenții șerifului în birou escortând un bărbat pe care nu-l cunoșteam și apoi din nou afară, dar nimeni nu sufla un cuvânt în legătură cu ceea ce se petrecea.

– Hei, Jeff, ce crezi? am întrebat în cele din urmă de cealaltă parte a intervalului.

Golantz și-a întors privirea spre mine. Purta costumul lui negru bun, dar îl îmbrăcase o dată la două zile în instanță și nu mai era la fel de impresionant. A ridicat din umeri.

– N-am idee, a spus.

– Poate că stă acolo și revine asupra cererii mele de retragere a pledoariei de vinovăție.

Am zâmbit. Nu și Golantz.

– Sunt sigur că asta face, a încuviințat cu sarcasm.

Cazul acuzării se întinsese pe tot parcursul săptămânii trecute. Ajutasem și eu cu vreo două examinări încrucișate prelungite, dar în cea mai mare parte fusese vorba despre excesul lui Golantz. Îl ținuse pe medicul legist care efectuase autopsiile lui Mitzi Elliot și

Johan Rilz la bară aproape o zi întreagă, iar acesta descrisese cu detalii chinuitoare cum și când muriseră victimele. Îl ținuse o jumătate de zi la bară pe contabilul lui Walter Elliot, care explicase situația financiară a familiei Elliot și cât risca Walter să piardă într-un divorț. Și îl ținuse aproape la fel de mult pe tehnicianul criminalist al șerifului, care explicase cum găsise un nivel ridicat de reziduuri de împușcare pe mâinile și hainele inculpatului.

Printre acești martori de nădejde interogase mai pe scurt alți martori mai puțin importanți, iar în cele din urmă își terminase prezentarea vineri după-amiază cu ceva sentimental. O chemase în boxă pe prietena de-o viață a lui Mitzi Elliot. Ea a declarat că Mitzi îi împărtășise planurile de a divorța de soțul ei imediat ce se semna acordul prenupțial. A vorbit despre cearta dintre soț și soție în momentul dezvăluirii planului și despre vânătăile pe care le văzuse pe brațele lui Mitzi Elliot a doua zi. Nu s-a oprit deloc din plâns timp de o oră cât a stat în boxă și a deviat întruna spre declarații din auzite la care am obiectat.

Așa cum se obișnuiește, am făcut o cerere de retragere a pledoariei de vinovăție și de achitare de îndată ce acuzarea a terminat. Am argumentat că acuzarea nu reușise să prezinte un „caz la prima vedere" împotriva lui Elliot. Așa cum se mai obișnuiește însă, judecătorul mi-a respins categoric moțiunea și a spus că procesul avea să intre în faza de apărare la ora nouă dimineața lunea următoare. Mi-am petrecut sfârșitul de săptămână construind strategii și pregătindu-mi cei doi martori de nădejde: dr. Shamiram Arslanian, expertul în reziduuri de împușcare, și un căpitan de poliție francez afectat de decalajul de fus orar, pe nume Malcolm Pepin. Acum era luni dimineață și eram pregătit de luptă, dar judecătorul nu se afla în fotoliul său ca să îmi dea voie să încep.

– Ce se întâmplă? m-a întrebat Elliot.

Am ridicat din umeri.

– Știu și eu la fel de mult ca tine. De cele mai multe ori, când judecătorul nu își face apariția, nu are nimic de-a face cu cazul de față. De obicei este vorba despre următorul proces de pe agenda sa de lucru.

Elliot nu s-a calmat. O cută adâncă i-a apărut pe mijlocul frunții. Știa că se întâmpla ceva. M-am întors și am privit în galerie. Julie Favreau stătea la trei rânduri mai în spate cu Lorna. Le-am făcut cu ochiul, iar Lorna mi-a răspuns cu un gest încurajator. Am scrutat restul galeriei și am observat că în spatele mesei acuzării era un gol în rândul spectatorilor așezați umăr la umăr. Nici urmă de nemți. Eram pe cale să-l întreb pe Golantz unde erau membrii familiei lui Rilz, când un agent în uniformă s-a îndreptat spre balustrada din spatele procurorului.

– Mă scuzați.

Golantz s-a întors și polițistul i-a făcut semn cu un document pe care-l ținea în mână.

– Dumneavoastră sunteți procurorul? a întrebat polițistul. Cu cine vorbesc despre asta?

Golantz s-a ridicat și s-a dus spre balustradă. S-a uitat repede la document și i l-a înapoiat.

– Este o citație trimisă de apărare. Sunteți agentul Stallworth?

– Exact.

– Atunci sunteți unde trebuie.

– Nu, nu sunt. Nu am avut nimic de-a face cu acest caz.

Golantz a luat din nou citația și a studiat-o. Puteam vedea cum rotițele începeau să i se rotească, dar când avea să priceapă avea să fie prea târziu.

– Nu ați fost la locul crimei? Dar în perimetrul sau controlul traficului?

– Eram acasă și dormeam, omule. Lucrez în tura de la miezul nopții.

– Așteptați o secundă.

Golantz s-a întors la masa lui și a deschis un dosar. L-am văzut verificând lista finală a martorilor pe care o trimisesem cu două săptămâni înainte.

– Ce e asta, Haller?

– Ce este ce? Este trecut acolo.

– Ăsta e un rahat.

– Nu, nu este. A fost acolo timp de două săptămâni.

M-am ridicat și m-am dus la balustradă. Am întins mâna.

– Domnule polițist Stallworth, eu sunt Michael Haller.

Stallworth a refuzat să dea mâna cu mine. Rușinat în fața întregii galerii, m-am grăbit.

– Eu sunt cel care v-a citat. Dacă așteptați afară pe hol, voi încerca să vă bag și să vă scot de îndată ce începe ședința. Am cam întârziat din cauza judecătorului, dar stați liniștit și voi ajunge la dumneavoastră.

– Nu, este o greșeală. Nu am avut nimic de-a face cu acest caz. Tocmai am ieșit din tură și mă duc acasă.

– Domnule agent Stallworth, nu este nicio greșeală la mijloc și, chiar dacă ar fi, nu puteți să ignorați o citație. Doar judecătorul vă poate da drumul la cererea mea. Dacă vă duceți acasă, îl veți înfuria. Nu cred că vreți una ca asta.

Polițistul arăta peste măsură de încurcat. A privit spre Golantz căutând ajutor, dar procurorul ținea un telefon celular la ureche și șoptea în el. Aveam impresia că era un apel de urgență.

– Uitați, i-am spus lui Stallworth, ieșiți odată pe hol și voi...

Mi-am auzit numele strigat împreună cu cel al procurorului. M-am întors și l-am văzut pe grefier făcându-ne semn spre ușa care dădea spre biroul judecătorului. În sfârșit, se întâmpla ceva. Golantz și-a încheiat convorbirea și s-a ridicat. Eu i-am întors spatele lui Stallworth și l-am urmat pe Golantz către biroul judecătorului.

Judecătorul era așezat în spatele mesei sale de lucru și purta roba neagră. Și el părea gata să înceapă, dar ceva îl reținea.

– Domnilor, stați jos, ne-a invitat el.

– Domnule judecător, doreați ca și inculpatul să fie de față? am întrebat.

– Nu, nu cred că este necesar. Luați loc odată și vă voi spune ce se petrece.

Eu și Golantz ne-am așezat unul lângă celălalt în fața judecătorului. Îmi dădeam seama că Golantz fierbea tăcut din cauza citației lui Stallworth și știam ce ar putea însemna asta. Stanton s-a înclinat și și-a împreunat mâinile deasupra unei foi de hârtie împăturite de pe masa de lucru.

– Ne confruntăm cu o situație neobișnuită care implică conduita blamabilă a unui jurat, a spus el. Este încă... în desfășurare și îmi cer scuze că v-am ținut acolo în necunoștință de cauză.

Aici s-a oprit și amândoi l-am privit, întrebându-ne dacă trebuia să plecăm acum și să ne întoarcem în sala de judecată sau dacă puteam pune întrebări, dar Stanton a continuat după o clipă:

– Oficiul meu a primit joi o scrisoare adresată mie personal. Din păcate, nu am avut ocazia de a o deschide decât după ședința de vineri – un fel de sesiune de punere la curent de sfârșit de săptămână după ce toată lumea a fost trimisă acasă. Scrisoarea spunea – ei bine, aici este scrisoarea. Eu am pus deja mâna pe ea, dar voi să nu cumva să o atingeți.

A despăturit foaia de hârtie pe care o acoperise cu mâinile și ne-a permis să o citim. M-am ridicat pentru a mă putea apleca peste masa de lucru. Golantz era destul de înalt – chiar și așezat – încât să nu fie nevoit să o facă.

> Domnule judecător Stanton, ar trebui să știți că juratul numărul 7 nu este cine credeți dumneavoastră că este și nici cine spune el că este. Verificați la Lockheed și verificați-i amprentele. Are cazier.

Scrisoarea părea să fi fost tipărită la o imprimantă cu laser. Nu erau alte semne pe pagină în afară de cele două cute acolo unde fusese împăturită.

M-am așezat la loc.

– Ați păstrat plicul în care a venit? am întrebat.

– Da, a încuviințat Stanton. Nu este trecută adresa expeditorului, iar pe ștampila poștei apare Hollywood. Voi cere laboratorului șerifului să arunce o privire asupra biletului și a plicului.

– Domnule judecător, sper că nu ați vorbit cu acest jurat, a spus Golantz. Ar trebui să fim prezenți și să luăm parte la orice interogare. Acesta ar putea fi doar un truc pus la cale de cineva pentru a-l scoate pe acel jurat din juriu.

Mă așteptam ca Golantz să se grăbească să ia apărarea juratului. Din câte știa el, numărul 7 era un jurat albastru.

Am sărit să mă apăr.

– Vorbește despre un truc pus la cale de apărare și obiectez la adresa acuzației.

Judecătorul și-a ridicat repede mâinile într-un gest de calmare.

– Vă rog pe amândoi să nu vă pierdeți cumpătul. Încă nu am vorbit cu numărul 7. Mi-am petrecut sfârșitul de săptămână gândindu-mă cum să procedez azi când ajung la tribunal. M-am sfătuit cu alți câțiva judecători și eram pregătit să aduc problema în atenția consiliului prezent în această dimineață. Singura problemă este că juratul numărul 7 nu s-a prezentat astăzi. Nu este aici.

Asta ne-a făcut să ezităm și pe Golantz, și pe mine.

– Nu este aici? s-a mirat Golantz. Ați trimis polițiști să...

– Da, am trimis aprozii acasă la el, iar soția lui le-a spus că era la serviciu, dar că ea nu știa nimic despre instanță sau proces sau ceva de genul acesta. S-au dus până la Lockheed și l-au găsit pe bărbat și l-au adus aici acum câteva minute. Nu era el. Nu era juratul numărul 7.

– Domnule judecător, nu mai înțeleg, am spus. Parcă ați spus că l-au găsit la serviciu.

Judecătorul a dat din cap.

– Știu. Asta am spus. Asta începe să sune ca Stan și Bran și chestia aia cu „Cine e primul?"

– Abbott și Costello, am spus.

– Poftim?

– Abbott și Costello. Ei au făcut chestia cu „Cine este primul?"

– Cum o fi. Ideea este că juratul numărul 7 nu era juratul numărul 7.

– Tot nu înțeleg, domnule judecător, am spus.

– Îl aveam pe numărul 7 trecut în computer sub numele Rodney L. Banglund, inginer la Lockheed, domiciliat în Palos Verdes, dar omul care a stat timp de două săptămâni pe locul cu numărul 7 nu este Rodney Banglund. Nu știm cine este și acum a dispărut.

– I-a luat locul lui Banglund, dar Banglund nu a știut, a spus Golantz.

– Aparent, a spus judecătorul, Banglund – cel adevărat – este interogat în legătură cu asta acum, dar când a fost aici nu părea să

știe nimic despre asta. Susținea că nu a primit nici măcar o citație pentru juriu.

– Deci, citația lui a fost cumva deturnată și folosită de către această persoană necunoscută? am spus.

Judecătorul a dat din cap.

– Așa se pare. Întrebarea este de ce, și sper că Departamentul Șerifului va obține răspunsul.

– Ce efect are asta asupra procesului? am vrut să știu. Ne confruntăm cu o eroare judiciară?

– Nu cred. Cred că scoatem juriul, le explicăm că numărul 7 a fost înlocuit pentru motive pe care nu trebuie să le cunoască, îl băgăm pe primul jurat supleant și mergem mai departe. Între timp, Departamentul Șerifului se asigură naibii în liniște că toți ceilalți din boxa aia sunt exact cine trebuie să fie. Domnule Golantz?

Golantz a dat din cap gânditor înainte de a vorbi.

– Toată povestea asta este destul de șocantă, a spus el. Dar cred că acuzarea ar fi pregătită să continue – atâta timp cât aflăm că totul se oprește la juratul numărul 7.

– Domnule Haller?

Am încuviințat. Ședința se desfășurase așa cum sperasem.

– Am martori veniți tocmai de la Paris și sunt gata. Nu doresc o eroare judiciară. Clientul meu nu dorește o eroare judiciară.

Judecătorul a consfințit înțelegerea cu un semn aprobator din cap.

– Bine, întoarceți-vă în sală și vom începe în zece minute.

Pe hol, în drum spre sala de judecată, Golantz m-a amenințat în șoaptă:

– Nu e singurul care va ancheta asta, Haller.

– A da, asta ce ar trebui să însemne?

– Înseamnă că atunci când îl găsim pe ticălos vom afla și ce căuta în juriu. Și dacă există vreo legătură cu apărarea, atunci voi...

Am trecut repede pe lângă el spre ușa ce dădea în sala de judecată. Nu aveam nevoie să ascult restul.

– Bravo ție, Jeff, am spus în timp ce intram în sală.

Nu l-am văzut pe Stallworth și speram că polițistul ieșise pe coridor, așa cum îl instruisem, și aștepta. Elliot a tăbărât pe mine când am ajuns la masa apărării.

– Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

I-am făcut semn cu mâna să vorbească mai încet. Apoi i-am șoptit:

– Juratul numărul 7 nu s-a prezentat azi și judecătorul a cercetat și a aflat că era un mincinos.

Elliot a înțepenit și arăta ca și cum cineva tocmai îi înfipsese un cuțit în spate.

– Dumnezeule, asta ce înseamnă?

– Pentru noi, nimic. Procesul continuă cu un jurat supleant în locul său, dar va avea loc o anchetă pentru a se afla cine era numărul 7 și, Walter, sper să nu ajungă la ușa ta.

– Nu văd cum ar fi posibil, dar nu putem continua acum. Trebuie să pui punct. Obține o eroare judiciară.

M-am uitat la expresia stăruitoare de pe chipul clientului meu și mi-am dat seama că nu avusese niciodată pic de încredere în propria apărare. Se bazase doar pe juratul adormit.

– Judecătorul nu a acceptat eroarea judiciară. Mergem mai departe cu ce avem.

Elliot și-a frecat gura cu o mână tremurândă.

– Stai liniștit, Walter. Ești pe mâini bune. Vom câștiga corect și cinstit.

Chiar atunci aprodul a cerut să se facă liniște, iar judecătorul a urcat treptele spre fotoliul său.

– Bine, reluăm în mod oficial cauza *California versus Elliot,* a anunțat el. Să vină juriul.

48

Cel dintâi martor al apărării era Julio Muniz, cameramanul liber-profesionist din Topanga Canyon, care le-o luase înainte celorlalți jurnaliști locali și sosise primul din branșă la casa familiei Elliot în ziua crimelor. Am stabilit rapid cu ajutorul întrebărilor mele cum își câștiga Muniz existența. Nu lucra pentru nicio rețea sau canal local de știri. Asculta frecvențele poliției acasă sau în mașină și afla adrese pentru locuri ale crimei și situații de interes ale poliției. Mergea la aceste locuri cu camera de filmat și înregistra imagini pe care le vindea apoi emisiunilor de știri locale care nu ajunseseră acolo. Cazul Elliot începuse pentru el din momentul în care auzise apelul de solicitare a unei echipe de la Omucideri și se dusese la acea adresă cu camera.

– Domnule Muniz, ce ați făcut când ați ajuns acolo? am întrebat.

– Păi, mi-am scos camera și am început să filmez. Am observat că au pe cineva în spatele mașinii de patrulă și m-am gândit că probabil era un suspect, așa că l-am filmat pe el și apoi i-am filmat pe polițiștii care întindeau banda galbenă în fața proprietății, chestii de genul ăsta.

Am prezentat apoi casetele video digitale pe care Muniz le folosise în acea zi ca primă probă materială și am mutat ecranul video și videoplayerul în fața juriului. Am băgat caseta și am apăsat butonul play. Fusese derulată dinainte pentru a porni din momentul în care Muniz începea să filmeze în fața casei Elliot. Pe măsură ce materialul video rula, i-am privit pe jurați urmărindu-l cu mare atenție. Mie materialul îmi era deja familiar pentru că îl văzusem de mai multe

ori. Îl arăta pe Walter Elliot așezat pe bancheta din spate a mașinii de patrulă. Pentru că fusese filmat dintr-un unghi mai înalt, desemnarea 4A vopsită pe plafonul vehiculului era perfect vizibilă.

Videoclipul trecea de la mașină la scene cu agenții care împrejmuiau casa și apoi din nou la mașina de patrulă. De această dată îl arăta pe Elliot care era scos din mașină de către detectivii Kinder și Ericsson. Îi desfăcuseră cătușele și îl conduceau în casă.

Folosindu-mă de o telecomandă, am oprit caseta și am derulat-o înapoi până într-un punct în care Muniz îl filmase din prim-plan pe Elliot pe bancheta din spate a mașinii de patrulă. Am dat din nou drumul și apoi am înghețat imaginea pentru ca juriul să-l vadă pe Elliot aplecându-se în față pentru că avea mâinile încătușate la spate.

– Bine, domnule Muniz, permiteți-mi să vă atrag atenția asupra plafonului mașinii de patrulă. Ce vedeți vopsit acolo?

– Văd desemnarea mașinii vopsită acolo. Este 4-A, sau 4 alfa, cum o numesc pe stația șerifului.

– Bine, și ați recunoscut acea desemnare? Ați mai văzut-o până atunci?

– Păi, ascult frecvența mai tot timpul, așa că îmi este cunoscută desemnarea 4-alfa. Și chiar văzusem mașina 4-alfa mai devreme în acea zi.

– Și care au fost circumstanțele în care s-a petrecut asta?

– Ascultasem frecvența și auzisem despre o luare de ostatici în Malibu Creek State Park. Am ieșit să filmez și incidentul acela.

– La ce oră s-a petrecut asta?

– În jur de două dimineața.

– Deci, cam cu zece ore înainte de a înregistra evenimentele de la casa familiei Elliot ați ieșit pentru a filma această luare de ostatici, corect?

– Este corect.

– Iar mașina 4-alfa a fost implicată și în acest incident anterior?

– Da, când suspectul a fost capturat în cele din urmă, a fost transportat în mașina 4-alfa. Aceeași mașină.

– Cam la ce oră s-a întâmplat asta?

– Nu mai devreme de cinci dimineața. A fost o noapte lungă.

– Ați filmat ceva?

– Da. Imaginile acelea apar mai devreme tot pe această casetă.

Am apăsat pe butonul pentru derulare al telecomenzii. Golantz s-a ridicat imediat, a obiectat și a cerut o discuție cu judecătorul. Stanton ne-a făcut semn să ne apropiem și am adus cu mine lista de martori pe care o trimisesem instanței cu două săptămâni în urmă.

– Onorată instanță, a spus Golantz furios, apărarea ne întinde din nou o cursă. Nu a existat nicio indicație în prezentarea prealabilă sau altundeva referitoare la intenția domnului Haller de a explora alte infracțiuni cu acest martor. Obiectez cu privire la prezentarea acesteia.

Am împins calm lista martorilor în fața judecătorului. Potrivit regulilor comunicării prealabile, trebuia să înregistrez fiecare martor pe care intenționam să-l chem și să fac un scurt rezumat a ceea ce era de așteptat să includă declarația lor. Julio Muniz era pe lista mea. Rezumatul era scurt, dar includea tot.

– Aici scrie clar că va depune mărturie în legătură cu materialul pe care l-a filmat pe 2 mai, în ziua crimelor, am spus. Materialul pe care l-a filmat în parc a fost filmat în ziua crimelor, 2 mai. A fost acolo timp de două săptămâni, domnule judecător. Dacă cineva bumbăcește pe cineva, atunci domnul Golantz se bumbăcește singur. Ar fi putut vorbi cu acest martor și i-ar fi putut verifica materialele video. Se pare că nu a făcut-o.

Judecătorul a studiat lista martorilor pentru o clipă și a dat din cap.

– Obiecție respinsă, a conchis el. Puteți continua, domnule Haller.

M-am întors, am derulat caseta și i-am dat drumul. Juriul a continuat să-l urmărească cu un interes maxim. Fiind o filmare de noapte, imaginile erau mai neclare, iar scenele păreau să se schimbe mai des decât în prima secvență.

În cele din urmă, a ajuns la imaginile care înfățișau un bărbat cu mâinile încătușate la spate și care era băgat într-o mașină de patrulă. Un agent a închis portiera și a plesnit plafonul de două ori. Mașina a demarat și a trecut direct pe lângă cameră. Am înghețat imaginea.

Pe ecran se vedea un cadru granulos al mașinii de patrulă. Lumina camerei cădea asupra bărbatului așezat pe bancheta din spate, precum și asupra plafonului.

– Domnule Muniz, care este desemnarea de pe plafonul mașinii aceleia?

– Din nou, este 4-A sau 4-alfa.

– Iar bărbatul care este transportat unde stă?

– Pe locul pasagerului din spate dreapta.

– Este încătușat?

– Păi, era când l-au băgat în mașină. Am filmat.

– Mâinile îi erau încătușate la spate, corect?

– Corect.

– Acum, se află el în aceeași poziție și în același loc din mașina de patrulă în care se afla și domnul Elliot când l-ați filmat cu aproximativ opt ore mai târziu?

– Da. Exact aceeași poziție.

– Vă mulțumesc, domnule Muniz. Nu mai am întrebări.

Golantz a trecut peste examinarea încrucișată. Nu era nimic legat de interogarea directă care putea fi atacat, iar materialul video nu mințise. Muniz a coborât. I-am spus judecătorului că voiam să las ecranul video în același loc pentru următorul meu martor și l-am chemat în boxă pe agentul Todd Stallworth.

Stallworth părea și mai furios când a intrat în sala de judecată. Era bine. Părea și mort de oboseală, iar uniforma sa se prezenta într-o stare jalnică. Pe una din mânecile de la cămașă avea o urmă neagră, probabil de la vreo luptă din timpul nopții.

Am stabilit repede identitatea lui Stallworth și faptul că el conducea mașina alfa în districtul Malibu în prima tură din ziua crimelor din casa familiei Elliot. Înainte de a putea pune o altă întrebare, Golantz a obiectat încă o dată și a solicitat o altă întrevedere. Când ne-am apropiat de judecător, și-a ridicat palmele în sus ca pentru a întreba „Ce e asta?“ Mă obișnuisem cu stilul lui.

– Domnule judecător, obiectez la adresa acestui martor. Apărarea l-a ascuns pe lista martorilor printre numeroșii agenți care au fost la locul crimei și nu au nicio importanță pentru acest caz.

Din nou aveam lista pregătită. De această dată am trântit-o în fața judecătorului plin de frustrare, apoi am trecut cu degetul peste coloana de nume până am ajuns la Todd Stallworth. Era în mijlocul

unei liste pe care se aflau alți cinci agenți, toți prezenți la locul faptei, la casa familiei Elliot.

– Domnule judecător, dacă l-am ascuns pe Stallworth, l-am ascuns la vedere. Este înregistrat în mod clar pe listă în categoria de personal de aplicare a legii. Explicația este aceeași ca mai înainte. Scrie că va depune mărturie cu privire la activitățile sale din ziua de 2 mai. Asta e tot ce am notat pentru că nu am vorbit niciodată cu el. Și eu aud ceea ce are de spus pentru prima dată.

Golantz a clătinat din cap și a încercat să-și păstreze calmul.

– Domnule judecător, încă de la începutul acestui proces, apărarea s-a bazat pe șiretlicuri și înșelăciune pentru a...

– Domnule Golantz, l-a întrerupt judecătorul, nu spuneți ceva ce nu puteți dovedi și vă poate băga în bucluc. Martorul acesta, la fel ca primul chemat de domnul Haller, a fost pe lista aceasta timp de două săptămâni. Chiar acolo, negru pe alb. Ați avut oportunitatea să aflați ce aveau să spună acești oameni. Dacă nu ați profitat de această oportunitate, atunci a fost decizia dumneavoastră, dar nu este șiretlic sau înșelăciune. Ați face bine să aveți grijă.

Golantz a stat cu capul plecat preț de o clipă înainte de a vorbi.

– Onorată instanță, acuzarea solicită o pauză scurtă, a spus încet în cele din urmă.

– Cât de scurtă?

– Până la ora unu.

– Nu aș spune că două ore reprezintă o perioadă scurtă, domnule Golantz.

– Onorată instanță, am intervenit, obiectez cu privire la orice pauză. Vrea doar să-mi înșface martorul și să-i schimbe mărturia.

– Acum la *asta* obiectez eu, a ripostat Golantz.

– Știți ce, fără pauză, fără întârziere și fără altă ciorovăială, a spus judecătorul. Deja am pierdut aproape toată dimineața. Obiecție respinsă. Treceți la loc.

Ne-am întors la locurile noastre și am arătat o secvență de treizeci de secunde din materialul video care îl arăta pe bărbatul încătușat fiind băgat în spatele mașinii 4-alfa la Malibu Creek State Park. Am înghețat imaginea în același loc ca mai înainte, exact

când mașina trecea în viteză pe lângă cameră. Am lăsat-o pe ecran în timp ce mi-am continuat interogarea directă.

– Domnule polițist Stallworth, dumneavoastră sunteți cel care conduce mașina aceea?

– Da, eu sunt.

– Cine este bărbatul de pe bancheta din spate?

– Numele lui este Eli Wyms.

– Am observat că a fost încătușat înainte de a fi băgat în mașină. Asta s-a întâmplat pentru că a fost arestat?

– Da.

– Pentru ce a fost arestat?

– În primul rând, pentru că a încercat să mă omoare. A mai fost acuzat și de descărcarea ilegală a unei arme.

– Câte capete de acuzare pentru descărcare ilegală a unei arme?

– Nu mai țin minte numărul exact.

– Ce spuneți de 49?

– Cam așa. Au fost o grămadă. A tras întruna cu arma.

Stallworth era obosit și supus, dar hotărât în răspunsurile sale. Habar nu avea de rolul lui în cazul Elliot și nu părea să-l intereseze să încerce să protejeze acuzarea cu răspunsuri scurte și nepoliticoase. Probabil că era supărat pe Golantz că nu reușise să-l scutească să depună mărturie.

– Deci, l-ați arestat și l-ați dus la secția din Malibu din apropiere?

– Nu, l-am transportat tocmai la închisoarea regională din centru, unde putea fi plasat la Secția de psihiatrie.

– Cât a durat? Drumul adică.

– Cam o oră.

– Și apoi v-ați întors în Malibu?

– Nu, mai întâi am dus 4-alfa la reparat. Wyms a tras un foc care a stricat un far. Dacă tot eram în centru, m-am dus la atelierul auto și i-am pus să îl schimbe. Asta mi-a ocupat tot restul turei.

– Deci, când s-a întors mașina în Malibu?

– La schimbul de tură. Le-am predat-o băieților din tura de zi.

Mi-am privit notițele.

– Adică polițiștilor... Murray și Harber?

– Așa este.

Stallworth a căscat și în sala de judecată s-au auzit râsete înfundate.

– Știu că vă reținem peste ora dumneavoastră de culcare, domnule polițist. Nu va mai dura mult. Când predați mașina de la o tură la alta, o curățați sau dezinfectați în vreun fel?

– Așa ar trebui. De fapt, dacă nu ai borâtură pe bancheta din spate, nimeni nu face asta. Mașinile sunt scoase din rotație o dată sau de două ori pe săptămână și mecanicii le curăță.

– Eli Wyms a borât în mașina dumneavoastră?

– Nu, mi-aș fi dat seama.

Alte râsete înfundate. M-am uitat la Golantz și nu zâmbea deloc.

– Bine, domnule agent Stallworth, să văd dacă am înțeles corect. Eli Wyms a fost arestat pentru că a tras în dumneavoastră și pentru că a mai tras alte 93 de focuri în acea dimineață. A fost arestat, i-au fost puse cătușele la spate și a fost transportat de către dumneavoastră în centru. E totul corect?

– Mie-mi pare corect.

– În materialul video, domnul Wyms poate fi văzut pe locul din dreapta spate. A stat acolo timp de o oră întreagă, cât a durat drumul până în centru?

– Da. I-am pus centura.

– Este procedura standard să puneți pe cineva care se află în custodie pe partea dreaptă?

– Da. Nu vrei să stea în spatele tău când conduci.

– Domnule polițist, am mai observat pe casetă că nu i-ați băgat mâinile domnului Wyms în pungi de plastic sau altceva de această natură înainte de a-l urca în mașina dumneavoastră de patrulă. De ce?

– Nu m-am gândit că ar fi necesar.

– De ce?

– Pentru că nu avea să fie o problemă. Aveam dovezi covârșitoare că trăsese cu armele din posesie. Nu ne făceam griji în legătură cu reziduurile de împușcături.

– Vă mulțumesc, domnule polițist Stallworth. Sper că puteți să mergeți să dormiți acum.

M-am așezat și i-am lăsat martorul lui Golantz. S-a ridicat încet și a ocupat locul de la pupitru. Știa exact încotro mă îndreptam acum, dar nu prea avea ce să facă pentru a mă opri. A trebuit însă să-i dau cezarului ce-i al cezarului. A găsit o mică fisură în interogarea mea directă și a făcut tot posibilul să o exploateze.

– Domnule polițist Stallworth, cam cât ați așteptat ca mașina dumneavoastră să fie reparată la atelierul auto din centru?

– Cam două ore. Au doar doi băieți care lucrează în tura de la miezul nopții și aveau treabă.

– Ați stat lângă mașină timp de două ore?

– Nu, am ocupat o masă de lucru din birou și am scris procesul-verbal pentru arestarea lui Wyms.

– Și ați declarat mai devreme că, indiferent care ar trebui să fie procedura, în general vă bazați pe atelierul auto să păstreze mașinile de patrulă curate, este corect?

– Da, corect.

– Faceți o cerere oficială sau oamenii care lucrează la atelierul auto se apucă pur și simplu singuri să curețe și să întrețină mașina?

– Nu am făcut niciodată o cerere oficială. Se face pur și simplu, presupun.

– Acum, știți dacă în timpul celor două ore în care vă aflați departe de mașină și scriați procesul-verbal angajații din atelierul auto au curățat sau dezinfectat mașina?

– Nu, nu știu.

– Ar fi putut s-o facă, iar dumneavoastră să nu știți asta neapărat, așa-i?

– Așa este.

– Vă mulțumesc, domnule polițist.

Am ezitat, dar m-am ridicat.

– Domnule polițist Stallworth, ați spus că le-a luat două ore să repare mașina pentru că le lipsea mâna de lucru și erau ocupați, corect?

– Corect.

A spus pe un ton care sugera că se săturase deja.

– Deci, este improbabil ca băieții ăștia să-și fi făcut timp să vă curețe mașina dacă nu cereați asta, așa-i?

– Nu știu. Ar trebui să-i întrebați.

– Le-ați cerut în mod specific să curețe mașina?

– Nu.

– Vă mulțumesc, domnule polițist.

M-am așezat, iar Golantz a trecut peste o nouă rundă.

Era deja aproape amiază. Judecătorul a întrerupt ședința pentru masa de prânz, dar a dat juriului și avocaților doar o pauză de 45 de minute pentru că încerca să recupereze timpul pierdut de dimineață. Mie îmi convenea. Martora mea cea mai importantă urma să depună mărturie și, cu cât o aduceam mai repede la bară, cu atât mai aproape avea să fie clientul meu de un verdict de achitare.

49

Dr. Shamiram Arslanian a fost un martor surpriză. Nu în ceea ce privește prezența la proces – fusese pe lista martorilor dinainte de a mă fi implicat eu în caz –, ci în ceea ce privește aspectul fizic și personalitatea. Numele și pedigriul său în criminalistică te duceau cu gândul la imaginea unei femei profunde, sobre, cu un halat de laborator alb și păr prins la spate într-un coc auster. Nu arăta însă deloc așa. Era o blondă cu ochii albaștri, vivace, cu o fire veselă și un zâmbet sincer. Nu era doar fotogenică. Era telegenică. Vorbea clar și era sigură pe ea, dar nu dădea niciodată impresia de aroganță. Cuvântul care o descria cel mai bine era acela pe care orice avocat dorește să descrie un martor al său: simpatică. Iar asta se întâlnea rar la un martor care îți prezenta dovezile criminalistice.

Îmi petrecusem cea mai mare parte a sfârșitului de săptămână cu Shami, cum prefera ea să i se spună. Revizuisem dovezile privitoare la reziduurile de împușcare din cazul Elliot și mărturia pe care urma să o depună pentru apărare, precum și examinarea încrucișată la care se putea aștepta din partea lui Golantz. Amânasem asta până în acest moment al jocului pentru a evita problemele legate de comunicarea prealabilă. Experta mea nu putea dezvălui ceea ce nu știa procurorului, așa că îi fusese ascuns glonțul magic până în ultima clipă.

Fără îndoială, era o celebritate. Găzduise cândva o emisiune despre propriile realizări remarcabile la Court TV. I se ceruse autograful de două ori când am scos-o la cină la Palm și se tutuia cu vreo doi directori de televiziune care au venit la masa noastră. Avea

și un onorariu de vedetă. Pentru patru zile în Los Angeles ca să studieze, să se pregătească și să depună mărturie avea să primească un onorariu net de 10 000 de dolari plus plata cheltuielilor. Bună afacere dacă o puteai obține, iar ea putea. Era cunoscută pentru faptul că studia numeroasele solicitări de acordare a timpului său și alegea doar acele cazuri în care credea cu tărie că fusese comisă o eroare regretabilă sau o greșeală judiciară. Nu era rău nici dacă aveai un caz care se bucura de atenție din partea presei naționale.

Am știut după primele zece minute petrecute cu ea că avea să merite fiecare ban pe care i-l plătea Elliot. Avea să fie o belea dublă pentru acuzare. Personalitatea ei avea să cucerească juriul, iar faptele enunțate de ea aveau să pecetluiască afacerea. Atât de mult din mecanismul unui proces se rezumă la cine depune mărturie, nu la ceea ce mărturia dezvăluie de fapt. Ține de modul în care îți vinzi cauza juriului, iar Shami putea vinde chibrituri arse. Martorul criminalist al acuzării era un tocilar cu personalitatea unei eprubete. Martorul meu găzduise o emisiune de televiziune numită *Dependent de chimie.*

Am auzit murmurul domol de recunoaștere în sala de judecată în timp ce martora mea cu păr lung și-a făcut intrarea din spate, fiind urmărită de toate privirile pe măsură ce parcurgea intervalul din centru, a ieșit pe portiță și a traversat ocolul doveditor pentru a ajunge în boxa martorilor. Purta un costum bleumarin care se potrivea perfect cu formele ei și îi punea în evidență cascada de cârlionți blonzi. Până și judecătorul Stanton a părut înnebunit. I-a cerut aprodului să-i aducă un pahar cu apă înainte ca ea să fi depus măcar jurământul. Nu-l întrebase pe tocilarul criminalist al acuzării nici dacă voia un rahat.

După ce și-a spus numele, l-a repetat pe litere și a jurat să spună doar adevărul, m-am ridicat cu blocnotesul meu și m-am dus la pupitru.

– Bună ziua, doamnă doctor Arslanian. Ce mai faceți?

– Fac foarte bine, mulțumesc de întrebare.

Se simțea o urmă vagă de accent sudic în vocea ei.

– Înainte de a vă parcurge CV-ul, vreau să clarificăm ceva de la bun început. Sunteți un consultant plătit de apărare, este corect?

– Da, este corect. Sunt plătită pentru a fi aici, nu pentru a declara ceva ce nu corespunde părerii mele proprii – fie că urmează sau nu linia apărării. Asta este condiția pe care o pun și nu o schimb niciodată.

– Bine, spuneți-ne de unde sunteți, doamnă doctor.

– Locuiesc în Ossining, New York momentan. M-am născut și am crescut în Florida și am petrecut o mulțime de ani în zona Boston, urmând diverse școli.

– Shamiram Arslanian. Nu sună a nume din Florida.

Ne-a oferit un zâmbet încântător.

– Tatăl meu este sută la sută armean, așa că presupun că asta mă face pe jumătate armeancă și pe jumătate floridiană. Tatăl meu spunea că sunt armagediană când eram mică.

Mulți din sala de judecată au chicotit politicos.

– Ce pregătire aveți? am întrebat.

– Păi, am două diplome în domeniu. Mi-am obținut masteratul la MIT – Institutul de Tehnologie din Massachusetts – studii în inginerie chimică. Apoi am devenit doctor în criminologie, iar diploma aceasta mi-a fost acordată de Colegiul John Jay din New York.

– Când spuneți că v-a fost „acordată" înseamnă că este o diplomă onorifică?

– E pe dracu', a spus ea cu putere. Am muncit pe brânci doi ani ca să obțin titlul.

De această dată toată sala de judecată a izbucnit în râs și am observat că până și judecătorul a zâmbit înainte a de bate o dată în mod politicos cu ciocănelul pentru a face ordine.

– Am văzut în CV-ul dumneavoastră că aveți și două diplome de licență. Este adevărat?

– Am câte două bucăți din toate, se pare. Doi copii. Două mașini. Am chiar și două pisici acasă, pe nume Wilbur și Orville.

Am privit cu coada ochiului spre masa acuzării și am văzut că Golantz și colega lui priveau fix în față și nu schițaseră nici măcar un zâmbet. Am privit apoi juriul și am văzut că toți cei 24 de ochi o urmăreau fermecați pe martoră. Îi făcuse să-i mănânce din palmă și nici măcar nu începuse încă.

– Ce diplome de licență aveți?

– Am una de la Harvard în inginerie și una de la Colegiul de Muzică Berklee. Am fost la ambele universități în același timp.

– Sunteți licențiată în muzică? m-am mirat simulând surpriza.

– Îmi place să cânt.

Alte râsete. Replicile savuroase veneau pe bandă. Provocând surpriză după surpriză, Shami Arslanian era martorul perfect.

Golantz s-a ridicat în cele din urmă și s-a adresat judecătorului:

– Onorată instanță, acuzarea ar dori ca martorul să ofere declarații cu privire la criminalistică și nu la muzică, sau nume ale animalelor de casă, sau lucruri irelevante pentru caracterul serios al acestui proces.

Judecătorul mi-a cerut fără prea mare tragere de inimă să pun întrebări la subiect. Golantz s-a așezat. Câștigase acest punct, dar își pierduse poziția. Toți cei din sală îl priveau acum ca pe o persoană care strică plăcerea altora, furând dramul de frivolitate existent într-o chestiune atât de serioasă.

Am mai pus câteva întrebări care au relevat faptul că dr. Arslanian lucra în acel moment ca profesor și cercetător la Colegiul John Jay. Am acoperit istoria și disponibilitatea sa limitată în calitate de martor expert și în cele din urmă am ajuns la studiul său asupra reziduurilor de împușcare găsite pe corpul și pe hainele lui Walter Elliot în ziua crimelor din Malibu. A declarat că analizase procedurile și rezultatele laboratorului șerifului și că desfășurase propriile evaluări și modelări. A spus că mai analizase și toate casetele video care i-au fost trimise de către apărare în coroborare cu studiile sale.

–Acum, doamnă doctor Arslanian, martorul criminalist al acuzării a declarat mai devreme în acest proces că lamelele prelevate de pe mâinile, mânecile și sacoul domnului Elliot au făcut proba unor niveluri ridicate de elemente specifice asociate cu resturi de împușcare. Sunteți de acord cu acea concluzie?

– Da, sunt, a zis martora mea.

Un freamăt domol de surpriză s-a simțit în sală.

– Vreți să spuneți că studiile dumneavoastră au stabilit că acuzatul avea reziduuri de împușcare pe mâini și haine?

– Este corect. Niveluri ridicate de bariu, antimoniu și plumb. Combinate, acestea sunt semne de resturi de împușcare.

– Ce înseamnă „niveluri ridicate“?

– Înseamnă doar că unele dintre aceste substanțe ar putea fi găsite pe corpul unei persoane fie că au tras sau au mânuit o armă, fie că nu. Doar din viața de zi cu zi.

– Deci, niveluri ridicate din toate aceste trei substanțe sunt necesare pentru un rezultat pozitiv în testarea pentru reziduuri de împușcare, corect?

– Da, asta și tipare de concentrație.

– Puteți să ne spuneți ce înțelegeți prin „tipare de concentrație“?

– Sigur. Când o armă se descarcă – în acest caz credem că este vorba despre un pistol –, se produce o explozie în culată care îi dă glonțului energia și viteza. Acea explozie scoate gaze prin țeavă odată cu glonțul, precum și prin orice crăpătură și deschizătură mică din armă. Închizătorul – adică partea din spatele țevii – se deschide după ce a fost tras un foc. Gazele care ies propulsează aceste elemente microscopice despre care vorbim în spate pe trăgător.

– Și asta e ceea ce s-a întâmplat în acest caz, corect?

– Nu, nu este corect. Pe baza întregii mele anchete, nu pot spune asta.

Am ridicat din sprâncene simulând surpriza.

– Dar, doamnă doctor, tocmai ați spus că sunteți de acord cu concluzia acuzării potrivit căreia au existat resturi de împușcare pe mâinile și mânecile inculpatului.

– Sunt, într-adevăr, de acord cu concluzia acuzării potrivit căreia au existat resturi de împușcare pe inculpat, dar nu asta a fost întrebarea pe care mi-ați adresat-o.

Am luat o pauză de-o clipă reformulând întrebarea.

– Doamnă doctor Arslanian, vreți să spuneți că putea exista o explicație alternativă pentru reziduurile de împușcare descoperite pe mâinile și hainele domnului Elliot?

– Da, asta vreau să spun.

Eram acolo. Ajunsesem în cele din urmă la miezul problemei. Era timpul să lansez glonțul magic.

– Studiile pe care le-ați făcut la sfârșitul săptămânii pe materialele care v-au fost puse la dispoziție de către apărare v-au dus

la o explicație alternativă pentru reziduurile de împușcare de pe mâinile și hainele lui Walter Elliot?

– Da.

– Și care este acea explicație?

– Este extrem de probabil, după părerea mea, ca resturile de pe mâinile și hainele domnului Elliot să fi fost transferate acolo.

– Transferate? Sugerați că cineva a plantat în mod intenționat reziduuri de împușcare?

– Nu. Sugerez că s-a întâmplat din neatenție, din întâmplare sau din greșeală. Reziduurile de împușcare reprezintă, în fond, pulbere microscopică. Se deplasează. Poate fi transferată prin contact.

– Ce înseamnă „transferată prin contact"?

– Înseamnă că materialul despre care vorbim aterizează pe o suprafață după ce este descărcat din arma de foc. Dacă acea suprafață vine în contact cu o alta, o parte din material se va transfera. Se va curăța prin frecare, asta vreau să spun. De asta există protocoale de aplicare a legii pentru evitarea acestor situații. Victimelor și suspecților de infracțiuni armate li se scot adesea hainele pentru păstrare și studiu. Unele agenții pun pungi pentru dovezi peste mâinile oamenilor pentru păstrare și ocrotire împotriva transferului.

– Poate fi acest material transferat de mai multe ori?

– Da, se poate, cu niveluri în scădere. Acesta este material solid. Nu este un gaz. Nu se împrăștie precum un gaz. Este microscopic, dar solid, și trebuie să fie undeva la finalul zilei. Am efectuat numeroase studii în această privință și am aflat că transferul poate să se repete o dată și încă o dată.

– Dar în cazul transferului repetat nu ar scădea cantitatea de material la fiecare transfer până ar deveni neglijabilă?

– Așa este. Fiecare nouă suprafață va păstra mai puțin decât suprafața anterioară, așa că ține totul de cantitatea cu care începi. Cu cât începi cu mai mult, cu atât mai mare este cantitatea care poate fi transferată.

Am dat din cap și am luat o mică pauză, răsfoind paginile din fața mea de parcă aș fi căutat ceva. Voiam să fie o limită clară între discuția teoretică și cazul specific cu care aveam de-a face.

– Bine, doamnă doctor, am spus în cele din urmă. Ținând cont de aceste teorii, ne puteți spune ce s-a întâmplat în cazul Elliot?

– Vă pot spune *și* vă pot arăta, a răspuns dr. Arslanian. Când domnul Elliot a fost încătușat și băgat în spatele mașinii de patrulă 4-alfa, a fost băgat la propriu într-un focar de reziduuri de împușcare. Acolo și atunci a avut loc transferul.

– Cum așa?

– Mâinile, brațele și hainele sale au fost puse în contact direct cu reziduuri de împușcare de la alt caz. Transferul ar fi fost inevitabil.

Golantz a obiectat rapid, spunând că nu fundamentasem un astfel de răspuns. I-am spus judecătorului că intenționam să fac asta chiar acum și am cerut permisiunea de a monta din nou echipamentul video în fața juriului.

Dr. Arslanian luase materialul video filmat de către primul meu martor, Julio Muniz, și îl editase într-un film demonstrativ. L-am prezentat ca probă materială a apărării în ciuda obiecției eșuate a lui Golantz. Folosindu-mă de film ca material didactic, am parcurs alături de martora mea pas cu pas teoria apărării legată de transfer. A fost o demonstrație care a durat aproape o oră, una dintre cele mai minuțioase prezentări ale unei teorii alternative în care fusesem implicat vreodată.

– Un bărbat care a tras cu arme de cel puțin 94 de ori a fost așezat pe acel loc, a spus. De 94 de ori! Ar fi trebuit să duhnească la propriu de reziduuri de împușcare.

– Și este opinia dumneavoastră de expert că reziduurile de împușcare ar fi fost transferate de la Eli Wyms pe bancheta mașinii? am întrebat.

– Categoric.

– Și este opinia dumneavoastră de expert că reziduurile de împușcare de pe banchetă ar fi putut apoi fi transferate asupra următoarei persoane care a fost așezată acolo?

– Da.

– Și este opinia dumneavoastră de expert că aceasta a fost originea reziduurile de împușcare de pe mâinile și hainele lui Walter Elliot?

– Din nou, având mâinile legate la spate, a intrat în contact direct cu o suprafață de transfer. Da, în opinia mea de expert, cred

într-adevăr că așa au ajuns reziduurile de împușcare pe mâinile și hainele sale.

Am făcut din nou o pauză pentru a face resimțit efectul concluziilor expertei. Dacă știam un lucru despre îndoiala firească, acela era că tocmai o fixasem în conștiința fiecărui jurat. Dacă aveau să voteze mai târziu cu conștiința, asta era altă poveste.

50

Acum era timpul să introduc marele element de recuzită pentru a face și mai concludentă mărturia dr. Arslanian.

– Doamnă doctor, ați tras vreo altă concluzie din analiza dumneavoastră asupra probelor de reziduuri de împușcare care au sprijinit teoria transferului pe care ați schițat-o aici?

– Da.

– Și care a fost aceea?

– Îmi pot folosi manechinul pentru a demonstra?

I-am cerut judecătorului să-i permită martorei să folosească un manechin în scopul demonstrației, iar el a acceptat fără nicio obiecție din partea lui Golantz. Am trecut apoi prin țarcul grefierului către coridorul ce ducea spre biroul judecătorului. Lăsasem manechinul doamnei doctor Arslanian acolo până era declarat admisibil. L-am împins spre centrul ocolului doveditor în fața juriului și a camerei Court TV. I-am făcut semn doamnei doctor Arslanian să coboare din boxa martorilor pentru a-și face demonstrația.

Manechinul era un model cu corp întreg și cu membre complet manevrabile, mâini și chiar degete. Era confecționat din plastic alb și avea mai multe pete gri pe față și pe mâini de la experimente și demonstrații efectuate de-a lungul anilor. Era îmbrăcat cu jeanși albaștri și o cămașă cu guler bleumarin pe sub un fâș cu un model pe spate ce comemora câștigarea unui campionat național de fotbal de către Universitatea din Florida mai devreme în acel an. Manechinul era suspendat la două degete deasupra solului pe un braț de metal și o platformă cu roți.

Mi-am dat seama că am uitat ceva și m-am dus la geanta mea pe roți. Am scos arma falsă de lemn și arătătorul telescopic. I le-am înmânat pe amândouă doamnei doctor Arslanian și apoi m-am întors la pupitru.

– Bine, ce avem aici, doamnă doctor?

– Acesta este Manny, manechinul meu pentru demonstrații. Manny, acesta este juriul.

S-au auzit câteva râsete, iar un jurat, avocatul, chiar a dat din cap în semn de salut în direcția manechinului.

– Manny este fan Florida Gator?

– Ăăă, astăzi, da.

Uneori mesagerul poate pune în umbră mesajul. La unii martori asta este de dorit pentru că mărturia lor nu este atât de utilă, dar cu dr. Arslanian nu era cazul. Știam că mersesem pe sârmă cu ea: era prea drăguță și amuzantă pe de o parte, iar pe de alta, avea probe materiale științifice solide. Echilibrul potrivit avea să o facă pe ea și informațiile ei să lase o puternică impresie asupra juriului. Știam că acum era momentul să ne întoarcem la declarații serioase.

– De ce avem nevoie de Manny aici, doamnă doctor?

– Pentru că o analiză a lamelelor SEMS colectate de către expertul criminalist al șerifului ne poate arăta de ce reziduurile de împușcare de pe domnul Elliot nu provin de la un foc tras de el.

– Știu că expertul acuzării ne-a explicat aceste proceduri săptămâna trecută, dar aș vrea să ne împrospătați memoria. Ce este o lamelă SEMS?

– Analiza pentru reziduurile de împușcare este efectuată cu lamele sau dischete rotunde care au o latură lipicioasă ce se poate dezlipi. Lamelele sunt bătute ușor pe suprafața testată și colectează toate materialele microscopice de la suprafață. Lamela este studiată apoi la un microscop electronic cu scanare, sau SEMS. La microscop vedem sau nu vedem cele trei elemente despre care am vorbit aici. Bariu, antimoniu și plumb.

– Bine, atunci aveți o demonstrație pentru noi?

– Da, am.

– Vă rog să o explicați juriului.

Dr. Arslanian s-a întors cu fața spre juriu. Demonstrația fusese plănuită și repetată cu atenție, până la faptul că eu o numeam întotdeauna „doctor", iar ea îl numea pe criminalistul acuzării „domn".

– Domnul Guilfoyle, expertul criminalist al Departamentului Șerifului, a prelevat opt mostre diferite de pe corpul și hainele domnului Elliot. Fiecare lamelă a fost codificată pentru ca locul de pe care a fost prelevată mostra să fie cunoscut și trecut într-un tabel.

A arătat pe manechin locurile de unde fuseseră prelevate mostrele. Manechinul stătea cu brațele coborâte pe lângă corp.

– Lamela A a fost folosită pentru vârful mâinii drepte, lamela B pentru vârful mâinii stângi, lamela C pentru mâneca dreaptă a hainei domnului Elliot și D pentru mâneca stângă. Apoi avem lamelele E și F pentru partea din dreapta și stânga a sacoului, și G și H pentru porțiunile de cămașă care acoperă pieptul și torsul, pentru că domnul Elliot o purta pe sub sacoul deschis în față.

– Acestea sunt hainele pe care le purta în acea zi?

– Nu, nu sunt. Acestea sunt copii exacte ale hainelor pe care le purta și au inclusiv aceeași mărime și același producător.

– Bine, ce ați aflat ca urmare a analizei dumneavoastră asupra celor opt lamele?

– Am pregătit o diagramă pentru ca jurații să poată urmări explicația.

Am prezentat diagrama ca probă materială a apărării. Golantz primise o copie în acea dimineață. Acum s-a ridicat și a obiectat, spunând că primirea târzie a diagramei încălca regulile comunicării prealabile. I-am explicat judecătorului că diagrama fusese compusă cu o noapte înainte, după întâlnirile mele cu dr. Arslanian de sâmbătă și duminică. Judecătorul a fost de acord cu procurorul, spunând că direcția examinării martorului de către mine era evidentă și bine pregătită și că, prin urmare, ar fi trebuit să schițez diagrama mai devreme. Obiecția a fost admisă, iar dr. Arslanian trebuia acum să se descurce de una singură. Fusese un risc, dar nu regretam mișcarea. Preferam ca martora mea să le vorbească jurațiilor fără plasă decât să-i fac cunoscută strategia mea lui Golantz înainte de implementare.

– Bine, doamnă doctor, puteți face referire încă la notițele și la diagrama dumneavoastră. Jurații trebuie doar să vă urmărească. Ce ați aflat din analiza pe care ați efectuat-o celor opt lamele SEMS?

– Am aflat că nivelurile de reziduuri de împușcare de pe lamele diferă în mare măsură.

– Cum așa?

– Păi, pe lamelele A și B, cu mostre prelevate de pe mâinile domnului Elliot, se găseau cele mai înalte niveluri de reziduuri de împușcare. De acolo avem o scădere dramatică a nivelurilor de reziduuri de împușcare: lamelele C, D, E și F cu niveluri mult mai scăzute, și nici urmă de reziduuri de împușcare înregistrate pe lamelele G și H.

– Ce v-a spus asta, doamnă doctor?

– Mi-a spus că reziduurile de împușcare de pe mâinile și hainele domnului Elliot nu au provenit de la folosirea unei arme.

– Puteți explica de ce?

– În primul rând, rezultatele comparabile provenite de la ambele mâini indică faptul că s-a tras cu arma ținută cu ambele mâini.

S-a dus la manechin și i-a ridicat brațele, formând un V prin împreunarea mâinilor în față. A îndoit mâinile și degetele în jurul armei de lemn.

– Dar dacă arma era ținută cu ambele mâini ar fi rezultat și niveluri mai ridicate de resturi de împușcare pe mânecile sacoului în special, precum și pe restul hainelor.

– Dar lamelele procesate de către Departamentul Șerifului nu arată asta, am dreptate?

– Aveți dreptate. Arată opusul. Deși o scădere față de rezultatele de pe mâini este de așteptat, nu este de așteptat ca ea să fie de un asemenea grad.

– Așadar, în opinia dumneavoastră de expert, ce înseamnă asta?

– O expunere la transfer de compus. Prima expunere s-a petrecut când a fost așezat cu mâinile și brațele la spate în mașina 4-alfa. După aceea, materialul s-a aflat pe mâinile și brațele sale, iar o parte din el a fost transferat apoi pentru a doua oară pe pulpanele din față ale sacoului său în timpul mișcării normale a mâinilor și

brațelor. Asta s-ar fi petrecut în mod continuu până la colectarea hainelor de pe el.

– Ce ne puteți spune despre lipsa rezultatelor de pe lamelele de pe cămașa de sub sacou?

– Nu ținem cont de asta pentru că sacoul ar fi putut fi încheiat în timpul tragerii.

– În opinia dumneavoastră de expert, doamnă doctor, există vreo posibilitate ca domnul Elliot să fi obținut acest tipar de reziduuri de împușcare pe mâinile și hainele sale descărcând o armă de foc?

– Nu, nu există.

– Vă mulțumesc, doamnă doctor Arslanian. Nu mai am întrebări.

M-am întors la locul meu și m-am aplecat să-i șoptesc lui Walter la ureche.

– Dacă nu le-am dat acum îndoială firească, atunci nu știu ce e asta.

Elliot a dat din cap și mi-a răspuns în șoaptă.

– Nu a meritat niciodată mai mult să cheltuiesc zece mii de dolari.

Credeam că nici eu nu mă descurcasem așa de rău, dar am lăsat-o baltă. Golantz i-a solicitat judecătorului o pauză după-amiază înainte de a începe interogarea încrucișată a martorei, iar judecătorul a acceptat. Am observat ceea ce credeam a fi un nivel mai ridicat de energie în zumzetul verbal al sălii de judecată după suspendarea ședinței. Shami Arslanian dăduse în mod sigur avânt apărării.

În cincisprezece minute, aveam să văd ce avea Golantz în arsenal pentru a pune la îndoială credibilitatea și declarația martorei mele, dar nu-mi puteam imagina că avea prea multe. Dacă avea ceva nu ar fi cerut pauza. S-ar fi ridicat și ar fi taxat-o imediat.

După ce juriul și judecătorul eliberaseră sala de judecată și observatorii se împingeau spre coridor, am făcut un tur până la masa acuzării. Golantz scria întrebări pe un blocnotes. Nu și-a ridicat privirea spre mine.

– Ce-i? a spus.

– Răspunsul este nu.

– La ce întrebare?

– Aia despre acceptarea unui aranjament negociat de către clientul meu. Nu ne interesează.

Golantz a rânjit.

– Ești haios, Haller. Și ce, ai un martor impresionant. Procesul mai are mult până la final.

– Iar eu mai am un căpitan de poliție francez care va depune mărturie că Rilz a trădat șapte dintre cei mai periculoși și răzbunători oameni pe care i-a anchetat el vreodată. S-a întâmplat ca doi dintre ei să iasă din închisoare anul trecut și să dispară. Nimeni nu știe unde sunt. Poate că erau în Malibu primăvara trecută.

Golantz și-a pus stiloul jos și și-a ridicat în cele din urmă privirea spre mine.

– Da, am vorbit cu inspectorul tău Clouseau ieri. E destul de clar că spune orice vrei tu să spună, atâta timp cât îl plimbi cu avionul la clasa întâi. La finalul depoziției, a scos o hartă din aia cu vedete și m-a întrebat dacă puteam să-i arăt unde locuiește Angelina Jolie. Ai prins un martor al naibii de serios.

Îi spusesem căpitanului Pepin să se potolească în legătură cu chestia aia cu harta vedetelor. Se pare că nu mă ascultase. Trebuia să schimb subiectul.

– Și nemții unde sunt? am întrebat.

Golantz s-a uitat în spatele său de parcă ar fi vrut să se asigure că membrii familiei lui Johan Rilz nu erau acolo.

– Le-am spus că trebuie să fie pregătiți pentru strategia ta de a construi o apărare căcându-te pe amintirea fiului și fratelui lor, a zis el. Le-am spus că aveai să iei probelemele lui Johan din Franța de acum cinci ani și să le folosești ca să-i eliberezi ucigașul. Le-am spus că aveai să-l descrii ca pe un gigolo german care seducea clienți și cliente bogate prin tot Malibu-ul și partea de vest. Știi ce mi-a răspuns tatăl?

– Nu, dar îmi vei spune tu.

– Mi-a zis că s-au săturat de justiția americană și că se întorc acasă.

Am încercat să răspund cu o replică isteață și cinică, dar nu mi-a venit nimic în minte.

– Stai liniștit, a spus Golantz. Bun sau rău, îi voi suna și le voi comunica verdictul.

– Bine.

L-am lăsat acolo și am ieșit pe coridor să-mi caut clientul. L-am văzut înconjurat de reporteri. Simțindu-se îndrăzneț după succesul mărturiei doamnei doctor Arslanian, manevra acum marele juriu – opinia publică.

– În tot acest timp în care se concentrează asupra mea, adevăratul criminal zburdă liber!

O secvență audio concisă și drăguță. Era bun. Tocmai voiam să îmi fac loc prin mulțime să-l înhaț când Dennis Wojciechowski m-a strigat.

– Vino cu mine, a spus el.

Am mers de-a lungul coridorului, departe de mulțime.

– Ce e nou, Cisco? Mă întrebam pe unde umbli.

– Am fost ocupat. Am primit raportul din Florida. Vrei să-l auzi?

Îi spusesem ce aflasem de la Elliot despre rolul său de marionetă pentru așa-numita organizație. Povestea lui Elliot mi se păruse destul de sinceră, dar la lumina zilei mi-am amintit un truism simplu – toți mint – și l-am rugat pe Cisco să vadă ce poate să facă pentru a o confirma.

– Să aud, am spus.

– Am apelat la un detectiv particular din Fort Lauderdale cu care am mai lucrat. Tampa e în partea cealaltă a statului, dar am vrut să aleg un tip pe care-l știam și în care aveam încredere.

– Înțeleg. Ce a găsit?

– Bunicul lui Elliot a fondat o afacere de transport de fosfat acum 78 de ani. A condus-o el, apoi a condus-o tatăl lui Elliot, iar apoi a condus-o Elliot însuși. Doar că nu i-a plăcut să își murdărească mâinile în afacerea cu fosfat și a vândut-o la un an după ce tatăl său a murit de atac de cord. Era o companie privată, așa că documentul de vânzare nu este public. Articolele de ziar de la acea vreme au estimat că prețul a fost de aproximativ treizeci și două de milioane.

– Și crima organizată?

– Tipul meu nu a mirosit nimic. I s-a părut că era o afacere bună și curată – din punct de vedere legal, vreau să spun. Elliot ți-a spus că era o marionetă și că a fost trimis aici să le investească banii. Nu a menționat nimic despre vânzarea propriei companii și de aducerea banilor aici. Omul ăsta te minte.

Am dat din cap.

– Bine, Cisco, mulțumesc.

– Ai nevoie de mine în instanță? Încă mai lucrez la câteva chestii. Am auzit că juratul numărul 7 a dispărut de dimineață.

– Mda, se vorbește despre el. Și nu am nevoie de tine în instanță.

– Bine, omule, discutăm mai târziu.

S-a îndreptat spre lifturi, iar eu am rămas privindu-l pe clientul meu, care vorbea cu reporterii. Un foc mocnit a început să ardă în mine întețindu-se pe măsură ce avansam cu greu prin mulțime ca să-l iau de acolo.

– Bine, asta-i tot, oameni buni, am spus. Fără alte comentarii. Fără alte comentarii.

L-am înșfăcat pe Elliot de braț, trăgându-l din mulțime, și l-am condus de-a lungul coridorului. Am gonit vreo doi reporteri care se țineau după noi și am ajuns în cele din urmă destul de departe de toate celelalte urechi, undeva unde puteam vorbi între patru ochi.

– Walter, ce făceai?

Zâmbea voios. Și-a strâns un pumn și l-a ridicat în aer.

– Le-o bag în fund. Procurorului și șerifilor, tuturor.

– Mda, ei bine, ai face bine să mai aștepți. Încă mai avem de lucru. Om fi câștigat noi bătălia de azi, dar nu am câștigat încă războiul.

– Ei, hai. E a mea, Mick. A fost a dracului de remarcabilă acolo. Adică vreau să mă însor cu ea!

– Mda, drăguț, dar hai să vedem cum se descurcă la interogarea încrucișată înainte să cumperi inelul, bine?

O altă reporteră s-a apropiat și i-am spus să facă pași, apoi m-am întors din nou spre clientul meu.

– Ascultă, Walter, trebuie să vorbim.

– Bine, vorbește.

– Am pus un detectiv particular să-ți verifice povestea în Florida și tocmai am aflat că a fost un rahat. M-ai mințit, Walter, și ți-am spus să nu mă minți niciodată.

Elliot a clătinat din cap și a părut deranjat că îi stricasem buna dispoziție. Pentru el, să fii prins cu minciuna era o neplăcere minoră, îl enerva până și faptul că aduceam subiectul în discuție.

– De ce m-ai mințit, Walter? De ce-ai țesut povestea aia?

A ridicat din umeri și și-a întors privirea de la mine când a vorbit.

– Povestea? Am citit-o într-un scenariu cândva. Chiar am refuzat proiectul, dar am ținut minte povestea.

– Dar de ce? Sunt avocatul tău. Îmi poți spune orice. Te-am rugat să-mi spui adevărul și tu m-ai mințit. De ce?

M-a privit în cele din urmă în ochi.

– Știam că trebuie să aprind un foc sub tine.

– Ce foc? Despre ce vorbești?

– Haide, Mickey. Hai să nu...

A dat să plece spre sala de judecată, dar l-am înșfăcat de braț.

– Nu, vreau să aud. Ce foc ai aprins?

– Toți se întorc înăuntru. Pauza s-a terminat și ar trebui să fim acolo.

L-am strâns și mai tare.

– Ce foc, Walter?

– Mă doare brațul.

Mi-am slăbit strânsoarea, dar nu i-am dat drumul și am rămas cu privirea ațintită asupra lui.

– Ce foc?

Și-a ferit privirea și pe față i s-a întins un rânjet care parcă spunea „Ptiu, drace!" În cele din urmă i-am eliberat brațul.

– Uite ce e, a zis el. De la început aveam nevoie ca tu să crezi că nu am făcut-o. Era singurul mod în care puteam ști că vei face tot posibilul. Că vei fi al dracului de neobosit.

L-am privit fix și am văzut cum zâmbetul se transformă într-o expresie plină de mândrie.

– Ți-am zis că pot citi oamenii, Mick. Știam că aveai nevoie de ceva în care să crezi. Știam că dacă eram un pic vinovat, dar nu

vinovat de infracțiunea cea importantă, atunci asta ți-ar fi dat ceea ce îți trebuia. Ți-ar fi dat înapoi focul.

Se spune că actorii cei mai buni de la Hollywood se află de partea greșită a camerei de filmat. În acel moment, am știut că era adevărat. Am știut că Elliot își ucisese soția și pe amantul acesteia și că era chiar mândru de asta. Mi-am dres glasul și am vorbit:

– De unde ai luat arma?

– Ooo, o aveam de mult. Am cumpărat-o pe sub mână la o piață de vechituri încă din anii 1970. Eram un fan împătimit al lui Dirty Harry și voiam un magnum patruspatru. Îl țineam în casa de pe plajă pentru apărare. Știi tu, sunt o grămadă de vagabonzi jos pe plaja de acolo.

– Ce s-a întâmplat de fapt în casa aceea, Walter?

A dat din cap de parcă ar fi plănuit încă de la început să profite de acest moment pentru a-mi spune.

– S-a întâmplat că m-am dus acolo să o confrunt pe ea și pe ăla pe care îl futea în fiecare luni, dar când am ajuns acolo, mi-am dat seama că era vorba de Rilz. Mi-l prezentase ca fiind homo, îl invitase la cină, și la petreceri, și la premiere, și probabil că râdeau mai târziu. Râdeau de mine, Mick. M-a scos din sărite. Din minți, de fapt. Am scos arma din dulap, mi-am pus mănuși de cauciuc de sub chiuvetă și am urcat. Ar fi trebuit să le vezi expresia de pe fețe când au văzut arma aia mare.

L-am ațintit cu privirea mult timp. Mi se mai confesaseră și alți clienți înainte, dar de obicei plângeau, își frângeau mâinile, se luptau cu demonii cărora delictele comise le dăduseră naștere în interior. Nu și Walter Elliot. Era rece ca gheața.

– Cum te-ai descotorosit de armă?

– Nu m-am dus acolo singur. Era cineva cu mine și acea persoană a luat arma, mănușile și primul meu set de haine, apoi a mers de-a lungul plajei, s-a întors pe Autostrada Pacific Coast și a luat un taxi. Între timp, eu m-am spălat și m-am schimbat, apoi am sunat la nouă-unu-unu.

– Cine te-a ajutat?

– Nu e nevoie să știi asta.

Am dat din cap, nu pentru că eram de acord, ci pentru că știam deja. Mi-a venit brusc în minte imaginea Ninei Albrecht descuind cu ușurință ușa care dădea spre ponton când eu nu reușisem să îmi dau seama cum s-o fac. Dovedea o familiaritate cu dormitorul șefului ei care mă frapase.

Mi-am îndreptat privirea dinspre clientul meu spre podea. Fusese călcată de un milion de oameni care străbătuseră un milion de kilometri pentru a-și găsi dreptatea.

– Nu m-am gândit niciodată la transfer, Mick. Când au zis că voiau să-mi facă testul, am fost complet de acord. Credeam că sunt curat și că aveau să vadă asta și că se va sfârși totul. Fără armă, fără reziduuri, fără caz.

A clătinat din cap la gândul că scăpase la mustață.

– Slavă Domnului că există avocați ca tine!

Mi-am aruncat privirea spre a lui.

– L-ai ucis pe Jerry Vincent?

Elliot m-a privit în ochi și a clătinat din cap.

– Nu, dar a fost cu noroc pentru că am sfârșit cu un avocat mai bun.

Nu am știut cum să reacționez. Am privit de-a lungul holului spre ușa sălii de judecată. Aprodul era acolo. Mi-a făcut semn cu mâna că trebuie să intrăm. Pauza se sfârșise, iar judecătorul era gata să înceapă. Am dat din cap și am ridicat un deget. Așteaptă. Știam că judecătorul nu avea să își facă apariția până când nu i se spunea că avocații erau la locurile lor.

– Întoarce-te înăuntru, i-am spus lui Elliot. Trebuia să merg la toaletă.

Elliot s-a îndreptat calm spre aprodul care aștepta. Eu m-am năpustit în toaleta din apropiere și m-am dus la una dintre chiuvete. M-am stropit pe față cu apă rece, udându-mi cel mai bun costum și cea mai bună cămașă, dar fără să-mi pese vreun pic.

51

În seara aceea l-am trimis pe Patrick la film pentru că voiam să rămân singur acasă. Nu voiam să mă uit la televizor sau să conversez. Nu voiam să fiu întrerupt sau supravegheat. L-am sunat pe Bosch și i-am spus că nu aveam să mai plec nicăieri în acea seară. Nu făceam asta ca să mă pot pregăti pentru ceea ce probabil avea să fie ultima zi a procesului. Eram mai mult decât pregătit pentru asta. Căpitanul francez de poliție era gata să livreze o altă doză de îndoială firească juriului.

Și nu o făceam pentru că știam acum că am un client care era vinovat. Puteam număra pe degetele de la o mână clienții cu adevărat nevinovați pe care-i avusesem de-a lungul anilor. Oamenii vinovați erau specialitatea mea. Mă simțeam însă lezat pentru că fusesem folosit atât de bine și pentru că uitasem regula de bază: toți mint.

Și mă simțeam lezat pentru că știam că și eu eram vinovat. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc la tatăl și la frații lui Rilz, la ceea ce-i spuseseră lui Golantz despre decizia lor de a pleca acasă. Nu așteptau să audă verdictul dacă asta însemna ca mai întâi să-l vadă pe cel drag lor târât prin cloaca sistemului de justiție american. Îmi petrecusem o parte bună a ultimilor douăzeci de ani apărând oameni vinovați și uneori răi. Fusesem întotdeauna capabil să accept asta și să-mi văd de treabă, dar nu mă simțeam prea bine gândindu-mă la mine și la munca pe care aveam să o fac a doua zi.

În aceste momente, am simțit dorința să-mi reiau vechile obiceiuri. Să găsesc acea distanță din nou. Să iau pastila pentru durerea

fizică despre care știam că avea să-mi amorțească și durerea interioară. În aceste momente, mi-am dat seama că trebuia să-mi confrunt propriul juriu și că verdictul iminent era vinovat, că nu aveau să mai fie alte cazuri după acesta.

Am ieșit pe verandă, sperând că orașul mă putea scoate din abisul în care căzusem. Era o seară răcoroasă și senină. Los Angelesul se întindea în fața mea ca un covor de lumini, fiecare un verdict și un vis undeva. Unii oameni își împlineau visul, și alții nu. Unii oameni scoteau un profit de zece cenți la un dolar din visurile lor, iar unii își țineau visurile aproape și le considerau la fel de sacre precum noaptea. Eu nici măcar nu eram sigur că mai aveam vreun vis rămas. Simțeam că aveam doar păcate de mărturisit.

După o vreme, mi-am amintit ceva și am zâmbit. Era una dintre ultimele mele amintiri senine despre tatăl meu, cel mai mare avocat al timpurilor sale. Un glob de sticlă vechi – un obiect de familie din Mexic transmis urmașilor de către familia mamei mele – fusese găsit spart în spatele pomului de Crăciun. Mama m-a adus în sufragerie să văd stricăciunea și să-mi dea șansa de a-mi mărturisi vina. Deja tatăl meu era bolnav și nu avea să se facă bine. Lucra – atât cât mai avea de lucru – de acasă, din biroul de lângă sufragerie. Nu îl vedeam prin ușa deschisă, dar din acea cameră l-am auzit cântând un cântec monoton pentru copii: „Când ești în belea, ai face bine de-ai tăcea..."

Știam ce însemna. Chiar și la cinci ani moșteneam nu doar sângele tatălui meu, dar și dragostea pentru lege. Am refuzat să răspund la întrebările mamei. Am refuzat să mă incriminez.

Acum râdeam în hohote în timp ce priveam orașul visurilor. M-am sprijinit cu coatele pe balustradă și mi-am plecat capul.

– Nu mai pot face asta, mi-am șoptit.

Cântecul Călărețului Singuratic a izbucnit brusc dinspre ușa deschisă din spatele meu. Am intrat în casă și am privit telefonul lăsat pe masă lângă chei. Pe ecran scria NUMĂR NECUNOSCUT. Am ezitat, știind exact cât avea să dureze cântecul înainte ca apelul să fie deviat spre căsuța vocală.

În ultimul moment am răspuns.

– Sunteți Michael Haller, avocatul?

– Da, cu cine vorbesc?

– Sunt polițistul Randall Morris de la Poliția din Los Angeles. Cunoașteți o persoană pe nume Elaine Ross, domnule?

Am simțit un nod în stomac.

– Lanie? Da. Ce s-a întâmplat? Ce-a pățit?

– Ăăă, domnule, sunt cu domnișoara Ross aici pe Mulholland Drive și nu ar trebui să conducă. De fapt, a cam leșinat după ce mi-a înmânat cartea dumneavoastră de vizită.

Mi-am închis ochii pentru o clipă. Apelul părea să-mi confirme temerile în legătură cu Lanie Ross. Dăduse înapoi. O arestare ar fi băgat-o înapoi în sistem și probabil ar fi costat-o o nouă ședere în închisoare și la dezintoxicare.

– La ce închisoare o duceți? am întrebat.

– Tre' să fiu sincer, domnule Haller. Am pauză de masă în douăzeci de minute. Dacă o duc să o înregistrez, asta înseamnă încă două ore și deja mi-am depășit numărul de ore suplimentare pe luna asta. Voiam să vă spun că, dacă puteți veni să o luați sau să trimiteți pe cineva după ea, sunt dispus să trec cu vederea. Mă înțelegeți?

– Da, înțeleg. Vă mulțumesc, domnule polițist Morris. Voi veni să o iau dacă-mi dați adresa.

– Știți unde este refugiul de deasupra la Fryman Canyon?

– Da, știu.

– Suntem chiar aici. Grăbiți-vă.

– Voi fi acolo în mai puțin de cincisprezece minute.

Fryman Canyon era la doar câteva cvartale distanță de garajul transformat în casă de oaspeți unde un prieten îi permitea lui Lanie să locuiască fără a plăti chirie. Puteam să o duc acasă, să mă întorc pe jos la parcare și să-i recuperez mașina după aceea. Mi-ar fi luat mai puțin de o oră și aș fi scăpat-o pe Lanie de închisoare, iar mașina ei n-ar mai fi fost remorcată.

Am plecat de-acasă și am condus pe Laurel Canyon spre Mulholland. Când am ajuns în vârful dealului, am luat-o la stânga și m-am îndreptat spre vest. Am coborât geamurile și am lăsat să intre aerul răcoros când am simțit că mă cuprinde oboseala. Am urmat drumul în serpentină 800 de metri, încetinind când farurile

mele au luminat un coiot zbârlit care stătea de pază pe marginea drumului.

Telefonul meu a zbârnâit așa cum mă așteptam.

– De ce ți-a luat atâta timp să suni, Bosch? am spus în loc de salut.

– Am tot sunat, dar nu există acoperire în canion, a spus Bosch. Ăsta e vreun fel de test? Unde dracu' te duci? Ai sunat și ai spus că ai terminat în seara asta.

– Am primit un apel. O... clientă de-a mea a avut ghinionul de-a fi arestată aici. Polițistul o lasă în pace dacă o duc acasă.

– De unde?

– Refugiul de pe Fryman Canyon. Aproape am ajuns.

– Cine era polițistul?

– Randall Morris. Nu a spus dacă lucrează în Hollywood sau North Hollywood.

Mulholland era la granița dintre două circumscripții de poliție. Morris putea lucra în oricare din ele.

– Bine, trage pe dreapta până verific.

– Să trag pe dreapta? Unde?

Mulholland era un drum în serpentină cu două benzi și niciun loc de oprire cu excepția refugiilor. Dacă trăgeai pe dreapta oriunde altundeva riscai să fii lovit de următoarea mașină care ieșea din curbă.

– Atunci încetinește.

– Sunt deja aici.

Refugiul de pe Fryman Canyon era pe partea dinspre Valley. Am luat-o la dreapta pentru a întoarce și am trecut chiar pe lângă semnul pe care scria că zona de parcare era închisă după apusul soarelui.

Nu am văzut nici mașina lui Lanie, nici una de poliție. Parcarea era goală. M-am uitat la ceas. Trecuseră doar douăsprezece minute de când îi spusesem polițistului Morris că aveam să ajung acolo în mai puțin de cincisprezece.

– La naiba!

– Ce-i? a întrebat Bosch.

Am lovit volanul cu podul palmei. Morris nu așteptase. O luase înainte și o dusese pe Lanie la închisoare.

– Ce-i? a repetat Bosch.

– Nu e aici, am spus. Și nici polițistul nu e. A dus-o la închisoare.

Acum trebuia să-mi dau seama la ce secție fusese transportată Lanie și probabil aveam să-mi petrec restul nopții făcând aranjamentele necesare pentru eliberarea pe cauțiune și ca s-o duc acasă. Aveam să fiu distrus a doua zi în instanță.

Am parcat mașina și am ieșit să mă uit în jur. Luminile din Valley se întindeau sub stâncă pe o distanță de kilometri întregi.

– Bosch, tre' să închid. Trebuie să încerc să găsesc...

Am prins cu coada ochiului o mișcare în stânga. M-am întors și am zărit o siluetă chircită ieșind din tufișul înalt de lângă parcare. La început m-am gândit că era un coiot, dar apoi am văzut că era un bărbat. Era îmbrăcat în negru și avea o mască de schi trasă pe față. Când s-a ridicat, am observat că îndrepta o armă spre mine.

– Așteaptă puțin, am spus. Ce...

– Aruncă dracului telefonul!

Am aruncat telefonul și am ridicat mâinile.

– Bine, bine, ce e asta? Ești cu Bosch?

Bărbatul a venit repede spre mine și m-a împins. M-am împiedicat și am căzut, iar apoi am simțit cum mă înșfacă de spatele gulerului de la sacou.

– Ridică-te!

– Ce e...

– Ridică-te! Acum!

A început să mă tragă în sus.

– Bine, bine. Mă ridic.

În momentul în care m-am pus pe picioare, am fost împins în față și am trecut prin lumina revărsată de farurile mele din față.

– Unde mergem? Ce e...

Am fost împins din nou.

– Cine ești? De ce...

– Pui prea multe întrebări, avocatule.

M-a înșfăcat de spatele gulerului și m-a împins spre stâncă. Știam că era o prăpastie la margine. Aveam să sfârșesc în jacuzzi-ul din curtea din spate a cuiva – după o plonjare de la o înălțime de o sută de metri.

Am încercat să-mi înfig călcâiele în sol ca să mă opresc, dar asta nu m-a ajutat. Prinsesem viteză, iar bărbatul mascat avea să mă arunce de pe margine în întunericul abisului.

– Nu poți...

Brusc, s-a auzit o împușcătură. Nu din spatele meu, ci din dreapta și de la distanță. Aproape simultan s-a auzit un trosnet de metal în spatele meu, iar bărbatul mascat a scheunat și a căzut în tufișul din stânga.

Apoi s-au auzit voci și strigăte.

– Aruncă arma! Aruncă arma!

– La pământ! La pământ!

Am plonjat cu fața în noroi la marginea stâncii și mi-am pus mâinile peste cap pentru a mă apăra. Am auzit mai multe zbierete și zgomot de pași alergând. Am auzit motoare huruind și vehicule scârțâind pe pietriș. Când am deschis ochii, am văzut lumini albastre licărind în jur. Luminile albastre erau un semn al poliției. Însemna că eram în siguranță.

– Domnule avocat, a spus o voce de deasupra mea. Poți să te ridici acum.

M-am uitat în sus. Chipul lui Bosch se profila pe fundalul cerului înstelat de deasupra.

– A fost cât pe-aci, a spus el.

52

Bărbatul cu masca neagră gemea de durere în timp ce-i puneau cătușele.

– Mâna mea! Isuse, tâmpiților, am mâna ruptă!

M-am ridicat în picioare și am văzut mai mulți oameni în haine negre mișcându-se în jur precum furnicile într-un mușuroi. Pe câteva jachete scria LAPD, dar majoritatea aveau sigla FBI pe spate. Curând, un elicopter a ajuns deasupra capetelor noastre și a luminat întreaga parcare cu un reflector.

Bosch s-a dus la agenții FBI care se îngrămădiseră deasupra bărbatului mascat.

– A fost rănit? a întrebat.

– Nu, a spus un agent. Glonțul a lovit probabil arma, dar și asta doare ca dracu'.

– Unde este arma?

– Încă o mai căutăm, a spus agentul.

– S-ar putea să fi căzut peste margine, a fost de părere alt agent.

– Dacă nu o găsim în noaptea asta, o găsim la lumina zilei, a intervenit un al treilea.

L-au ridicat pe bărbat în picioare. Doi dintre agenții FBI stăteau alături de el, ținându-l de coate.

– Hai să vedem cu cine avem de-a face, a spus Bosch.

Masca de schi i-a fost smulsă neceremonios și o lanternă i-a luminat fața bărbatului. Bosch s-a întors și m-a privit.

– Juratul numărul 7, am spus.

– Despre ce vorbești?

– Juratul numărul 7 de la proces. Nu s-a prezentat azi și Departamentul Șerifului îl căuta.

Bosch s-a întors din nou spre bărbatul despre care știam că îl cheamă David McSweeney.

– Ține-l chiar acolo.

S-a întors apoi și mi-a făcut semn să-l urmez. S-a îndreptat spre parcarea unde-mi lăsasem mașina. S-a oprit și s-a răsucit spre mine, dar eu am fost primul care a pus o întrebare.

– Ce s-a întâmplat acum?

– Ce s-a întâmplat acum a fost că tocmai ți-am salvat viața. Avea de gând să te împingă peste margine.

– Știu asta, dar ce *s-a întâmplat?* De unde ați apărut tu și toți ceilalți? Ai spus că aveai să lași oamenii să plece noaptea după ce mă duceam la culcare. De unde au ieșit toți polițiștii ăștia? Și ce caută FBI-ul aici?

– Lucrurile au fost diferite astă-seară. S-au petrecut niște chestii.

– Ce chestii s-au petrecut? Ce s-a schimbat?

– Putem să discutăm despre asta mai târziu. Hai să vorbim despre ce avem aici mai întâi.

– Nu știu ce avem aici.

– Spune-mi despre juratul numărul 7. De ce nu s-a prezentat azi?

– Păi, probabil că ar trebui să-l întrebi pe el asta. Tot ce pot să-ți spun este că azi-dimineață judecătorul ne-a chemat la el în birou și a spus că a primit o scrisoare anonimă în care scria că numărul 7 era un impostor și că a mințit în legătură cu cazierul său. Judecătorul plănuise să-l interogheze, dar nu și-a făcut apariția. Șerifii au fost trimiși la el acasă și la serviciu și au adus un tip care nu era juratul numărul 7.

Bosch a ridicat mâna ca un polițist care dirijează circulația.

– Așteaptă, așteaptă. Ce spui nu are logică. Știu că tocmai ai avut parte de-o sperietură, dar...

S-a oprit când unul dintre bărbații cu jachetă pe care scria LAPD a venit să i se adreseze.

– Vrei să chemăm paramedicii? Individul crede că are mâna ruptă.

– Nu, țineți-l acolo pur și simplu. Punem pe cineva să-l verifice după ce-l înregistrăm.

– Ești sigur?

– Dă-l dracu'.

Bărbatul a încuviințat din cap și s-a întors la locul unde-l țineau pe McSweeney.

– Mda, dă-l dracu', am spus.

– De ce voia să te omoare? a întrebat Bosch.

Mi-am ridicat mâinile.

– Nu știu. Poate din cauza poveștii din ziar. Nu ăsta era planul, să-l scoatem din bârlog?

– Cred că-mi ascunzi ceva, Haller.

– Uite ce e, ți-am zis tot ce-ți puteam spune de la bun început. Tu ești cel care ține secrete și joacă jocuri. Ce caută FBI-ul aici?

– Au fost implicați de la început.

– Așa, și pur și simplu ai uitat să-mi spui.

– Ți-am spus ce trebuia să știi.

– Ei bine, trebuie să știu totul acum sau cooperarea mea cu tine se oprește aici. Asta include apariția mea ca martor împotriva omului de-acolo.

Am așteptat o clipă, iar el nu a spus nimic. M-am îndreptat spre mașină și Bosch și-a pus mâna pe brațul meu. A zâmbit nemulțumit și a clătinat din cap.

– Haide, omule, calmează-te. Nu arunca amenințări goale în jur.

– Crezi că este o amenințare goală? Ce-ar fi să vezi cât de goală este când încep să înșir citațiile pentru apariția în fața curții federale despre care știu că o să rezulte din toată povestea asta? Pot să pledez pentru confidențialitatea clientului tocmai până la Curtea Supremă – pun pariu că asta va dura doar vreo doi ani –, iar noii tăi amici de-acolo de la birou își vor dori ca tu să fi fost cinstit cu mine când ai avut ocazia.

Bosch s-a gândit o clipă și m-a tras de braț.

– În regulă, durule, vino aici.

Am mers într-un loc din parcare chiar mai departe de mușuroiul de furnici ale legii. Bosch a început să vorbească.

– Biroul m-a contactat la câteva zile după uciderea lui Vincent și mi s-a spus că el fusese o persoană de interes pentru ei. Atâta tot. O persoană de interes. Era unul dintre avocații al căror nume răsărise în ancheta asupra tribunalelor statale. Nimic specific, doar pe baza zvonurilor, lucruri pe care aparent le spusese clienților că poate să le rezolve, legături pe care pretindea că le are, chestii de genul ăsta. Întocmiseră o listă a avocaților despre care auziseră că ar putea fi corupți și Vincent era pe ea. L-au invitat să coopereze în calitate de martor și el a refuzat. Îl presau tot mai mult când a fost ucis.

– Deci, ei îți spun toate astea și tu îți unești forțele cu ei. Nu-i așa că-i minunat? Mulțumesc pentru informații.

– Așa cum am spus, nu era nevoie să știi.

Un bărbat în jachetă FBI a traversat parcarea prin spatele lui Bosch, iar fața i-a fost luminată pentru o clipă de deasupra. Îmi părea cunoscut, dar nu-mi puteam da seama de unde. Apoi mi l-am imaginat cu mustață.

– Hei, uite-l pe tâmpitul pe care l-ai trimis după mine în noaptea aia, am zis suficient de tare, încât să fiu auzit de agentul în trecere. Norocul lui că nu am tras un glonț direct în ușă.

Bosch și-a pus mâinile pe pieptul meu și m-a împins câțiva pași în spate.

– Calmează-te, domnule avocat. Dacă nu era FBI-ul, nu aș fi avut efectivele necesare pentru a te ține sub supraveghere, și acum puteai să zaci la poalele muntelui.

I-am dat mâinile la o parte de pe mine, dar m-am potolit. Furia mea se risipea pe măsură ce acceptam realitatea dezvăluirilor lui Bosch și faptul că fusesem folosit pe post de pion de la început, mai întâi de către clientul meu și acum de către Bosch și FBI. Bosch a profitat de moment ca să-i facă semn să vină unui alt agent, care stătea în apropiere și privea.

– Acesta este agentul Armstead. El s-a ocupat de caz din partea FBI-ului și are să-ți adreseze niște întrebări.

– De ce nu? am spus. Nimeni nu-mi răspunde la întrebări. Aș putea la fel de bine să vă răspund eu vouă.

Armstead era un agent tânăr, prezentabil, cu o tunsoare militărească.

– Domnule Haller, vom ajunge la întrebările dumneavoastră cât mai curând posibil, a spus el. Momentan avem o situație fluidă aici și cooperarea dumneavoastră va fi foarte apreciată. Este juratul numărul 7 omul căruia Vincent i-a plătit mita?

M-am uitat la Bosch cu o expresie care parcă spunea „Cine este tipul ăsta?"

– Omule, de unde să știu eu asta? Nu am luat parte la chestia asta. Dacă vrei un răspuns la întrebarea asta, du-te și întreabă-l pe el.

– Stați liniștit. Îi vom adresa o mulțime de întrebări. Ce făceați aici, domnule Haller?

– V-am spus, oameni buni. I-am spus lui Bosch. Am fost sunat de cineva care susținea că este polițist. A spus că era aici cu o femeie pe care o cunosc personal, că ea era sub influența alcoolului și că puteam veni să o duc acasă și să o scap de arest.

– Am verificat numele acela pe care mi l-ai dat la telefon, a zis Bosch. Există un Randall Morris în departament. Se ocupă de găști în Biroul de Sud.

Am dat din cap.

– Mda, păi, cred că este destul de clar acum că a fost un apel fictiv, însă știa numele prietenei mele și avea numărul meu de mobil. Părea convingător în acel moment, bine?

– Cum a obținut numele femeii? a întrebat Armstead.

– Bună întrebare. Am avut o relație cu ea – o relație platonică –, dar nu am mai vorbit cu ea de aproape o lună.

– Atunci, cum știa de ea?

– Omule, mă întrebi căcaturi pe care nu le știu. Du-te și întreabă-l pe McSweeney.

Mi-am dat seama imediat că o făcusem de oaie. Nu aveam cum să știu acel nume decât dacă îl anchetasem pe juratul numărul 7.

Bosch m-a privit curios. Nu știu dacă își dăduse seama că juriul trebuia să fie anonim, chiar și pentru avocații care pledau în acest

caz. Până ca el să vină cu o întrebare, am fost salvat de cineva care a strigat din tufișul unde aproape că fusesem împins peste margine.

– Am găsit arma!

Bosch a arătat cu degetul spre pieptul meu.

– Nu te mișca de-aici.

I-am privit pe Bosch și pe Armstead tropăind până acolo și alăturându-se altor câtorva persoane care studiau sub raza unei lanterne arma găsită. Bosch nu a atins arma, dar s-a aplecat la lumină să o examineze îndeaproape.

Uvertura din *William Tell* s-a auzit în spatele meu. M-am întors și mi-am văzut telefonul pe pietriș, cu ecranul său mic și pătrat strălucind ca un far. M-am dus acolo și l-am ridicat. Era Cisco și am răspuns.

– Cisco, te sun eu mai târziu.

– Grăbește-te. Am ceva bun pentru tine. O să vrei să știi asta.

Am închis telefonul. Bosch terminase de cercetat arma și se îndrepta spre McSweeney. S-a aplecat aproape de el și i-a șoptit ceva la ureche. Nu a așteptat un răspuns. S-a întors pur și simplu spre mine. Chiar și în lumina slabă a lunii mi-am dat seama că era entuziasmat. Armstead îl urma.

– Arma este o Beretta Bobcat, la fel ca aceea pe care o căutam în cazul lui Vincent, a spus el. Dacă proba balistică se potrivește, atunci îl putem băga pe tip la cutie. O să mă asigur că primești un elogiu din partea primăriei.

– Bine. O să-l pun în ramă.

– Explică-mi și mie, Haller, și poți începe cu faptul că el este cel care l-a ucis pe Vincent. De ce voia să te ucidă și pe tine?

– Nu știu.

– Mita? s-a mirat Armstead. El a luat banii?

– Același răspuns pe care ți l-am dat acum cinci minute. Nu știu. Nu are logică însă, nu-i așa?

– De unde știa numele prietenei tale când te-a sunat?

– Nici asta nu știu.

– Atunci de ce ești bun? a vrut să știe Bosch.

Era o întrebare bună, iar răspunsul nu mă avantaja.

– Uite ce e, domnule detectiv, eu...

– Nu te obosi, omule. De ce nu te urci tu pur și simplu în mașină și nu pleci dracului de-aici? Ne ocupăm noi mai departe.

S-a întors și a început să se îndepărteze, iar Armstead l-a urmat. Am ezitat, apoi l-am strigat pe Bosch. I-am făcut semn cu mâna să se întoarcă. I-a șoptit ceva agentului FBI și a venit la mine singur.

– Fără rahaturi, a spus nerăbdător. Nu am timp pentru asta.

– Bine, uite cum stă treaba, am zis. Cred că avea de gând să facă să pară că am sărit.

Bosch s-a gândit la asta și apoi a clătinat din cap.

– Suicid? Cine ar crede asta? Ai cazul deceniului, omule. Ești tare. Ești la TV. Și ai un copil la care trebui să te gândești. Suicidul nu ar fi convingător.

Am dat din cap.

– Ba da.

M-a privit și nu a spus nimic, așteptând ca eu să îi dau o explicație.

– Sunt un om dependent în recuperare, Bosch. Știi ceva despre asta?

– De ce nu-mi spui tu?

– Povestea ar fi că nu am putut suporta presiunea marelui caz și toată atenția, și fie am recidivat, fie eram cât pe ce s-o fac, așa că am sărit în loc să mă întorc la viața aia. Nu este un lucru ieșit din comun, Bosch. Se numește banda de ieșire. Și asta mă face să mă gândesc că...

– Ce?

Am arătat cu degetul peste parcare către juratul numărul 7.

– Că el și cel pentru care făcea asta știau o mulțime de lucruri despre mine. Au săpat adânc în trecutul meu. Au aflat de dependența mea, de dezintoxicare și de Lanie. Apoi au venit cu un plan solid ca să-mi facă de petrecanie, pentru că nu puteau să împuște pur și simplu încă un avocat fără ca acest lucru să nu atragă o investigație minuțioasă. Dacă mă sinucideam ar fi fost mult mai puțină presiune.

– Mda, dar de ce aveau nevoie să-ți facă de petrecanie?

– Presupun că ei cred că știu prea multe.

– Și știi?

Până să apuc eu să răspund, McSweeney a început să țipe de pe cealaltă parte a parcării...

– Hei! Ăla de acolo cu avocatul. Vreau să cădem la o înțelegere. Pot să-ți dau niște oameni mari, omule! Vreau să cădem la o înțelegere!

Bosch a așteptat să vadă dacă mai avea ceva de zis, dar asta a fost tot.

– Pontul meu? am spus. Du-te acolo și bate fierul cât e cald, înainte să-și aducă aminte că are dreptul la un avocat.

Bosch a dat din cap.

– Mulțumesc, domnule antrenor, a spus el. Cred însă că știu ce fac.

A început să traverseze parcarea.

– Hei, Bosch, așteaptă! am strigat. Îmi datorezi ceva înainte să te duci acolo.

– Ce-ți datorez?

– Un răspuns. În seara asta te-am sunat și ți-am zis că nu mai ies din casă. Trebuia să lași doar o mașină pentru supraveghere, dar aici e toată artileria. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Nu ai auzit, nu-i așa?

– Ce să aud?

– Poți să dormi până târziu mâine, domnule avocat. Nu mai e niciun proces.

– De ce nu?

– Pentru că ți-a murit clientul. Cineva – probabil amicul nostru de acolo care vrea să ajungă la o înțelegere – i-a scos din circuit pe Elliot și pe prietena lui în seara asta când s-au întors acasă de la cină. Poarta electrică refuza să se deschidă și, când a ieșit să o împingă, a venit cineva și i-a tras un glonț în ceafă. Apoi a împușcat-o pe femeie în mașină.

Șocat, am făcut jumătate de pas înapoi. Știam poarta despre care vorbea Bosch. Fusesem la reședința lui Elliot din Beverly Hills cu doar câteva seri în urmă. Iar în ceea ce o privește pe prietena sa, m-am gândit că probabil o cunoșteam și pe ea. Îmi dădusem seama că era Nina Albrecht încă de când Elliot îmi mărturisise că fusese ajutat în ziua crimelor din Malibu.

Expresia de uimire de pe chipul meu nu l-a împiedicat pe Bosch să continue povestea.

– Mi-a vândut pontul un prieten de la morgă și mi-am dat seama că e posibil să dea cineva târcoale pentru o răfuială în noaptea asta. M-am gândit că ar trebui să chem echipa înapoi și să văd ce se întâmplă acasă la tine. Norocul tău.

L-am privit lung pe Bosch.

– Mda, am spus. Norocul meu.

53

Procesul avea să fie suspendat, dar marți dimineață am mers la tribunal pentru încheierea oficială a cazului. Mi-am ocupat locul lângă scaunul gol pe care Walter Elliot îl ocupase în ultimele două săptămâni. Fotojurnaliștilor cărora li se permisese accesul în sala de judecată părea să le placă acel scaun gol. I-au făcut multe poze.

Jeffrey Golantz stătea de cealaltă parte a intervalului. Era cel mai norocos procuror de pe pământ. Plecase într-o zi de la tribunal gândindu-se că se confrunta cu o pierdere care îi făcea cariera să șchiopăteze și se întorsese a doua zi cu recordul său perfect intact. Traiectoria lui ascendentă în cadrul procuraturii și în politica municipală era în siguranță deocamdată. Nu a avut să-mi spună nimic în timp ce stăteam și-l așteptam pe judecător.

În schimb, se vorbea mult în galerie. Oamenii își împărtășeau știri despre uciderea lui Walter Elliot și a Ninei Albrecht. Nimeni nu menționa tentativa de omor asupra mea și evenimentele de la refugiul Fryman Canyon. Momentan, toate astea erau ținute în secret. De îndată ce McSweeney le spusese lui Bosch și lui Armstead că voia o înțelegere, anchetatorii mă rugaseră să nu pomenesc nimic pentru ca ei să se poată mișca încet și atent cu suspectul lor cooperant. Și eu voiam să cooperez. Până la un punct.

Judecătorul Stanton s-a așezat pe bancă la ora nouă fix. Avea ochii umflați și arăta ca și cum ar fi dormit foarte puțin. Mă întrebam dacă știa la fel de multe detalii ca mine despre ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

Jurații au fost aduși înăuntru și le-am studiat chipurile. Dacă vreunul dintre ei știa ce se întâmplase, nu o arăta. Am observat că mai mulți dintre ei se uitau la scaunul gol de lângă mine în timp ce își ocupau locurile.

– Doamnelor și domnilor, bună dimineața, a spus judecătorul. În acest moment vă voi elibera din serviciul adus comunității în acest proces. După cum sunt sigur că puteți vedea, domnul Elliot nu se află la locul său la masa apărării. Asta se întâmplă deoarece inculpatul a fost victima unei omucideri seara trecută.

Jumătate din jurați au rămas cu gura căscată. Ceilalți și-au exprimat surpriza făcând ochii mari. Un freamăt de voci agitate a cuprins sala de judecată, iar apoi aplauze timide s-au auzit din spatele mesei acuzării. M-am întors și am văzut-o pe mama lui Mitzi Elliot aplaudând vestea decesului lui Elliot.

Judecătorul a lovit sec cu ciocănelul chiar în momentul în care Golantz a sărit din scaunul său și s-a grăbit spre ea, apucându-i mâinile cu delicatețe și oprind-o. Am văzut lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji.

– Nu vor fi demonstrații în galerie, a spus judecătorul cu asprime. Nu-mi pasă cine sunteți sau ce legătură ați putea avea cu acest caz, toți cei prezenți vor arăta respect instanței sau vă voi da afară.

Golantz s-a întors la locul său, dar lacrimile continuau să curgă pe obrajii mamei uneia dintre victime.

– Știu că pentru dumneavoastră aceasta este o știre destul de șocantă, le-a spus Stanton jurașilor. Vă asigur că autoritățile anchetează această chestiune în detaliu și sperăm ca în curând să aducă persoana sau persoanele responsabile în fața justiției. Sunt sigur că veți afla totul despre asta când citiți ziarul sau vă uitați la știri, pentru că acum sunteți liberi să o faceți. Cât pentru astăzi, vreau să vă mulțumesc pentru serviciile dumneavoastră. Știu că ați fost cu toții foarte atenți la prezentarea cauzelor acuzării și ale apărării și sper că timpul petrecut aici a reprezentat o experiență pozitivă. Sunteți liberi acum să vă întoarceți în sala de deliberări pentru a vă lua lucrurile și a pleca acasă. Sunteți liberi.

Ne-am ridicat o ultimă dată pentru juriu și i-am privit ieșind în șir pe ușa ce dădea spre sala de deliberări. După ce au ieșit,

judecătorul ne-a mulțumit mie și lui Golantz pentru conduita noastră profesională din timpul procesului, a mulțumit personalului său și a suspendat rapid ședința. Nu mă obosisem să scot vreun dosar din geantă, așa că am rămas mult timp nemișcat în picioare după ce judecătorul a părăsit încăperea. Reveria mea nu a fost întreruptă până când Golantz nu s-a apropiat de mine cu mâna întinsă. Fără să mă gândesc, am întins și eu mâna și i-am strâns-o.

– Fără resentimente pentru nimic, Mickey. Ești un avocat al naibii de bun.

„Eram", m-am gândit.

– Mda, am spus. Fără resentimente.

– Ai de gând să mai stai și să vorbești cu jurații, să vezi în ce direcție înclinau? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

– Nu, nu mă interesează.

– Nici pe mine. Ai grijă de tine.

M-a lovit ușor pe umăr și a ieșit pe portiță. Eram sigur că avea să fie o mulțime de jurnaliști care așteptau afară în hol și că el avea să le spună că, într-un fel ciudat, simțea că se făcuse dreptate. Cel care scoate pistolul de pistol va muri. Sau ceva de genul ăsta.

Aveam să-i las lui presa. În schimb, i-am dat un avans bun și apoi l-am urmat afară. Reporterii îl înconjurau deja și am reușit să mă lipesc de perete și să scap neobservat de toți, mai puțin de Jack McEvoy de la *Times*. M-a reperat și a început să mă urmărească. M-a prins din urmă când am ajuns la ușa de la casa scării.

– Hei, Mick!

I-am aruncat o privire, dar nu m-am oprit din mers. Știam din experiență că nu trebuie să fac asta. Dacă un ziarist te pune jos, ceilalți îl ajung din urmă și se îngrămădesc. Nu voiam să fiu devorat. Am ieșit pe ușă spre casa scărilor și am început să cobor.

– Fără comentarii.

M-a urmărit pas cu pas.

– Nu scriu despre proces. Mă ocup de noile crime. Mă gândeam că poate noi doi am putea avea aceeași înțelegere din nou. Știi tu, să face schimb de informa...

– Fără înțelegeri, Jack. Și fără comentarii. Pe mai târziu.

Am întins mâna și l-am oprit la primul palier. L-am lăsat acolo, am mai coborât două etaje și apoi am ieșit pe coridor. Am mers spre sala de judecată a lui Holder și am intrat.

Michaela Gill era în țarcul grefierului și am întrebat-o dacă puteam vorbi cu judecătoarea câteva minute.

– Dar nu aveți programată o întâlnire, a spus ea.

– Știu asta, Michaela, dar cred că judecătoarea va dori să mă vadă. E acolo în spate? Poți să-i spui că am nevoie doar de zece minute? Spune-i că este vorba de dosarele lui Vincent.

Grefiera a ridicat receptorul, a apăsat un buton și i-a comunicat judecătoarei cererea mea. Apoi a închis telefonul și mi-a spus că puteam merge direct în biroul ei.

– Îți mulțumesc.

Judecătoarea era în spatele mesei sale de lucru cu ochelarii pe nas și cu un stilou în mână, de parcă aș fi întrerupt-o în toiul semnării unui ordin.

– Ei bine, domnule Haller, a spus ea. Clar a fost o zi plină de evenimente. Luați loc.

M-am așezat pe scaunul cunoscut din fața ei.

– Vă mulțumesc că m-ați primit, doamnă judecător.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

A pus această întrebare fără a mă privi. A început să se semneze pe niște documente.

– Voiam doar să știți că renunț la calitatea meu de avocat pentru restul cazurilor lui Vincent.

A lăsat stiloul jos și m-a privit peste ochelari.

– Poftim?

– Renunț. M-am întors prea devreme sau, poate, nu ar fi trebuit să mă întorc deloc. Am terminat însă.

– Este absurd. Apărarea pe care i-ați oferit-o domnului Elliot a fost de pomină în acest tribunal. Am urmărit câteva fragmente la televizor. În mod clar îi dădeați lecții domnului Golantz și nu cred că erau prea mulți observatori care ar fi pariat împotriva unei achitări.

Am făcut un semn cu mâna că nu doream complimente.

– În orice caz, doamnă judecător, nu contează. Nu acesta este, de fapt, motivul pentru care mă aflu aici.

Și-a scos ochelarii și i-a așezat pe masa de lucru. Părea să șovăie, apoi mi-a pus următoarea întrebare:

– Atunci, de ce sunteți aici?

– Pentru că, doamnă judecător, voiam să știți că știu. Și cât de curând va ști toată lumea.

– Sunt sigură că nu știu despre ce vorbiți. Ce știți, domnule Haller?

– Știu că sunteți de vânzare și că ați pus pe cineva să mă omoare.

A izbucnit în râs, dar nu era pic de veselie în privirea ei, doar pumnale.

– Asta e vreun fel de glumă?

– Nu, nu este o glumă.

– Atunci, domnule Haller, vă sugerez să vă calmați și să vă liniștiți. Dacă aduceți astfel de acuze ciudate prin tot tribunalul, atunci veți avea de suferit consecințele. Consecințe severe. Poate aveți dreptate. Simțiți stresul provocat de revenirea prea rapidă de la dezintoxicare.

Am zâmbit și mi-am dat seama după expresia de pe chipul ei că a realizat ce greșeală făcuse.

– V-a scăpat porumbelul, nu-i așa, doamnă judecător? De unde știți că am fost la dezintoxicare? Ba mai mult, de unde a știut aseară juratul numărul 7 cum să mă ademenească afară din casă? Răspunsul este că mi-ați verificat trecutul. Mi-ați înscenat totul și l-ați trimis pe McSweeney să mă omoare.

– Nu știu despre ce vorbiți și nu-l cunosc pe acest bărbat despre care spuneți că a încercat să vă omoare.

– Păi, cred că el vă cunoaște pe dumneavoastră, iar ultima dată când l-am văzut era gata să înceapă să joace „Hai să cădem la o înțelegere“ cu guvernul federal.

Asta a fost ca un pumn în stomac. Știam că dezvăluirea nu avea să-i facă pe Bosch sau Armstead să mă îndrăgească, dar nu-mi păsa. Niciunul din ei nu fusese folosit ca un pion și nici nu fusese cât pe ce să cadă de sus, de pe Mulholland. Eu fusesem în situația aceea, și asta îmi dădea dreptul să o confrunt pe persoana despre care știam că se afla în spatele întregii povești.

– Am pus totul cap la cap fără a trebui să închei o înțelegere cu cineva, am spus. Anchetatorul meu i-a dat de urmă lui McSweeney. Acum nouă ani a fost arestat pentru atac armat și cine i-a fost avocat? Mitch Lester, soțul dumneavoastră. Anul următor a fost umflat iar pentru fraudă, și din nou cazul a fost preluat de Mitch Lester. Iată legătura. Iese un triunghi mic și drăguț, nu-i așa? Aveți acces la grupul de jurați și la procesul de selecție și controlați totul. Puteți umbla la computere, și dumneavoastră ați fost cea care a plantat un adormit în juriul meu. Jerry Vincent v-a plătit, dar s-a răzgândit după ce FBI-ul a început să-i dea târcoale. Riscați ca Jerry să se alieze cu FBI-ul și să încerce să cadă la o înțelegere cu ei dându-le pe mână un judecător, așa că l-ați trimis pe McSweeney. Apoi, când s-a ales praful de tot ieri, ați decis să faceți curățenie. L-ați trimis pe McSweeney – juratul numărul 7 – pe urmele lui Elliot și ale lui Albrecht, iar apoi pe urmele mele. Cum mă descurc, *doamnă judecător?* Am uitat ceva până aici?

Am pronunțat „doamnă judecător" de parcă ar fi însemnat gunoi. S-a ridicat.

– Este o nebunie. Nu aveți nicio dovadă care să mă lege de altcineva în afară de soțul meu. Iar saltul făcut de la unul dintre clienții săi la mine este complet absurd.

– Aveți dreptate, doamnă judecător. Nu am dovezi, dar aici nu suntem în instanță. Aici suntem doar eu și dumneavoastră. Am doar instinctele mele, iar ele îmi spun că totul se întoarce la dumneavoastră.

– Vreau să plecați acum.

– Dar cum rămâne cu federalii? Ei îl au pe McSweeney.

Am văzut frica în ochi.

– Presupun că nu aveți vești de la el, nu-i așa? Mda, nu cred că-l lasă să dea vreun telefon cât timp îl interoghează. Ați face bine să sperați că nu are niciuna dintre dovezile alea, pentru că, dacă vă plasează în triunghiul acela, veți schimba roba neagră cu un combinezon portocaliu.

– Ieșiți sau voi chema paznicii tribunalului și îi voi pune să vă aresteze.

A arătat cu degetul spre ușă. M-am ridicat calm.

– Sigur, voi pleca. Și știți ceva? S-ar putea să nu mai practic niciodată avocatura în tribunalul acesta, dar vă promit că mă voi întoarce să văd cum sunteți puși sub acuzare. Pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră. Puteți să fiți sigură de asta.

Judecătoarea m-a țintuit cu privirea, cu brațul întins încă spre ușă, și am văzut cum furia ei se transforma încet în frică. Și-a coborât puțin brațul, apoi l-a lăsat să cadă de tot. Am lăsat-o acolo, în picioare.

Am coborât pe scări pentru că nu voiam să urc într-un lift aglomerat. Unsprezece etaje. Când am ajuns la parter, am împins ușile de sticlă și am părăsit tribunalul. Mi-am scos telefonul și l-am sunat pe Patrick să-i spun să aducă mașina. Apoi l-am sunat pe Bosch.

– Am decis să aprind un foc sub tine și sub birou, i-am spus.

– Cum adică? Ce ai făcut?

– Nu am vrut să aștept un an jumate, cât îi ia de obicei biroului să construiască un caz. Uneori justiția nu poate aștepta, domnule detectiv.

– Ce ai făcut, Haller?

– Tocmai am avut o conversație cu judecătoarea Holder – da, am înțeles totul fără ajutorul lui McSweeney. I-am spus că federalii îl au pe McSweeney și că el cooperează. În locul tău și al FBI-ului, m-aș grăbi al dracului de tare cu cazul, iar între timp aș monitoriza-o. Nu-mi pare o fugară, dar nu se știe niciodată. O zi bună.

Am închis telefonul înainte ca el să apuce să protesteze. Nu-mi păsa. Mă folosise în tot acest timp. Era bine să se întoarcă roata, să-l fac pe el și pe cei de la FBI să danseze la capătul sforii.

PARTEA A ȘASEA

Ultimul verdict

54

Bosch a bătut la ușa mea devreme joi dimineață. Nu mă pieptănasem încă, dar eram îmbrăcat. El, pe de altă parte, arăta de parcă nu dormise toată noaptea.

– Te-am trezit? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

– Trebuie să-mi pregătesc copilul pentru școală.

– Așa-i. Miercuri seara și sfârșitul de săptămână de două ori pe lună.

– Ce s-a întâmplat, domnule detectiv?

– Am vreo două întrebări și m-am gândit că poate ai fi interesat să știi cum stau lucrurile în toate privințele.

– Sigur. Hai pe verandă. Nu vreau ca ea să audă.

Mi-am trecut mâna prin păr în timp ce mergeam spre masă.

– Nu vreau să stau jos, a spus Bosch. Nu am mult timp la dispoziție.

S-a întors spre balustradă și și-a sprijinit coatele pe ea. Am schimbat direcția și am făcut și eu același lucru chiar lângă el.

– Nici mie nu-mi place să stau jos când sunt aici afară.

– Am cam aceeași priveliște acasă la mine, a spus el. Doar că este pe partea cealaltă.

– Presupun că asta ne face doi versanți ai aceluiași munte.

Pentru o clipă și-a întors privirea dinspre priveliște spre mine.

– Ceva de genul ăsta, a admis el.

– Deci, ce se întâmplă? Mă gândeam că vei fi prea furios pe mine ca să-mi mai spui vreodată ce se petrece.

– Adevărul este că și eu cred că biroul se mișcă prea încet. Nu prea le-a plăcut ce-ai făcut, dar pe mine nu m-a deranjat. A pus lucrurile în mișcare.

Bosch s-a întors cu spatele la panorama orașului și s-a rezemat de balustradă.

– Păi, și atunci, ce se întâmplă? am întrebat.

– Aseară, curtea federală a pus sub acuzare niște persoane. Pe Holder, Lester, Carlin, McSweeney și pe o femeie care e supervizor în biroul pentru juriu și care le-a permis accesul la computere. Îi arestăm pe toți simultan în dimineața asta, așa că ține informația sub preș până îi prindem pe toți.

Era drăguț că avea destulă încredere în mine încât să îmi spună înainte de arestări. Mă gândeam că ar fi fost și mai drăguț să mă duc până la CCB și să-i văd cum o scot în cătușe pe Holder de acolo.

– E solid? am întrebat. Holder *este* judecătoare, știi. Ar fi bine să fie bătut în cuie.

– E solid. McSweeney a turnat tot. Avem desfășurătoare ale convorbirilor telefonice, transferuri de bani. L-a înregistrat chiar și pe soțul ei în timpul unor conversații.

Am dat din cap. Suna a pachet federal tipic. Un motiv pentru care nu preluam cazuri federale când practicam era faptul că atunci când Marele G construia un caz, de obicei rămânea construit. Victoriile de partea apărării erau rare. De cele mai multe ori sfârșeai sleit precum animalele călcate pe șosea.

– Nu știam că și Carlin era îmbârligat în asta, am spus.

– E chiar în centru. Se cunoaște de foarte mult timp cu judecătoarea, iar ea s-a folosit de el pentru a-l aborda pe Vincent la început. Vincent s-a folosit de el pentru a livra banii. Apoi când pe Vincent l-a apucat lașitatea pentru că FBI-ul dădea târcoale, Carlin a dibuit și i-a spus judecătoarei. Ea s-a gândit că soluția cea mai bună era să scape de veriga slabă. Ea și soțul său l-au trimis pe McSweeney să se ocupe de Vincent.

– Cum a dibuit? Wren Williams?

– Mda, noi așa credem. S-a apropiat de ea ca să-l monitorizeze pe Vincent. Nu credem că ea știa ce se petrecea. Nu e destul de isteață.

Am dat din cap și m-am gândit cum toate piesele se potrivesc.

– Dar McSweeney? A făcut doar ce i se spusese? Judecătoarea-i spune să omoare pe cineva și el o face pur și simplu?

– În primul rând, McSweeney a fost un șarlatan înainte de a fi un criminal, așa că nu cred nici măcar pentru o clipă că obținem tot adevărul de la el. El spune însă că judecătoarea poate fi foarte convingătoare. I-a explicat că fie o pățește Vincent, fie o pățesc cu toții.

Nu avea de ales. În plus, i-a mai promis să-i mărească și partea lui de profit după ce mergea până la capăt cu procesul și înclina balanța.

Am dat din cap.

– Și care sunt capetele de acuzare?

– Conspirație în vederea comiterii unei crime și corupție. Ăsta este doar primul val. Vor fi mai multe pe drum. Asta nu a fost prima dată. McSweeney ne-a spus că a făcut parte din patru jurii în ultimii șapte ani. Două achitări și două divergențe. Trei tribunale diferite.

Am fluierat în timp ce mă gândeam la câteva cazuri importante care se terminaseră cu achitări șocante sau cu jurii divergente în ultimii ani.

– Robert Blake?

Bosch a zâmbit și a scuturat din cap.

– Aș vrea eu, a spus el. Și O.J. Dar nu se ocupau de afaceri pe atunci. Pur și simplu am pierdut acele cazuri din vina noastră.

– Nu contează. Acesta va fi monumental.

– Cel mai important pe care l-am avut vreodată.

Și-a încrucișat brațele și a privit peste umăr priveliștea.

– Tu ai Sunset Strip, iar eu am Universal, a constatat el.

Am auzit cum se deschide ușa și m-am uitat în spate, unde am văzut-o pe Hayley aruncând o privire afară.

– Tată?

– Ce este, Hay?

– E totul în regulă?

– E totul bine. Hayley, acesta este domnul detectiv Bosch. Este un polițist.

– Bună, Hayley, a spus Bosch.

Cred că a fost singura dată când am văzut un zâmbet sincer pe chipul lui.

– Salut, a zis fiica mea.

– Hayley, ți-ai mâncat cerealele?

– Da.

– Bine, atunci te poți uita la TV până plecăm.

A dispărut înăuntru și a închis ușa. M-am uitat la ceas. Mai erau zece minute până când trebuia să plecăm.

– E un copil drăgălaș, a zis Bosch.

Am dat din cap.

– Tre' să te întreb ceva, a spus el. Tu ai pus toată chestia asta în mișcare, nu-i așa? Tu ai trimis scrisoarea aceea anonimă judecătorului.

M-am gândit preț de o clipă înainte de a răspunde.

– Dacă spun da, va trebui să depun mărturie?

Nu fusesem chemat în fața curții de acuzare cu juraţi până la urmă. Avându-l pe McSweeney care dezvăluise totul, aparent nu mai aveau nevoie de mine, și nu voiam să schimb asta acum.

– Nu, e doar pentru mine, a spus Bosch. Vreau doar să știu dacă ai făcut ceea ce trebuia.

M-am gândit să nu-i spun, dar în cele din urmă voiam ca el să știe.

– Mda, eu am fost. Voiam să-l scot pe McSweeney din juriu și apoi să câștig cazul în mod cinstit. Nu mă așteptam ca judecătorul Stanton să ia scrisoarea și să se consulte cu ceilalți judecători în legătură cu ea.

– A sunat-o pe președinta tribunalului și i-a cerut sfatul.

Am dat din cap.

– Asta trebuie să se fi întâmplat, am spus. El o sună, neștiind că ea se afla în spatele întregii afaceri. Ea i-a vândut apoi pontul lui McSweeney și i-a spus să nu-și facă apariția în instanță, apoi s-a folosit de el pentru a încerca să curețe mizeria.

Bosch a dat din cap de parcă i-aș fi confirmat ceea ce știa deja.

– Iar tu ai fost parte din mizeria asta. Trebuie să-și fi dat seama că tu i-ai trimis scrisoarea judecătorului Stanton. Știai prea multe și trebuia să dispari – exact ca Vincent. Nu e vorba doar despre povestea din ziar. E vorba de pontul pe care i l-ai dat judecătorului Stanton.

Am clătinat din cap. Propriile mele acțiuni aproape că mă făcuseră să-mi pierd viața.

– Presupun că am fost destul de prost.

– Nu știu dacă e așa. Tu ești încă în picioare. După ziua de azi, niciunul dintre ei nu va mai fi.

– Măcar atât. Ce fel de înțelegere a obținut McSweeney?

– Nu primește pedeapsa cu moartea și are parte de clemență. Dacă vor cădea toți, atunci va lua probabil cincisprezece ani. În sistemul federal asta înseamnă că tot va face treisprezece.

– Cine este avocatul lui?

– Are doi. Dan Daly și Roger Mills.

Am dat din cap. Era pe mâini bune. M-am gândit la ce îmi spusese Walter Elliot: cu cât ești mai vinovat, cu atât ai nevoie de mai mulți avocați.

– O înțelegere destul de bună pentru trei crime, am spus.

– O crimă, m-a corectat Bosch.

– Cum adică? Vincent, Elliot și Albrecht.

– Nu i-a ucis pe Elliot și Albrecht. Acele două crime nu s-au potrivit.

– Despre ce vorbești? I-a ucis și apoi a încercat să mă ucidă pe mine.

Bosch a scuturat din cap.

– A încercat într-adevăr să te ucidă, dar nu i-a ucis pe Elliot și pe Albrecht. A fost o altă armă. În plus, nu avea logică. De ce i-ar fi prins pe ei în ambuscadă și apoi să facă să pară că te-ai sinucis? Nu se leagă. McSweeney nu i-a ucis pe Elliot și Albrecht.

Uimit, am rămas tăcut mult timp. În ultimele trei zile crezusem că ucigașul lui Elliot și al lui Albrecht era același om care încercase să mă ucidă pe mine și că se afla în custodia autorităților, ceea ce mă făcea să mă simt în siguranță. Acum Bosch îmi spunea că exista un al doilea ucigaș în libertate.

– Poliția din Beverly Hills are vreo idee? am întrebat în cele din urmă.

– A, da, sunt destul de siguri că știu cine a făcut-o, dar nu vor deschide niciodată acest caz.

Loviturile continuau să vină. Surpriză după surpriză.

– Cine?

– Familia.

– Adică Familia, cu F mare? Crimă organizată?

Bosch a zâmbit și a clătinat din cap.

– Familia lui Johan Rilz. Ei s-au ocupat de asta.

– De unde știi asta?

– Urmele impactului și ghinturi. Gloanțele pe care le-au scos din cele două victime erau Parabellum de 9 milimetri. Aveau manta și tub de alamă și erau fabricate în Germania. Departamentul de Poliție din Beverly Hills a luat profilul gloanțelor și le-a potrivit cu un Mauser C-96, fabricat de asemenea în Germania.

A făcut o pauză ca să vadă dacă aveam întrebări. Văzând că nu întreb nimic, a continuat:

– Cei de la Departamentul de Poliție din Beverly Hills cred că e aproape ca și cum cineva trimitea un mesaj.

– Un mesaj din Germania.

– Ai priceput.

M-am gândit că Golantz le spusese celor din familia Rilz că aveam de gând să-l târăsc pe Johan prin noroi timp de o săptămână. Preferaseră să plece decât să fie martori la asta, iar Elliot fusese ucis înainte să se poate întâmpla asta.

– *Parabellum,* am spus. Cunoști limba latină, domnule detectiv?

– Nu am făcut Dreptul. Ce înseamnă?

– Pregătește-te pentru război. Este parte a unui proverb. „Dacă vrei pace, pregătește-te pentru război." Ce se va întâmpla cu ancheta acum?

Bosch a ridicat din umeri.

– Știu vreo doi detectivi din Beverly Hills care se vor alege cu o excursie drăguță în Germania. Vor zbura la clasa business, cu scaune de-alea care se transformă în paturi. Vor duce citații și vor pune niște întrebări, dar dacă lovitura a fost dată cum trebuie, nu se va întâmpla nimic niciodată.

– Cum au adus arma aici?

– Se poate. Prin Canada sau Der FedEx dacă trebuie să ajungă acolo la timp neapărat.

Nu am zâmbit. Mă gândeam la Elliot și la echilibrul justiției. Cumva Bosch părea să știe la ce mă gândeam.

– Mai ții minte ce ai spus când mi-ai povestit despre ultima ta întrevedere cu judecătoarea Holder?

Am dat din umeri.

– Ce am spus?

– Ai spus că uneori justiția nu poate aștepta.

– Și?

– Și aveai dreptate. Uneori nu așteaptă. La proces te-ai descurcat bine și părea că Elliot avea să fie liber, așa că cineva a decis să nu aștepte să i se facă dreptate și a dat propriul verdict. Pe vremea când patrulam, știi cum numeam o crimă care se rezuma la simpla justiție de stradă?

– Cum?

– Verdictul de alamă.

Am dat din cap. Înțelegeam. Am rămas amândoi tăcuți mult timp.

– În fine, asta e tot ce știu, a spus Bosch în cele din urmă. Tre' să mă duc să bag niște oameni la închisoare. Va fi o zi bună.

Bosch se îndepărtă de balustradă, gata să plece.

– E amuzant că ai venit azi aici, am spus. Aseară mi-am propus să te întreb ceva data următoare când te vedeam.

– A, da, ce anume?

M-am gândit preț de o clipă și apoi am dat din cap. Trebuia să fac asta.

– Versanți ai aceluiași munte... Știi că semeni mult cu tatăl tău?

Nu a spus nimic. M-a privit, apoi a dat o dată din cap și s-a întors spre balustradă. Și-a îndreptat privirea spre oraș.

– Când ai înțeles asta? a întrebat.

– Practic, aseară, când mă uitam cu fiica mea la poze și albume vechi, dar cred că într-o oarecare măsură știam de mult timp. Ne uitam la pozele tatălui meu. Îmi tot aminteau de cineva și apoi mi-am dat seama că era vorba despre tine. Din momentul în care am văzut asta, părea evident. Doar că nu am văzut de la început.

M-am dus spre balustradă și am privit spre oraș împreună cu el.

– Știu multe despre el doar din cărți, am spus. O grămadă de cazuri diferite, o grămadă de femei diferite. Există însă câteva amintiri care nu-s în cărți și sunt doar ale mele. Țin minte că am intrat în biroul pe care-l improvizase acasă când începuse să se simtă rău. Era un tablou înrămat pe perete – o stampă de fapt, dar pe atunci credeam că era un tablou adevărat. *Grădina plăcerilor lumești*. Chestii ciudate și înspăimântătoare pentru un puști... Țin minte că mă ținea în poală și mă obliga să mă uit la tablou și îmi spunea că nu era înspăimântător. Că era frumos. Încerca să mă învețe să pronunț numele pictorului. Hieronymus Bosch. Îmi spunea că rimează cu „anonim". Numai că pe vremea aia nu cred că puteam pronunța nici „anonim".

Nu vedeam orașul. Retrăiam scena. Am rămas tăcut o vreme. Era rândul fratelui meu vitreg. În cele din urmă, și-a pus coatele pe balustradă și a vorbit.

– Țin minte casa aceea, a spus el. L-am vizitat o dată. M-am prezentat. Era pe pat. Murea.

– Ce i-ai spus?

– I-am spus doar că supraviețuisem. Atâta tot. Nu era nimic altceva de spus de fapt.

Exact ca acum, am reflectat. Ce era de spus? Mi-a venit în minte propria mea familie dezbinată. Nu prea țineam legătura cu frații pe care știam că îi aveam, în afară de Bosch. Și apoi mai era fiica mea, pe care o vedeam doar opt zile pe lună. Părea că cele mai importante lucruri în viață erau cel mai ușor de dezintegrat.

– Ai știut toți anii ăștia, am spus în cele din urmă. De ce nu ai luat niciodată legătura cu mine? Mai am un frate vitreg și trei surori vitrege. Sunt și frații tăi, să știi.

Bosch nu a spus nimic la început, apoi a dat un răspuns pe care presupun că și-l repetase timp de câteva decenii.

– Nu știu, presupun că nu am vrut să fac valuri pentru nimeni. De cele mai multe ori, oamenilor nu le plac surprizele. Nu cele de genul ăsta.

Preț de o clipă m-am întrebat cum ar fi fost viața mea dacă aș fi știut despre Bosch. Poate că aș fi putut fi polițist în loc de avocat. Cine știe?

– Renunț, știi?

Nu eram sigur de ce spusesem asta.

– Renunți la ce?

– La profesia mea. La avocatură. Ai putea spune că verdictul de alamă a fost ultimul meu verdict.

– Am renunțat și eu cândva. Nu a mers. M-am întors.

– Mai vedem.

Bosch s-a uitat la mine, apoi și-a întors din nou privirea către oraș. Era o zi frumoasă cu nori care zburau jos și un front de aer rece care comprimase stratul de smog într-o bandă subțire de chihlimbar la orizont. Soarele abia ajunsese pe creasta munților de la est și își arunca lumina asupra Pacificului. Puteam vedea tocmai până în Catalina.

– Am venit la spital atunci când ai fost împușcat, a zis el. Nu eram sigur de ce. Am văzut la știri. Spuseseră că era o împușcătură în abdomen și știam că astea sunt imprevizibile. M-am gândit că poate, dacă era nevoie de sânge sau de ceva, aș fi putut... M-am gândit că ne potrivim, știi? În fine, erau o grămadă de reporteri și camere de filmat. Până la urmă am plecat.

Am zâmbit și apoi am început să râd. Nu mă puteam abține.

– Ce-i așa amuzant?

– Tu, un polițist, oferindu-te să donezi sânge pentru un avocat al apărării. Nu cred că te-ar mai fi lăsat să intri în club dacă ar fi știut despre asta.

Acum Bosch era cel care zâmbea și dădea din cap.

– Presupun că nu m-am gândit la asta.

Și într-o clipită amândurora ne-au dispărut zâmbetele, iar stângăcia specifică străinilor s-a reinstalat. În cele din urmă, Bosch s-a uitat la ceas.

– Am o ședință în douăzeci de minute. Tre' să fug.

– Bine.

– Ne mai vedem, domnule avocat.

– Ne mai vedem, domnule detectiv.

A coborât scările, iar eu am rămas unde eram. I-am auzit motorul pornind, apoi a ieșit de pe alee și a coborât dealul.

55

Am rămas pe verandă după aceea și am privit orașul în timp ce lumina se întindea deasupra lui. Multe gânduri îmi treceau prin cap și își luau zborul spre cer precum norii de acolo, frumoși și intangibili. Distanți. Simțeam că nu aveam să-l mai văd pe Bosch vreodată, că el avea să rămână pe versantul său de munte, iar eu pe al meu, și atâta tot.

După o vreme, am auzit ușa deschizându-se și pași pe verandă. Am simțit prezența fiicei mele lângă mine și mi-am pus mâna pe umărul ei.

– Ce faci, tată?

– Mă uitam doar.

– Te simți bine?

– Sunt bine.

– Ce voia polițistul?

– Doar să stăm de vorbă. E un prieten de-al meu.

Am rămas tăcuți pentru o clipă înainte de a continua.

– Aș fi vrut ca mama să fi rămas cu noi azi-noapte, a spus.

Mi-am coborât privirea spre ea și am mângâiat-o pe ceafă.

– Puțin câte puțin, Hay, am spus. Am convins-o să mănânce clătite cu noi aseară, nu-i așa?

S-a gândit la asta și a dat din cap. Era de acord. Clătitele erau un prim pas.

– O să întârzii dacă nu plecăm, a zis ea. Dacă se mai întâmplă o dată, primesc avertisment.

Am dat din cap.

– Păcat. Soarele era pe punctul de a ajunge deasupra oceanului.

– Haide, tată. Asta se întâmplă în fiecare zi.

Am dat din cap.

– Undeva, măcar.

Am intrat să iau cheile, apoi am încuiat ușa și am coborât scările spre garaj. Când am scos Lincolnul și l-am îndreptat spre poalele dealului, puteam vedea deja cum soarele torcea aur peste Pacific.